JOSEPH FINDER

PUTERI

EXCEPTIONALE

JOSEPH FINDER

PUTERI EXCEPȚIONALE

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

JOSEPH FINDER
Extraordinary Powers
© 1993 Joseph Finder

Traducere din limba engleză
ADRIANA TUDOR

© Editura Rao Bucureşti, 2001
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

septembrie 2003

ISBN 973-576-542-X

Lui Michèle și fiicei
noastre care se va naște

Sînt recunoscător pentru sprijinul acordat cu amabilitate de: Richard Davies și Samuel Etris de la Gold Institute; Gerald H. Kiel și Bill Sapone de la McAulay Fisher Nissen Goldberg & Kiel; Ed Gates de la Wolf Greenfield & Sacks; Dr. Leonard Atkins și Dr. Jonathan Finder; și, din Paris, Jean Rosenthal și prietenii mei de la rețeaua Paris Métro.

Mulțumiri și lui Peter Dowd și Jay Gemma de la Peter G. Cooper, Marthei Shenton și bunilor mei prieteni, Bruce Donald și Joe Teig. Strălucitorul, Jack Mc George de la Public Safety Group a fost, ca de obicei, atît o sursă neprețuită, cît și un om extrem de generos cu timpul său.

Mulțumirile mele, de asemenea, lui Peter Gethers, Clarei Ferraro și Lindei Grey de la Ballantine, precum și inegalabilului Danny Baror de la Henry Morrison Inc. Mulțumiri, totodată, prietenilor și surselor mele din sfera contrainformațiilor, care au ajuns să cunoască înțelesul vechiului blestem chinezesc: „Să dea Dumnezeu să trăiești în vremuri interesante!"

Henry Morrison a fost, ca întotdeauna, nu doar un agent și un lector minunat, ci și un valoros editor și factor de stimulare. Sînt, în continuare, recunoscător și îndatorat fratelui meu, Henry Finder, strălucit editor și consilier indispensabil. Soției mele, Michele Souda – editor, sfătuitor și critic literar, care a fost alături de mine de la început – mulțumiri și dragostea mea eternă.

„Armele secretului nu-şi află locul într-o lume ideală. Dar noi trăim într-o lume de ostilităţi nemărturisite, în care astfel de arme sînt folosite în mod constant împotriva noastră şi ar putea, în cazul în care nu sînt contracarate, să ne lase nepregătiţi din nou, de data aceasta pentru un măcel de o amploare ce depăşeşte imaginaţia. Şi deşi insistenţa mea asupra acestui punct atît de evident poate să pară inutilă, armele secretului devin ineficiente dacă înlăturăm secretul."

Sir WILLIAM STEPHENSON, în *Temerarul*

„Fost agent KGB, caută slujbă în domeniu similar.
Tel: Paris 1-42.50.66.76"

Anunţ la „Mica publicitate" din
International Herald Tribune, ianuarie 1992

Puteri excepţionale: termen de jargon din sfera spionajului, utilizat în cadrul serviciilor de contraspionaj din anumite ţări, foste membre ale Tratatului de la Varşovia. El se referă la permisiunea acordată unui agent secret care se bucură de mare încredere ca, în condiţii extrem de rare, dacă este nevoie, să încalce ordinele ferme ale celui în slujba căruia se află, pentru a îndeplini o misiune de o importanţă vitală.

NOTĂ CĂTRE CITITOR

Bineînțeles că evenimentele care au zguduit atît de puternic lumea în septembrie și octombrie anul trecut nu vor fi uitate niciodată. Dar puține amănunte despre cele întîmplate în timpul acelor săptămîni extraordinare au fost dezvăluite publicului.

Pînă acum.

Cu multe luni în urmă, pe 8 noiembrie, am primit, la locuința mea din Manhattan, un pachet transmis prin Federal Express. Pachetul, care cîntărea patru kilograme, conținea un material în parte bătut la mașină, în parte scris de mînă. Cercetările care au urmat nu au reușit să descopere cine îl trimisese. Compania Federal Express nu a putut să spună decît că numele expeditorului de pe chitanță era fals (punctul de plecare era Boulder, Colorado) și că plata se făcuse în numerar.

Trei grafologi diferiți au reușit totuși să confirme ceva ce știam deja – scrisul de mînă îi aparținea lui Benjamin Ellison, fost lucrător al Agenției Centrale de Informații, ulterior avocat la o firmă importantă de avocatură din Boston, Massachusetts. Se pare că Ellison aranjase lucrurile astfel încît, în cazul în care el murea, manuscrisul să fie expediat.

Deși nu se poate spune că am fost prieten apropiat cu Ben Ellison, am fost colegi de cameră timp de un semestru, pe cînd eram studenți la Harvard. El era un tip arătos, de înălțime medie și bine făcut, cu un păr des, șaten închis, și ochi căprui. Îmi amintesc că era simpatic, foarte prietenos și că avea un rîs contagios. O întîlnisem de cîteva ori pe soția lui,

Molly, și îmi plăcuse destul de mult. Pe cînd tatăl lui Molly, răposatul Harrison Sinclair, era director al Agenției de Informații, i-am luat interviuri în legătură cu cîteva cazuri; la asta s-a limitat relația mea cu Sinclar.

După cum a demonstrat de curînd o serie foarte bună de anchete din New York Times, *nu prea există nici o îndoială că dispariția lui Ben și Molly în apele din apropiere de Cape Cod, Massachusetts, la o săptămînă după ce s-au petrecut evenimentele relatate în acest manuscris, este cel puțin dubioasă. O serie de surse de informații demne de încredere mi-a confirmat, în timpul unor întrevederi neoficiale, ceea ce speculau articolele din* Times *– anume că Ben și Molly fuseseră, se pare, uciși, probabil de către agenți care aveau legătură cu Agenția Centrală de Informații, din cauza informațiilor pe care le dețineau. Oricum, pînă cînd nu se vor găsi cadavrele lor, nu vom ști care este adevărul.*

Dar de ce eu? De ce s-ar fi hotărît Ben Ellison să-mi trimită mie manuscrisul lui? Poate din cauza reputației mele de scriitor relativ corect (sau cel puțin așa îmi place să cred), care se ocupă de afaceri externe și spionaj. Poate că era vorba despre succesul ultimei mele cărți, The Demise of CIA[1], *care își avea originea într-un expozeu pe care îl făcusem pentru* The New Yorker.

Dar cred că cel mai aproape de adevăr era faptul că Ben mă cunoștea și avea încredere în mine: el știa că nu voi trimite niciodată manuscrisul la CIA sau la oricare altă agenție guvernamentală. (Mă îndoiesc că Ben a anticipat vreodată nenumăratele amenințări cu moartea pe care le-am primit prin telefon și prin poștă în ultimele luni, campania subtilă și nu prea de intimidare dusă de contactele mele din sfera informațiilor, precum și susținutul efort depus de CIA pe cale legală pentru a împiedica publicarea acestei cărți.)

---

[1] Testamentul CIA (n.tr.).

În cîteva cuvinte, povestirea lui Ben m-a izbit de la început ca fiind şocantă, bizară, chiar incredibilă. Dar, cînd editorii acestei cărţi mi-au cerut să verific autenticitatea relatării lui Ellison, am organizat întrevederi lungi cu cei care l-au cunoscut, atît în mediul juridic, cît şi în cel al informaţiilor, precum şi cercetări vaste în mai multe capitale europene.

Aşa că declar cu toată încrederea că versiunea pe care o dă Ben acestor evenimente alarmante, oricît de uluitoare ar părea, este exactă. Este limpede că manuscrisul pe care l-am primit a fost scris în grabă, astfel că mi-am permis să-l redactez pentru publicare şi să corectez cîteva greşeli fără importanţă. Acolo unde am considerat necesar, am intercalat relatări din ziare, pentru a confirma povestirea.

Oricît de controversat va fi, fără îndoială, acest document, este prima povestire completă a ceea ce s-a întîmplat cu adevărat în acele vremuri înspăimîntătoare şi sînt mulţumit că am avut un rol în scoaterea faptelor la lumina zilei.

JAMES JAY MORRIS

THE NEW YORK TIMES

DIRECTORUL CIA MOARE ÎNTR-UN ACCIDENT DE MASINĂ

Harrison Sinclair, 67 de ani, a ajutat Agenția să facă față acestei lumi de după încetarea Războiului Rece.
Nu a fost numit încă nici un succesor.

Reportaj de Sheldon Ross
special pentru THE NEW YORK TIMES

WASHINGTON, 2 martie – Directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, Harrison Sinclair, a murit ieri, cînd automobilul pe care îl conducea a căzut într-o rîpă dintr-o zonă interurbană din Virginia, la 40 de kilometri distanţă de cartierul general al CIA aflat la Langley, Virginia. Sinclair a decedat pe loc, declară purtătorul de cuvînt al agenţiei. Nu au existat alte victime.

Domnul Sinclair, care se află la conducerea CIA de mai puţin de un an, era unul dintre fondatorii agenţiei în anii care au urmat încheierii celui de-al doilea război mondial. El are o fiică, Martha Hale Sinclair...

PROLOG

Povestea începe, destul de nimerit, la o înmormîntare.

Sicriul unui bătrîn este coborît în pămînt. Persoanele îndoliate care stau în jurul mormîntului par la fel de triste ca oricare participant la funeralii, dar sînt, în mod vădit, bine îmbrăcate, radiind putere şi bogăţie. Este o privelişte ciudată: în această dimineaţă cenuşie de martie, cu o burniţă măruntă, rece, într-un mic cimitir rural din District of Columbia, la marginea statului New York, poţi să vezi senatori ai Statelor Unite, judecători de la Curtea Supremă, diferiţi descendenţi ai stabilimentelor puterii din New York şi Washington, ridicînd bulgări umezi de pămînt şi aruncîndu-i peste sicriu. Sînt înconjuraţi de limuzine negre, BMW-uri, Mercedes-uri, Jaguar-uri şi alte asemenea maşini pentru cei bogaţi, puternici şi aleşi. Majoritatea au venit de la distanţe mari ca să-şi prezinte omagiile; cimitirul se află la kilometri buni faţă de oricare altă aşezare.

Am fost acolo, bineînţeles, dar nu pentru că sînt celebru, mare, puternic sau ales. Eram pe atunci un simplu avocat în Boston – la Putnam & Stearns, o firmă foarte bună unde cîştigam un salariu onorabil – şi mă simţeam, categoric, nelalocul meu printre aştri.

Eram, totuşi, ginerele răposatului.

Soţia mea, Molly – oficial, Martha Hale Sinclair – era singurul copil al lui Harrison Sinclair, o legendă a Instituţiei Americane, o enigmă, un maestru al spionajului. Hal Sinclair fusese unul dintre fondatorii Agenţiei Centrale de Informaţii, apoi un renumit soldat al Războiului Rece (o treabă murdară, dar pe care cineva tot trebuia s-o facă) şi ulterior director al Agenţiei

Centrale de Informații, adus ca să salveze Agenția care se scufunda din cauza crizei de identitate de după încheierea Războiului Rece.

La fel ca și prietenul său William Casey, Sinclair a murit pe cînd ocupa funcția de director. Sîntem cu toții fascinați de personalitatea unui director CIA care moare în timpul exercitării mandatului. Te întrebi: ce secrete a dus cu el în mormînt bătrînul as al spionajului? Într-adevăr, Hal Sinclair a luat cu el un secret extraordinar atunci cînd a plecat. Dar, în dimineața rece și mohorîtă a funeraliilor sale nici Molly, nici eu, nici vreunul dintre VIP-urile adunate întru durere nu știam asta.

Fără îndoială, felul în care a murit socrul meu a părut suspect. Pierise cu o săptămînă în urmă, într-un accident de mașină, în Virginia rurală. Era noaptea tîrziu; mergea cu mașina la o ședință de urgență care se ținea la sediul CIA din Langley și mașina fusese scoasă de pe șosea de un vehicul neidentificat, după care explodase într-o minge de foc.

Cu o zi înainte de „accident", asistenta lui, Sheila McAdams, fusese găsită moartă pe o străduță din Georgetown. Poliția din Washington trăsese concluzia că fusese victima unui jaf – geanta și bijuteriile lipseau. Molly și cu mine, ca să fim cinstiți, am bănuit de la bun început că atît tatăl ei, cît și Sheila fuseseră uciși, că nu era vorba de jaf sau de un „accident" și nu eram singurii care aveam bănuieli. *The Washington Post*, *The New York Times* și toate posturile de televiziune făceau astfel de aluzii în relatările lor. Dar cine să fi făcut așa ceva? În zilele negre ale trecutului, puteam, bineînțeles, da repede vina pe KGB sau pe altă armă misterioasă, cumplită, a Imperiului Răului; dar Uniunea Sovietică nu mai exista. Fără îndoială, spionajul american își avea încă dușmanii săi – dar cine ar dori să-l asasineze, dacă acesta era cuvîntul potrivit, pe directorul CIA? Molly mai credea și că tatăl ei și Sheila erau combinați, ceea ce nu era pe atît de scandalos pe cît părea, pentru că

Sheila nu era măritată, iar mama lui Molly murise în urmă cu şase ani, lăsîndu-l văduv pe Sinclair.

Deşi Hal Sinclair era o figură singuratică, ba chiar criptică, mă simţisem dintotdeauna aproape de el, încă de cînd Molly ne făcuse cunoştinţă. Molly şi cu mine fuseserăm împreună la colegiu, mai degrabă amici – ea era boboc cînd eu eram în ultimul an – şi nu încape vorbă că între noi exista scînteia unei atracţii, dar fiecare era combinat cu altcineva. Eu mă întîlneam cu Laura, cu care m-am şi căsătorit imediat după facultate. Molly trăia cu un găgăuţă de care s-a plictisit după aproximativ un an. Dar Hal Sinclair pusese ochii pe mine şi m-a recrutat pentru Agenţie după ce-am absolvit la Harvard, m-a îndrumat spre serviciul secret, crezîndu-mă, se pare, un spion mai bun decît m-am dovedit a fi. S-a întîmplat că acest fel de muncă s-a potrivit cu o latură mai întunecată şi violentă care a făcut din mine un agent superb, chiar dacă eram impulsiv şi foarte temut, inclusiv de mine însumi.

Aşa că timp de doi ani foarte tensionaţi, pînă am intrat la Facultatea de Drept de la Harvard, am lucrat pentru Agenţia Centrală de Informaţii ca agent secret. M-am descurcat destul de bine acolo – pînă la tragedia din Paris. Atunci am părăsit Agenţia şi am intrat la Drept, neregretînd nici un moment această hotărîre.

Abia după ce m-am întors văduv de la Paris, în urma incidentului despre care îmi vine greu să vorbesc, Molly şi cu mine am început să ne vedem frecvent. Molly, fiica omului care în curînd avea să ajungă directorul CIA, a aplaudat hotărîrea mea de-a lăsa baltă treaba cu spionajul. La urma urmei, văzuse direct ce putea face asta dintr-o familie, tensiunile pe care le stîrnise în propria casă, şi nu mai dorea să aibă parte de aşa ceva.

Chiar după ce Hal Sinclair devenise socrul meu, îl întîlneam rar şi nu am ajuns niciodată să-l cunosc prea bine. Ne vedeam numai la întrunirile de familie ocazionale (el era exemplul tipic

de ins subjugat de munca lui, un om dedicat Companiei), cînd părea să se uite la mine cu o oarecare căldură.

Dar, aşa cum am spus, povestea începe la înmormîntarea lui Harrison Sinclair. Acolo, în timp ce persoanele care fuseseră prezente începeau să se împrăştie, strîngîndu-şi mîinile sub umbrelele negre şi întorcîndu-se repede la maşinile lor, un bărbat înalt, slab, de vreo şaizeci de ani, cu un păr cărunt şi zbîrlit, şi-a croit drum spre mine şi s-a prezentat.

Costumul lui era şifonat şi cravata îi era strîmbă, dar, dincolo de neglijenţa asta, avea haine scumpe: un costum de lînă la două rînduri de culoarea antracitului, impecabil croit, şi o cămaşă cu dungi care arăta ca şi cum ar fi fost făcută de comandă în Savile Row. Deşi nu-l întîlnisem niciodată, l-am recunoscut pe dată ca fiind Alexander Truslow, un vechi lucrător de la CIA, cu un renume considerabil. La fel ca şi Hal Sinclair, era un stîlp al instituţiei, renumit pentru conduita sa morală. Timp de cîteva săptămîni, în perioada scandalului Watergate din 1973, lucrase ca director delegat al Agenţiei Centrale de Informaţii. Nixon nu-l plăcuse – în general pentru că se spunea că Truslow refuzase să joace de partea lui şi a Casei Albe şi să implice CIA în acoperire – şi se grăbise să-l schimbe cu o persoană numită pe post din considerente politice, care îi era pe plac.

Cu o voce joasă şi elegantă în felul lui uşor dezordonat, Alex Truslow era unul dintre acei yankei WASP manieraţi şi rasaţi, ca Cyrus Vance sau Elliot Richardson, care emanau o decenţă fundamentală. El se retrăsese din Agenţie după ce Nixon îl înlăturase, dar bineînţeles că nu lansase niciodată vreo bîrfă despre preşedinte; nu se făcea aşa ceva din partea unui gentleman. La dracu', eu aş fi organizat o conferinţă de presă, dar Alex nu procedase aşa.

După ce a bîntuit de colo pînă colo puţin, ţinînd un şir de prelegeri, şi-a format propria firmă de consultanţă internaţională, cu sediul în Boston, care era cunoscută, neoficial, sub numele de Corporaţia. Aceasta sfătuia corporaţiile şi firmele

de avocatură din toată lumea cum să se descurce cu o piaţă mondială aflată în permanentă schimbare şi veşnic înşelătoare. Nu era surprinzător faptul că, dată fiind reputaţia frumoasă de care se bucura Truslow în sfera informaţiilor, Corporaţia lucra foarte strîns cu CIA.

Alexander Truslow era unul dintre cei mai respectaţi şi mai remarcabilli oameni din comunitatea agenţilor de informaţii. După moartea lui Hal Sinclair, se ştia că Truslow era pe lista persoanelor care urmau să-l înlocuiască. Dacă s-ar fi luat în considerare numai starea de spirit a ofiţerilor de la CIA, Truslow tot ar fi trebuit să primească numirea, atît era de popular în rîndurile ofiţerilor mai tineri şi printre vechii săi camarazi. Ce-i drept, existau bombăneli în legătură cu activitatea dusă de Truslow în „sectorul particular". Mai erau şi cei care aveau motive serioase să se teamă de o nouă restructurare. Chiar şi aşa, cînd s-a prezentat în faţa lui Molly şi a mea, am pus rămăşag în gînd că dădeam mîna cu viitorul director al CIA.

– Îmi pare foarte rău, i-a spus el lui Molly, cu ochii umezi. Tatăl tău a fost un om minunat. Îi vom simţi foarte mult lipsa.

Molly s-a mulţumit să dea din cap. Îl cunoştea? Nu-mi dădeam seama.

– Ben Ellison, nu-i aşa? a zis el, scuturîndu-mi mîna.

– Mă bucur să te cunosc, domnule Truslow, am răspuns eu.

– Alex. Mă mir că nu am dat unul peste altul în Boston, a spus el. Trebuie să ştii că sunt prieten cu Bill Stearns.

William Caslin Stearns al III-lea era acţionarul principal al firmei Putnam & Stearns, fiind el însuşi un vechi om al CIA. De asemenea, era şeful meu. Cam astea erau cercurile în care mă învîrteam.

– A vorbit despre dumneata, am spus.

Au urmat cîteva minute de conversaţie stîngace, în timp ce ne îndreptam spre locul unde erau parcate maşinile, după care Truslow a ajuns la ceea ce, evident, era subiectul său principal:

– Ştii, i-am spus lui Bill că m-ar interesa foarte mult să faci ceva muncă juridică pentru firma mea.

Am zîmbit amabil:

– Îmi pare rău, dar n-am mai avut nici un fel de treabă cu CIA, cu informaţiile sau cu orice altceva de felul ăsta, de cînd am plecat de la Agenţie. Nu cred că sînt omul de care ai nevoie.

– A, trecutul dumitale nu are nimic de-a face cu asta, a insistat el. Este vorba doar de afaceri şi mi s-a spus că eşti cel mai bun avocat în mateie de proprietate intelectuală din Boston.

– Ai fost indus în eroare, am spus cu un chicotit politicos. Sînt o groază mai buni ca mine.

– Eşti prea modest, a răspuns el cu amabilitate. Hai să luăm prînzul cîndva, curînd. De acord, Ben?

– Îmi pare rău, Alex. Mă simt flatat, dar mă tem că nu mă interesează. Ghinionul meu!

Truslow m-a privit direct, cu ochii săi căprui, trişti. Îmi aminteau de cei ai unui baset. A dat din umeri şi mi-a strîns din nou mîna.

– Atunci, ghinionul este *al meu*, Ben, a spus el, zîmbind nefericit şi dispărînd pe bancheta din spate a unei limuzine Lincoln neagră.

Presupun că n-ar fi trebuit să mă surprindă faptul că lucrurile nu se terminau aici. Dar nu puteam să nu mă gîndesc că era ciudat că dorea să mă angajeze, iar la vremea cînd am înţeles de ce, era prea tîrziu.

Partea întîi

CORPORAŢIA

THE INDEPENDENT

SE AFLĂ GERMANIA ÎN PRAGUL PRĂBUȘIRII?

Nigel Clemona, Bonn

În luminile sumbre ce au urmat căderii bursei de valori care a aruncat Germania în cea mai gravă criză economică şi politică pe care a cunoscut-o din anii 1920 încoace, mulţi au ajuns să creadă că această ţară, cîndva centrul puterii europene, se află în pragul prăbuşirii.

În timpul unei demonstraţii violente care a avut loc ieri la Leipzig, peste o sută de mii de oameni au protestat împotriva privaţiunilor economice, împotriva deteriorării standardului de viaţă şi pierderii bruşte a mii de locuri de muncă în toată ţara. Mulţi au cerut instalarea unui dictator care să-i redea Germaniei fosta ei măreţie.

Zilele acestea, la Berlin, au avut loc tulburări provocate de lipsa de alimente, izbucniri teroriste ale neonaziştilor şi ale extremiştilor de dreapta, precum şi o creştere enormă a delincvenţei stradale, mai ales în fosta Germanie de Vest. Naţiunea se apropie de sfîrşitul alegerilor, puternic contestate pentru funcţia de cancelar, iar în urmă cu zece zile liderul Partidului Democrat Creştin a fost asasinat.

Sursele guvernamentale continuă să dea vina pentru recenta prăbuşire a Germaniei pe recesiunea generală şi pe fragilitatea proaspăt integratei burse de valori naţionale.

Unii observatori atrag, în mod intenţionat, atenţia asupra faptului că ultima criză economică de o asemenea amploare, din timpul Republicii de la Weimar, a dus la preluarea puterii de către Adolf Hitler.

1

Birourile de avocatură ale firmei Putnam & Steams se află pe străzile înguste ale cartierului financiar al Bostonului, printre clădirile cu fațadele placate cu granit ale băncilor: varianta bostoniană a lui Wall Street, dar cu mai puține baruri. Birourile noastre ocupă două etaje ale unei clădiri vechi și frumoase de pe Federal Street, la al cărei parter se află o veche și respectabilă bancă elitistă, celebră pentru spălarea banilor Mafiei.

Probabil că acum este momentul să explic că Putnam & Steams este una dintre firmele de avocatură „din afară" ale CIA. Totul este perfect legal; nu încalcă statutul Agenției (care interzice escrocheriile pe plan intern; pe plan „internațional", se pare că escrocheriile sînt acceptate). Destul de des, CIA cere sfaturi juridice în probleme cum ar fi, să spunem, emigrația și naturalizarea (dacă încearcă să strecoare un agent de informații dezertor în țară) sau proprietățile imobiliare (dacă dorește să achiziționeze o proprietate, o casă conspirativă, un birou sau orice altceva a cărui urmă să nu ducă la Langley).

Și aici intervine deosebita pricepere a lui Bill Steams – mutarea fondurilor de colo-colo, în și din conturi cifrate, aflate în Luxemburg, Zürich sau Grand Cayman.

Cu toate astea, Putnam & Steams face mult mai mult decît treburile murdare pentru CIA. Este o firmă de practică generală, în care lucrează vreo treizeci de avocați, care are doisprezece asociați și se ocupă de o gamă variată de spețe, de la litigiile dintre corporații la proprietăți imobiliare, divorțuri, averi, taxe și proprietate intelectuală.

Ultimul tip, proprietatea intelectuală, este specialitatea mea: brevete şi drepturi de autor, cine ce a inventat, cine a furat invenţia cui. Vă amintiţi că, în urmă cu cîţiva ani, un celebru producător de pantofi de sport a venit cu o şmecherie care îi permitea celui care îi purta să umfle pantofii cu aer, iar asta la un preţ de circa o sută cincizeci de dolari perechea. Asta era munca mea – partea legală, vreau să spun; am născocit un brevet beton, sau cît de beton se poate face.

În ultimele cîteva luni ţinusem în biroul meu douăzeci şi patru de păpuşi mari, care, fără îndoială, îi descumpăneau pe clienţii mei mai ursuzi. Ajutam un producător de jucării din West Massachusetts să-şi apere linia de producţie a Bebeluşilor Uriaşi. Probabil că nu aţi auzit de Bebeluşii Uriaşi. Şi asta pentru că s-a depus o plîngere împotriva clientului meu; nu sînt mîndru de asta. M-am descurcat mult mai bine cînd am oprit un lanţ de cofetării să folosească în reclamele sale de televiziune o micuţă creatură de desen animat care semăna suspect de mult cu Gălușca Pillsbury.

Eram unul dintre cei doi avocaţi care se ocupau de proprietatea intelectuală la Putnam & Stearns, ceea ce, oficial, face să fim un „departament", dacă pui la socoteală personalul auxiliar, secretarele şi altele de felul ăsta. Ceea ce înseamnă că firma se poate prezenta drept o corporaţie juridică, avînd servicii complete, care există pentru a se ocupa de tot ce aveţi nevoie, chiar şi de drepturile de autor şi de brevetele dumneavoastră. Toate necesităţile legale, îndeplinite sub un singur acoperiş. Vă puteţi face toate cumpărăturile într-un singur magazin.

Eram considerat un avocat bun, dar nu pentru că îmi plăcea sau mă interesa prea mult. La urma urmei, după cum spune o vorbă veche, avocaţii sînt singurele persoane la care necunoaşterea legii nu este pedepsită.

În schimb, sînt binecuvîntat cu un dar neurologic rar, care se poate constata la mai puţin de 0,1 la sută din populaţie: o memorie eidetică (sau fotografică, aşa cum este ea cunoscută în vorbirea curentă). Asta nu mă face mai isteţ decît ceilalţi, dar, cu siguranţă mi-a făcut viaţa mai uşoară în liceu şi la Facultatea de

Drept, cînd era nevoie să memorez un paragraf sau un caz. Pot să văd pagina în minte ca şi cum ar fi un tablou. În general, nu le spun oamenilor despre această capacitate. Nu este genul de amănunt care să-ţi atragă multe prietenii. Cu toate astea, face atît de mult parte din mine, cel dintotdeauna, încît trebuie să am mereu grijă să nu mă izoleze de ceilalţi.

Spre cinstea lor, asociaţii fondatori, Bill Steams şi răposatul James Putnam, şi-au cheltuit aproape toate veniturile din primii ani pe decorarea interioarelor. Birourile cu covoare persane şi pline de antichităţi delicate, în stil Regency, emană o eleganţă sufocantă, liniştită. Chiar şi sunetul telefonului este redus la tăcere. Recepţionera, care este (normal) englezoaică, stă la un birou mare şi vechi, aşezat pe un podium a cărui suprafaţă străluceşte de lustruită ce este. Am văzut clienţi, adevăraţi moguli ai proprietăţii imobiliare, care în propriile vizuine mergeau ţanţoş de colo-colo, lătrîndu-şi ordinele către subalterni, dar care intrau în camera noastră de primire la fel de intimidaţi şi tulburaţi ca nişte elevi mustruluiţi.

Trecuse ceva mai mult de o lună de la înmormîntarea lui Hal Sinclair şi mă grăbeam către şedinţa ce avea loc în biroul meu. Am trecut pe lîngă Ken McElroy, un asociat mai tînăr, care timp de aproape şase luni fusese prins într-un litigiu între corporaţii nespus de plictisitor. Ducea un teanc uriaş de depoziţii şi arăta nefericit, ca un personaj amărît din *Casa umbrelor* sau ceva de genul ăsta. I-am adresat bietului şi dickensianului McElroy un zîmbet şi am înaintat spre biroul meu.

Secretara mea, Darlene, mi-a făcut un semn rapid cu mîna şi a spus:

– Sunt toţi acolo.

Darlene este cea mai de groază persoană din firma asta, ceea ce nu este greu de realizat. De obicei se îmbracă în negru. Părul ei este brunet strălucitor; fardul de ochi e albastru-închis. Dar este al naibii de eficientă, aşa că nu-i fac probleme.

Organizasem această şedinţă ca să rezolv o dispută care continua, prin corespondenţă, de peste şase luni. Problema se refererea

la un aparat de exerciţii numit Alpine Ski, un dispozitiv extraordinar de bine conceput, care simula coborîrea cu schiurile, oferindu-i utilizatorului nu numai avantajele aerobice pe care le aveai de la ceva de genul Nordic Track, dar, în acelaşi timp, şi un serios antrenament al muşchilor.

Inventatorul lui Alpine Ski, Herb Schell, era clientul meu. Fost antrenor particular la Hollywood, făcuse o grămadă de bani cu invenţia asta. Apoi, brusc, cu aproape un an în urmă, o serie de reclame ieftine începuseră să fie date seara tîrziu la televiziune, prezentînd ceva ce se numea Scandinavian Skier şi care îngropa, fără îndoială, invenţia lui Herb. Era, de asemenea, şi mult mai ieftină: în timp ce adevăratul Alpine Ski se vindea cu peste şase sute de dolari (iar Alpine Ski Gold cu peste o mie), Scandinavian Skier ajungea la 129,99 dolari.

Herb Schell se afla deja în biroul meu, împreună cu preşedintele şi directorul executiv Arthur Sommer de la A-Z Fit, compania care producea Scandinavian Skier, şi cu avocatul său, un foarte puternic om al legii pe nume Stephen Lyons, de care auzisem, dar pe care nu-l cunoscusem pînă atunci.

Pînă la un punct mi se părea o ironie a sorţii faptul că atît Herb Schell, cît şi Arthur Sommer erau burtoşi şi într-o vizibilă formă proastă. La un prînz pe care îl luaserăm împreună la scurt timp după ce ne-am cunoscut, Herb îmi mărturisise că, din cauza faptului că nu mai era antrenor particular, se plictisise să se antreneze tot timpul; prefera eliminarea grăsimii pe cale chirurgicală.

– Domnilor, am spus şi ne-am strîns cu toţii mîinile. Hai să rezolvăm treaba asta.

– Amin, a spus Steve Lyons.

Se ştie că duşmanii lui (batalioane întregi) îl numesc „Leul mincinos"[1], iar mica şi agresiva lui firmă de avocatură este „vizuina leului"[2].

[1,2] Jocuri de cuvinte în limba engleză: *Lyin' Lyons* este format din *lyin'* – mincinos, şi *Lyons*, numele personajului, care se pronunţă la fel cu *lion* – leu. Astfel, al doilea joc de cuvinte, *Lyons' den* are aceeaşi reprezentare sonoră cu *lion's den* – vizuina leului. (n.tr.).

– Bine, am spus. Clientul tău a copiat în mod flagrant proiectul clientului meu pînă la cel mai mic detaliu considerat invenţie. Am trecut prin toate astea de zeci de ori. Este o copie perfectă şi, dacă treaba nu se rezolvă azi, sîntem pregătiţi să mergem la tribunalul federal şi să cerem o hotărîre judecătorească. Vom cere, de asemenea, daune care, după cum ştiţi, în cazuri de reproducere frauduloasă şi cu bună ştiinţă a unor brevete, sînt „triple".

Legea brevetelor tinde să fie un mod foarte liniştit, mai degrabă plicticos, de a-ţi cîştiga existenţa – fiecăruia ce i se cuvine, îmi place mie să spun – astfel că preţuiam rarele ocazii de confruntare. Arthur Sommer se înroşi, probabil de mînie, dar nu spuse nimic. Buzele sale subţiri se arcuiră într-un zîmbet mic, strîns. Avocatul lui se lăsă pe spatele fotoliului – ameninţătorul limbaj al trupului, dacă existase vreodată aşa ceva.

– Ascultă, Ben, spuse Lyons. De vreme ce, în realitate, nu avem aici nici o faptă care să justifice o acţiune în justiţie, clientul meu doreşte să fie generos şi să facă o ofertă politicoasă de reglementare, de cinci sute de mii. Eu l-am sfătuit să n-o facă, dar şarada asta îl costă pe el şi pe noi toţi...

– Cinci sute de mii? Încearcă de douăzeci de ori pe atîta.

– Îmi pare rău, Ben, spuse Lyons. Brevetul ăsta nu face nici cît hîrtia pe care este tipărit. Avem un caz de vînzare aici.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Am probe că Alpine Ski a fost pus în vînzare cu mai mult de un an înainte de data de înregistrare a brevetului, răspunse Lyons cu îngîmfare. Cu şaisprezece luni mai devreme, mai precis. Aşa că afurisitul ăsta de brevet nu mai este valabil. Interdicţie juridică de punere în vînzare.

Asistam la un nou mod de abordare la el, iar ăsta era un lucru îngrijorător. Pînă acum, tot ce am tocat, scrisoare după scrisoare, s-a legat de posibilitatea asemănării materiale dintre Scandinavian Skier şi Alpine Ski: dacă se încălcau prevederile brevetului, ca s-o spunem în termeni juridici. Ei bine, acum el invoca ceva ce se cheamă „doctrina vînzării", conform căreia o invenţie nu

poate fi brevetată dacă este „în folosință publică sau de vînzare" cu mai mult de un an înainte de depunerea cererii de brevetare.

Dar n-am lăsat să mi se vadă surprinderea. Un avocat bun trebuie să fie un artist priceput în a mînca rahat.

– Bună încercare, am spus. Asta nu este tocmai „folosință", Steve, și o știi foarte bine.

Suna bine, indiferent ce se înțelegea.

– Ben..., mă întrerupse Herb.

Lyons îmi înmînă o mapă cu dosarul legal:

– Aruncă o privire, spuse el. Aici ai o copie a anunțului publicat de Clubul de sănătate Big Apple[1] din Manhattan, care prezintă cel mai nou echipament al lor – Alpine Ski – cu aproape un an și jumătate înainte ca domnul Schell să depună cererea de brevetare. Și o factură.

Am luat mapa, m-am uitat prin ea fără interes și am dat-o înapoi.

– Ben... spuse Herb din nou. Putem vorbi un minut'?

I-am lăsat pe Lyons și pe Sommer în biroul meu, în timp ce Herb și cu mine am stat de vorbă într-o sală de conferințe goală din apropiere.

– Ce dracu' e cu toată povestea asta'? am întrebat.

– Este adevărată. Are dreptate.

– Ai vîndut chestia asta cu mai mult de un an înainte să ceri brevetarea'?

– Cu doi ani, de fapt. Unui număr de doisprezece antrenori particulari de la cluburile de fitness din toată țara.

M-am holbat la el, calm:

– De ce'?

– Doamne, Ben, nu cunoșteam legea. Cum dracu' poți să testezi chestiile astea dacă nu le pui acolo'? Nici nu-ți poți imagina la ce abuzuri sînt supuse mașinile de genul ăsta în cluburile de gimnastică și de întreținere.

– Așa că ai putut să-i aduci îmbunătățiri pe parcurs'?

– Păi, sigur că da.

---

[1] Big Apple este numele dat de americani orașului New York (n.tr.).

– Aha. Cît de repede poţi să-mi faci rost de-un document de la sediul corporaţiei tale din Chicago?

Steve Lyons radia de triumf cînd am intrat:

– Presupun, spuse el cu ceea ce probabil lua drept înţelegere, că domnul Schell te-a pus la curent.

– Da, întocmai, am spus.

– Pregătirea, Ben, spuse el. Trebuie să cercetezi cu atenţie.

Sincronizarea se dovedi impecabilă. Chiar în acel moment faxul meu personal sună, scoase nişte sunete stridente şi începu să dea la iveală un document. M-am dus spre fax, l-am privit cu detaşare şi am spus:

– Steve, aş fi dorit să ne scuteşti de pierderea de timp şi bani, citind cîte ceva din jurisprudenţă.

Mă privi uimit, în timp ce zîmbetul i se estompă întrucîtva.

– A, ia să vedem, am spus. Trebuie să fie Buletinul Federal 917, seria a 2-a, 544, districtul judecătoresc federal, 1990.

– Despre ce vorbeşte? îi şopti Sommer, abia auzit, lui Lyons.

Lyons, nedorind să dea din umeri în prezenţa mea, se holbă pur şi simplu la mine, neînţelegînd.

– Este adevărat? insistă Sommer.

Expresia feţei lui Lyons nu se schimbă:

– Trebuie să verific.

Faxul tăie hîrtia printr-un staccato format din semne de punctuaţie. I-am înmînat-o lui Lyons.

– Iată o scrisoare de la directorul Clubului de sănătate Big Apple, pentru Herb Schell, care conţine părerile lui despre Alpine Ski, însemnările despre randamentul său şi despre ce ar putea fi reproiectat. Plus sugestii de modificări.

În acel moment Darlene intră, îmi dădu în tăcere un document – *Buletinul Federal 917, seria a 2-a* – şi ieşi. Fără ca măcar să mă uit la el, i l-am dat lui Lyons:

– Faci vreun joc anume? reuşi Lyons să îngaime.

– O, nici vorbă, am răspuns. Clientul meu a vîndut prototipuri în timpul perioadei de testare şi a cules date despre

randament pe marginea variantelor vîndute. De aceea, „doctrina vînzării" nu se aplică, Steve.

– Nici măcar nu ştiu de unde scoţi această...

– Manville Sales Corp. contra Paramount Systems Inc., *Buletinul Federal seria a 2-a, 544.*

– Hai, las-o baltă, ripostă Lyons. Nici n-am auzit de...

– Pagina 1314, am spus, în timp ce m-am aşezat pe scaunul meu, m-am lăsat pe spate, mi-am încrucişat picioarele şi am recitat pe un ton monoton: „Politicile care definesc restricţiile juridice în caz de vînzare şi folosinţă publică nu sînt supuse invalidării brevetului, chiar dacă, la mai mult de un an înainte de depunerea cererii de brevetare, autorul invenţiei a instalat un dispozitiv de prindere la o staţie de adăpost de pe o şosea naţională, aflată în construcţie. Era necesară o perioadă de testare a invenţiei pe teren pentru a vedea dacă şi-ar..."

În acest timp Lyons stătea cu cartea deschisă în poală, urmărind şi mestecînd cuvintele. Termină propoziţia în locul meu:

– ... putea atinge scopul propus.

Se uită la mine, cu gura căscată.

– Ne vedem la tribunal, am zis.

Herb Schell plecă în dimineaţa aceea mult mai fericit şi cu aproape zece milioane de dolari mai bogat. Dar eu am avut plăcerea unei conversaţii de despărţire cu Steve Lyons.

– Cunoşteai împuţitul ăla de caz cuvînt cu cuvînt, spuse el. Cuvînt cu cuvînt. Cum dracu' ai reuşit să faci asta?

– Prin pregătire, am spus şi i-am strîns mîna cu fermitate. Am studiat problema temeinic.

2

În dimineaţa următoare, foarte devreme, am luat micul dejun la Clubul Harvard din Boston cu şeful meu, Bill Stearns.

Atunci am aflat că, dintr-o dată, mă aflam într-o serioasă încurcătură.

Stearns lua micul dejun acolo în fiecare dimineaţă: doamna Stearns, o casnică ştearsă din Wellesley, se pare că nu făcea mare treabă în afară de a lucra ca voluntar pentru Muzeul de Arte Frumoase. Îmi închipuiam că dormea pînă tîrziu, cu ochelari de protecţie la ochi, şi că, de cînd cei doi copii ai lor părăsiseră cuibul pentru a-şi trăi vieţile organizate dinainte, de tineri aristocraţi din Boston (Deerfield, Harvard, investiţii bancare, alcoolism), el nu mai mîncase nici un mic dejun acasă.

Masa lui de la Clubul Harvard era mereu aceeaşi, lîngă fereastra care dădea spre oraş. Mînca invariabil ouăle prăjite după o reţetă specială a clubului Harvard (Stearns considera aversiunea acestui sfîrşit de secol douăzeci faţă de colesterol un moft trecător, la fel ca şi anii '60). Uneori mînca singur, citind *The Wall Street Journal* şi *The Boston Globe*, alteori împreună cu unul sau mai mulţi parteneri importanţi, pentru a discuta afaceri şi golf.

Foarte rar, mă alăturam şi eu. În cazul în care bănuiţi că ne angajam într-o tăifăsuială conspirativă, de vechi băieţi din reţea, despre Agenţia Centrală de Informaţii, trebuie să spun că Bill Stearns şi cu mine vorbeam de obicei despre sport (despre care ştiu doar atît cît să fac haz) sau despre proprietăţile imobiliare. Din cînd în cînd – ca în dimineaţa asta, de exemplu – Bill dorea să discute ceva serios.

Steams este acel gen de om considerat tipul de unchi clasic de către cei care nu-l cunosc. Are aproape şaizeci de ani, părul sur, faţa roşcovană, este adus de spate şi oarecum pîntecos. Costumele lui de două mii de dolari, cumpărate de la Louis, din Boston, arată pe el de parcă au aterizat de pe un raft de la solduri.

Adevărul este că, după acei doi ani violenţi, de coşmar, de muncă secretă pentru CIA, găseam siguranţa carierei mele avocăţeşti de la Putnam & Stearns foarte liniştitoare. Dar tocmai serviciul meu de la CIA a făcut să fiu recrutat de Putnam & Steams. Bill Stearns fusese înainte inspector general la Agenţia Centrală de Informaţii, sub legendarul Allen Dulles, directorul Agenţiei din 1953 pînă în 1961.

Cînd am fost angajat la Putnam & Stearns, în urmă cu nouă ani, am arătat foarte clar că, în ciuda experienţei legate de informaţii, refuzam să am de-a face cu CIA. Scurta mea carieră în cadrul CIA aparţine trecutului, i-am spus lui Bill Stearns, şi cu asta, basta. Spre cinstea lui, Stearns a ridicat teatral din umeri şi a spus: „Cine a pomenit de CIA?" Sunt sigur că existase o licărire în privirea lui. Cred că îşi închipuia că, în timp, o s-o las mai moale şi că o să fie o treabă simplă pentru mine. Ştia că Agenţia se simţea mult mai bine cînd trata cu ai săi, că se vor exercita tot felul de presiuni asupra mea ca să fac treburile juridice pe care le dorea Agenţia şi că voi ceda. De ce altceva ar veni un fost ofiţer de teren ca mine să lucreze pentru o firmă de vechi camarazi ca Putnam & Stearns? Răspunsul, bineînţeles, era legat de bani, care erau considerabil mai mulţi decît îmi oferea oricare altă firmă.

Nu ştiam de ce mă invitase Bill Stearns la micul dejun în dimineaţa aceea, dar aveam puternica impresie că se întîmpla ceva. M-am ocupat de brioşa cu afine. Băusem deja mult prea multă cafea şi mă gîndeam că puţină substanţă solidă în stomac mi-ar face bine. Am urît întotdeauna micul dejun de afaceri; cred că Oscar Wilde ştia ceva cînd spunea că doar oamenii proşti sînt sclipitori la micul dejun.

Cînd a sosit mîncarea noastră, Stearns a scos din servietă un exemplar din *The Boston Globe*.

– Cred că ai citit despre First Commonwealth, spuse el.

Tonul lui m-a alarmat imediat.

– Nu m-am uitat prin *Globe* în dimineaţa asta, am spus.

Mi-l aruncă peste masă.

Am parcurs în grabă prima pagină. Acolo, imediat sub manşetă, era un titlu care m-a făcut pe loc să simt că-mi vine rău: O FIRMĂ DE INVESTIŢII ÎNCHISĂ DE CĂTRE GUVERNUL FEDERAL. Şi cu litere mici: ACTIVELE FIRMEI FIRST COMMONWEALTH, ÎNGHEŢATE DE CGS.

First Commonwealth era o mică firmă de administrare a banilor, cu sediul în Boston, care se ocupa de banii mei. În ciuda numelui pretenţios, era un loc micuţ, o firmă cît un butic, condusă de o cunoştinţă de-a mea, care avea doar cîţiva clienţi. Era firma care îmi plătea ipoteca lunar, locul unde, practic, erau pitiţi toţi banii mei.

Pînă în dimineaţa asta.

Spre deosebire de Stearns, nu sînt un tip bogat. Tatăl lui Molly a lăsat o sumă neînsemnată de bani lichizi, nişte titluri de acţiuni, obligaţiuni la purtător şi titlul de proprietate pentru casa lui din Alexandria, care era ipotecată pînă la ultimul ac. Îi mai lăsase, curios, un document semnat şi legalizat, prin care îi dădea dreptul deplin şi absolut de a beneficia de toate conturile deschise pe numele lui, în ţară şi în străinătate conform legilor, bla, bla, bla. Amănuntele te zăpăceau, aşa cum se întîmpla cu majoritatea detaliilor legate de legea proprietăţii imobiliare şi a moştenirilor. Spun că era „curios" pentru că, în calitate de unic moştenitor în viaţă al lui Harrison Sinclair, ea era automat în măsură să beneficieze de toate drepturile. Nu era nevoie de nici o hîrtie. Mă rog, poate că Sinclair era exagerat de precaut.

Mie mi-a lăsat un singur obiect: un exemplar cu autograf al memoriilor directorului CIA, Allen Dulles, *Arta informaţiei*. Era

o primă ediție și avea autograful autorului: „Pentru Hal, cu cea mai profundă admirație, Allen". O moștenire drăguță din partea lui Sinclair, dar nicidecum o avere.

Cînd, cu cîțiva ani în urmă, a murit tatăl meu, am moștenit puțin peste un milion de dolari care, după ce am plătit taxele pe proprietate, s-au redus urgent la jumătate. I-am transferat în întregime la First Commonwealth datorită bunei sale reputații. Pe conducătorul firmei, Frederick „Doc" Osborne, îl cunoșteam din diferite tranzacții juridice și m-a impresionat întotdeauna prin iscusința sa. Oare Nelson Algeren sau altcineva a spus: „Niciodată să nu mănînci într-un loc numit La Mama și nu juca niciodată cărți cu un tip pe nume Doc"? Sau asta se întîmpla înainte de vremea administratorilor financiari?

Vă puteți întreba, desigur, de ce cineva atît de isteț cum se presupune că sînt eu și-ar pune toți banii într-un singur loc. Ca să fiu sincer, m-am întrebat și eu adeseori același lucru și încă o mai fac. Presupun că răspunsul are două aspecte. Doc Osborne îmi era prieten, avea o reputație grozavă și de aceea părea inutil să merg în mai multe locuri. Și mi-am tratat întotdeauna moștenirea ca pe un ou pus la clocit, un morman de bani de care preferam să nu mă ating de vreme ce cîștigam un salariu decent. Mai presupun că este și vorba aia veche despre copiii cizmarului care nu au niciodată ghete: tipii care lucrează cu bani sînt adeseori destul de nepăsători cu banii lor.

Am scăpat furculița din mînă și am simțit că mi se face rău de la stomac. Calculînd rapid, am înțeles pe dată că, dacă nu-mi puteam scoate cumva banii de la First Commonwealth, voi fi falit cît ai clipi – salariul meu, oricît de grozav era, nu mi-ar acoperi nici măcar ipoteca. Iar pe piața slabă de bunuri imobiliare din Boston, n-aș fi reușit să-mi vînd casa decît cu pierderi colosale.

Venele de la tîmple îmi zvîcneau. Mi-am ridicat privirea spre Stearns:

– Ajută-mă cu asta, am spus cu o voce stinsă.

– Ben, îmi pare rău, zise Stearns, mestecînd o bucăţică de ou.

– Ce înseamnă asta? Nu e specialitatea mea, ştii doar.

Luă o gură de cafea şi aşeză ceaşca pe farfurioară cu zgomot:

– Iată ce înseamnă, spuse el oftînd. Banii tăi sînt îngheţaţi, împreună cu cei ai celorlalţi clienţi ai firmei First Commonwealth.

– De către cine? Cine are dreptul să facă asta? Şi de ce?

Am parcurs furios, de sus în jos, articolul din *Globe*, încercînd să-l fac să aibă sens.

– Comisia de Garanţii şi Schimb. Plus biroul procurorului SUA. din Boston.

– Îngheţaţi, am spus, mohorît şi neîncrezător.

– Biroul procurorului SUA nu spune mai mult – doar că este o cercetare în curs de desfăşurare.

– Care cercetează ce?

– Au spus doar că este vorba despre încălcări ale legii garanţiilor şi a regulamentelor RICO. Cică poate dura cel puţin un an pînă să dea drumul la active, în funcţie de rezultatul cercetării făcute de CGS.

– Îngheţaţi, am zis eu din nou. Dumnezeule!

Mi-am trecut o mînă peste faţă:

– E-n regulă. Ce pot să fac în legătură cu asta?

– Nimic, spuse Stearns. Nimic, decît să aştepţi să se termine. Pot să-l rog pe Todd Richlin să discute cu un prieten de-al lui de la CGS – Richlin era geniul financiar de la Putnam & Stearns – dar nu m-aş aştepta la cine ştie ce.

Am privit pe fereastră la străzile minuscule ale Bostonului aflat la treizeci şi ceva de etaje sub noi – verdele grădinii publice şi al spaţiilor verzi semănau cu lichenii vopsiţi în verde din decorul unui trenuleţ de jucărie, magnificul Commonwealth Avenue, străjuit de pomi, şi, paralel cu el, Marlborough Street, unde locuiam eu. Dacă aş fi avut vocaţie de sinucigaş, acela ar fi fost un loc bun de unde să sar.

– Continuă, am spus.

– Atît Comisia de Garanţii şi Schimb, cît şi Departamentul Justiţiei, care acţionează prin intermediul biroului procurorului general al SUA din Boston, se pare că au închis First Commonwealth pentru presupuse legături cu lumea drogurilor.

– Droguri...?

– Mda, se vorbeşte că Doc Osborne este implicat într-un fel de aranjament de spălare a banilor cu tipii care se ocupă de droguri.

– Dar eu nu am nimic de-a face cu rahatul în care se află Doc Osborne!

– Asta-i altceva, răspunse el. Îţi aminteşti cînd au închis federalii firma aia de curtaj cu rabat mare din New York, Drexel Burnham? Pur şi simplu au intrat, le-au pus cătuşe oamenilor şi un sigiliu pe uşă. Vreau să spun că, după un an, puteai să faci un tur la faţa locului şi să vezi că ţigările erau încă în scrumiere, cănile pe jumătate pline cu cafea şi aşa mai departe.

– Dar clienţii lui Drexel nu şi-au pierdut banii!

– Ei bine, uită-te la Marcos din Filipine sau la şahul Iranului – uneori înşfacă pur şi simplu toţi banii şi îi lasă să scoată dobînda – pentru bunul şi bătrînul Unchi Sam.

– Înşfacă toţi banii, am repetat.

– First Commonwealth are literalmente un lacăt pe uşă, continuă Stearns. Poliţia federală a luat tot echipamentul de calcul, toate registrele şi documentele, a sechestrat...

– Şi-atunci cînd pot să-mi iau banii?

– Poate că peste un an şi jumătate. Poate mai mult.

– Şi ce dracu' o să fac?

Stearns expiră cu zgomot:

– Seara trecută am băut un pahar cu Alex Truslow, spuse el.

Apoi, tamponîndu-şi gura cu un şervet de pînză, adăugă indiferent:

– Ben, vreau să-ţi faci timp pentru Truslow Associates.

– Programul meu este cam aglomerat, Bill, am spus eu. Îmi pare rău.

– Alex ar putea însemna o creştere de două sute de mii de dolari în ore plătibile numai pe anul ăsta, Ben.

– Ai cinci avocaţi la fel de calificaţi ca mine. Chiar mai calificaţi.

Stearns îşi drese vocea:

– Nu în toate privinţele.

Era clar ce dorea să spună.

– De parcă aia ar fi o calificare, am spus.

– Se pare că el aşa crede.

– Ce vrea, la urma urmei?

Chelneriţa, o femeie cu pieptul mare, care se apropia de şaizeci de ani, ne umplu din nou ceştile de cafea şi clipi din ochi frăţeşte spre Stearns.

– Chestii de rutină, sînt sigur, spuse Stearns, scuturîndu-şi firimiturile de pe rever.

– Şi de ce eu? De ce nu Donovan Leisure?

Aceasta era o altă firmă de avocaţi, de acoperire, cu sediul în New York, fondată de „Sălbaticul Bill" Donovan, şeful BSS[1] şi o figură proeminentă în istoria informaţiilor americane. Se ştia, de asemenea, că Donovan Leisure avea legături cu CIA. Pentru ceva atît de secret ca informaţiile, este uluitor cît de mult „se ştia" sau „se zvonea".

– Fără îndoială că Truslow lucrează cîte ceva cu Donovan Leisure. Dar el doreşte consultaţii locale şi dintre firmele din Boston nu sînt multe faţă de care să simtă aceeaşi siguranţă ca faţă de a noastră.

N-am putut să-mi ascund un zîmbet.

– Siguranţă, am repetat eu, savurînd discreţia lui Stearns. Vrei să spui că are nevoie de un anume fel de activitate de spionaj, neoficială, şi vrea să păstreze totul în familie.

---

[1] BSS. – Biroul pentru Servicii Strategice, în original, Office of Strategic Services (n.tr.).

– Ben, ascultă-mă. E o ocazie minunată. Cred că ar putea fi salvarea ta. Indiferent ce vrea Alex, sînt sigur că nu are de gînd să-ţi ceară să te întorci la munca secretă.

– Şi ce-mi iese de-aici?

– Cred că se poate aranja ceva. Un împrumut de urgenţă, să spunem. Un avans care are drept garanţie capitalul tău de participare la firmă. Luat din dividendele de la sfîrşit de an.

– Adică mită.

Stearns ridică din umeri şi inspiră adînc:

– Crezi că socrul tău chiar a murit într-un accident?

M-am simţit stînjenit să-l aud articulîndu-mi propriile suspiciuni.

– Nu am nici un motiv să nu cred varianta care mi s-a spus. Ce-are a face asta cu...

– Limba te trădează, spuse el supărat. Parcă ai fi un birocrat împuţit. Ca ofiţer care se ocupă de afaceri de stat în Agenţie, Alex Truslow e de părere că Hal Sinclair a fost omorît. Oricare ar fi sentimentele tale faţă de CIA, Ben, îi eşti dator lui Hal, lui Molly şi ţie însuţi să-l ajuţi pe Alex aşa cum poţi.

După o tăcere supărătoare, am spus:

– Ce legătură are talentul meu avocăţesc cu teoriile lui Truslow despre moartea lui Hal Sinclair?

– Ia prînzul cu el, atîta tot. O să-ţi placă.

– L-am cunoscut, am spus. Nu mă îndoiesc că este un prinţ. I-am promis lui Molly...

– Ne-ar prinde bine la toţi afacerea, spuse Stearns, examinînd faţa de masă, semn că ajunsese la capătul răbdării.

Dacă ar fi fost cîine, ar fi scos un mîrîit jos în acest moment.

– Şi ţie ţi-ar prinde bine banii.

– Îmi pare rău, Bill, am spus. Mai bine nu. Cred că înţelegi.

– Înţeleg, spuse Stearns moale şi făcu semn să i se aducă nota de plată.

Nu mai zîmbea.

– Nu, Ben, spuse Molly, cînd m-am întors în seara aceea.

De obicei era clocotitoare, chiar nebunatică, dar, de la moartea tatălui ei era, se înţelege, o persoană foarte diferită. Nu

doar tristă, supărată, îndoliată – gamă de emoţii prin care trece toată lumea la moartea unui părinte – dar şi nesigură, ezitantă, închisă. În aceste cîteva ultime săptămîni, Molly era foarte diferită şi mă durea s-o văd în felul ăsta.

– Cum se poate aşa ceva?

Nu ştiam ce să răspund, aşa că am clătinat din cap:

– Dar tu *eşti* nevinovat, spuse ea, în pragul isteriei. Tu *eşti* avocat. Nu poţi să faci nimic?

– Dacă aş fi fost suficient de deştept să-mi împrăştii banii, nu s-ar fi întîmplat asta. M-am trezit prea tîrziu.

Ea pregătea cina, lucru pe care îl făcea doar atunci cînd avea nevoie de avantajele terapeutice pe care le oferea gătitul. Purta unul dintre ponositele mele tricouri de flanelă din facultate şi o pereche de ginşi maro şi amesteca într-o cratiţă ceva care mirosea a roşii, măsline şi mult usturoi.

La prima vedere, nu cred că s-ar putea spune că Molly Sinclair este frumoasă. Dar înfăţişarea ei te captivează, astfel că, după ce o cunoşti mai bine, eşti surprins să auzi că cineva ar fi de altă părere decît că este uluitoare.

Este puţin mai înaltă decît mine, avînd un metru şaptezeci şi şapte, o claie rebelă de păr ondulat, negru, ochi albaştri-cenuşii, gene negre şi un ten sănătos, roşcovan, care cred că este trăsătura ei cea mai grozavă. Întotdeauna am considerat-o oarecum misterioasă, uşor distantă, şi asta la fel de mult acum ca atunci cînd ne-am cunoscut, în liceu; în plus, este binecuvîntată cu un temperament senin.

Molly era medic pediatru în primul an de rezidenţă la Spitalul General din Massachusetts şi, la treizeci şi şase de ani, era mai în vîrstă decît toţi ceilalţi din anul ei, pentru că începuse prea tîrziu. Un lucru tipic pentru Molly: este mare specialistă în amînări, mai ales cînd are altceva mai bun de făcut. În cazul ei, acest lucru a însemnat călătoria prin Nepal, timp de peste un an după terminarea liceului. La Harvard, chiar dacă ştia că în cele din urmă va urma medicina, s-a specializat în limba italiană,

scriindu-şi lucrarea despre Dante – ceea ce însemna că ştia bine italiana, dar nu prea bine chimia organică.

Molly cita veşnic acea frază din Cehov care spunea că doctorii sînt la fel ca avocaţii, dar, în timp ce avocaţii pur şi simplu te jefuiesc, doctorii nu numai că te jefuiesc, dar te şi omoară. Iubea totuşi medicina mult mai mult decît averea materială. Ea şi cu mine discutaserăm adeseori – pe jumătate serios – dacă să ne lăsăm serviciul, să vindem mausoleul ăsta de casă şi să ne mutăm undeva, la ţară, unde să deschidem o clinică pentru tratarea copiilor săraci. I-am pune numele de Clinica Ellison-Sinclair, ceea ce ar suna a spital de psihiatrie.

A dat focul mic şi am trecut împreună în camera de zi, departe de bucătărie, care, ca toate camerele din casă, era o grămadă de cherestea, găleţi cu amestecuri pentru reparaţii de zugrăveală, ţevi de aramă şi altele de acest fel, totul acoperit cu un strat subţire de praf de tencuială. Ne-am aşezat în fotoliile dolofane care erau temporar protejate cu folii de plastic.

În urmă cu cinci ani, Molly şi cu mine cumpărasem o frumoasă şi veche casă orăşenească în Back Bay, Boston, pe Marlborough Street. Era frumoasă doar pe afară. Interiorul era „potenţial" frumos. Piaţa era înfloritoare cu cîteva luni înainte de cădere – aţi crede că am fost mai isteţ, dar, la fel ca toţi ceilalţi, mi-am închipuit că preţurile proprietăţilor imobiliare trebuiau să urce în continuare – şi casa era ceea ce reclamele imobiliare numeau „visul omului îndemînatic". „Suflecaţi-vă mînecile, spuneau reclamele, şi folosiţi-vă imaginaţia!" Agentul imobiliar nu a numit-o visul omului îndemînatic, dar nici nu ne-a povestit despre instalaţia beteagă, despre cari sau despre tîmplăria putredă. În anii '80, oamenii spuneau că, de fapt, cocaina era un fel în care Dumnezeu îţi spunea că ai prea mulţi bani. În anii '90, aşa stau lucrurile cu ipoteca.

Am primit ce-am meritat. Renovarea era un proiect nesfîrşit, nu prea deosebit de construirea piramidelor din Gizeh. Un lucru ducea la un altul. Dacă vrei să repari scara care stă să

se prăbuşească, trebuie să ridici un nou perete de susţinere, care presupune... mă rog, aţi înţeles.

Cel puţin, nu erau şobolani. Mi-a fost întotdeauna frică de şobolani, o groază nerațională, de necontrolat, în faţa animalelor mici, care depăşeşte repulsia simţită faţă de toţi ceilalţi. Respinsesem mai multe case înainte de asta, case pe care Molly le adora, pentru că eram convins că zărisem umbra unui şobolan. Nu încăpea vorbă de deratizare; eu cred că şobolanii, la fel ca ploşniţele, sînt, în esenţă, imposibil de stîrpit. Ei ne supravieţuiesc tuturor. Din cînd în cînd, în timp ce scotoceam într-un magazin cu casete video, Molly obişnuia să se distreze pe seama mea alegînd o casetă cu filmul horror cu şobolani, *Willard,* şi propunînd s-o închiriem pentru o seară. Nu era amuzant deloc.

Şi, ca şi cum am fi avut nevoie de tensiuni suplimentare, ne certaserăm cîteva luni în legătură cu ideea de a avea sau nu un copil. Spre deosebire de tipicul obişnuit – femeia vrea, în timp ce bărbatul, nu – eu doream unul sau mai mulţi copii, iar Molly refuza cu vehemenţă. Mi se părea ciudat pentru un pediatru să susţină că secretul bunei creşteri a unui copil era să nu fii părintele său. Din punctul ei de vedere, era chiar la începutul carierei şi momentul se dovedea complet nepotrivit. Asta făcea întotdeauna să explodeze cele mai aprinse certuri. Eu spuneam că doream să împart în mod egal răspunderile cu ea; ea riposta că în istoria civilizaţiei nici un bărbat nu a participat vreodată în mod egal la răspunderea creşterii copilului. Adevărul simplu era că eram pregătit să am o familie – cînd prima mea soţie, Laura, a murit, era însărcinată – iar Molly, nu. Aşa că şi certurile continuau.

– Am putea vinde casa lui tătucu' din Alexandria, începu ea.

– Pe piaţa asta n-am cîştiga mai nimic. Iar taică-tău nu ţi-a lăsat nimic. Nu i-a păsat niciodată prea mult de bani.

– Putem lua un împrumut.

– Ce să folosesc drept garanţie?

– Pot să-mi mai iau o slujbă de noapte.

– N-o să fie de ajuns, am spus, şi n-o să faci decît să te epuizezi.

– Dar ce vrea Alexander Truslow de la tine?

Într-adevăr, ce, cînd era plină lumea de avocaţi mult mai pregătiţi? Nu doream să repet bănuiala lui Stearns că tatăl lui Molly fusese ucis: oricum, asta nu explica de ce voia Truslow să mă angajeze pe mine. Nu aveam de ce s-o supăr mai mult.

– Nu-mi place să mă gîndesc la motivul pentru care mă vrea, am răspuns neconvingător.

Amîndoi ştiam că avea legătură cu activitatea mea la CIA, probabil cu reputaţia mea fioroasă, dar asta tot nu răspundea exact la întrebarea „de ce".

– Cum a fost la SRNN? m-am interesat, referindu-mă la salonul de reanimare pentru nou-născuţi de la Spitalul General din Massachusetts, unde, de la înmormîntarea tatălui ei, lucra în schimburi.

Clătină din cap, refuzînd să-mi dea drumul din gheare.

– Vreau să vorbim despre chestia asta cu Truslow, spuse ea.

Îşi răsuci nervos pe deget o buclă şi spuse:

– Tatăl meu şi Truslow erau prieteni. Colegi de nădejde, vreau să spun, nu neapărat prieteni apropiaţi. Dar i-a plăcut întotdeauna de Alex.

– Grozav, am spus. Este un om bun. Dar cine a fost spion, spion rămîne toată viaţa.

– Se poate spune acelaşi lucru şi despre tine.

– Ţi-am promis ceva, Molly.

– Aşadar, crezi că Truslow vrea să faci o muncă secretă pentru el?

– Mă îndoiesc. Nu la tariful meu de încasare.

– Dar este implicată CIA.

– Nu există nici o îndoială. CIA este unicul client foarte mare al Corporaţiei.

– Nu vreau s-o faci, spuse Molly. Am vorbit deja despre asta – e ceva ce ţine de trecut. Te-ai rupt complet – ţine-te deoparte.

Ea ştia cît de important era pentru mine să mă despart de munca operativă secretă care cultivase neînduplecarea aceea de gheaţă în mine.

– Aşa îmi spune şi mie instinctul, am zis. Dar Stearns o să facă tot posibilul să-mi fie greu să refuz.

Acum se ridică în picioare şi îngenunche pe podea, cu faţa la mine şi cu mîinile pe genunchii mei.

– Nu vreau să mai lucrezi pentru ei. Mi-ai promis.

În timp ce vorbea, îşi freca mîinile înainte şi înapoi pe coapsele mele, seducîndu-mă, şi mă fixa cu o privire insistentă, rugătoare, mai de nepătruns ca de obicei.

– Este vreo persoană cu care să poţi vorbi despre asta? întrebă ea.

M-am gîndit un minut şi în cele din urmă am zis:

– Ed Moore.

Edmund Moore, care se pensionase de la Agenţie după treizeci şi ceva de ani, ştia mai multe despre afacerile interne ale CIA decît oricine pe lumea asta. Îmi fusese mentor în timpul scurtei mele cariere de informaţii – „rabinul" meu, în jargonul informaţiilor – şi rămăsese un om cu o intuiţie rară. Locuia în Georgetown, într-o minunată casă veche, şi părea să fie mai ocupat acum, de cînd se pensionase, decît în perioada activă de la Agenţie: citea, se pare, toate biografiile publicate, participa la întîlnirile pensionarilor CIA, lua prînzul cu vechii lui prieteni din Agenţie, depunea mărturii în faţa subcomisiilor Senatului şi făcea un milion de alte lucruri pe care nu le puteam urmări.

– Cheamă-l, spuse ea.

– Am să fac ceva mai bun. Dacă reuşesc să-mi eliberez agenda de lucru mîine după-amiază sau poimîine, o să zbor la Washington să-l văd.

– Dacă poate el să-şi facă timp să te vadă, spuse Molly.

Începuse să mă excite, ceea ce, fără îndoială, era intenţia ei, şi, în timp ce mă aplecam în faţă ca s-o sărut pe gît, ea exclamă pe neaşteptate:

– A, grozav. Acum afurisitul ăla de sos *putanesca* se arde.

Am urmat-o în bucătărie şi, de îndată ce a stins focul – sosul era de-acum o cauză pierdută – am cuprins-o în braţe pe la spate. Lucrurile erau atît de încordate între noi, încît orice mică deplasare spre o direcţie sau alta ne-ar fi aruncat fie într-o gîlceavă fără sfîrşit, fie...

I-am sărutat urechea dreaptă, mi-am croit încet drum în jos şi am început să facem dragoste pe podeaua camerei de zi, cu sau fără moloz, întrerupîndu-ne doar atît cît Molly să-şi găsească diafragma şi să şi-o pună.

În seara aceea l-am sunat pe Edmund Moore, care m-a invitat cu plăcere să iau cu el şi cu soţia lui o cină simplă, acasă la ei, în seara următoare.

În după-amiaza care a urmat, după ce am reprogramat trei întîlniri care puteau suferi amînare, am prins autobuzul care pleca spre Aeroportul Naţional din Washington şi, în vreme ce întunericul începea să se instaleze în Georgetown, taxiul meu a străbătut Key Bridge, s-a zdruncinat pe pietrele cubice de pe N Street şi a tras în dreptul gardului de fier forjat din faţa casei lui Edmund Moore.

3

Biblioteca lui Edmund Moore, în care ne-am instalat după cină, era o construcție magnifică, cu două niveluri, pe care se înșirau rafturi de stejar cu intarsii din lemn de cireș. Al doilea cat era prevăzut cu o pasarelă; mai multe scări de bibliotecă se odihneau rezemate de corpurile de la primul nivel. În lumina slabă, camera părea să capete o strălucire de chihlimbar. Moore avea una dintre cele mai grozave biblioteci particulare din cîte văzusem vreodată, care cuprindea o impresionantă colecție de cărți despre spionaj și contrainformații. Unele dintre ele erau relatări ale refugiaților din Uniunea Sovietică și Blocul Estic, pe care Ed Moore le dusese la editori americani și britanici, în anii cînd CIA făcea astfel de lucruri (oricum, pe față). Corpuri întregi de bibliotecă erau dedicate operelor lui Carlyle, Dickens și Ruskin. Ele aveau aspectul acelor cărți pe care le puteai achiziționa la metru de la un decorator de interioare, ca să simulezi înfățișarea unei vechi biblioteci baroniale, dar eu știam că Ed Moore își dăduse multă osteneală să le adune la licitații, în librăriile din Paris și Londra și în anticariatele și depozitele de vechituri de pe întreg teritoriul SUA, precum și că, fără îndoială, le citise pe toate, într-o anume perioadă sau alta.

În cămin trosnea focul, împrăștiind în cameră o lumină portocalie, tihnită. Stăteam în fotolii uzate de piele, înaintea flăcărilor. El sorbea un vin de Porto din recolta anului 1963, de care era deosebit de mîndru; eu beam un malț mic.

Apreciam atmosfera pe care și-o aranjase Moore cu atîta grijă pentru sine. În această casă de oraș, nu ne mai aflam în Georgetown-ul anilor '90, sufocat de locuri unde se puteau

închiria casete video, Tan-O-Ramas şi Benetton-uri, ci în Anglia edwardiană. Edmund Moore era un om al Midwest-ului, un adevărat originar din Oklahoma, dar în timpul anilor petrecuţi la CIA devenise la fel de clasic şi de spilcuit ca orice absolvent de la Yale sau Princeton din generaţia sa. Nu era vorba de afectare; asta s-a întîmplat pur şi simplu după ce a petrecut destul timp într-o organizaţie cum era CIA. De fapt, Agenţia se schimbase în jurul lui. În perioada anilor '60, cînd campusurile universităţilor din Ivy League erau chinuite de greve şi droguri, Agenţia începuse să facă recrutări din şcolile Midwest-ului, mai sigure şi mai bune păstrătoare ale valorilor fundamentale. Astfel avusese loc „poliesterizarea" CIA, după cum s-a exprimat un prieten din Agenţie. Şi iată-l acum pe acest ciudat oklahoman, care ar fi putut păşi într-o sală de lectură de la Linsley-Chittenden, Yale, în anii '40 şi nimeni nu ar fi clipit din ochi. „Afectarea, mi-a spus Moore cîndva, este tot ce rămîne de la înaintaşii bogaţi după ce s-au dus banii." Cu toate acestea, în realitate, Moore se căsătorise cu o femeie bogată – bunicul Elenei inventase ceva esenţial care avea de-a face cu telefonul.

– Nu-ţi lipseşte deloc, nu-i aşa? întrebă el cu un zîmbet răutăcios.

Era un bărbat scund, aproape ca un spiriduş, care se apropia de optzeci de ani, cu un cap mic şi chel, ca o cupolă, şi purtînd ochelari cu ramă grea, neagră, care îi măreau ochii foarte mult. Costumul de tweed maro atîrna pe el, făcîndu-l să pară minuscul.

– Luxul, călătoriile, hotelurile de primă clasă...?

– ... Femeile frumoase, l-am ajutat eu, şi restaurantele Michelin de trei stele.

– A, da.

Moore, care fusese şef al secţiei europene din Direcţia de Operaţiuni în timpul cînd eu fusesem trimis la Paris – şeful meu, ca să exprim mai simplu – ştia foarte bine că viaţa unui agent operativ care lucra sub acoperire însemna un şir nesfîrşit şi plictisitor de „rapoarte de sănătate", telegrame, resuaturante mizerabile şi parcări friguroase şi ploioase. După uciderea Laurei,

Moore mă azvîrlise pur şi simplu pe uşa sediului din Langley, aranjîndu-mi o întîlnire cu Bill Stearns la Boston. Simţise că ar fi o greşeală gravă să rămîn în Agenţie după ceea ce se petrecuse. O vreme îi purtasem ranchiună pentru asta, dar în curînd am ajuns să-mi dau seama că îl mînaseră cele mai bune interese ale mele.

Moore era un bărbat timid şi pedant – un tip nepotrivit pentru operaţiuni, unde predomina personalitatea gălăgioasă, agresivă, şireată. L-ai fi categorisit drept analist sau om de informaţii, conform nomenclatorului Agenţiei. În nici un caz nu arăta ca un maestru al spionajului. A predat istoria la Universitatea din Oklahoma, la Norman, înainte de a fi recrutat în armata informaţiilor, în timpul celui de-al doilea război mondial, iar în sufletul lui rămăsese tot om de ştiinţă.

Afară vîntul şuiera, aruncînd torente de ploaie în uşile înalte de la un capăt al bibliotecii, răpăind pe sticla lor. Uşile dădeau într-o grădină minunat aranjată, în centrul căreia se afla un mic iaz pentru răţuşte.

Furtuna cu ploaie începuse în timpul cinei care constase într-o friptură la tavă, cam prea rumenită, servită de micuţa soţie a lui Moore, Elena. Am sporovăit despre subiecte nevinovate – politica prezidenţială, Orientul Mijlociu, apropiatele alegeri generale din Germania, bîrfe despre cunoştinţe comune – şi despre unul dureros, moartea lui Hal Sinclair. Şi Ed şi Elena şi-au exprimat sincere condoleanţe. După cină, Elena s-a scuzat şi a urcat la etaj, lăsîndu-ne să stăm de vorbă.

Întreaga ei viaţă conjugală, îmi închipuiam eu, fusese petrecută în scuze pentru a urca la etaj, pentru a ieşi din cameră sau pentru a ieşi la plimbare, lăsîndu-l pe soţul ei să discute probleme profesionale cu te miri ce spion ce se întîmpla să treacă pe la ei. Dar nu se putea spune defel că era ştearsă şi rezervată; îşi exprima părerile în mod ferm, rîdea adeseori şi, deopotrivă de neastîmpărată şi de fidelă, îmi aducea aminte de actriţa Ruth Gordon.

– Să înţeleg atunci că viaţa sedentară ţi se potriveşte de minune?

– Îmi place liniştea traiului meu cu Molly. Aştept cu nerăbdare să am o familie. Dar să fii avocat în Boston nu este cel mai interesant mod de a-ţi cîştiga existenţa.

El zîmbi, luă o înghiţitură de vin de Porto şi spuse:

– Ai avut parte de suficiente senzaţii care să-ţi ajungă pentru cîteva vieţi.

Moore îmi cunoştea trecutul şi auzise despre ceea ce consiliul de disciplină al Agenţiei numise „nechibzuinţa" mea pe teren.

– Ăsta este un fel de a spune.

– Da, aprobă el, ai fost un fel de creier înfierbîntat. Dar erai tînăr. Şi erai un agent bun, ceea ce contează. Doamne, nu-ţi era frică de nimic. Ne temeam că va trebui să te strunim. Este adevărat că ai scos din circulaţie un instructor din tabără?

Am dat din umeri. Era adevărat: în timpul pregătirii mele în tabăra CIA de la Camp Peary, un instructor de arte marţiale mă prinsese într-o strînsoare sufocantă în faţa colegilor şi începuse să mă ia în zeflemea, să mă întărîte. Brusc am fost cuprins de un val lent şi rece de mînie. Mă simţeam de parcă un lichid corosiv se prelingea în abdomenul meu şi apoi îmi inunda restul corpului, dîndu-mi un aspect glacial. Un colţişor străvechi din străfundul minţii părea să mă ia în stăpînire; eram un animal primitiv, feroce. Am atins mîna şi l-am pocnit peste faţă, rupîndu-i maxilarul. Incidentul a trecut imediat în folclorul taberei, a fost povestit şi repovestit, înflorit şi împodobit, noaptea tîrziu, la un pahar de băutură. De atunci încolo, am fost privit cu prudenţă, la fel ca o grenadă cu cuiul scos. A fost o reputaţie care mi-a prins bine pe teren şi a făcut să fiu selectat pentru misiuni care erau considerate prea riscante pentru ceilalţi. Dar în acelaşi timp era o trăsătură care mă scîrbea, se lupta cu partea mea sobră, analitică, şi pur şi simplu nu mă reprezenta.

Moore îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate.

– Bun, ia spune-mi de ce eşti aici. Presupun că nu am fi putut discuta şi la telefon.

Nu, sigur că nu, dacă nu era un telefon neinterceptabil, mi-am zis. Agenţia îţi retrăgea asemenea privilegii cînd te pensionai, chiar cînd era vorba despre o personalitate ca Edmund Moore.

– Povesteşte-mi despre Alexander Truslow, am spus.

– Aha, făcu el şi îşi arcui sprîncenele. Să înţeleg că lucrezi ceva pentru el?

– Am în vedere. Adevărul este, Ed, că sînt într-o mică încurcătură financiară.

– Aha.

– Poate că ai auzit despre o mică firmă din Boston, care se numeşte First Commonwealth.

– Cred că da. Bani din droguri, sau cam aşa ceva.

– A fost închisă. Împreună cu toate lichidităţile mele.

– Îmi pare foarte rău.

– Aşa că, dintr-o dată, Truslow Associates mi se pare destul de tentantă. Lui Molly şi mie ne-ar prinde bine banii.

– Dar specialitatea ta nu era proprietatea intelectuală, brevetele sau cum i-o fi zicînd?

– Aşa este.

– M-aş fi gîndit că Alex ar avea nevoie de serviciile cuiva...

S-a oprit pentru o clipă ca să-şi soarbă vinul, iar eu am completat:

– Cuiva care este specializat în ascunderea banilor în vizuini internaţionale.

Moore zîmbi slab şi aprobă din cap.

– Cu toate astea, poate că eşti exact ce-i trebuie. Chiar ai renumele de a fi unul dintre cei mai buni şi mai bine pregătiţi agenţi operativi de teren...

– O ghiulea în acţiune, Ed, o ştii prea bine.

O „ghiulea în acţiune" era, îmi închipui, doar una dintre etichetele care mi se aplicau de către colegii şi şefii mei din Agenţie. Eram privit cu frică, uimire şi multă nedumerire. Munca de teren, expunerea la pericol şi ameninţarea cu violenţa scoteau la suprafaţă partea întunecată din mine. Unii mă credeau

neînfricat, ceea ce nu era adevărat. Alţii mă considerau nestăpînit, ceea ce era mai aproape de realitate.

Adevărul era că, în anumite momente, un Ben Ellison crud şi înspăimîntător punea stăpînire pe tot. Era ceva care, din momentul în care am devenit conştient că exista, mă neliniştea profund şi care m-a făcut în cele din urmă să părăsesc Agenţia.

Înainte de Paris, fusesem expediat la Berlin ca să încerc marea cu degetul. Acoperirea mea era aceea de funcţionar comercial. Una dintre primele mele misiuni a fost să interoghez şi să protejez un informator foarte agitat, un soldat din Armata Roşie staţionată în apropiere. Mă aleseseră pentru că studiasem limba rusă la Harvard şi o vorbeam fluent. Şi am îndeplinit misiunea fără greşeală, aşa că am fost răsplătit – promovat, într-un fel – cu o sarcină mult mai periculoasă.

Mi se ordonase să escortez un refugiat din Germania de Est, de profesie fizician, de la Leipzig la o trecere de frontieră aflată la distanţă bună, la Herleshausen. Mercedesul pe care îl conduceam fusese dotat cu un compartiment construit special în spatele scaunului, în care era ascuns fizicianul. La punctul de control, am trecut prin toată rutina, aparatul cu oglindă pe roţi a fost băgat sub maşină ca să cerceteze dacă nu erau nemţi care încercau să fugă din ţara aceea îngrozitoare şi toate celelalte. Un om de la BND fusese trimis de la centrul din Pullach ca să ne întîmpine în partea cealaltă. Pe cînd treceam prin zona de paşapoarte şi emigrări, felicitîndu-mă pentru o treabă bine făcută, omul de la BND a făcut greşeala de a se arăta. Cineva din partea est-germană l-a recunoscut şi bănuiala a căzut pe loc asupra mea.

Dintr-o dată trei, iar apoi şapte lucrători de la *Volkspolizei* au apărut din baracă şi au înconjurat maşina. Unul stătea în faţa mea şi-mi arăta cu o mînă întinsă că trebuia să mă opresc.

Conform metodelor Agenţiei, ar fi trebuit să fac pe inocentul şi pe uimitul şi să mă opresc. În nici o împrejurare nu trebuia să iau vieţi omeneşti. Dar lucrurile s-au întîmplat altfel.

Şi, pe cînd stăteam acolo, m-am gîndit la fizicianul scund şi asudat, ghemuit în micul compartiment neaerisit dintre locul din

spate şi portbagaj. O încărcătură preţioasă. Omul era curajos. Îşi risca viaţa cînd ar fi fost mult mai simplu să nu facă nimic.

Am zîmbit, m-am uitat în stînga şi în dreapta mea şi apoi drept înainte. Vopo-ul[1] care îmi bloca drumul – un *Kommandant* de la Stasi, după cum am aflat mai tîrziu – îmi aruncă un zîmbet îngîmfat.

Eram încolţit. Era o tehnică clasică de box; o învăţaserăm la Camp Peary. Singurul lucru pe care îl aveai de făcut era să te predai. Nu luai o viaţă; consecinţele ar fi fost grave.

Şi apoi m-a apucat ceva, aceeaşi furie rece care mă copleşise cînd i-am spart maxilarul antrenorului de arte marţiale. Parcă mă aflam în altă lume. Bătăile inimii nu mi s-au accelerat; faţa nu mi s-a îmbujorat. Eram calm – dar mînat de dorinţa de a ucide.

Sparge încercuirea, mi-am spus. *Sparge încercuirea.*

Am apăsat la maximum pedala de acceleraţie.

Niciodată n-o să fiu în stare să-mi scot din amintire imaginea feţei *Kommandant*-ului cînd s-a ridicat şi a văzut parbrizul. Un rictus de groază, dublat de neîncrederea din priviri.

Liniştit, cufundat într-un calm de reptilă, am privit drept înainte. Totul se petrecea cu încetinitorul. Ochii *Kommandant*-ului erau fixaţi într-ai mei, ca nişte lacuri pline de o frică abjectă. El a văzut în ochii mei indiferenţa supremă. Nu furie, nu disperare – ci un calm de gheaţă.

Cu un bubuit îngrozitor, corpul *Kommandant*-ului a fost aruncat în aer. A urmat o ploaie de tiruri de artilerie şi am ajuns dincolo de linie, cu încărcătura în siguranţă.

Desigur, mai tîrziu am fost mustrat de cei de la Langley pentru că am luat măsuri „inutile" şi „nechibzuite". Dar în particular superiorii mi-au dat de înţeles, pe căi subtile, că erau încîntaţi în secret. La urma urmei, îl scosesem pe fizician din ţară, nu-i aşa?

Dar ceea ce mi-a rămas nu era plăcerea unei misiuni îndeplinite, mîndria pentru un act de vitejie sau de eroism, ci greaţa. Timp de aproape un minut după trecerea frontierei, aproape că

[1] Prescurtare de la *Volkspolizei* – poliţist, în limba germană (n.tr.).

devenisem un robot. Aş fi putut trece cu maşina şi printr-un zid de cărămidă. Nimic nu mă înfricoşa.

Iar asta făcea să-mi fie teamă.

– Nu, Ben, continuă Moore. Nu se putea spune că erai o ghiulea în acţiune. Erai dominat de o combinaţie rară de inteligenţă prodigioasă cu... nervi de fier. Ce s-a întîmplat cu Laura n-a fost vina ta. Ai fost unul dintre cei mai buni. În plus, cu memoria ta fotografică sau cum s-o chema, eşti într-adevăr o valoare.

– Memoria mea... „eidetică", după cum o numesc neurologii, poate să fi făcut mare brînză în liceu sau la Facultatea de Drept, dar acum, cu bazele astea de date înşirate peste tot, nu mai înseamnă nimic special.

– Te-ai întîlnit cu Truslow?

– La înmormîntarea lui Hal. Am vorbit preţ de vreo cinci minute. Asta este. Nici măcar nu ştiu încă ce vrea să fac.

Moore se ridică în picioare şi traversă camera spre uşile înalte. Una dintre ele se zgîlţîia mai tare decît celelalte; o îndreptă şi o închise, potolind zgomotul. În timp ce se întorcea, spuse:

– Îţi aminteşti de celebrul caz de drepturi ale omului, îndreptat împotriva CIA la începutul anilor '70? Cînd un negru a candidat pentru un post de analist acolo şi a fost respins fără vreun motiv temeinic?

– Sigur.

– Ei bine, Alexander Truslow a fost cel care, în cele din urmă, a rezolvat cazul. Şi-a avut grijă ca serviciul de personal din cadrul Agenţiei să nu mai comită niciodată discriminări pe bază de rasă sau sex. A fost extraordinar – el concepea o CIA care să fie o adevărată meritocraţie şi care să nu permită vechii gărzi să calce în picioare drepturile minorităţilor, împiedicîndu-le să intre în rîndurile lor. Mulţi dintre cei vechi încă îi poartă pică pentru asta – a lăsat toate minorităţile să intre în clubul ăla

imaculat al vechilor camarazi. Şi, aşa cum probabil ai auzit, s-ar putea să fie cel propus să-i urmeze socrului tău.

Am aprobat din cap.

– Ce ştii despre ce face? întrebă Moore.

– Practic nimic. „Muncă de securitate" pentru Agenţie, aşa cred. Operaţiuni pe care cei de la Langley nu pot sau nu vor să le facă.

– Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, spuse Moore, ridicîndu-se din nou şi de data asta rugîndu-mă să-l urmez.

Urcă mormăind scara de lemn în formă de spirală, pînă la al doilea nivel al bibliotecii.

– Într-o bună zi, curînd, n-am să mai fiu în stare să urc scările astea, spuse Moore cu respiraţia întretăiată. Moment în care o să-mi mut tot Ruskin-ul aici sus, unde nu va trebui să-l mai văd niciodată. Bazaconii dezgustătoare – nu mi-a plăcut niciodată afurisitul ăsta scîrbos. Aşa se întîmplă cînd verii se căsătoresc între ei. Hai să mergem. Prada mea.

Am înaintat cam vreo trei metri pe pasarelă, pe lîngă volume legate în marochin care arătau mohorît, pînă cînd Moore s-a oprit în dreptul unei porţiuni de perete lambrisat dintre rafturi. A bătut într-un panou pînă cînd acesta s-a deschis, dînd la iveală un sertar de metal, vopsit în griul instituţiilor.

– Drăguţ, am spus. Ai pus băieţii de la serviciul tehnic să-ţi facă asta?

În realitate era o ascunzătoare destul de simplă pentru oricine ştia ceva despre spargeri şi intrări, dar n-aveam de gînd să i-o spun.

Trase sertarul care scoase un geamăt slab, ruginit.

– Nu, se afla aici cînd am cumpărat casa în 1952. Bogatului şi bătrînului industriaş care a construit pe locul ăsta – un fel de găgăuţă venit, pun pariu, din romanele lui Edith Wharton – îi plăceau compartimentele secrete. Exista un panou glisant în partea exterioară a şemineului pe care nu-l folosise niciodată. Habar nu avea că această casă va ajunge, în cele din urmă, în mîinile unui spion autentic.

Se părea că sertarul conţinea dosare de informaţii, cel puţin din ce mi-am dat seama citind pe cotoarele lor.

– N-am ştiut că te lasă să iei dosare cu tine cînd te pensionezi, am spus.

Se întoarse spre mine şi îşi potrivi ramele ochelarilor:

– O, nu te lasă. Contez pe discreţia ta.

– Întotdeauna.

– Bun. De fapt, n-am încălcat nici o lege a securităţii naţionale.

– Ţi-a dat cineva astea?

– Îl ţii minte pe Kent Atkins de la secţia din Paris?

– Sigur. Îmi era prieten.

– Ei bine, acum este la München. Adjunct al şefului de secţie. S-a făcut luntre şi punte ca să-mi procure astea. Tot ce-am putut face a fost să am grijă să le ascund acasă de spărgătorii curioşi sau de alţii de felul ăsta.

– Aşadar, să înţeleg că habar n-are Compania.

– Mă îndoiesc că au observat, spuse el şi scoase un dosar cafeniu. Aici se află treburile de care se ocupă Alexander Truslow. Ştii multe despre ce făcea socrul tău înainte să moară?

Ploaia începuse să se oprească. Moore întinsese o serie de dosare pe o masă de stejar bine lustruită din apropierea uşilor înalte. Acestea se refereau la abolirea KGB-ului şi a serviciilor de informaţii din Blocul Estic, la scurgerea constantă de secrete şi personal de la Moscova, Berlin şi din oricare alt loc aflat în spatele a ceea ce se numea cîndva Cortina de Fier. Erau extrase din rapoartele oficialităţilor KGB care încercau să-şi vîndă secretele în schimbul obţinerii protecţiei în Vest sau care ofereau CIA sau corporaţiilor din Vest grămezi de dosare spre vînzare. Erau telegrame decodificate care raportau bucăţele de informaţii ce se scurgeau din bazele KGB din toată lumea, care (puteam spune doar după o privire foarte generală) aveau capacitatea de a deveni explozive.

– Vezi, spuse Moore cu blîndeţe, există un fragmenţel de informaţie cum că în scurt timp am fi rămas cu toţii îngropaţi în Lubianka.

– Ce vrei să spui?

Scoase un oftat.

– Sînt sigur că ai auzit de Wednesday Club.

Am dat din cap. Wednesaday Club era o adunare socială regulată a foştilor mahări de la CIA – foşti directori, directori adjuncţi şi alţii, care se bucurau de compania celorlalţi suficient de mult pentru a lua prînzul împreună la un restaurant francez din Washington în fiecare miercuri. Cei mai tineri din Agenţie îl numeau Clubul Fosilelor.

– Ei bine, se vorbeşte destul de mult în ultimele cîteva luni despre ce iese la iveală din fosta Uniune Sovietică.

– Ceva folositor?

– Folositor?

Se uită la mine cu atenţie, ca o bufniţă, pe deasupra ochelarilor.

– Crezi că este folositor să primeşti probe documentare de necontestat că Uniunea Sovietică a pus la cale asasinarea lui John F. Kennedy?

Timp de o secundă am tresărit, după care am clătinat din cap.

– Nu cred că asta l-ar face prea fericit pe Oliver Stone, am spus.

El a izbucnit în rîs.

– Dar pentru o clipă m-ai crezut, nu-i aşa?

– Îţi cunosc foarte bine simţul umorului.

Mai rîse cîteva momente, apoi îşi împinse ochelarii în sus, pe nas.

– Sînt generali de la KGB şi Stasi, care vin la noi şi încearcă să ne vîndă informaţii despre achiziţiile KGB-ului din toată lumea. Nume de oameni care au lucrat pentru ei.

– Cred că ar fi un mare avantaj.

– Poate în sens istoric, spuse Moore şi îşi scoase ochelarii, după care îşi masă şaua nasului. Dar cui îi pasă cu adevărat de nişte comunişti bătrîni şi obosiţi, care în urmă cu treizeci de ani au colaborat cu un guvern care nu mai există?

– Sînt sigur că unora le-ar păsa.

– Fără îndoială. Dar pe mine nu asta mă interesează. Cu cîteva luni în urmă, în timpul unuia dintre prînzurile noastre de miercuri, am auzit o poveste despre Vladimir Orlov.

– Fostul președinte al KGB-ului?

– Mai precis, *ultimul* președinte de la KGB, înainte ca oamenii lui Elțîn să fi terminat cu el. Unde îți imaginezi că ar pleca un tip ca ăsta cînd i s-ar trage scaunul de sub fund?

– Paraguay sau Brazilia?

Moore chicoti.

– Domnul Orlov avea ceva mai bun de făcut decît să se plimbe de colo-colo prin casa sa de țară din afara Moscovei, așteptînd ca guvernul rus să se hotărască să-l condamne pentru că își făcuse datoria cît de bine putuse. A plecat în exil.

– Unde?

– Asta e problema.

Alese un set de hîrtii capsate de pe masă și mi-l puse în mînă. Era o fotocopie a unei telegrame transmise de un ofițer CIA de la secția din Zürich, prin care raporta apariția lui Vladimir I. Orlov, fost președinte al KGB-ului sovietic, într-o cafenea de pe Sihlstrasse.

Era însoțit de Sheila McAdams, asistent executiv al Directorului CIA Harrison Sinclair. Telegrama fusese trimisă cu mai puțin de o lună în urmă.

– Nu cred că înțeleg, am spus.

– Cu trei zile înainte ca Hal Sinclair să moară, asistenta sa executivă și – cred că nu-ți dezvălui nimic din ceea ce nu știi deja – amanta lui, Sheila McAdams, s-a întîlnit la Zürich cu fostul șef al KGB-ului.

– Și?

– Întîlnirea era, se pare, aranjată de Sinclair însuși.

– Probabil că discutau vreo afacere.

– Sigur, spuse Moore nerăbdător. A doua zi, numele lui Vladimir Orlov dispăruse din majoritatea băncilor de date ale CIA, cel puțin din cele la care aveau acces doar cinci sau șase

funcţionari din vîrful piramidei. Apoi Orlov însuşi a dispărut din Ziirich. Nu ştim unde s-a dus. De parcă Orlov i-ar fi dat asistentei lui Hal ceva în schimb ca să-l şteargă din catastifele şi din vederile noastre. Două zile mai tîrziu, Sheila a fost omorîtă pe aleea aia din Georgetown. În ziua următoare, Hal a pierit într-un „accident" îngrozitor.

– Şi-atunci cine să-i fi ucis?

– Asta, dragul meu Ben, este exact ce ar dori să ştie şi Alexander.

Focul se stingea şi Moore îl scormoni leneş.

– Este agitaţie în Agenţie. O agitaţie grozavă. O îngrozitoare luptă pentru putere.

– Între...?

– Ascultă-mă. Europa este într-o încurcătură înspăimîntătoare. Marea Britanie şi Franţa sînt într-o formă proastă, iar Germania se află, practic, într-o perioadă de depresiune. Spectrul elementelor naţionaliste care se luptă...

– Da, dar ce-are asta cu...

– Se vorbeşte – este doar o speculaţie, te asigur, dar vine din partea unor persoane retrase din Agenţie, cu legături foarte bune – că anumite elemente din Agenţie au găsit o cale prin care se infiltrează în haosul din Europa.

– Ed, asta-i îngrozitor de vag...

– Da, spuse el atît de ascuţit, încît mă făcu să tresar. *Anumite elemente...* şi *se infiltrează...* şi toate celelalte mici expresii ameţitoare pe care le folosim cînd nu cunoaştem decît expresii. Dar problema este că bătrînii care ar trebui să joace golf şi să se bucure de Martini-urile lor foarte seci sînt speriaţi. Prieteni de-ai mei, care conduceau cîndva organizaţia, vorbesc de sume enorme de bani care trec în alte mîini, la Ziirich...

– Vrei să spui că noi l-am plătit pe Vladimir Orlov? l-am întrerupt. Sau că el ne-a plătit pe noi pentru protecţie?

– Nu banii sînt problema!

Dinţii lui prea egali erau de un galben nefiresc.

– Atunci despre ce e vorba? am întrebat blînd.

– Dă-mi voie să-ţi spun doar că secretele încă nu au început să iasă la iveală. Cînd o vor face, CIA va putea foarte bine să stea alături de KGB pe grămada de cenuşă a istoriei.

Am tăcut un timp îndelungat. Eram pe punctul să spun: „Şi ce-ar fi atît de rău în asta?" cînd am văzut expresia de pe chipul lui Moore. Faţa lui era acum albă precum creta.

– Ce crede Kent Atkins?

Rămase tăcut timp de o jumătate de minut.

– Nu prea ştiu, Ben. Kent e speriat de moarte. Mă întreba pe *mine* ce credeam că se petrece.

– Ce i-ai spus?

– Că, indiferent ce ar încerca aceşti renegaţi ai Agenţiei să realizeze în Europa, nu-i va privi numai pe europeni. Ne va privi direct şi pe noi. Va fi implicată întreaga lume. Şi mă cutremur gîndindu-mă ce fel de conflagraţie ne aşteaptă pe toţi.

– Ce înseamnă asta mai precis?

Ignoră întrebarea mea, schiţă un zîmbet mic, trist, şi clătină din cap.

– Tatăl meu a murit la vîrsta de nouăzeci şi nouă de ani, mama la optzeci şi nouă. Longevitatea este o caracteristică a familiei mele. Dar nici unul dintre ei nu a luptat în Războiul Rece.

– Nu înţeleg. Ce fel de conflagraţie, Ed?

– Ştii, în timpul ultimelor luni de serviciu, socrul tău era obsedat de ideea de-a salva Rusia. Era convins că, dacă CIA nu lua măsuri serioase, forţele reacţionare vor prelua puterea la Moscova. Iar atunci Războiul Rece va fi o dulce amintire. Poate că Hal cocea ceva.

Îşi strînse pumnul mic, cu pete cafenii, care trădau o boală a ficatului, şi îl apăsă pe buzele lui strînse.

– Ne asumăm riscuri toţi cei care lucrăm la Informaţii. Rata sinuciderilor este destul de mare, ştii şi tu.

Am dat din cap:

– Şi, deşi în realitate se întîmplă destul de rar ca vreunul dintre noi să fie ucis în timp ce-şi face datoria, acest lucru nu este exclus.

Vocea lui se înmuie puţin.

– Doar ştii asta.

– Te temi că vei fi ucis?

Alt zîmbet şi o nouă clătinare din cap.

– Mă apropii de optzeci de ani. Nu am de gînd să-mi trăiesc anii pe care-i mai am cu o santinelă înarmată lîngă pat. Presupunînd că îmi vor da una. Nu văd de ce aş trăi într-o colivie.

– Dar ai primit ameninţări?

– Deloc. Mă îngrijorează doar stilul.

– Stilul?

– Spune-mi ceva. Cine ştia că vii să mă vezi?

– Doar Molly.

– Nimeni altcineva?

– Nu.

– Mai este şi telefonul.

M-am uitat la el cu atenţie, întrebîndu-mă dacă nu cumva paranoia se cuibărise în el aşa cum făcuse cu James Angleton în ultimii ani de viaţă. Ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile, Moore spuse:

– Nu fi îngrijorat în privinţa mea, Ben. Sînt încă în toate facultăţile. Şi sigur că suspiciunile mele pot fi eronate. Dacă şi cînd e să mi se întîmple ceva, mi se va întîmpla. Doar că am şi eu dreptul să fiu speriat, nu-i aşa?

Nu l-am văzut niciodată isteric, aşa că teama lui liniştită mă scotea din minţi. Tot ce am putut spune a fost: „Cred că exagerezi".

A zîmbit; era un surîs lent, trist.

– Poate că da. Poate că nu.

Apucă un plic mare de hîrtie cafenie şi îl împinse de-a lungul mesei, spre mine.

– Un prieten... sau mai degrabă un prieten al unui prieten... mi-a trimis asta.

Am deschis plicul şi am scos o fotografie color, strălucitoare, de format opt pe zece.

Mi-au trebuit cîteva secunde să recunosc faţa, dar în acel moment mi s-a făcut rău de la stomac.

– Iisuse Hristoase, am spus.

Eram încremenit de groază.

– Îmi pare rău, Ben. Dar trebuia să ştii. Clarifică orice îndoială în legătură cu posibilitatea uciderii lui Hal Sinclair.

Priveam fix, iar capul mi se învîrtea.

– Alex Truslow, continuă el, poate fi ultima şi cea mai bună şansă pe care o are Compania. El a încercat cu curaj să scape CIA de acest – nu găsesc un cuvînt mai bun decît *cancer* – care o macină.

– Lucrurile stau într-adevăr chiar atît de rău?

Moore privi cum se reflecta încăperea în geamurile întunecoase ale uşilor înalte. Ochii lui aveau o privire pierdută.

– Ştii, cu ani în urmă, cînd Alex şi cu mine eram tineri analişti la Langley, aveam un îndrumător despre care ştiam că inventa o evaluare – exagerînd grosolan ameninţarea pe care o reprezenta o grupare desprinsă din extrema stîngă din Italia, astfel încît să-şi poată dubla bugetul de operaţiuni. Alex l-a înfruntat. L-a demascat. Chiar de atunci tipul dădea dovadă de nervi de fier. Avea un soi de integritate care părea nepotrivită, aproape bizară într-un dispozitiv cum era Agenţia. Din cîte îmi amintesc, bunicul lui era preot presbiterian în Connecticut şi de la el moştenise, probabil, Alex acel fel de încăpăţînare etică. Şi ştii ceva? Oamenii au ajuns să-l respecte pentru asta.

Moore îşi scoase ochelarii, îşi închise ochii şi şi-i masă.

– Singura problemă este că nu sînt sigur că mai există cineva ca el. Şi dacă-i fac ce i-au făcut lui Hal Sinclair... ei bine, cine ştie ce s-ar mai putea întîmpla?

4

Nu m-am dus la culcare pînă mult după miezul nopţii. Era prea tîrziu ca să prind ultima cursă spre Logan şi Moore nici nu a vrut să audă de statul la un hotel, cu mulţimea de camere goale pe care le avea în casă acum, cînd copiii lui plecaseră. Aşa că am petrecut noaptea în confortabila lui cameră de oaspeţi de la etajul trei şi am fixat ceasul deşteptător să sune la şase dimineaţa, astfel încît să pot ajunge la birou la o oră decentă.

O oră mai tîrziu m-am ridicat brusc în capul oaselor, cu inima bătîndu-mi puternic, şi am aprins lampa de lîngă pat. Fotografia era încă acolo. Molly nu trebuie să vadă asta niciodată, mi-am spus. M-am sculat din pat şi, în lumina galbenă, strălucitoare, a lămpii, am strecurat fotografia în plicul cafeniu şi am închis-o într-un compartiment lateral al servietei.

Am stins lumina, m-am foit şi m-am întors timp de cîteva momente, pînă cînd m-am dat bătut şi am aprins-o iar. Nu puteam să dorm. Mi-am făcut o regulă din a evita sedativele, în parte din pricina pregătirii pe care mi-o făcuse Agenţia (trebuie să fii întotdeauna gata să sari din pat la un apel de moment) şi în parte pentru că, în calitate de avocat de proprietate intelectuală, ultimul lucru de care aveam nevoie în timpul zilei era buimăceala pe care ţi-o provoca orice pastilă dătătoare de somn.

Aşa că am deschis televizorul şi am căutat ceva soporific. De obicei C-SPAN îmi era suficient. La CNN era, după cum s-a dovedit, un program de ştiri şi dezbateri despre „Germania în criză". Trei ziarişti discutau despre situaţia din Germania, despre căderea bursei germane de valori şi despre demonstraţiile neonaziste care îşi făcuseră apariţia. Se părea că erau destul de

înfierbîntaţi, arătînd că Germania se afla într-un pericol iminent de a cădea într-o altă dictatură, care va pune omenirea faţă în faţă cu o perspectivă îngrozitoare. Şi, fiind ziarişti, păreau foarte siguri de asta.

Pe unul dintre ei l-am recunoscut imediat.

Era Miles Preston, corespondent al unui ziar britanic. Cu obraji trandafirii, o inteligenţă sclipitoare şi (spre deosebire de majoritatea englezilor pe care îi cunosc) un fanatic al bunei condiţii fizice, îl cunoşteam din perioada primelor zile petrecute la Agenţie. Era deştept şi extrem de bine informat, un individ impresionant prin relaţiile lui, şi am ascultat cu atenţie tot ce avea de zis.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume, bine? spunea el din studioul CNN din Washington. Aşa-numiţii neonazişti care sînt în spatele acestei violenţe sînt, pur şi simplu, vechi nazişti. Cred că au aşteptat acest moment istoric. Uitaţi, în sfîrşit, după toţi aceşti ani, germanii şi-au făcut o bursă de valori unită, Deutsche Börse, şi iată ce se întîmplă – se clatină şi apoi se prăbuşeşte, aşa e?

Îl cunoscusem în timpul misiunii mele de la Leipzig, după ce tocmai îmi terminasem pregătirea la Fermă. Eram singur: Laura era acasă în Preston, Virginia, unde încerca să vîndă casa noastră ca să poată sta împreună cu mine. Stăteam singur în Türinger Hof, pe Bergstrasse, o mică berărie plăcută şi aglomerată din Altstadt, şi probabil că nu arătam deloc în formă pe cînd trăgeam de o halbă mare cu bere.

Am observat că cineva stătea în picioare lîngă mine; categoric, un occidental.

– Pari plictisit, spuse bărbatul cu accent britanic.

– Nici vorbă, am spus. Am băut destulă chestie din asta şi toată lumea mi se pare interesantă.

– În cazul ăsta, spuse Miles Preston, pot să stau şi eu aici?

Am ridicat din umeri. S-a aşezat la masa mea şi a întrebat:

– American? Diplomat sau ceva asemănător?

– Departamentul de Stat, am răspuns.

Acoperirea mea era cea de ataşat comercial.

– Eu lucrez la *Economist*. Eşti de mult aici?

– Cam de o lună, am spus.

– Şi abia aştepţi să pleci.

– M-am cam plictisit de nemţi.

– Indiferent cît de multă bere bei, adăugă el. Cît mai stai?

– Două săptămîni. Apoi o-ntind la Paris. Abia aştept. Mi-au plăcut întotdeauna francezii.

– A, spuse el, francezii sînt nişte nemţi cu mîncare bună.

Ne-am înţeles de minune şi ne-am întîlnit de cîteva ori pentru a bea ceva sau pentru a cina, înainte să fiu transferat la Paris. Părea să creadă în acoperirea mea din Departamentul de Stat; cel puţin, n-a întrebat nimic. Se poate să fi bănuit că lucram pentru Agenţie, nu ştiu. O dată sau de două ori, pe cînd cinam cu nişte prieteni de la Agenţie la Auerbachs Keller, unul dintre puţinele restaurante decente din oraş, plin de străini, el a intrat, m-a văzut, dar nu s-a apropiat, simţind probabil că nu doream să-l prezint. Asta era ceva ce-mi plăcea la el; ziarist sau nu, nu încerca niciodată să ciupească informaţii sau să pună întrebări incomode despre ceea ce făceam „cu adevărat" la Leipzig. Putea fi direct pînă la grosolănie – o sursă de mult umor cînd eram împreună – dar în acelaşi timp era capabil de un tact extraordinar. Lucram amîndoi în acelaşi domeniu şi poate că asta mă atrăsese la el. Fiecare dintre noi vîna şi aduna informaţii; singura diferenţă era că eu o făceam pe partea întunecoasă a străzii.

Acum am ridicat receptorul telefonului de lîngă pat. Trecuse de unu şi jumătate noaptea, dar de la biroul CNN din Washington mi-a răspuns cineva, un tînăr stagiar, desigur, care mi-a dat informaţiile de care aveam nevoie.

Ne-am întîlnit pentru un mic dejun foarte matinal la Mayflower. Miles Preston era la fel de deschis şi de încîntător cum mi-l aminteam.

– Te-ai recăsătorit vreodată? întrebă el, în timp ce bea a doua ceaşcă de cafea. Ce s-a întîmplat cu Laura la Paris? Doamne, nu ştiu cum ai supravieţuit...

– Da, l-am întrerupt, sînt căsătorit cu o femeie care se numeşte Martha Sinclair. Medic pediatru.

– Medic, nu? S-ar putea să ai necazuri, Ben. O soţie trebuie să fie suficient de isteaţă ca să înţeleagă deşteptăciunea soţului ei şi suficient de proastă ca s-o admire.

– Poate că este puţin prea deşteaptă pentru binele meu. Dar tu, Miles? Din cîte îmi amintesc, aveai un şir constant de femei.

– N-am încheiat niciodată actul ăla murdar. A, ce bine-ar fi dac-ai putea să cazi în braţele unei femei fără să-i cazi şi în gheare, nu?

Chicoti potolit şi-i făcu semn chelnerului să-i aducă o a treia ceaşcă de cafea.

– Sinclair, murmură el. Sinclair... Doar nu te-ai însurat cu vlăstarul proprietarului Companiei, nu? Nu cu fiica lui Harrison Sinclair?

– Ba chiar cu ea.

– Atunci te rog să accepţi condoleanţele mele. A fost... ucis, Ben?

– Subtil ca totdeauna, Miles. De ce întrebi?

– Îmi pare rău. Iartă-mă. Dar în meseria mea nu pot să ignor zvonurile.

– Ei bine, speram că ai putea să mă luminezi tu pe mine în afacerea asta, am spus. Dacă a fost sau nu ucis, n-am idee. Dar tu eşti primul care-mi sugerează asta. Iar pentru mine nu are nici un sens – socrul meu nu avea duşmani personali, din cîte ştiu.

– Dar nu trebuie să gîndeşti în termeni personali. Gîndeşte în termeni politici, în schimb.

– Cum aşa?

– Harrison Sinclair era cunoscut drept un suporter declarat al ajutorării Rusiei.

– Şi?

– Mulţi oameni nu vor asta.

– Sigur, am spus. Mulţi americani se opun ajutorării ruşilor cu bani – bani mulţi pentru cine nu merită, şi aşa mai departe. Mai ales într-o perioadă de dificultăţi financiare generale.

– Nu la asta mă refer. Sînt oameni – nu, hai să le spunem *forţe*, Ben – care vor ca Rusia să se prăbuşească de tot.

– Ce fel de forţe?

– Gîndeşte-te: Europa de Est este un dezastru total. Este plină de resurse naturale valoroase şi clocoteşte de neînţelegeri. Mulţi est-europeni au uitat deja stalinismul şi tînjesc iar după dictatură. Aşa că fructul s-a copt. Nu a fost Voltaire cel care a spus: „Lumea este un templu vast închinat discordiei?"

– Nu înţeleg pe de-a-ntregul logica ta.

– *Germania*, omule. Valul viitorului. Sîntem pe punctul de a vedea o nouă dictatură germană. Şi asta nu se va întîmpla din greşeală, Ben. Este plănuită de foarte mult timp. Iar acei unelticori nu vor să vadă o Rusie renăscută, întărită. Adu-ţi aminte cum a dominat rivalitatea naţională germano-rusă cele două războaie mondiale ale acestui secol. O Rusie slabă asigură o Germanie puternică. Poate – spun, *poate* – socrul tău, un avocat puternic al unei Rusii puternice şi democrate, a stat în drum. Apropo, cine este pe listă să-i ia locul?

– Truslow.

– Hmm. Puţin cam moralist, nu, Alex al nostru? Nu chiar un favorit al bătrînilor. Nu m-ar surprinde dacă ar păţi el însuşi o uşoară căzătură. Ei bine, acum am un meci de squash. Fiind burlac, înţelegi, trebuie să mă menţin în formă. Americancele tale au devenit atît de pretenţioase în ultima vreme.

O oră mai tîrziu, la Aeroportul Naţional, chiar înainte de a mă sui la bordul navetei spre Boston, am lăsat un mesaj la biroul lui Alexander Truslow, acceptînd să mă întîlnesc cu el.

5

Taxiul, o rablă de la Town Taxi căreia îi lipsea o clanţă pe partea dreaptă spate şi care era condus de un psihopat de la frontieră, a tras în faţa casei mele la nouă şi un sfert. Mi-am schimbat repede hainele – Molly era încă la serviciu – şi am plecat cu maşina. Am întîrziat doar cincisprezece minute.

Darlene mă fixă cu o privire calmă şi spuse:

– La ora nouă aveai convocată o teleconferinţă sau ai uitat?

– Am fost reţinut la Washington, am spus. Cu treburi. Poţi să transmiţi scuzele mele şi să reprogramezi?

– Cum rămîne cu Sachs? A aşeptat aproape o jumătate de oră.

– Drace. Poţi să-mi dai numărul lui? O să-l sun chiar eu.

– De asemenea – îmi înmînă o hîrtiuţă roz pentru mesaje – a sunat Molly. A spus că este urgent.

Mă întrebam ce putea fi atît de urgent pentru ca Molly să sune în acel moment al zilei, cînd în mod normal îşi făcea vizitele prin spital. Am spus „mulţumesc", am intrat în birou, am trecut pe lîngă şirul celor douăzeci şi patru de Bebeluşi Mari, înalţi de peste un metru, şi m-am adîncit în scaunul de piele de la birou. Am stat acolo gîndindu-mă preţ de o clipă, am socotit că pot s-o rog pe Darlene să înceapă teleconferinţa, dar am format numărul de pager al lui Molly. Nici un răspuns; i-am lăsat un mesaj prin operatorul de pager.

Aveam de lucru chiar foarte mult, ceea ce făcea ca situaţia să fie mai rea din cauza întîrzierii mele, dar nu eram în stare să mă concentrez asupra legii brevetelor. Am ridicat receptorul ca să sun la biroul lui Bill Steams, apoi m-am răzgîndit şi l-am pus

la loc. Întîlnirea mea cu Truslow era fixată pentru mîine dimineaţă, dar probabil că Stearns ştia deja asta.

Am una dintre acele sculpturi din ace care sînt imposibil de descris dacă nu le-ai văzut. Se numeşte „jucăria activă". Am făcut o imagine a pumnului meu din sute de ace cu gămălia rotundă. Şi apoi am admirat o vreme sculptura tridimensională. Cealaltă jucărie activă a mea este un inel electronic de baschet, prins pe o placă de acril aparent netedă, montată pe peretele opus biroului meu. Am azvîrlit mingea din piele alb cu negru, am vîrît-o în el, o voce electronică şi agitată a zis: „Grozavă lovitură !", iar el a strigat înregistrarea uralelor frenetice ale unei mulţimi. Foarte nelalocul ei în firma asta austeră.

– *De nada*, am spus.

Zece minute mai tîrziu încă nu primisem nici un telefon de la Molly.

Se auzi o bătaie uşoară în tocul uşii şi Bill Stearns intră, purtînd ochelarii lui de citit model Ben Franklin.

– O să mă întîlnesc cu Truslow, am spus.

M-am oprit, m-am uitat cu atenţie la el şi am început să respir normal.

– Alex o să fie încîntat.

Am expirat încet.

– Drăguţ din partea lui. Dar încă nu m-am hotărît. Am acceptat doar să vorbesc cu el.

Îşi arcui sprîncenele uşor, interogativ.

– Cît de mult ar însemna afacerile lui pentru firmă? Am întrebat.

Stearns mi-a spus.

– Nu aş vedea partea mea decît la sfîrşitul anului, am zis, după ce se calculează profitul, corect?

De data asta sprîncenele lui se încruntară uşor.

– Unde vrei să ajungi, Ben?

– Simplu. Truslow vrea să-l reprezint şi tot asta vrei şi tu. Se întîmplă să am o foarte bruscă nevoie de bani.

– Şi?

– Vreau ca el să mă plătească *pe mine*. Direct. De la început.

Stearns îşi scoase ochelarii, îi strînse cu o mişcare din încheietura mîinii şi îi puse în buzunarul de la piept.

– Ben, asta e foarte...

– Se poate face. Mă văd cu Truslow, cad la învoială cu el şi transferă un avans direct în contul meu. Pe urmă batem palma.

Stearns ezită un moment înainte de a-mi strînge mîna.

– Eşti dur, afurisitule. Uneori uit asta. Bine, Ben. Ne-am înţeles.

Se răsuci pe călcîie ca şi cum ar fi vrut să plece, dar se întoarse.

– Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

Înaintă în biroul meu, se lăsă pe unul dintre scaunele din piele „pentru clienţi" şi îşi încrucişă picioarele.

– Aş putea să te trag pe sfoară şi să spun că a fost vorba de puterea ta de convingere, am zis.

– Sau? întrebă el cu un zîmbet.

– O să recurg la trasul pe sfoară, am răspuns, aruncîndu-i o jumătate de zîmbet.

Mi-am apăsat palma deschisă pe sculptura din ace, realizînd o replică „cyborg", tridimensională, a mîinii mele.

– Ascultă, am spus după un moment de tăcere, tocmai cînd Stearns se întorcea încă o dată să plece. Am avut o discuţie cu un vechi prieten de la Agenţie, noaptea trecută.

Stearns dădu din cap, privind absent în gol.

– Se ocupa de moartea lui Harrison Sinclair.

Clipi de cîteva ori şi spuse:

– Şi?

– El crede că a avut legătură cu KGB-ul.

Îşi frecă ochii cu ambele mîini şi gemu.

– Bătrînii luptători ai Războiului Rece nu se despart prea uşor de iluziile lor, nu-i aşa? KGB şi Imperiul Răului au fost într-adevăr mari zmei în vremurile lor bune. Chiar de primă

mînă. Dar KGB nu mai există de cîţiva ani buni. Şi chiar cînd exista, nu se ocupa de asasinarea directorilor CIA.

Mă gîndeam să-i arăt fotografia pe care mi-o dăduse Ed Moore, dar chiar atunci sună telefonul.

– E Molly, se auzi vocea metalică şi plată a lui Darlene.

Am apăsat pe buton şi am ridicat receptorul imediat.

– Molly..., am început.

Plîngea, iar cuvintele ei erau neclare, aproape de neînţeles.

– Ben... ceva îngrozitor.

Am alergat pe coridor, spre lift, îmbrăcîndu-mi haina în timp ce fugeam. Stearns îşi ridică ochii şi îmi aruncă o privire rapidă, pătrunzătoare şi atotştiutoare în timp ce alergam.

De parcă... de parcă ar fi ştiut.

6

Mi se părea că, în urmă cu o mie de ani, trecusem printr-o perioadă de şase luni de antrenament elementar pentru CIA la „Fermă" – Camp Peary, Virginia – unde învăţasem totul, de la cum să te strecori la cum să pilotezi un avion mic, sau cum să ocheşti cu un pistol dintr-o maşină în mişcare. Unul dintre instructorii mei într-ale meseriei remarcase, întîmplător, că vom învăţa artele negre ale spionilor atît de bine, încît cu timpul vor deveni automate, aproape instinctive. Chiar cu mulţi ani mai tîrziu, indiferent ce ne va lua prin surprindere, corpurile noastre vor şti cum să reacţioneze cu o fracţiune de secundă înaintea minţii noastre. Nu am crezut; după anii de avocatură, eram sigur că instinctele mele trebuie să se fi pierdut.

Mi-am lăsat Acura nu în spaţiul nostru din spatele clădirii, ci un cvartal mai încolo, pe Commonwealth Avenue.

De ce? Instinctul, presupun; obiceiurile înrădăcinate în timpul petrecut pe teren.

Molly descoperise ceva teribil de supărător, ceva despre care nu putea vorbi la telefon. Asta era, şi totuşi...

M-am grăbit pe aleea ce se afla în spatele blocului nostru, care făcea parte din acele case de oraş lipite una de alta. M-am apropiat de intrarea din spate a clădirii, oprindu-mă la uşă înainte de a-mi scoate cheia. Apoi, pe moment liniştit, am intrat şi m-am furişat în linişte sus, pe scara întunecată de lemn din spate.

Doar zgomote normale pentru o casă. Ticăitul agentului termic ce trecea prin ţevi; zgomotul ciclic al frigiderului; zumzetul nenumăratelor dispozitive care se ocupă de gospodăria noastră.

Neliniştit, încordat din toate fibrele trupului, am intrat în camera lungă, îngustă, care într-o bună zi avea să fie biblioteca

noastră, dar care pe moment era pustie. Corpurile de bibliotecă, care se înălţau de la podea pînă la tavan, zăceau goale, iar vopseaua în ulei încă nu se uscase la o zi după ce fusese dată de Frank, zugravul pe care îl angajaserăm.

Eram pe punctul de-a traversa spre scară ca să urc apoi în dormitor, cînd, cu ajutorul vederii mele periferice, am observat ceva.

Molly şi cu mine aranjaserăm cărţile în camera asta după conţinut, gata să fie puse pe rafturi în momentul cînd acestea se vor fi uscat. Stăteau în teancuri ordonate, lîngă un perete, acoperite cu o folie transparentă de plastic. Lîngă ele, tot acoperite cu o folie, erau sertarele mele de stejar, pe care le lustruisem în urmă cu cîţiva ani şi care erau pline cu dosarele noastre personale.

Cineva se uitase prin ele.

Fuseseră cercetate cu abilitate, dar vizibil. Foliile fuseseră ridicate şi puse greşit la loc, astfel că suprafaţa plină cu pete de vopsea era acum îndoită spre interior, nu în afară.

M-am apropiat.

Cărţile, aflate tot în teancuri ordonate, erau aranjate diferit. Dar nu părea să lipsească nimic; exemplarul cu autograf al cărţii lui Allen Dulles, *Arta informaţiilor*, era tot acolo. La o cercetare mai atentă, am văzut că dosarele noastre erau aşezate într-o ordine total diferită, unele indicatoare fiind cu faţa în sens greşit, dosarele referitoare la Facultatea de Medicină a lui Molly erau acolo unde fuseseră dosarele despre Facultatea mea de Drept, totul era puţin anapoda aşezat.

Cel puţin la prima vedere, nu părea să lipsească nimic.

Era doar o dezordine generală.

Făcută cu bună ştiinţă, ca s-o observ.

Cineva fusese în casă şi se uitase prin lucrurile noastre. Le aşezase greşit în mod expres. Astfel încît să sesizez. Ca un... ce? Un avertisment?

Bătăile inimii mi s-au accelerat, am urcat în grabă scările şi am găsit-o pe Molly în dormitor, ghemuită chiar în mijlocul patului nostru de dimensiuni extraordinare. Încă avea hainele de lucru, genul de ţinută pe care o poartă întotdeauna la spital – o fustă gri, plisată, un pulover de caşmir de culoarea somonului – dar părul ei, de obicei pieptănat pe spate, era în dezordine. Am observat că purta medalionul din aur cu camee pe care i-l dăduse tatăl ei. Aparţinuse maică-sii şi fusese transmis generaţiilor de Sinclairi şi Evanşi. Cred că era convinsă că purta noroc.

– Iubito?

M-am apropiat. Machiajul ei se întinsese peste tot; plîngea de multă vreme.

I-am atins ceafa cu mîna jilavă şi fierbinte.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat. Ce este?

Strîns la pieptul ei am văzut plicul gros, cafeniu.

– *De unde ai asta?*

Zguduită, cu vocea tremurînd, abia putu să vorbească.

– Din geanta ta, spuse ea. Unde îţi ţii notele de plată. Căutam factura pentru telefon în dimineaţa asta...

Cu un îngrozitor sentiment de teamă, mi-am amintit că schimbasem genţile acasă în dimineaţa aceea, mai devreme. Ea deschise ochii, cu pleoapele înroşite.

– Am plecat de la serviciu cu două ore mai devreme, mulţumită lui Burton, şi m-am hotărît să trag pe dreapta, spuse ea încet, cu o voce groasă. N-am putut să dorm. Eram prea încordat. M-am... hotărît să plătesc nişte facturi şi n-o găseam pe aia de la telefon. M-am uitat în servieta ta...

Fotografia pe care o ţinea acum în mînă era a tatălui lui Molly după ce murise.

Încercasem s-o protejez cît de mult se putea de amănuntele oribile ale morţii tatălui ei. Corpul lui Harrison Sinclair fusese atît de ars, încît nu se pusese problema unui sicriu deschis. În afară de îngrozitoarea mutilare provocată de explozia rezervorului de benzină, gîtul lui fusese aproape complet tăiat

(în timpul accidentului, îmi explicase medicul legist). Nu am văzut nici un motiv pentru care Molly să-şi fi văzut tatăl în halul ăsta; atît ea, cît şi eu am preferat să-l păstreze în amintire aşa cum era cînd au fost ultima oară împreună, sănătos, voios şi puternic. Mi-am amintit că plînsesem la morga din Washington cînd văzusem ce mai rămăsese din socrul meu. Cu siguranţă că nu era necesar să treacă şi Molly prin asta.

Dar ea a insistat. Era medic, susţinea ea; văzuse oameni mutilaţi. Cu toate acestea, lucrurile stau altfel dacă este vorba de propriul tău tată; natural, imaginea fusese profund traumatizantă. Aşa desfigurat cum era corpul tatălui ei, Molly putuse să-l identifice, arătînd un tatuaj albastru, slab, care înfăţişa o inimă, pe partea de sus a umărului (pe care îl făcuse într-o noapte de beţie în Honolulu, cînd îşi îndeplinea serviciul, în timpul celui de-al doilea război mondial), inelul clasei lui din liceu, aluniţa din barbă. După care clacase complet.

Fotografia pe care mi-o dăduse Ed Moore fusese făcută după moartea lui Hal, dar înainte de accidentul de maşină. Era dovada că fusese ucis.

Era o imagine a lui Hal Sinclair în care se vedeau doar gîtul, umerii şi capul, cu ochii larg deschişi, privind fix, ca şi cum ar fi fost cuprins de indignare. Buzele lui, anormal de palide, erau uşor depărtate, ca şi cum ar fi fost gata să vorbească.

Dar era, fără îndoială, mort.

Imediat sub linia maxilarului, de la o ureche la alta, exista un rictus larg, oribil, din care ieşeau ţesuturi roşii şi galbene.

Gîtul lui Sinclair fusese tăiat cu pricepere de la carotida stîngă la cea dreaptă. Cunoşteam bine procedura: fuseserăm învăţaţi s-o recunoaştem de la prima vedere. Rana era făcută printr-o singură lovitură, rapidă, determinînd o pierdere bruscă a tensiunii arteriale la nivelul creierului.

Pentru victimă, era de parcă cineva ar fi închis deodată apa. Căzuse aproape pe loc.

Asta făcuseră; îl omorîseră pe Hal Sinclair, făcuseră, din motive indescifrabile, o fotografie, apoi îl puseseră într-o maşină şi...

Ei.

Am ştiut imediat, desigur, cine erau *ei*.

În meseria mea, asta era ceea ce se numeşte o „semnătură" sau o „amprentă", un gen de crimă preferată de un anumit grup sau organizaţie.

Tăietura de la carotidă la carotidă era o specialitate a fostului serviciu de informaţii est-german, *Ministerium für Staatssicherheit*, cunoscut şi sub numele de *Staatssicherheitsdienst*.

Stasi.

Maniera de execuţie era semnătura lor, iar fotografia aceasta era cartea lor de vizită.

Dar era cartea de vizită a unui serviciu de informaţii care nu mai exista.

7

Plîngea în tăcere, umerii i se zguduiau, iar eu o ţineam în braţe. I-am sărutat ceafa, vorbindu-i blînd.

– Molly, îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

Înşfăcă o pernă cu amîndoi pumnii şi o îngrămădi pe faţă, înăbuşindu-şi cuvintele.

– E de necrezut ce-au putut să-i facă.

– Indiferent cine a făcut-o, Mol, va fi prins. Îi prind aproape întotdeauna. Ştiu că asta nu-i o consolare.

Nici eu nu credeam, dar Molly avea nevoie să audă aceste cuvinte. Nu i-am spus bănuielile mele despre felul cum fusese scotocită casa.

Acum se întoarse şi ochii ei îmi cercetau chipul. Inima mi se strînse.

– Cine ar putea face una ca asta, Ben? Cine?

– Orice persoană aflată într-o funcţie publică este expusă nebunilor. Mai ales într-un post atît de important ca acela de director al CIA.

– Dar... înseamnă că mai întîi tata a fost omorît, nu-i aşa?

– Molly, ai vorbit cu el în dimineaţa în care a fost ucis.

Se smiorcăi, întinse mîna după un şervеţel şi îşi şterse nasul cu el.

– Dimineaţa aceea, spuse ea.

– Spuneai că nu a fost nimic neobişnuit în conversaţia voastră.

Ea clătină din cap.

– Îmi amintesc, spuse ea slab, că se plîngea de o luptă pentru putere din cadrul Agenţiei, pe care nu o putea explica prea bine. Dar asta era normal pentru el. A avut întotdeauna

sentimentul că CIA era o agenție imposibil de ținut sub control. Cred că dorea doar să se descarce, dar, ca de obicei, nu putea spune nimic clar.

– Continuă.

– Păi, cam asta-i tot. A oftat și a spus – ba nu, a cîntat *Fools rush in where wise men never go.*[1] Cu vocea aia caraghioasă.

– Ăsta-i cîntecul lui Sinatra, nu?

Dădu o dată din cap și își strînse buzele.

– Melodia lui favorită. Nu-i plăcea omul, dar iubea muzica. Nu era chiar un sentiment profund. Oricum, cînd eram mică, îmi cîntă întotdeauna asta la culcare.

M-am ridicat din pat, m-am dus la oglindă și mi-am îndreptat cravata.

– Te duci înapoi la birou, Ben?

– Da. Îmi pare rău.

– Mi-e frică.

– Știu. Și mie, puțin. Sună-mă din nou. De cîte ori vrei.

– O să te angajezi la Alex Truslow, nu-i așa?

Mi-am îndreptat reverele, mi-am trecut pieptenele prin păr și n-am răspuns.

– Vorbim mai tîrziu, am spus.

Ea mă privi ciudat, ca și cum ar fi încercat să ia o hotărîre, și în cele din urmă zise:

– Cum se face că nu vorbești niciodată despre Laura?

– Nu sînt... am început.

– Nu. Ascultă-mă. Știu că este atît de dureros pentru tine, încît este de nesuportat. Știu asta. Nu vreau să scormonesc toate astea, crede-mă. Dar, dat fiind ce s-a întîmplat cu tata... Ei bine, Ben, vreau doar să știu dacă hotărîrea ta de-a lucra cu Truslow are de-a face cu felul cum a fost omorîtă Laura, cu un soi de încercare de a *repara* lucrurile sau ceva de felul ăsta...

– Molly, am spus calm și prevenitor. Nu face asta.

---

[1] Proștii dau năvală acolo unde înțelepții nu merg vreodată (engl.) (n.tr.).

– Bine, spuse ea. Îmi pare rău.

Avea ea ceva în cap, desigur, deşi nu eram conştient la vremea aceea.

M-am trezit gîndindu-mă destul de mult la Harrison Sinclair în ziua aceea. Una dintre primele mele amintiri despre el era cînd spusese o glumă deocheată.

Era un bărbat înalt, sobru, elegant, cu capul acoperit de o claie de păr alb; evident, un fost atlet (făcuse parte dintr-un echipaj de canoe din Amherst). Hal Sinclair era un om simplu, încîntător, deopotrivă demn şi glumeţ.

În acea vreme eram la facultate, unul dintre doar cei trei studenţi de la Harvard (şi singurul absolvent), la un seminar MIT[1] pe probleme de arme nucleare. Într-o luni dimineaţa am intrat în sala de seminar şi am văzut că aveam un vizitator, un bărbat mai în vîrstă, înalt, bine îmbrăcat. Stătea la masa de conferinţe în formă de sicriu, ascultînd şi nespunînd nimic. Îmi închipuiam (corect) că era un prieten de-al profesorului. Mult mai tîrziu am aflat că Hal, care era atunci numărul trei din CIA, Directorul de Operaţiuni, se afla în Boston ca să coordoneze o operaţiune de spionaj în spatele Cortinei de Fier, care implica membri ai MIT.

S-a întîmplat ca în după-amiaza aceea să prezint o lucrare de cercetare pe care o făcusem despre aberaţia armelor nucleare ale Americii şi a politicii de distrugere reciprocă sigură, sau MAD[2]. Era un efort destul de pretenţios, îmi amintesc. Ultimul rînd al lucrării spunea ceva prostesc despre MAD ca fiind „într-adevăr o nebunie". De fapt, nu sînt cinstit faţă de mine însumi; lucrarea era o treabă foarte decentă, de culegere a surselor publice referitoare la strategia nucleară sovietică şi americană.

---

[1] Massachusetts Institute of Technology (n.tr.).

[2] *Mutual assured destruction* (engl.) – distrugere reciprocă sigură. *MAD* mai înseamnă în limba engleză şi „nebun", de aici jocul de cuvinte folosit în text: *MADness* – nebunie (n.tr).

După aceea, vizitatorul distins s-a prezentat, mi-a strîns mîna şi mi-a spus cît de impresionant era. Am stat de vorbă şi mi-a spus o glumă deocheată, dar foarte nostimă, despre – culmea – armele nucleare. Apoi am observat că prietena mea, Molly Sinclair, intra pe uşa clasei. Ne-am salutat, surprinşi să ne întîlnim în altă parte decît la Harvard Yard.

Hal ne-a dus pe amîndoi să mîncăm la Maison Robert, pe School Street, în primăria veche (Molly şi cu mine am mai cinat acolo o singură dată de-atunci, cînd am cerut-o în căsătorie; răspunsul ei a fost că „o să se gîndească la asta"). A fost băutură din belşug şi s-au auzit multe rîsete. Hal a spus o altă glumă deocheată şi Molly a roşit.

– Voi doi ar trebui să fiţi împreună, îi spuse el cu o voce scăzută lui Molly, dar nu atît de scăzută ca să nu aud. E grozav.

Ea s-a înroşit şi mai tare, devenind aproape stacojie.

Eram amîndoi vizibil atraşi unul de celălalt, dar nu avea să fie nimic între noi timp de cîţiva ani.

– Mă bucur că te văd din nou, spuse Alexander Truslow.

El, Bill Stearns şi cu mine, luam prînzul la Ritz-Carlton, în ziua următoare.

– Dar, trebuie să mărturisesc, sînt puţin surprins. Cînd ne-am întîlnit la înmormîntarea lui Hal, am simţit clar o lipsă de interes din partea ta.

Truslow purta un alt costum elegant, de comandă, şifonat, ca de obicei; singurul element îndrăzneţ era papionul, care era mic, curat, bleumarin şi legat aiurea. Eu purtam cel mai bun costum, în carouri mici, discrete, oliv cu gri, de la magazinul Andover din Harvard Square; presupun că doream să-l impresionez pe bătrîn.

Mă fixă cu o privire tristă, în timp ce-şi ungea cornul proaspăt cu unt.

– Cred că ai auzit de scurta mea carieră la informaţii, am spus.

El dădu din cap.

– Bill m-a pus la curent. Înţeleg că a fost o tragedie. Şi că ai fost exonerat complet.

– Da, aşa mi s-a spus, am murmurat.

– Dar a fost o perioadă cumplită, care lasă urme.

– A fost o perioadă despre care nu vorbesc prea mult, am spus.

– Îmi pare rău. Este motivul pentru care ai plecat din Companie, nu-i aşa?

– Este motivul, l-am corectat, pentru care părăsesc cu totul acest domeniu de activitate. Pentru totdeauna. I-am jurat solemn soţiei.

A pus jos cornul cu unt, fără să fi muşcat din el.

– Şi ţie însuţi.

– Aşa este.

– Atunci trebuie să vorbim deschis. Eşti familiarizat cu ceea ce face firma mea?

– Vag, am spus.

– Ei bine, sîntem o firmă de consultanţă internaţională. Presupun că asta este cea mai bună definiţie. Unul dintre clienţii noştri este, după cum sînt sigur că ştii, fostul tău şef.

– Care are mare nevoie de consultanţă, am spus.

Truslow ridică din umeri şi zîmbi.

– Fără îndoială. Înţelegi că vorbesc acum în limitele privilegiilor acordate de relaţia avocat – client.

Am dat din cap şi el a continuat.

– Din diferite motive, ei doresc la un moment dat ajutorul unei alte firme, situată suficient de departe de Beltway. Indiferent din care motiv – poate pentru că am lucrat în Agenţie atît de mult timp, încît aproape că făceam parte din inventar – cei care sînt la putere la Langley mă pun pe mine să fac treaba urîtă pentru ei.

Am luat un corn, care acum era rece, şi am muşcat din el. Am observat că evita cu grijă să spună CIA.

– Ei, haide, spuse Stearns, punînd o mînă pe umărul lui Truslow. O modestie de-a dreptul ridicolă.

Adăugă spre mine:

– Ştii, Alex este pe lista celor propuşi pentru postul de director.

– Ştiu, am spus.

– Trebuie să fie o mare lipsă de candidaţi calificaţi, spuse Truslow. O să vedem ce se va întîmpla. Cum spuneam, Truslow Associates este angajată într-o serie de proiecte în care Langley preferă, dintr-un motiv sau altul, să nu fie direct implicată, preciză el.

Stearns completă:

– Ştii cum supravegherea Congresului şi altele de felul ăsta pot pune beţe în roate activităţii de informaţii. Mai ales în zilele noastre, cu chestia asta rusească ieşită din normal.

Am zîmbit politicos. Aceasta era o manieră de conversaţie deosebit de obişnuită în cadrul Agenţiei, mai ales între cei care doreau ca CIA să se elibereze şi să facă ce dracu' voia ca să poată folosi ţigări explozive în cazul lui Fidel şi să-i asasineze pe dictatorii lumii a treia.

– Bine, spuse Truslow, coborînd vocea. „Chestia asta rusească", aşa cum o numeşte Bill, adică prăbuşirea Uniunii Sovietice, a creat o serie de probleme deosebite pentru noi.

– Sigur, am spus. Fără un duşman, la ce mai e bună CIA'? Şi apoi, cine mai are nevoie de Corporaţie'?

– Nu-i chiar aşa, spuse el. Sînt mulţi duşmani şi, din nefericire, vom avea întotdeauna nevoie de CIA. O CIA reformată, o CIA „mai bună". Poate Congresul nu realizează asta acum, dar cu timpul o va face. Şi aşa cum ştii, CIA se restructurează, concentrîndu-se mai mult asupra spionajului economic şi corporativ. Apără companiile americane de acele ţări care caută să le fure secretele industriale. Aici se vor purta adevăratele bătălii ale viitorului. Eşti conştient de faptul că, puţin înainte de-a muri, Harrison Sinclair a stabilit contactul cu ultimul preşedinte al fostului KGB?

– Prin Sheila McAdams, am spus.

Se opri cu bărbia în sus, surprins.

– Aşa e. Dar se pare că Hal a fost şi în Elveţia. Şi el, şi Sheila s-au întîlnit cu Orlov. Gîndeşte-te la chinurile de moarte ale imperiului sovietic – lovitura de stat eşuată din august 1991. În acel moment, vechea gardă ştia că jocul era pierdut. Birocraţia Partidului Comunist era deja la pămînt, Armata Roşie se răzgîndise şi îl sprijinea acum pe Elţîn – considerat atunci singura speranţă pentru a păstra cel puţin Rusia. Iar KGB-ul...

– Care, l-am întrerupt eu, organizase lovitura...

– Da. Organizase, iniţiase lovitura – deşi nu are de ce să fie mîndru de asta, dat fiind felul cum a dat-o-n bară. KGB-ul ştia că în cîteva săptămîni, eventual luni, va fi desfiinţat.

– Tocmai în acest moment a început Agenţia să urmărească foarte îndeaproape Lubianka. Dorind să vedem dacă îşi va accepta inevitabila condamnare la moarte...

– Sau se va înfuria împotriva luminii ce se stinge, am spus.

– Bine zis, spuse Truslow. În orice caz, atunci a început Agenţia să detecteze un transport neobişnuit de greu prin curier diplomatic – camioane întregi de saci şi colete de corespondenţă, ca să fiu mai exact – care plecau de la Moscova spre Ambasada Sovietică din Geneva. Primitorul şi rechiziţionerul era şeful de secţie al KGB-ului.

– Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Stearns şi se ridică. Trebuie să mă întorc la serviciu.

Dădu mîna cu Truslow şi plecă. Mi-am dat seama că ne apropiam de ţintă.

– Ştiam ce se afla în acele transporturi?

– De fapt, nu, spuse Truslow. Ceva foarte valoros, îmi închipui.

– Pentru care vrei ajutorul meu.

Truslow aprobă din cap. În sfîrşit, muşcă din corn.

– Cum anume?

– O investigaţie.

Am făcut o pauză şi m-am gîndit.

– De ce eu?

– Pentru că...

Îşi coborî vocea şi continuă:

– Pentru că nu pot să am încredere în băieții de la Langley. Am nevoie de cineva din afară – cineva care cunoaște stilul Agenției, dar nu mai are legătură cu ea.

Se opri mai mult timp, de parcă se întreba cît de deschis putea să vorbească. În cele din urmă dădu din umeri.

– Sînt într-un punct mort: nu mai știu în cine din Agenție pot să am încredere.

– Ce vrea să însemne asta?

Truslow ezită.

– Corupția este în floare la Langley, Ben. Sînt sigur că ai auzit povestindu-se cîte ceva...

– Cîte ceva, da.

– Ei bine, e mult mai rău decît îți poți imagina. Este la limita criminalității, a escrocheriei patentate.

Mi-am amintit de avertismentul lui Ed Moore: „Este fierbere în Agenție... O îngrozitoare luptă pentru putere... Sume enorme de bani care trec dintr-o mînă în alta..." În acel moment, păruseră judecățile excesiv de înfierbîntate și de iraționale ale unui bătrîn care lucrase prea mult.

– Am nevoie de niște precizări, am spus.

– Și o să le primești, spuse Truslow. Mai multe decît ai vrea. Există o organizație – un grup secret, un sfat al bătrînilor... Dar nu trebuie să vorbim despre lucrurile astea aici.

Fața lui Truslow se îmbujorase. Clătină din cap.

– Și ce-a avut Hal Sinclair de-a face cu toate aceste transporturi? am întrebat.

– Ei bine, asta e misterul. Nimeni nu știe de ce s-a întîlnit cu Orlov, de ce a ținut atît de secretă treaba asta. Sau ce fel de tranzacție s-a făcut. Și apoi s-a spus – s-a zvonit – că Hal a delapidat o sumă mare de bani...

– A delapidat? Hal? Chiar crezi asemenea zvonuri?

– Nu spun că le cred, Ben. Sigur că nu vreau să le cred. Cunoscîndu-l pe Hal, sînt sigur că – indiferent care era motivul pentru care s-a întîlnit în secret cu Orlov în Elveția – nu a făcut-o cu intenții criminale. Dar, indiferent ce avea în minte, avem motive bune să credem că a fost ucis din această cauză.

Văzuse oare fotografia pe care mi-o dăduse Moore? mă întrebam. Dar, înainte să pot spune ceva, el continuă:

– Iată care este problema: în cîteva zile Senatul Statelor Unite va începe audierile în legătură cu corupţia extinsă din CIA.

– Vor fi publice?

– Da. Unele sesiuni vor fi, fără îndoială, închise accesului presei. Dar Subcomisia senatorială pentru problemele de informaţii a aflat destule zvonuri din astea ca să cerceteze bine.

– Iar Hal este implicat, asta încerci să-mi spui?

– Nu în mod public. Nu încă. Nici nu vreau să mă gîndesc că Senatul a aflat poveştile astea. Ei au auzit numai că lipseşte o sumă mare de bani. Şi astfel departamentul de afaceri interne de la Langley m-a angajat să văd despre ce era vorba. Să văd cu ce se ocupa Hal Sinclair în ultimele zile ale vieţii. Să aflu de ce a fost ucis. Să găsesc banii care lipseau, să aflu unde s-au dus, cine era implicat. Investigaţia nu putea fi făcută în familie – corupţia era prea mare. Prin urmare, Truslow Associates.

– Despre ce sumă de bani lipsă vorbim?

Dădu din umeri.

– O avere. Dă-mi voie să nu spun mai mult deocamdată.

– Şi ai nevoie de mine...

– Am nevoie de tine ca să afli cu ce se ocupa Hal cînd s-a întîlnit cu Orlov.

Se uită la mine cu ochii lui căprui, injectaţi şi umezi.

– Ben, încă ai tot dreptul să spui nu. O să înţeleg. Mai ales luînd în considerare prin ce-ai trecut. Dar, din tot ce mi s-a spus, erai unul dintre cei mai buni oameni de teren.

Am dat din umeri flatat, dar neştiind ce să răspund. În mod sigur auzise tot felul de poveşti despre „nechibzuinţa" mea.

– Tu şi cu mine avem multe în comun, spuse el. Puteam să-ţi spun asta de la început. Mergi drept la ţintă. Ai dat tot ce-ai putut Agenţiei, dar ai simţit întotdeauna că ar putea fi mai bine. Dă-mi voie să-ţi spun ceva: în toţi anii în care am lucrat la Agenţie, am văzut cum scopul ei fundamental era pus în pericol de ideologi şi fanatici de dreapta şi de stînga. Angleton mi-a spus cîndva: Alex, eşti unul dintre cei mai buni pe care îi avem, dar paradoxul

este că ceea ce te face să fii atît de bun în meserie este faptul că, la un anumit nivel, o dezaprobi.

Truslow rîse cu tristeţe.

– Atunci am negat pînă m-am înroşit tot. Dar în cele din urmă mi-am dat seama că avea dreptate. Instinctul îmi spune că eşti la fel ca mine, Ben. Noi doi facem ceea ce credem că trebuie făcut, dar o parte din noi se delimitează şi dezaprobă.

Luă o înghiţitură zdravănă din paharul cu apă şi zîmbi pentru sine, părînd stînjenit de faptul că ajunsese atît de departe.

Împinse lista cu vinuri pe faţa de masă, spre mine, de parcă m-ar fi invitat să aleg.

– Poţi să arunci o privire la asta, Ben? Alege ceva bun.

Am deschis copertele de piele şi m-am uitat repede.

– Îmi place Grand-Puy-Ducasse Panillac destul de mult, am spus.

Truslow zîmbi şi luă lista de vinuri înapoi.

– Ce era în capul paginii a treia?

M-am gîndit timp de o secundă, cît timp am readus imaginea în memorie.

– Un Merlot, Stag's Leap Merlot, '82.

Truslow dădu din cap.

– Dar nu-mi place să mă dau în spectacol ca un animal de la circ, am spus.

– Ştiu, începu el. Îmi cer iertare. Este o calitate foarte rară. Cît te invidiez.

– Asta mi-a permis la Harvard să trec uşor prin toate materiile în care memorarea era de importanţă crucială – inclusiv engleza, istoria, istoria artei...

– Ei bine, vezi tu, Ben, memoria ta... eidetică este un adevărat dar ceresc într-o astfel de misiune care poate foarte bine să presupună înşiruiri de coduri şi altele de acest fel. Asta *dacă* mai doreşti să accepţi. Apropo, sînt complet de acord cu condiţiile puse de tine şi de Bill.

Condiţiile pe care le-am stors, voia el să spună, dar era prea politicos ca s-o zică pe şleau.

– Vezi tu, Alex, cînd Bill şi cu mine am discutat termenii aceia, nu aveam idee pentru ce mă solicitai.

– E-n regulă...

– Nu, lasă-mă să termin. Dacă te-am înţeles corect – că în final se are în vedere scoaterea numelui lui Hal Sinclair în afara oricărei bănuieli – atunci sigur că nu am intenţia să fiu mercenar.

Truslow se încruntă, afişînd o expresie severă.

– *Mercenar?* Pentru Dumnezeu, Ben, cunosc starea ta financiară. În cel mai rău caz, această misiune o să-mi dea prilejul să te-ajut. Dacă doreşti, pot chiar să te pun pe statul nostru de plată.

– Mulţumesc, dar nu-i nevoie.

– Ei bine, atunci, spuse el, mă bucur să te am la bord.

Ne-am strîns mîinile, ca într-un ritual de încheiere a tîrgului.

– Ascultă, Ben, soţia mea, Margaret, şi cu mine mergem la casa noastră din New Hampshire diseară. O deschidem pentru primăvară. Ne-ar face plăcere dacă tu şi Molly aţi putea lua cina cu noi – nimic pretenţios, un grătar sau ceva de felul ăsta. O să-mi cunoşti nepoţii.

– Sună bine, am zis.

– Mîine se poate?

A doua zi era plină, dar puteam să-mi fac nişte timp liber.

– Da, sigur, am spus. Mîine.

Cu greu m-am putut concentra toată după-amiaza aia. Era posibil ca tatăl lui Molly să fi fost serios implicat în vreun fel de conspiraţie cu fostul şef al KGB-ului? Era posibil să fi deturnat, într-adevăr, bani – „o avere", cum se exprimase Truslow? Nu avea sens.

Totuşi, la fel ca explicaţiile pentru asasinarea lui... parcă avea o oarecare logică, nu-i aşa?

Simţeam un ghem în stomac care, evident, nu avea de gînd să dispară.

Telefonul zbîrnîi; Darlene anunţă că era Molly.

– La ce oră ne întîlnim cu Ike şi Linda?

Suna de pe un coridor zgomotos din spital.

– La ora opt, dar pot să anulez dacă vrei. Date fiind împrejurările.

– Nu. Vreau... vreau să mergem.

– Or să înțeleagă, Mol.

– Nu anula. Ar fi bine să ieșim.

Din fericire, nu aveam timp de gînduri negre în după-amiaza aceea. Clientul programat la ora patru a fost punctual: Mel Kornstein era un bărbat rotofei, abia sărit de cincizeci de ani, care purta haine prea moderne, italienești, scumpe, și ochelari de soare, model de aviator, întotdeauna puțin strîmbi. Avea aspectul distrat și neatent al unui geniu, ceea ce cred că și era. Kornstein făcuse o avere frumușică din inventarea unui joc pe calculator numit Space Tron, despre care sînt sigur că ați auzit. Dacă nu, are la origine un joc de șah, în care tu, pilotul unei mici aeronave spațiale, trebuie să eviți o aeronavă spațială care vrea să te distrugă pe tine și planeta Pămînt. Poate că sună prostesc, dar jocul este o minune a tehnologiei computerelor. Este tridimensional și pare atît de real, încît ai impresia că ești acolo – ai senzația că meteoriții, cometele, aeronavele inamice și celelalte vin direct spre tine. Acest lucru se realizează cu ajutorul unui ingenios dispozitiv de acționare inclus în software pe care l-a brevetat Kornstein, o adevărată lovitură. Adăugați asta la simulatorul lui de voce brevetat, care urlă comenzi la tine – „Prea departe spre stînga!" sau „Te apropii prea mult!" – și aveți o explozie de culoare și sunet, totul pe calculatorul personal. Iar compania lui Kornstein avea venituri cifrate cam la o sută de milioane de dolari pe an.

Dar acum, o altă companie de software lansase un produs atît de asemănător cu Space Tron, încît veniturile lui Mel Kornstein se micșoraseră simțitor. Nici nu mai e nevoie să spun că voia să facă ceva în privința asta.

Se adînci în fotoliul de piele dintr-o parte a biroului meu, cuprins de cea mai neagră disperare. Am pălăvrăgit cîteva momente, dar nu era într-o dispoziție expansivă. Mi-a înmînat o cutie care conținea jocul rival, numit Space Time. L-am băgat în

computerul de pe biroul meu, i-am dat drumul şi am fost uimit să văd ce copie perfectă era.

– Tipii ăştia nici măcar n-au încercat să fie originali, nu-i aşa? am spus.

Kornstein şi-a scos ochelarii şi i-a şters de cămaşă.

– Vreau să-i înfund pe nenorociţii ăştia blestemaţi, spuse el.

– Hai s-o luăm încetişor nitel, i-am zis. Trebuie să cer o evaluare independentă care să-mi arate cît de aproape ajunge de încălcarea drepturilor brevetului.

– Vreau să-i distrug pe ticăloşi, insistă el.

– Toate la timpul lor. Hai să trecem prin fiecare clauză a brevetului, pe rînd.

– Este la fel, spuse Kornstein, punîndu-şi ochelarii la loc pe nas, tot strîmb. O să am motiv să-i dau în judecată sau nu?

– Ei bine, jocurile pe calculator sînt brevetabile conform aceloraşi principii care guvernează, hai să zicem, jocurile de genul şahului. Brevetezi de fapt relaţia dintre elementele fizice şi conceptele din spatele lor, felul în care interacţionează.

– Vreau doar să-i distrug.

Am dat din cap.

– O să facem tot ce putem, am spus.

Focaccia era unul dintre acele restaurante italieneşti nordice din Back Bay fabulos de sofisticate, uşor ofensive şi aglomerate, unde se serveau *arugula* şi *radicchio* şi unde toţi patronii erau tineri şi frumoşi, îmbrăcaţi în negru şi lucrînd în domeniul reclamelor. Dincolo de zumzăitul vocilor şi de bubuitoarea muzică sacadată a bărbatului alb, locul era de asemenea asurzitor, ceea ce părea să fie o altă cerinţă a restaurantelor italieneşti nordice şi pretenţioase situate în oraşele americane.

Molly întîrzia, dar cel mai bun prieten al meu, Ike, şi soţia lui, Linda, zbierau deja unul la altul peste masă, dînd impresia unei aprinse certe conjugale, cînd în realitate era vorba doar de o încercare de a comunica. Isaac Cowan şi cu mine fuseserăm la Facultatea de Drept împreună şi el se specializase în a mă bate la tenis. Acum lucra în domeniul dreptului corporativ, care era

atît de plictisitor, încît nici nu putea să vorbească despre el, dar ştiu că avea ceva de-a face cu reasigurarea. Linda, care atunci era gravidă în luna a şaptea, era medic psihiatru, avea părul roşu – enervant de asemănători din punct de vedere fizic – şi mi se pare că amîndoi erau genul de oameni cu care te simţeai în largul tău.

Spuneau ceva despre mama lui, care urma să le facă o vizită. Apoi Ike se întoarse către mine şi menţionă un meci al lui Celtics la care fuseserăm amîndoi cu o săptămînă înainte. Am vorbit puţin despre serviciu, despre sarcina Lindei (ea dorea s-o întrebe pe Molly despre un test pe care i-l impunea obstetricianul), despre reverul meu la tenis (care practic era inexistent) şi, în cele din urmă, despre tatăl lui Molly.

Ike şi Linda păruseră întotdeauna stingheriţi să vorbească despre celebrul personaj, nefiind niciodată siguri că nu erau indiscreţi şi nevrînd să pară prea curioşi în legătură cu el. Ike ştia ceva despre munca mea pentru CIA, deşi arătasem clar că preferam să nu vorbesc mult. Ştia, de asemenea, că mai fusesem căsătorit o dată, că prima mea soţie murise într-un accident şi nimic altceva. Natural, acest lucru limita uneori conversaţia noastră. Şi-au exprimat condoleanţe şi au întrebat ce făcea Molly. Ştiam că nu puteam spune nimic despre ce mă preocupase în ultimul timp şi în nici un caz nimic despre asasinarea lui Hal Sinclair.

În timp ce ne terminam aperitivele (din principiu, nici unul dintre noi nu comandase *focaccia*), sosi şi Molly, scuzîndu-se pînă la exagerare.

– Cum a fost ziua de azi? întrebă ea, în timp ce mă sărută.

Mi-a aruncat o privire care era cu o secundă sau două prea lungă, ceea ce însemna că întreba despre Truslow.

– Grozavă, am spus.

Îi sărută pe Ike şi pe Linda, se aşeză şi spuse:

– Nu cred că o să mai suport mult timp.

– Medicina? întrebă Linda.

– Prematurii, răspunse Molly, folosind jargonul medical pentru bebeluşii născuţi înainte de termen. Astăzi am internat doi

gemeni şi încă un copilaş şi toţi trei la un loc cîntăreau mai puţin de patru kilograme. Mi-am petrecut tot timpul îngrijindu-i pe mititeii âştia, încercînd să le pun catetere arteriale ombilicale şi ocupîndu-mă de nişte familii cu nervii la pămînt.

Ike şi Linda clătinară din cap înţelegător.

– Copii bolnavi de SIDA, continuă ea, sau cu infecţii bacteriene la nivelul creierului şi gardă la fiecare trei nopţi...

Am întrerupt-o:

– Hai să uităm de toate astea acum, bine?

Se întoarse către mine, cu ochii mari.

– Să *uităm*?

– E-n regulă, Mol, am spus calm.

Ike şi Linda, stînjeniţi, se concentrară asupra salatelor din farfurii.

– Îmi pare rău, spuse ea.

I-am luat mîna pe sub masă. Uneori munca îi încorda nervii în felul âsta, dar ştiam că încă nu-şi revenise după şocul vederii fotografiei.

În tot timpul cinei fu distantă; aproba din cap şi zîmbea politicos, dar gîndurile ei erau, în mod vizibil, în altă parte. Ike şi Linda atribuiau, neîndoielnic, această atitudine recentei morţi a tatălui ei, ceea ce era în mare parte corect.

În drum spre casă, în taxi, ne-am certat pe un ton şoptit-violent în legătură cu Truslow, Corporaţia şi CIA, cu tot ce mă făcuse să-i promit cîndva şi la care aveam să renunţ pentru totdeauna.

– La dracu', şopti ea, o dată ce începi să tratezi cu Truslow, înseamnă că te-ai întors la jocul âla cumplit.

– Molly – am început, dar n-aveam cum s-o opresc.

– Dacă te bagi între lupi, urli ca ei. La dracu', mi-ai promis că n-o să te mai întorci niciodată la treburile alea.

– Nu mă întorc la treburile alea, Mol, am spus.

Ea tăcu un moment.

– Ai vorbit cu el despre moartea lui tata, nu-i aşa? întrebă ea.

– Nu, n-am vorbit.

Era o mică minciună, dar nu voiam să-i spun despre presupusa delapidare sau despre audierile din Senat.

– Dar ceea ce vrea să te pună să faci are legătură cu asta, nu?

– Într-un fel, da.

Taxiul viră ca să evite o groapă, claxonă şi o luă pe aleea din stînga.

Am tăcut amîndoi pentru o vreme. După aproximativ un minut – de parcă ar fi încercat cu bună ştiinţă să obţină un anumit efect dramatic – spuse pe un ton prea indiferent, chiar detaşat:

– Ştii, am telefonat la biroul medicului legist din Fairfax.

M-am arătat nedumerit.

– Fairfax...?

– Unde a fost ucis tata. Ca să-mi trimită o copie după raportul autopsiei. Legea spune că rudele apropiate pot obţine cópii dacă doresc.

– Şi?

– E sigilat.

– Ce înseamnă asta?

– Că nu mai este un dosar public. Singurii care au voie să vadă raportul autopsiei sînt procurorul districtual şi procurorul general al statului Virginia.

– De ce? Pentru că este – a fost – de la CIA?

– Nu. Pentru că cineva care este implicat în caz a hotărît ceea ce noi ştim deja. Că a fost crimă.

Am străbătut restul drumului spre casă în tăcere şi, pentru nu ştiu ce motiv nebunesc, am tras o altă ceartă cînd am ajuns, care s-a încheiat cînd ne-am dus la culcare, furioşi unul pe altul.

Curios, acum privesc înapoi la seara aceea cu plăcere, pentru că a fost una dintre ultimele seri normale pe care le-am mai petrecut, cu numai două zile înainte de-a se întîmpla totul.

8

În noaptea aceea, ultima noapte normală din viaţa mea, am avut şi visul.

Am visat despre Paris, un vis la fel de autentic şi viu ca orice coşmar, un vis prin care am trecut suferind de o mie de ori.

Visul era întotdeauna după cum urmează:

Mă aflu într-un magazin de confecţii de pe Rue du Faubourg-St.Honoré, un magazin de confecţii pentru bărbaţi, care arată ca o crescătorie de iepuri formată din camere mici, luminoase, şi mă rătăcesc tot trecînd dintr-o încăpere în alta, căutînd locul de întîlnire cu agentul de teren, loc pe care îl pregătisem cu mare grijă şi, în cele din urmă, găsesc un vestiar. Ăsta este locul de întîlnire şi acolo, atîrnînd într-un cuier, este un pulover, o jachetă bleumarin pe care o iau, aşa cum stabiliserăm, şi în buzunar găsesc, tot conform celor stabilite, un petic de hîrtie care conţinea mesajul codificat.

Am stat prea mult pritocind mesajul şi acum am întîrziat cu telefonul pe care trebuie să-l dau şi merg, ca nebun, dintr-o cameră în alta prin magazinul ăsta nenorocit, căutînd un telefon, întrebînd şi neputînd să-l localizez, pînă cînd, în sfîrşit, ajung în subsolul clădirii şi îl găsesc. Este un model francez demodat, greoi, în două nuanţe, cafeniu şi maro, şi, pentru nu ştiu care motiv, nu merge, încerc şi tot încerc, şi în cele din urmă – slavă Domnului! – sună.

Răspunde cineva la telefon; este Laura, soţia mea.

Plînge şi mă roagă să vin acasă, în apartamentul meu de pe Rue Jacob, fiindcă s-a întîmplat ceva oribil. Sînt cuprins de frică, încep să alerg şi în cîteva secunde (este un vis, la urma urmei) ajung în Rue Jacob, la intrarea blocului unde locuiam, ştiind ce

urma să văd. Aceasta este partea cea mai rea a visului: gîndul că, dacă nu m-aş duce acasă, nu s-ar întîmpla; dar o fascinaţie îngrozitoare mă împinge inexorabil. Înaintez ameţit, simţind că mi se face rău.

Un bărbat iese din clădirea unde locuiesc, purtînd o cămaşă de vînătoare în carouri, groasă, de lînă, şi pantofi de sport Nike. Sînt convins că e american, la vreo treizeci de ani. Deşi îl zăresc doar din spate, văd că are o claie de păr negru dezordonat – e întotdeauna acelaşi amănunt – şi o cicatrice roşie şi urîtă, care îi străbate linia maxilarului, de la ureche la bărbie. Este o cicatrice îngrozitoare şi pot s-o văd foarte clar. Şchiopătează, ca şi cum ar avea dureri mari.

Nu-l opresc – de ce-aş face-o? În schimb, pe cînd se îndepărtează şchiopătînd, intru în clădire, simţind un miros de sînge care devine din ce în ce mai puternic pe măsură ce urc scările spre apartamentul nostru; acum mirosul este de nesuportat şi mă trezesc vomînd, apoi sînt pe palier şi văd cele trei cadavre, zăcînd grotesc în bălţi de sînge, iar unul dintre ele – *nu se poate*, îmi spun – este al Laurei.

În acest punct, de obicei mă trezesc.

Dar, desigur, lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Visul meu, care este întotdeauna acelaşi, a creat o semiparabolă grotescă.

În calitate de ofiţer care se ocupa de un caz la Paris, eram însărcinat cu conducerea mai multor agenţi de teren valoroşi, bine acoperiţi, şi a unei grămezi de agenţi mai puţin importanţi. Avusesem un succes mare la Paris: reuşisem să contracarez un nucleu de spioni sovietici de la informaţiile militare, care operau dintr-o uzină din afara oraşului. Acoperirea mea era cea de arhitect al unei firme americane. Apartamentul care mi se dăduse pe Rue Jacob era mic, dar scăldat de soare, situat în al şaselea arondisment, cel mai bun amplasament în Paris, după mine. Eram norocos; majoritatea colegilor mei spioni erau găzduiţi în mohorîtul arondisment opt. Laura şi cu mine eram căsătoriţi de curînd şi ea nu avusese nici un fel de obiecţie să

ne mutăm la Paris: era pictoriţă şi erau puţine locuri pe care prefera să le picteze în afară de Paris. Era mică, irezistibil de drăgălaşă, cu un păr lung şi blond, pe care îl purta adunat la spate. Eram foarte îndrăgostiţi.

Discutaserăm despre posibilitatea de-a avea copii şi amîndoi îi doream. Dar ceea ce nu ştiam era că era deja însărcinată, lucru care m-ar fi emoţionat. Nu a avut niciodată şansa să-mi spună. Am crezut întotodeauna că dorea să mi-o comunice în felul ei, la momentul ales de ea, după ce ar fi putut să se acomodeze cu situaţia. Tot ce ştiam era că nu se simţea bine de cîteva zile – o mică virozăa, aşa credeam.

La vremea aceea, am fost contactat de un ofiţer KGB de nivel inferior, un funcţionar la arhivă la secţia KGB din Paris, care dorea să dea o lovitură. Avea nişte informaţii de vînzare, spunea el, peste care dăduse în arhivele de la Moscova. În schimb, dorea să fugă şi cerea securitate financiară, protecţie şi o serie de avantaje.

Am urmat toate procedurile standard, am aranjat prima întîlnire cu şeful secţiei CIA, James Tobias Thompson. Ofiţerii de caz sînt întotdeauna prudenţi faţă de ceea ce se numeşte o „vedere", care înseamnă întîlnirea cu un agent necunoscut, într-un loc ales de el. Există întotdeauna riscul ca toată treaba să fie o cursă.

Dar acest agent, care îşi spunea Victor, a fost de acord să aranjăm întîlnirea în termenii noştri, ceea ce era încurajator. Am aranjat o întîlnire riscantă, dar vitală. Un telefon care suna de trei ori, rapid, undeva, într-un apartament din arondismentul şase, indicînd locul şi ora. Apoi o întîlnire „întîmplătoare" într-un magazin scump de confecţii bărbăteşti de pe Rue du Faubourg-St. Honoré, dar, spre deosebire de vis, totul a mers ca pe roate. Un pulover bleumarin atîrna într-un cui în vestiar, aşa cum trebuia să fie, ca şi cum ar fi fost uitat de un client neglijent care se hotărîse să nu cumpere nimic; în buzunar am lăsat o bucată dintr-un plic, mesajul codificat, care menţiona ora şi locul.

În ziua următoare ne-am întîlnit într-una dintre casele conspirative ale Agenţiei, în realitate un mic apartament neîngrijit

din arondismentul paisprezece. Ştiam că cei care „intrau" nu reuşeau în general, dar nu-i puteai ignora niciodată: mulţi dintre cei mai mari refugiaţi din istoria spionajului au fost dintre cei care „intrau".

„Victor" purta o perucă blondă, se vedea clar că era perucă; tenul lui măsliniu era cel al unui bărbat cu părul negru. Sub linia maxilarului său era o cicatrice lungă, subţire, roşie ca sfecla.

Părea să fie o marfă adevărată, cel puţin după cîte puteam să-mi dau seama. Mi-a propus, pentru data următoare cînd ne vom întîlni – dacă se putea aranja un tîrg – o dezvăluire importantă, cu un efect ca de cutremur. Un document, spunea el, peste care dăduse în arhivele KGB. A menţionat şi un criptonim: MAGPIE[1].

Cînd şeful şi prietenul meu apropiat Toby Thompson m-a chemat mai tîrziu la raport, l-a intrigat acest mic amănunt. Se părea că exista ceva serios în cazul ăsta.

Aşa că am aranjat o a doua întîlnire.

Am disecat lucrul ăsta de o mie de ori de atunci. Victor mă contactase pe mine, ceea ce însemna că îmi ştia deja acoperirea. Toate casele conspirative, convenabil amplasate, erau folosite pentru rapoarte şi chestii din astea. Aşa că, avînd aprobarea şi chiar încurajarea lui Toby Thompson, am aranjat o a doua întîlnire, între Victor, Toby şi mine, în apartamentul meu din Rue Jacob.

Laura, în ciuda crizelor sporadice de greaţă, era plecată din oraş sau cel puţin aşa credeam. Cu o seară înainte se dusese să-şi viziteze nişte prieteni lîngă Giverny şi să exploreze grădinile lui Monet. Urma să se întoarcă abia peste două zile, aşa că apartamentul era disponibil.

N-ar fi trebuit să risc, dar asta e uşor de spus acum.

Întîlnirea urma să aibă loc la amiază, însă fusesem reţinut la serviciu în legătură cu o teleconferinţă transatlantică urgentă cu Langley, pe o linie telefonică neinterceptabilă, la care participa directorul adjunct al serviciului Operaţiuni, Emory St. Clair. Ca

[1] Coţofana (engl) (n.tr.).

urmare, am ajuns cu douăzeci de minute mai tîrziu, aşteptîndu-mă ca Toby şi Victor să fie deja în apartament.

Îmi amintesc că am văzut un bărbat cu părul negru ieşind cu un pas sigur din clădirea mea, îmbrăcat cu o cămaşă vînătorească în carouri, despre care am hotărît că nu era vecin sau musafir. Am urcat scările şi ceva pe scara scărilor răspîndea un miros oarecum vag. Mirosul era din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mă apropiam de etajul trei: sînge. Inima a început să-mi bată nebuneşte.

Cînd am ajuns pe palierul etajului trei, am văzut o scenă de o grozăvenie de neuitat. Pe podea, în bălţi de sînge proaspăt, se aflau două cadavre: Toby... şi Laura.

Cred că trebuie să fi urlat, dar nu pot să fiu sigur. Totul în jur îşi încetinise mişcarea, devenise stroboscopic. Brusc am îngenuncheat lîngă Laura şi i-am luat capul în braţe, neputînd să cred. Nu trebuia să fie acasă; nu era ea; era o greşeală.

Laura fusese împuşcată în piept, în inimă, iar pata de sînge se întinsese pe o suprafaţă mare de pe cămaşa ei de noapte albă, de mătase. Era moartă. M-am întors, am văzut că Toby fusese împuşcat în stomac, l-am văzut că se mişca în balta de sînge şi l-am auzit gemînd.

Nu-mi mai amintesc nimic după aceea. A apărut cineva, cred. Probabil că am chemat pe cineva. Nu puteam să înţeleg nimic. Îmi pierdusem minţile. Au fost nevoiţi să mă desprindă de biata mea Laura, moartă, căci eram convins că puteam s-o readuc la viaţă dacă mă străduiam suficient.

Toby Thompson supravieţuise cu greu; măduva spinării îi fusese secţionată şi rămăsese paralizat pe viaţă.

Laura murise.

Mai tîrziu, unele lucruri şi-au găsit explicaţia.

Laura se întorsese acasă devreme în acea dimineaţă, fiindcă se simţea rău. Mă sunase la serviciu ca să mă anunţe, cu toate că, din nu ştiu ce motive, nu am primit niciodată mesajul ei. Mai tîrziu, la autopsie, s-a văzut că era însărcinată. Toby ajunsese la apartamentul meu cu cîteva minute înainte de amiază, înarmat, pentru cazul în care apărea ceva neplăcut. Găsise uşa deschisă,

iar omul de la KGB era înăuntru, ţinînd-o pe Laura ostatică, sub ameninţarea pistolului. „Victor" îndreptase atunci arma spre Toby şi trăsese, iar apoi se întorsese şi o împuşcase pe Laura. Toby trăsese şi el, încercase, dar nu putuse să-l omoare înainte să leşine din cauza durerii.

Se pare că ceea ce se întîmplase era o revanşă sovietică îndreptată împotriva mea. Dar de ce? Pentru că descoperisem grupul de spioni de la fabrica de turbine? Sau pentru vreunul dintre cele cîteva incidente din Germania de Est, în care rănisem şi, în cîteva cazuri, ucisesem agenţi est-germani şi sovietici? Fusesem păcălit de „Victor" şi urma să fiu întîmpinat cu împuşcături. În schimb, Laura a fost omorîtă – ea, care nici nu trebuia să fie acolo – iar eu, reţinut printr-o păcătoasă întorsătură a sorţii, am fost cruţat. Făcusem rahatul praf şi eram viu, în timp ce Toby Thompson era condamnat să zacă într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii, iar Laura era moartă.

Cît despre bărbatul cu păr negru, îmbrăcat cu cămaşă în carouri, pe care îl văzusem ieşind din clădire, cine altcineva putea fi decît „Victor", care îşi scosese peruca blondă?

Mult mai tîrziu se hotărîse că, deşi nu fusese vina mea, acţionasem greşit – în mare, o neglijenţă procedurală pe care nu o puteam contesta, cu toate că Toby îmi dăduse aprobarea – şi, într-un fel, am fost în cele din urmă vinovat de asasinarea soţiei mele şi de paralizia lui Toby.

Cariera mea nu era neapărat terminată; aş fi putut să fac apel la un alt consiliu de administraţie. Cu timpul, aş fi trecut peste asta.

Dar nu puteam suporta. Ştiam că era ca şi cum aş fi apăsat eu însumi pe trăgaci.

Ancheta a continuat un timp. Toţi cei care fuseseră fie şi întîmplător implicaţi, de la secretare sau funcţionari de la codificări la Ed Moore, şeful Direcţiei Operaţiuni din Departamentul Europa, au fost interogaţi la nesfîrşit şi au fost supuşi testului cu detectorul de minciuni. Ancheta s-a ocupat de viaţa mea într-o vreme cînd nu mai aveam nici un imbold interior care s-o împingă înainte.

Soţia şi viitorul meu copil fuseseră ucişi. Viaţa mea părea lipsită de sens.

Au trecut cîteva săptămîni. Eram în purgatoriu. Mă cantonaseră într-un hotel aflat la cîţiva kilometri distanţă de Langley. Mergeam cu maşina la serviciu în fiecare dimineaţă: o sală de conferinţe albă, fără ferestre, de la etajul doi, unde anchetatorul (la fiecare cîteva zile era unul nou) îmi zîmbea cordial, îmi strîngea mîna ferm, funcţionăreşte, îmi oferea o ceaşcă de cafea împreună cu un borcan maro cu frişcă artificială Coffeemate şi o spatulă plată, de lemn, pentru amestecat.

Apoi scotea transcrierea întîlnirii din ziua precedentă. În aparenţă eram doar doi indivizi care încercau să înţeleagă ce nu mersese bine acolo, la Paris.

În realitate, anchetatorul se străduia din răsputeri să mă prindă cu cele mai mărunte neconcordanţe, să descopere cele mai mici semne pe chipul meu, cele mai vagi contradicţii, să mă epuizeze, să mă distrugă.

După şapte săptămîni de astfel de întrevederi – cheltuielile cu mîna de lucru implicată trebuie să fi fost extraordinare – investigaţia s-a încheiat. Nu s-a ajuns la nici o concluzie.

Am fost chemat în biroul lui Harrison Sinclair. El era încă numărul trei în Agenţie, director-adjunct la Operaţiuni. Deşi stătuserăm de vorbă doar de cîteva ori, se purta de parcă eram prieteni vechi. Nu spun că nu era sincer; mai degrabă făcea absolut tot ce putea ca să mă simt în largul meu. Hal era cu adevărat un om afectuos. M-a luat cu mîna de după umeri, m-a condus spre un fotoliu de piele şi s-a aşezat pe canapeaua mică de piele de lîngă mine. S-a aplecat spre mine confidenţial, ca şi cum era pe punctul de-a mă pune la curent cu o operaţiune strict secretă, şi apoi mi-a spus o glumă despre un bătrîn şi o bătrînă care s-au întîlnit în lift, într-o casă a pensionarilor din Miami. Îmi amintesc doar că poanta era: „Aşa deci, sînteţi burlac?"

Deşi mă simţeam de parcă fiecare fibră din mine se transformase în carne vie în ultimele două luni de iad, m-am trezit rîzînd, am simţit cum tensiunea se risipeşte, fie chiar şi pentru un moment. Am vorbit puţin despre Molly. Ea locuia în Boston,

după cei doi ani petrecuți cu forțele de menținere a păcii din Nigeria. Se despărțise de prietenul ei din liceu – un găgăuță, cum îi spunea ea.

Dorea s-o sun cînd simțeam că eram pregătit să mă întîlnesc iar cu oamenii, adăugă Sinclair. Am spus c-o voi suna.

El mi-a zis că Ed Moore, șeful secției europene, hotărîse să plec de la CIA, întrucît niște semne de întrebare îmi vor umbri cariera. Că deși, fără îndoială, eram nevinovat, vor exista întotdeauna suspiciuni. Cel mai bun lucru pentru mine era să plec. Moore, a spus el, era inflexibil.

Nu aveam de gînd să mă opun. Nu doream nimic mai mult decît să mă ghemuiesc undeva într-un colț, să dorm zile întregi, iar apoi să mă trezesc și să constat că totul a fost un vis urît.

– Ed crede că ar trebui să mergi la Facultatea de Drept, spuse Hal.

Am ascultat indiferent. Ce mă interesa pe mine Dreptul? Răspunsul, am aflat mai tîrziu, nu era mare lucru, dar ce importanță avea? Poți să faci bine și un lucru de care nu-ți pasă prea mult.

Voiam să vorbesc cu Hal despre ce se întîmplase, dar nu-l interesa. Avea o agendă plină; credea că cel mai bine era să-și păstreze neutralitatea; nu dorea să scormonească trecutul.

– O să fii un jurist mare, spuse el.

Îmi zise o glumă foarte amuzantă, foarte deocheată, despre juriști.

Am rîs amîndoi. În aceeași zi am părăsit sediul CIA – pentru ceea ce am crezut că era ultima oară.

Dar îmi era dat să fiu urmărit de coșmarul Parisului tot restul vieții.

9

Casa de odihnă a lui Alex Truslow se afla în sudul New Hampshire-ului, la mai puţin de o oră de mers cu maşina de Boston. Ca printr-un fel de miracol, Molly putuse să-şi găsească destul timp liber ca să mă însoţească. Cred că dorea să se asigure că totul era în regulă cu Truslow şi că nu comiteam o greşeală enormă acceptînd să lucrez pentru Corporaţie.

Casa, o frumuseţe veche şi cu multe ascunzişuri, cocoţată pe un mal înalt, deasupra unui lac, era mult mai mare decît ne aşteptaserăm noi. Cu scîndurile sale albe şi cu obloanele negre, era în acelaşi timp plăcută şi elegantă. Arăta de parcă fusese la început, în urmă cu o sută de ani, o modestă casă de ţară formată din două camere, care se mărise treptat şi constant pînă cînd ajunsese să se întindă, stîngaci şi şerpuitor, pe toată creasta sinuoasă. Ici şi colo, vopseaua se scorojise.

Truslow era afară, aţîţînd focul, în timp ce noi urcam cu maşina. Era în ţinută sport: o cămaşă de stofă în carouri, pantaloni largi din catifea reiată, cu dungi late, de culoare verde închis, şosete albe şi pantofi marinăreşti. O sărută pe Molly pe obraz, mă bătu cu palma pe spate şi ne întinse nişte martini cu votcă. Pentru prima oară mi-am dat seama, conştient, ce mă intriga la Alexander Truslow. Prin anumite amănunte izbitoare – expresia tristă a feţei, modestia aceea încăpăţînată – îmi amintea de propriul meu tată, care murise în urma unui atac cerebral cînd aveam şaptesprezece ani, în vara de dinaintea plecării la colegiu.

Soţia lui, Margaret, o femeie zveltă, cu părul negru, de vreo şaizeci de ani, ieşi din casă ştergîndu-şi mîinile cu şorţul de un roşu strălucitor, în timp ce uşa protectoare se lovea cu zgomot în spatele ei.

– Îmi pare rău de tatăl tău, îi spuse ea lui Molly. Ne este atît de dor de el. Atîţia oameni îi simt lipsa.

Molly zîmbi şi îi mulţumi.

– E minunat locul ăsta, spuse ea.

– O, spuse Margaret Truslow, apropiindu-se de soţul ei şi atingîndu-i cu dragoste obrazul cu dosul palmei. Nu pot să-l sufăr. De cînd s-a pensionat de la CIA, Alex m-a făcut să petrec practic toate sfîrşiturile de săptămînă şi toate verile aici. M-am obişnuit cu el fiindcă nu am de ales.

Expresia ei, copilăroasă şi obosit-amuzată, era genul pe care îl puteai folosi cu un copil rătăcitor, dar iubit.

– Margaret preferă Louisburg Square, spuse Truslow.

Louisburg Square era o enclavă mică, restrînsă, de pe Beacon Hill, unde Alexander Truslow avea o casă.

– Voi locuiţi în oraş, nu-i aşa?

– În Back Bay, spuse Molly. Probabil că ai văzut semnele care atenţionează că se lucrează, cele cu grămezile de gunoi. Acolo stăm.

Truslow chicoti:

– Renovări, bănuiesc?

Înainte să putem răspundem, doi copii mici ieşiră plîngînd din casă: o fetiţă de vreo trei ani, care urla fiindcă era urmărită de un băiat ceva mai mare.

– Elias! strigă doamna Truslow.

– Hei, potoliţi-vă, spuse Alex, ridicînd-o pe fetiţă în braţe. Elias, n-o mai chinui pe soră-ta. Zoe, vreau să faci cunoştinţă cu Ben şi Molly.

Fetiţa se uită la noi prudent, cu faţa plină de lacrimi. Apoi îşi îngropă capul la pieptul lui Truslow.

– E timidă, explică Truslow. Elias, dă mîna cu Ben Ellison şi cu Molly Sinclair.

Băiatul dolofan şi blond întinse o mînuţă grăsuţă către fiecare pe rînd, înainte s-o ia la fugă.

– Fiica mea... începu să spună Margaret Truslow.

– Trîntoriţa de fiică-mea, interveni sec Truslow, şi soţul ei cel obsedat de muncă sînt la un concert. Ceea ce înseamnă că

săracii lor copii trebuie să ia cina cu bătrînii şi plicticoşii lor bunici. Aşa-i, Zoe?

O gîdilă pe fetiţă cu o mînă, ţinînd-o în sus cu cealaltă. Ea chicoti aproape fără tragere de inimă şi îşi reluă plînsul.

– Se pare că pe micuţa noastră Zoe o doare o ureche, spuse Margaret. Plînge de cînd a venit aici.

– Ia să văd, spuse Molly. Probabil că nu aveţi amoxiscilină la îndemînă, nu-i aşa?

– Amoxi - ce? spuse Margaret.

– E-n regulă. Cred că am un flacon de 150 în maşină.

– O vizită la domiciliu în toată regula! exclamă Margaret Truslow.

– Şi fără să plăteşti nimic, spuse Molly.

Cina a fost pur americănească – pui la frigare, cartofi copţi şi salată. Puiul a fost delicios; Truslow ne-a dat cu mîndrie reţeta.

– Ştii cum se spune, zise el, în timp ce ne aruncam asupra cupelor cu îngheţată. În momentul în care cel mai mic copil a învăţat să păstreze casa ordonată, cei mai mari dintre nepoţi sînt gata s-o arunce în aer. Aşa-i, Elias?

– Nu-i aşa, răspunde Elias.

– Aveţi copii? întrebă Margaret Truslow.

– Nu încă, am spus eu.

– Cred că pe copii nu trebuie nici să-i vezi, nici să-i auzi, spuse Molly. Niciodată.

Margaret păru pe moment scandalizată, pînă cînd îşi dădu seama că Molly glumea.

– Şi asta o spune un pediatru, o certă ea.

– Copiii au fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut, spuse Truslow.

– Nu există şi o carte, spuse Margaret, intitulată *Nepoţii sînt atît de distractivi, încît ar trebui să-i am pe ei mai întîi?*

Cei doi Truslow rîseră copios.

– E ceva adevărat în asta, spuse Alex.

– Va trebui să renunţi la toate astea dacă te vei întoarce la Washington, spuse Molly.

– Ştiu. Să nu crezi că n-am cîntărit totul.

– Nici măcar n-ai fost încă rugat, Alex, spuse soţia sa.

– Foarte adevărat, spuse Truslow. Şi, ca să fiu sincer, perspectiva de a-l înlocui pe tatăl tău mă sperie foarte tare.

Molly dădu din cap.

– Sînt puţine lucruri cu care îţi este greu să te obişnuieşti, în afară de necazul unui predecesor bun, am intervenit eu.

– Şi acum, anunţă Truslow, sper că voi, frumoaselor, nu vă supăraţi dacă Ben şi cu mine ne evaporăm de aici ca să vorbim de-ale noastre.

– Nu ne supărăm, spuse soţia lui cu asprime. Molly mă poate ajuta să-i culc pe copii. Asta dacă suportă să stea cu ei.

– În urmă cu cîteva săptămîni, spuse Truslow, Agenţia a prins un aşa-zis asasin. Un român. De la Securitate.

Stăteam într-o cameră pardosită cu piatră pe care el părea s-o folosească drept birou; amîndoi eram aşezaţi la o masă mare, din lemn de esenţă dură. Mobila din cameră era veche şi uzată; singura notă discordantă o făcea modernul ansamblu constînd într-un telefon negru şi un dispozitiv de bruiaj de pe biroul său.

– A fost interogat. S-a ţinut tare.

Nu ştiam unde voia să ajungă, aşa că am aşteptat în tăcere şi încordat.

– După mai multe interogatorii dificile, în cele din urmă a clacat. Dar chiar şi atunci, ştia foarte puţin. O treabă foarte profesionistă de compartimentare a informaţiei. A spus că putea să ne ofere cîte ceva. Ceva despre asasinarea lui Hal Sinclair.

Vocea lui se pierdu.

– Şi?

– Şi, înainte să poată ciripi, a murit.

– Unul dintre interogatorii superzeloşi ai Agenţiei, bănuiesc.

– Nu. S-au infiltrat în sistem, au ajuns la el, l-au luat. Este impresionant cît de departe pot ajunge.

– Şi cine sînt?

– O persoană sau cîteva persoane, spuse el încet, neliniştitor, din CIA.

– Ai nume'?

– Asta e. Sînt foarte bine camuflaţi. Nu se ştie cum arată, Ben. Acest grup din Langley este un grup despre care s-au zvonit multe. Ai auzit de „Înţelepţi"?

– Ieri mi-ai spus ceva despre un sfat al bătrînilor, am spus. Dar cine sînt'? Ce urmăresc'?

– Nu ştiu. Sînt ascunşi prea bine în spatele unor oameni din faţă.

– Şi vrei să spui că aceşti... „Înţelepţi"... s-ar afla în spatele asasinării lui Hal'?

– Speculaţii, răspunse el. Este posibil ca Hal să fi fost chiar unul dintre ei.

Am simţit o uşoară ameţeală. Pînă azi se părea că Hal fusese ucis de cineva pregătit de serviciul secret est-german, Stasi. Acum Truslow vorbea despre un român. Cum se potriveau fragmentele astea'? Ce voia să spună'?

– Dar trebuie să ştii ceva despre identitatea lor, am insistat.

– Ştiu doar că au reuşit să scoată zeci de milioane de dolari din diferite conturi ale Agenţiei. Totul făcut într-un mod foarte sofisticat. Şi se pare că Harrison Sinclair a băgat în buzunar cam 12,5 milioane din astea.

– Doar nu crezi de-adevăratelea aşa ceva. Ştii cît de modest a trăit.

– Ascultă, Ben. Nici eu nu vreau să cred că Hal Sinclair a delapidat un cont.

– Nu *vrei* să crezi'? Ce tot îndrugi'?

În loc să răspundă, Truslow mi-a înmînat un dosar din hîrtie groasă, cenuşie. Eticheta de pe el purta o menţiune făcută de Agenţie: Gamma Unu, care era un nivel de clasificare mai înalt decît cele la care am avut acces vreodată.

Înăuntru era un amestec de fotocopii după cecuri, documente scoase pe calculator şi fotografii neclare. Într-o fotografie, un bărbat care purta o pălărie de panama stătea într-un fel de hol.

Era, fără îndoială, Hal Sinclair.

– Ce este asta'? am întrebat, deşi ştiam deja.

– Hal la o bancă din Insula Grand Cayman, aşteptînd, evident, o întîlnire cu directorul băncii. Celelalte instantanee sînt cu Hal la diferite bănci din Liechtenstein, Belize şi Anguilla.

– Ceea ce nu demonstrează nimic...

– Ben, ascultă-mă. Am fost unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Hal. Şi pe mine m-a dat gata asta. Au fost mai multe zile în care Hal a lipsit – bolnav, chipurile, sau luîndu-şi o mică vacanţă. Nu era de găsit, sau aranja astfel încît să telefoneze el la birou. Evident, atunci făcea depunerile. Au rapoarte ale călătoriilor pe care le-a făcut folosind mai multe paşapoarte false.

– Asta este o porcărie, Alex!

Oftă; evident, era un lucru care îl întrista.

– Uite-aici semnătura pe documentele de înregistrare pentru un *Anstalt*, ceva gen căsuţă poştală, cu răspundere limitată, fără acţiuni, cu sediul în Liechtenstein. Adevărata identitate a proprietarului, după cum o să vezi acolo, este Harrison Sinclair. Şi avem cópii ale telegramelor interceptate, prin care transfera fonduri în conturile din Bermude. Proprietatea unui liberian, desigur. Înregistrări de telefoane, telexuri, împuterniciri de transfer prin cablu. Un adevărat labirint, Ben. Straturi peste straturi, cochilii în cochilii. Este dovada clară şi mi se frînge inima. Dar asta este.

Nu ştiam ce să înţeleg din toate acestea; tot ce puteam spune e că aveau marfa. Dar era ilogic. Răposatul meu socru fusese un artist al prefăcătoriei, un delapidator? Trebuia să-l cunoşti aşa cum îl cunoşteam eu ca să înţelegi cît de greu era de acceptat asta. Şi totuşi, exista întotdeauna acel minuscul sîmbure de îndoială. Nu cunoaştem niciodată cu adevărat pe nimeni.

– Cheia se află în întîlnirea dintre Sinclair şi Orlov de la Zürich, continuă el. Gîndeşte-te: Ce-ţi spune ţie Zürich?

– Spiriduşi.

– Poftim?

– „Spiriduşii din Zürich". Cred că expresia a fost inventată de un ziarist britanic la începutul anilor '60, cu referire la bancherii elveţieni care erau extrem de utili şi de discreţi faţă de mafioţi şi de baronii drogurilor.

– A, da. Mă rog. Este lesne de înţeles că, atunci cînd el şi Orlov s-au întîlnit la Zürich, au făcut o tranzacţie. Nu era o vizită de curtoazie.

Adăugă pe un ton gînditor:

– Şeful CIA şi ultimul şef al KGB-ului.

– Întîmplarea, am spus eu.

– Poate. Sper din tot sufletul că există o explicaţie pentru toate astea. Aşa că înţelegi, sper, de ce vreau să-i reabilitezi numele. Agenţia m-a angajat să găsesc o enormă sumă de bani care lipseşte – o avere care ar face ca cele 12,5 milioane pe care se presupune că le-a delapidat Hal să pară meschine. Am nevoie de ajutorul tău. Putem să omorîm doi iepuri dintr-un foc: găsim banii şi, în acelaşi timp, dovedim nevinovăţia lui Hal. Pot să contez pe tine?

– Da, am spus. Da, poţi.

– Este o treabă de verificare la sînge, Ben, înţelegi? Va trebui să treci prin toată aiureala de rigoare, detectorul de minciuni, interogatoriile şi aşa mai departe. Înainte să pleci în seara asta, am să-ţi dau un dispozitiv de bruiaj pentru telefonul din biroul tău, care este compatibil cu dispozitivul de bruiaj de la telefonul meu personal de la serviciu. Dar trebuie să fiu cinstit: sînt mulţi oameni care vor încerca să-ţi pună beţe în roate.

– Înţeleg, am spus.

Adevărul era că nu înţelegeam sau nu înţelegeam complet şi cu siguranţă că n-am avut idee ce era în mintea lui pînă în dimineaţa următoare.

10

Îmi amintesc evenimentele din dimineaţa următoare cu o claritate ciudată.

Birourile firmei Truslow Asssociates, Inc. ocupau toate cele patru etaje ale unei case vechi, înguste, de cărămidă de pe Beacon Street (la mică distanţă, mi-am dat seama, de locul unde locuia Truslow, în Louisburg Square). O placă de alamă de pe ornamentata uşă principală anunţa: TRUSLOW ASSOCIATES, INC., fără nici o explicaţie; dacă trebuia să întrebi, înseamnă că nu trebuia să ştii.

Biroul era frumos amenajat. Trebuia să suni ca să intri într-o anticameră mică, unde o recepţionеră coafată te verifica, iar apoi erai condus într-o cameră de aşteptare odihnitoare, elegantă într-un fel sobru şi cu mobilă scumpă. Am aşteptat în jur de zece minute, adîncit într-un fotoliu confortabil din piele neagră, răsfoind *Vanity Fair*. Aveai de ales între această revistă şi *Art and Antiques* sau *Country Life*: orice, numai reviste de afaceri nu, pentru Dumnezeu. Nici un exemplar din antipatica revistă *Barron's* nu zăcea acolo.

Exact la zece minute după ora programată pentru întîlnire, secretara lui Truslow apăru de la treaba care o reţinuse (cafea cu pateuri, presupun) şi mă conduse spre un şir de trepte mochetate care trosneau şi duceau la biroul lui Truslow. Era tipul clasic de asistentă administrativă adjunctă, de vreo treizeci şi cinci de ani, drăguţă şi eficientă, îmbrăcată în costum cu un cordon Chanel şi purtînd un colier gros de aur, tot Chanel. Se prezentă cu numele de Donna şi mă întrebă dacă doream apă Evian, cafea sau suc de portocale proaspăt. Am cerut o cafea.

Alexander Truslow s-a ridicat din spatele biroului cînd am intrat. Lumina din biroul său era atît de puternică, încît aş fi vrut să-mi fi adus ochelarii de soare. Năvălea înăuntru prin ferestrele înalte şi se refracta pe pereţii albi şi vechi.

Aşezat într-un fotoliu de piele, lîngă biroul lui Truslow, era un bărbat masiv, cu umeri rotunzi şi păr negru, care abia trecuse de cincizeci de ani.

– Ben, spuse Truslow, aş vrea să faci cunoştinţă cu Charles Rossi.

Rossi se ridică, îmi scutură mîna mai să-mi rupă oasele şi spuse:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Ellison.

– Şi eu, am spus, cu toate că mă îndoiam că se va dovedi a fi adevărat.

Ne-am aşezat amîndoi, iar eu am rostit:

– Ben.

Rossi aprobă din cap şi zîmbi.

Secretara aşează în faţa mea o ceaşcă cu cafea proaspăt făcută, într-o cană de ceramică italienească. Era foarte bună. Am scos din servietă un carnet galben, folosit de obicei de avocaţi, şi un pix Mont Blanc.

După ce secretara plecă, Truslow bătu ceva pe tastatura Amtel din faţa lui, un dispozitiv care îi permitea lui şi secretarei să comunice fără zgomot în timpul şedinţelor sau al convorbirilor telefonice.

– Ceea ce vom discuta cu tine trebuie să rămînă strict secret.

Am dat din cap şi am luat o înghiţitură de cafea. Un amestec bogat de cafea franţuzească prăjită şi încă ceva; remarcabil de bună.

– Charles, dacă eşti amabil să ne scuzi, spuse Truslow.

Rossi se ridică şi părăsi biroul, închizînd uşa în urma lui.

– Rossi este legătura noastră cu CIA, explică Truslow. A venit de la Langley special ca să lucreze cu tine la problema asta.

– Nu cred că înţeleg, am spus.

– Seara trecută am primit un telefon de la Rossi. Dat fiind caracterul delicat al proiectului pe care am fost angajaţi să-l

realizăm, este de înțeles că Agenția e preocupată de securitate. Au insistat să-și introducă propriile metode de verificare.

Am aprobat din cap.

– Și mie mi se pare puțin exagerat, continuă Truslow. Ai fost interogat, verificat și toate cele. Dar, înainte să poți fi complet verificat, Rossi ar dori să treci prin niște chestii preliminare. Ni se cere, prin contractul cu Agenția Centrală de Informații, să-i scuturăm bine pe angajați.

– Am priceput, am spus.

Se referea la poligraf, adică la detectorul de minciuni cu care toți angajații Agenției erau testați de cîteva ori în timpul carierei – la începutul serviciului, apoi periodic și uneori după operațiuni de importanță vitală sau în cazuri excepționale.

– Ca punct central al investigației noastre, Ben, continuă Truslow, am dori să-l găsești pe Vladimir Orlov și să afli cît poți de multe despre ce s-a întîmplat în timpul întîlnirii cu socrul tău. Orlov poate să fi făcut un joc dublu cu Hal Sinclair și vreau să știu dacă a fost așa sau nu.

– Să-l găsesc pe Orlov? am spus.

– Cam asta-i tot ce-ți pot spune pînă termini cu verificările. De îndată ce-ai fost puricat, putem vorbi mai multe.

Apăsă pe un buton de pe biroul lui și Rossi se întoarse.

Truslow înconjură masivul său birou și-l bătu pe Rossi pe umăr.

– Am să te dau pe mîna lui Charlie acum, spuse el, după care îmi strînse mîna. Bine-ai venit, prietene.

L-am văzut pe Truslow întorcîndu-se din nou spre Amtel-ul său și apăsînd pe un buton al telefonului. În timp ce ieșeam din birou, l-am mai privit o dată: o figură gînditoare, întunecată, emanînd o energie intensă, proiectată în lumina strălucitoare a soarelui dimineții.

Charles Rossi m-a condus într-o limuzină albastru închis de felul celor guvernamentale, dincolo de fluviu, spre o clădire ultramodernă din Kendall Square, Cambridge, în apropiere de

Massachusetts Institute of Technology, Raytheom, Genzyme şi toate celelalte corporaţii puternice, de înaltă tehnologie.

După ce liftul ne-a lăsat la etajul cinci, am intrat într-o sală de primire care părea foarte funcţională, toată numai crom şi oţel, cu covoare gri-industrial şi lemn galben. Pe peretele din faţa noastră era o plăcuţă maro-gălbuie pe care scria: LABORATOARE DE CERCETARE A DEZVOLTĂRII: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE.

Am ştiut imediat că era tot o operaţiune a CIA. Totul la ea – numele ambiguu, anonimatul, liniştea ameninţătoare – purta marca Agenţiei. Ştiam că CIA conducea laboratoare şi instalaţii de testare amplasate în suburbiile Washingtonului şi într-o clădire de pe Water Street, în New York City; nu-mi dădusem seama că aveau un loc şi la Cambridge, în terenul MIT, dar părea logic.

Spunînd puţine lucruri, Rossi mă conduse pe nişte uşi mari, metalice, pe care le deschise introducînd o cartelă magnetică într-o fantă verticală. Uşile se deschiseră spre o cameră enormă, plină cu şiruri întregi de terminale de computere. În faţa celor mai multe dintre ele stăteau oameni care apăsau pe taste.

– Nu-s prea multe de văzut, ce zici? remarcă Rossi, în timp ce rămăsesem la intrarea în cameră. Lucruri destul de plictisitoare.

– Ar trebui să vezi firma noastră, am răspuns.

A rîs politicos.

– Există în realitate o serie de proiecte în curs de desfăşurare. Microdispozitive, criptografie automată, vizualizări pe maşini; lucruri de felul ăsta. Te pricepi...?

– Nu foarte mult, am recunoscut.

– Ei bine, să luăm criptografia automată. Aceasta este subvenţionată de APCAA, Administraţia Proiectelor de Cercetare Avansată de Apărare, o secţie din Departamentul Apărării.

Am aprobat din cap, în timp ce el mă escorta spre un terminal, o staţie de lucru SPARC-2, la care un tînăr vînos, cu barbă, părea să lucreze cu furie.

– Ei bine, terminalul ăsta este făcut de Sun Microsystems şi „vorbeşte" cu un supercomputer, un CM-3 de la Thinking Machines Corporation.

– Înţeleg.

– Oricum, Keith aici de faţă lucrează la dezvoltarea unor algoritmi de codificare a textelor simple. Asta înseamnă coduri care sînt, cel puţin teoretic, indescifrabile. Mai simplu spus, asta ne va permite să traducem şi să codificăm informaţii strict secrete într-o formă care să semene cu un document aparent inofensiv, scris în limba engleză – nu ceva fără sens, ci proză adevărată. Apoi, cu ajutorul recunoaşterii limbajului, computerele noastre vor fi în stare să-l decodifice – coduri-capcană, vreau să spun coduri-rucsac, chestii din astea.

Nu înţelegeam, dar am dat din cap. Totuşi, Rossi s-a dovedit un bun observator.

– Bat cîmpii, se scuză el. Hai să-ţi explic altfel. Un agent de teren va putea să codifice un document secret sub forma unui material pentru un program obişnuit de ştiri radio, la Vocea Americii. Pentru oricine ascultă, nu va suna deloc neobişnuit, dar computerul respectiv va putea să-l descifreze.

– Drăguţ.

– A, oricum, sînt o serie de lucruri de care ne ocupăm. De exemplu, microdispozitivele sînt proiectate aici, dar le facem în altă parte, într-un laborator de microproducţie.

– Şi la ce folosesc?

Îşi mişcă capul în spate şi în faţă a nehotărîre, iar apoi spuse:

– Aceste dispozitive micuţe din silicon şi xenon, de mărimea cîtorva angstromi, care pot fi plasate fără să fie detectate într-un computer, servesc drept dispozitive de transmisie. Sînt utilizări mult mai interesante, dar nu am voie să merg mai departe. Aşa că, dacă-mi dai voie...

Ne-am întors în coridorul alb şi apoi am pătruns într-o altă zonă păzită, în care Rossi intră introducînd o cartelă magnetică diferită în deschizătura verticală. Se întoarse spre mine şi remarcă simplu:

– Securitatea.

Acum ne aflam într-un coridor complet alb, fără ferestre. Drept în faţa noastră, pe o placă, stătea scris: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT.

Rossi mă conduse şi pe acest coridor, dincolo de o altă pereche de uşi, într-o cameră de beton cu un aspect ciudat. În mijlocul încăperii se afla o cămăruţă cu pereţi de sticlă, care conţinea o maşină de scris mare, albă, de vreo şapte metri înălţime pe cinci metri lăţime. Semăna cu o gogoaşă mare şi pătrată. În afara pereţilor de sticlă, erau o sumedenie de monitoare computerizate.

– Un proiector de rezonanţă magnetică, am spus. Le-am văzut în spitale. Dar ăsta arată ceva mai mare.

– Foarte bine. PRM-ul pe care îl vezi de obicei prin spitale poate avea între 0,5 tesla şi 1,5 tesla – tesla este o unitate de măsură a puterii magnetului din interior. Foarte rar poţi să vezi un aparat de doi tesla, pentru întrebuinţări cu totul speciale. Ăsta e unul de patru.

– Foarte puternic.

– Dar şi foarte sigur. Şi oarecum modificat. Chiar eu am supravegheat modificarea.

Ochii lui Rossi rătăceau prin camera de beton goală, de parcă era scos din minţi.

– Sigur pentru ce?

– Ai acum în faţă un înlocuitor al vechiului detector de minciuni. Curînd, Agenţia va folosi un PRM modificat pentru interogarea ofiţerilor de informaţii, a dezertorilor, a agenţilor şi aşa mai departe, pentru a obţine o „amprentă" mintală adevărată.

– Vrei să explici treaba asta?

– Sînt sigur că îţi sînt cunoscute multele neajunsuri ale vechiului sistem de detectare a minciunilor.

Aşa era, dar i-am ascultat explicaţiile.

– Vechea tehnică a poligrafului se bazează pe cătuşe şi electrozi de tensiune care măsoară răspunsurile galvanice de la nivelul pielii, transpiraţia, modificările de temperatură a pielii şi aşa mai departe. Este grosolan şi doar – cît să zic? – şaizeci la sută demn de încredere. Dacă este şi atît.

– Bine, am spus nerăbdător.

Rossi continuă meticulos:

– Sovieticii nici măcar nu au folosit aşa ceva, după cum poate ştii. Au ţinut cursuri despre felul cum poţi să-l păcăleşti. Pentru Dumnezeu, îţi aminteşti cînd douăzeci şi şapte de agenţi dubli cubanezi ai DGI care lucrau împotriva noastră au fost scoşi basma curată din epurările făcute de CIA?

– Desigur, am spus.

Făcea parte din folclorul Agenţiei.

– Afurisitul de obiect înregistrează doar reacţiile emotive, cum cred că ştii. Iar ele variază foarte mult, în funcţie de temperament. Cu toate acestea, epurarea este piatra de temelie a atîtor operaţiuni de informaţii de-ale noastre. Nu numai pentru CIA, dar şi pentru DIA, ANS şi un număr de agenţii şi diviziuni de informaţii. Securitatea lor operativă depinde în totalitate de asta pentru stabilirea bunei-credinţe şi a siguranţei produsului, şi chiar pentru examinarea solicitanţilor şi a recruţilor.

– Şi este uşor de păcălit, am adăugat.

– Supărător de uşor, aprobă Rossi. Nu e vorba numai de sociopaţi sau oameni care nu înregistrează gama normală de emoţii umane, vină, nelinişte, remuşcări şi tot restul. Dar un profesionist bine pregătit poate învinge maşina aia folosind orice fel de drog. Chiar şi atunci cînd face ceva simplu, cum ar fi autoprovocarea unei dureri fizice în timpul testului, poate denatura rezultatele. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi suficient să calce pe o piuneză.

– Bine, l-am îmboldit eu.

– Acum, cu permisiunea ta, aş vrea să începem şi să ne întoarcem de fapt la domnul Truslow.

11

– O jumătate de oră, îmi spuse Rossi, după care poți să pleci. Și pe-aici ți-e drumul.

Stăteam în afara camerei unde se afla PRM-ul, cercetînd reconstrucțiile tridimensionale ale creierului omenesc făcute de computer și redate pe un monitor color. Pe ecranul din fața mea o imagine vie a unui creier se roti și apoi dispăru secțiune cu secțiune, ca un grepfrut rozaliu.

Una dintre asistentele de laborator ale lui Rossi, o fostă absolventă de la MIT mică și brunetă, pe nume Ann, stătea la monitor și forma diferite imagini. Cortexul cerebral, îmi explică ea cu o voce moale, de fetiță, era format din șase straturi.

– Noi am descoperit că există o diferență sesizabilă între aspectul cortexului unei persoane care spune adevărul și cel al cuiva care minte, spuse ea și adăugă confidențial: Desigur, încă nu avem idee dacă acest lucru își are originea în neuroni sau în celulele nervoase, dar o să ajungem și acolo.

Realiză o imagine computerizată a creierului unui mincinos, care părea să aibă o nuanță întrucîtva diferită de creierul cuiva care nu mințea.

– Dacă ești amabil să-ți scoți sacoul, spuse Rossi, o să te simți mai în largul tău.

Așa am făcut și mi-am scos și cravata, așezîndu-le pe spătarul scaunului. Între timp, Ann se duse în camera interioară și începu să regleze mașina.

– Acum tot metalul, continuă Rossi. Chei, catarame, bretele, monede. Și ceasul. Deoarece este în realitate doar un magnet mare, orice obiect din oțel sau fier îți va zbura din buzunare.

Magnetul îți poate opri ceasul, sau cel puțin ți-l strică destul de rău. Și portvizitul.

– Portvizitul'?

– Chestia asta poate demagnetiza tot felul de lucruri, cum ar fi cărțile de credit, bezile magnetice, lucruri din astea. Nu ai vreo plăcuță de oțel sau ceva de felul ăsta în cap, nu'?

– Nu.

Am terminat cu golirea buzunarelor și cu așezarea conținutului lor pe masa de laborator.

– E-n regulă, spuse el, conducîndu-mă în camera interioară. Poate să-ți dea un ușor sentiment de claustrofobie. Te deranjează'?

– Nu în mod special.

– Excelent. Mai este și o oglindă acolo, astfel încît să te poți vedea, dar multor oameni nu le place să se privească stînd întinși înăuntrul mașinăriei. Cred că unora le sugerează modul cum vor arăta în sicrie.

M-am întins pe platforma albă, iar Ann m-a legat cu niște curele. Cele din jurul capului mă strîngeau și erau căptușite cu bureți. Întregul aranjament era ușor incomod.

Mișcă încet platforma în centrul mașinii. Înăuntrul găurii din gogoașă era, așa cum spuseseră, o oglindă care îmi dădea posibilitatea să-mi văd capul și torsul.

De undeva din cameră, am auzit vocea lui Ann:

– ... să pornească magnetul.

Apoi, dintr-un difuzor din interiorul mașinii, l-am auzit pe Rossi:

– Totul e bine acolo, înăuntru'?

– Sînt bine, am spus. Cît ține asta'?

– Șase ore, răspunse vocea. Am glumit. Zece, cincisprezece minute.

– Foarte amuzant.

– Gata'?

– Hai să-i dăm drumul, am spus.

– O să auzi un zgomot puternic, mi-a zis Rossi, dar vei putea să-mi auzi vocea peste el. E-n regulă'?

– E-n regulă, am spus nerăbdător.

Cureaua de sus nu-mi dădea voie să mişc capul, ceea ce-mi dădea un sentiment neplăcut.

– Hai să-ncepem.

Brusc, un sunet puternic ca de baros începu să se audă, o bubuitură ritmică, ce se repeta la mai puţin de o secundă.

– Ben, o să-ţi pun o serie de întrebări, se auzi vocea lui Rossi, cu o rezonanţă metalică. Răspunde cu da sau nu.

– Nu e pentru prima oară, i-am spus.

– În regulă, se auzi răspunsul metalic. Te cheamă Benjamin Ellison?

– Da, am spus.

– Te cheamă John Doe?

– Nu.

– Eşti medic?

– Nu.

– Ai avut vreo aventură extraconjugală?

– Ce este asta? am spus supărat.

– Te rog, ai răbdare. Da sau nu?

Am ezitat. La fel ca Jimmy Carter, am simţit pofta în suflet.

– Nu.

– Ai lucrat la Agenţia Centrală de Informaţii?

– Da.

– Locuieşti în Boston?

– Da.

Am auzit o voce de femeie din cameră, vocea lui Ann. Apoi o voce de bărbat venind de undeva din apropiere. Pe urmă întrebarea lui Rossi, amplificată:

– Ai fost agent al informaţiilor sovietice?

Am scos un bolborosit de neîncredere.

– Da sau nu, Ben. Înţelegi că aceste întrebări au rolul de a-ţi testa parametrii de anxietate. Ai fost agent al informaţiilor sovietice?

– Nu, am spus.

– Eşti căsătorit cu Martha Sinclair?

– Da.

– Te ţii bine acolo, Ben?

– Sînt bine, am spus. Continuă.

– Te-ai născut în New York?

– Nu.

– Te-ai născut în Philadelphia?

– Da.

– Ai treizeci şi opt de ani?

– Nu.

– Ai treizeci şi nouă de ani?

– Da.

– Te numeşti Benjamin Ellison?

– Da.

– Acum, Ben, vreau să minţi la următoarele două întrebări. Specialitatea ta juridică este legislaţia proprietăţii imobiliare?

– Da, am răspuns.

– Te-ai masturbat vreodată?

– Nu.

– Acum adevărul. Cînd ai lucrat pentru informaţiile americane, ai lucrat în acelaşi timp şi pentru serviciul de informaţii al vreunei alte naţiuni?

– Nu.

– De cînd ai încheiat serviciul la Agenţia Centrală de Informaţii, ai intrat la un moment dat în legătură cu vreun ofiţer de informaţii asociat înainte cu fosta Uniune Sovietică sau cu naţiunile din Blocul Sovietic?

– Nu.

Urmă o pauză lungă, după care se auzi din nou vocea lui Rossi.

– Mulţumesc, Ben. E suficient.

– Atunci scoate-mă repede de aici.

– Ann o să te scoată într-un minut.

Bătaia barosului se opri la fel de brusc pe cît începuse şi tăcerea veni ca o mare uşurare. Îmi simţeam urechile înfundate. Am auzit din nou voci, de la distanţă; erau, probabil, tehnicienii din laborator.

– Totul e gata, domnule Ellison, se auzi vocea lui Ann, în timp ce trăgea platforma înapoi. *Pentru Dumnezeu, sper că e sănătos.*

– Poftim? am spus.

– Am spus că sîntem gata.

Se aplecă şi-mi desfăcu curelele de la cap, apoi făcu acelaşi lucru cu legăturile de la glezne şi de pe coapse.

– Sînt bine, am spus. În afară de auz, care cred că va reveni la normal abia peste două zile.

Ann îmi aruncă o privire pătrunzătoare, îşi încreţi fruntea şi apoi spuse:

– O să vă simţiţi bine.

Mă ajută să cobor de pe platformă.

– Nu a fost chiar aşa de rău, spuse ea, în timp ce mă ridicam în picioare, după care adăugă supărată: *N-a mers, n-a mers.*

– Ce n-a mers?

Se uită din nou uimită la mine. Ezită un moment, după care spuse:

– Totul a mers bine.

Am urmat-o în camera exterioară, unde Rossi stătea în picioare, cu mîinile în buzunarele hainei, într-o poziţie relaxată.

– Mulţumesc, Ben, spuse el. Ei bine, eşti complet curat. Nu-i o surpriză. Imaginile oferite de computer – fotografii ale activităţii creierului, de fapt – arată că eşti perfect sincer, în afară de situaţiile cînd ţi-am cerut eu să minţi.

Rossi se întoarse apoi să ia un teanc de dosare. M-am apropiat să-mi iau lucrurile şi l-am auzit murmurînd ceva despre Truslow.

– Ce-i cu Truslow? am întrebat.

Se întoarse, zîmbind agreabil.

– Ce vrei să spui?

– Vorbeai cu mine? am întrebat.

Se uită fix la mine timp de cinci secunde. Clătină din cap. Ochii lui priveau atent, cu o anumită răceală.

– Las-o baltă, am spus, dar eram sigur că-l auzisem.

Stăteam la nici un metru distanță unul de altul; nici vorbă să fi auzit greșit. Ceva despre Truslow. Uluitor. Poate că nu și-a dat seama că vorbise cu voce tare.

Mi-am întors atenția spre lucrurile mele înșirate pe masa din apropiere: ceasul, cureaua, monedele și așa mai departe. Rossi spuse din nou, la fel de clar ca ultima oară: *Este posibil?*

M-am uitat la el și nu am spus nimic.

–A mers? se auzi din nou vocea lui Rossi, oarecum neclară, puțin distantă, dar...

... și de data asta am fost foarte sigur...

... gura nu i s-a mișcat.

Nu rostise un cuvînt. Am înțeles pe loc și am simțit cum îmi îngheța sîngele în vine.

Partea a doua

TALENTUL

„Pentagonul a cheltuit, conform a trei noi rapoarte, milioane de dolari pentru proiectele secrete de cercetare a fenomenelor extrasenzoriale şi pentru a vedea dacă simpla forţă a minţii umane poate fi folosită în realizarea diferitelor activităţi de spionaj..."

The New York Times, 10 ianuarie, 1984.

FINANCIAL TIMES

EUROPA SE TEME DE O GUVERNARE NAZISTĂ ÎN GERMANIA DEVASTATĂ.

Elizabeth Wilson, Bonn

„În cursa pentru funcţia de cancelar al Germaniei, la care iau parte trei candidaţi, domnul Krauss, liderul renăscutului Partid Naţional Socialist, pare să-l devanseze atît pe candidatul moderat Wilhelm Vogel, lider al Partidului Creştin Democrat, cît şi pe deţinătorul...

Ca rezultat al căderii Bursei Germane de Valori şi a depresiunii care i-a urmat, există temeri generale, aici şi în întreaga Europă, faţă de renaşterea, într-o formă nouă, a nazismului..."

12

Rossi şi cu mine ne-am privit fix unul pe altul, preţ de o clipă.

În lunile care au trecut de la acel moment, nu am fost niciodată în stare să explic cuiva în mod satisfăcător acest aspect; cu atît mai puţin mie.

Am auzit vocea lui Charles Rossi aproape la fel de clar, aproape la fel de distinct, ca şi cum mi-ar fi vorbit.

Nu chiar ca şi cum ar fi vorbit cu voce tare. Timbrul era diferit de cel al vocii cu care vorbea, cam cum se auzea o convorbire interurbană, diferită de una locală, ceva mai clară. Oarecum mai puţin distinctă; puţin distantă, o idee mai înăbuşită, ca o voce auzită prin pereţii de placaj tencuit din camera unui motel ieftin.

Era o diferenţă incontestabilă între vocea cu care vorbea Rossi şi – cum aş putea s-o numesc? – vocea lui „mintală", vocea *gîndului* lui. Vocea cu care vorbea era cumva mai aspră; vocea mintală era mai moale, mai egală, mai plină.

Puteam să-i aud gîndurile lui Rossi.

Capul începu să-mi bubuie; era o durere pulsatorie rea, care se localizase în tîmpla dreaptă. În jur, tot ce era în cameră – Rossi, asistenta lui care căsca, maşinile, hainele de laborator cauciucate care atîrnau în cuierul de lîngă uşă – forma o aură ca un curcubeu tremurător. Pielea începu să mă furnice într-un fel neplăcut, fiind inundată de fierbinţeală, apoi de frig, şi am simţit un val de greaţă cuprinzîndu-mi stomacul.

S-au scris volume peste volume despre percepţiile extrasenzoriale, fenomenele psihice şi „psi", din care marea majoritate

sînt pline cu prostii – probabil că le-am citit pe toate – dar nici măcar un singur teoretician nu a bănuit că va fi așa.

Puteam să-i *aud* gîndurile.

Nu toate gîndurile, slavă Domnului, căci altfel aș fi înnebunit de mult. Doar unele, anumite lucruri care-i pătrundeau în minte cu mare insistență și cu o intensitate destul de ridicată.

Cel puțin, așa am înțeles mult mai tîrziu.

Dar în acel moment, în clipa cînd mi-am dat seama, nu pusesem totul cap la cap, așa cum am făcut acum. Știam doar, *știam* că auzeam ceva ce Rossi *nu rostise cu voce tare*, iar asta mă umplea de o groază fără sfîrșit.

Eram pe marginea unei prăpăstii; mă luptam să nu-mi pierd mințile complet.

În acel moment eram convins că ceva în mine plesnise, că o coardă care mă ținea sănătos se rupsese, că forțele magnetice ale mașinii PRM îmi făcuseră ceva îngrozitor, precipitaseră cumva o cădere nervoasă și îmi pierdeam controlul asupra realității.

Așa că am reacționat în singurul fel în care puteam: am negat complet totul. Aș dori să spun că am fost șmecher sau deștept, să spun că *știam* chiar de atunci că trebuia să păstrez această ciudată și îngrozitoare schimbare pentru mine, dar nu acesta era lucrul care mi-a venit mai întîi în minte. Instinctul mi-a spus să păstrez aparența unui om sănătos – să nu-i dau de înțeles lui Rossi că auzeam tot felul de lucruri.

El a fost primul care a vorbit, pe un ton calm.

– N-am spus nimic despre domnul Truslow.

Mă testa, privindu-mi ochii de la distanța aceea stînjenitor de mică.

Am rostit încet:

– Am crezut că ai spus, Charlie. Probabil că n-am auzit bine.

Întorcîndu-mă spre masa de laborator, mi-am adunat portvizitul, cheile, monedele, stilourile și am început să mi le pun în buzunar. În timp ce făceam asta, m-am retras încet,

indiferent, îndepărtîndu-mă de el. Durerea de cap se intensifica şi mă cuprinsese frigul.

Era o migrenă în toată puterea cuvîntului.

– Nu am spus absolut nimic, spuse Rossi calm.

Am zîmbit împăciuitor şi am dat din cap. Voiam să mă aşez undeva, să-mi leg ceva în jurul frunţii şi să smulg durerea de acolo.

Mi-a aruncat altă privire lungă, pătrunzătoare şi am „auzit" un murmur: *A căpătat-o?*

Cu o jovialitate forţată, am spus:

– Ei bine, dacă am terminat pe ziua de azi...

Rossi mă privi cu suspiciune. Clipi o dată, de două ori şi apoi spuse:

– Imediat. Trebuie să ne aşezăm şi să vorbim două minute.

– Ascultă, am spus. Am o durere de cap îngrozitoare. O migrenă, sînt sigur.

Acum eram la cel puţin doi metri de el şi îmi îmbrăcam haina de la costum. Rossi încă se uita la mine de parcă eram un şarpe boa care se încolăcea şi se desfăşura în mijlocul dormitorului său. În tăcere, m-am încordat ca să aud din nou acele murmure, acele voci slabe.

Nimic.

Îmi închipuisem aceste ultime cîteva momente? Fuseseră doar halucinaţii, la fel ca aura tremurătoare care înconjura toate obiectele din cameră? Îmi venisem în fire acum, după acea ieşire momentană din starea de sănătate?

– Eşti predispus la migrene? întrebă Rossi.

– N-am mai avut pînă acum. Probabil că testul mi-a provocat-o.

– Imposibil. Nu s-a întîmplat niciodată, în cazul testelor cu proiectorul de rezonanţe magnetice făcute pînă în prezent.

– Ei bine, am spus, în orice caz ar trebui să mă întorc la birou.

– N-am terminat chiar totul, spuse Rossi, întorcîndu-se cu spatele la mine.

– Mă tem că...

– Terminăm repede. Mă întorc imediat.

Plecă în direcţia camerei alăturate, unde şirurile de computere erau ţinute sub observaţie. L-am privit cum se apropie de unul dintre tehnicienii de la computere şi-i spune ceva, repede şi pe furiş. Tehnicianul îi înmînă un mic teanc de imprimante.

Apoi Rossi se întoarse, aducînd imaginile computerizate ale testului de detectare a minciunilor. Se aşeză la o masă de laborator lungă, cu suprafaţa neagră, şi îmi făcu semn să stau în faţa lui. M-am oprit un moment, m-am gîndit şi apoi m-am aşezat îndatoritor.

A întins imaginile pe masa de laborator. S-a uitat peste ele cu capul plecat, părînd că le cercetează. Stăteam la o distanţă cam de un metru unul de altul.

Am auzit vocea lui Rossi, înăbuşită, dar uimitor de clară: *Cred că ai căpătat această capacitate.*

Apoi spuse cu voce tare:

– Ai să observi aici cum arăta creierul tău la începutul testului.

Mi-a indicat cu degetul prima imagine, pe care am tras-o mai aproape ca s-o cercetez.

– Neschimbată în cea mai mare parte pe tot parcursul testului, pentru că ai spus adevărul.

Am auzit: *Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să ai încredere în mine.*

Apoi mi-a indicat un ultim set de imagini, despre care chiar şi eu puteam să spun că erau colorate oarecum diferit – galben şi purpuriu de-a lungul cortexului cerebral, faţă de ruginiul şi bejul normal. Îmi trasă cu degetul zonele în care se manifesta schimbarea.

– Aici ai minţit.

Zîmbi repede şi adăugă cu o politeţe inutilă:

– Aşa cum te-am rugat eu să faci.

– Înţeleg.

– Mă îngrijorează durerea de cap.

– O să-mi treacă, am spus.

– Mă preocupă faptul că ar fi putut-o provoca maşinăria asta.

– Zgomotul, am zis. Probabil că zgomotul a făcut-o. O să mă simt mai bine.

Încă aplecat, Rossi dădu din cap.

Am auzit: *Ar fi mult mai uşor dacă am avea încredere unul în altul.* Vocea păru să dispară pentru un moment şi apoi reveni: *să-mi spui.*

Nu mai zise nimic, aşa că am rostit:

– Dacă nu mai e nimic...

În spatele tău, se auzi vocea, nerăbdătoare şi tare de data asta. *Vine în spatele tău. Cu arma încărcată. Ai ajuns o ameninţare. E îndreptată spre capul tău.*

Nu vorbea. Gîndea.

Nu am trădat nici o reacţie. Am continuat să mă uit fix la el, întrebător, dar cît de indiferent puteam.

Acum, acum, acum. Pentru Dumnezeu, sper că nu poate auzi zgomotul paşilor din spatele lui.

Mă testa. Eram sigur de asta. Nu trebuia să răspund, nu trebuia să arăt teamă, asta voia, să vadă un semn mic, o undă de teamă pe chipul meu, voia să mă întorc brusc, să tresar, să-i arăt că pot să-l *aud.*

– Atunci, chiar *trebuie* să plec, am spus calm.

Am auzit: *Chiar trebuie?*

– Bine, spuse Rossi. Putem vorbi data viitoare.

Am auzit: *Ori minte, ori...*

I-am privit faţa; am văzut că gura lui nu se mişcase. Din nou am simţit spaima aceea care se furişa, o furnicătură pe piele, iar inima mea a început să bată mult prea repede.

Rossi s-a uitat la mine şi am fost sigur că am văzut resemnarea în ochii lui. Îl păcălisem cel puţin pentru un timp, mi-am zis. Dar era ceva în Charles Rossi care îmi spunea că nu puteam să-l păcălesc multă vreme.

13

Stăteam uluit pe bancheta din spate a unui taxi care își croia drum pe străzile late și aglomerate din apropierea centrului guvernamental, spre biroul meu. Capul îmi pulsa mai rău ca oricînd și simțeam încontinuu că eram pe punctul de-a mi se face rău de la stomac.

Este un adevăr incomplet și de cea mai mare importanță să vă spun că mă aflam în primele faze ale unui fel de panică profundă, sălbatică. Lumea mea se întorsese cu fundu-n sus. Nimic nu mai avea sens. Îmi era grozav de teamă că eram pe punctul de a-mi pierde complet mințile.

Acum auzeam voci, voci nerostite. Auzeam, ca să mă exprim mai direct, *gîndurile* altora, aproape la fel de clar ca și cum le-ar fi rostit cu voce tare.

Și eram convins că înnebunisem.

Nici chiar acum nu sînt în stare să spun limpede ce știam atunci și ce concluzii am tras mult mai tîrziu. Chiar „auzisem" ceea ce am crezut că auzisem? Cum era posibil? Și, mai la obiect, ce anume voiau Rossi și asistenta sa de laborator să spună cînd se întrebau dacă „a mers"? Mi se părea că nu exista decît o singură explicație posibilă: *Știau.* Cumva, ei – Rossi și asistenta lui de laborator – nu erau uimiți că PRM-ul îmi făcuse ceea ce-mi făcuse. Pentru că nu era nici o îndoială în mintea mea că PRM-ul era cel care îmi modificase într-o măsură mecanismul creierului.

Dar oare Truslow știa ce se întîmplase?

După încă un minut de examinare a acestui lucru cu luciditate, m-am trezit întrebîndu-mă, cuprins de panică, dacă nu cumva începeam s-o iau pe mirişte.

În timp ce taxiul se tîra prin trafic, gîndurile mele erau din ce în ce mai pline de suspiciune. Era afacerea asta cu testul de detectare a minciunilor doar un pretext, un mod de-a mă forţa să trec prin această procedură?

Pe scurt, *ştiuseră* ei ce urma să se întîmple cu mine?

Şi încă ceva: Truslow ştiuse?

Îl păcălisem oare pe Rossi? Ori ştia că obţinusem această nouă, ciudată şi îngrozitoare aptitudine?

Mă temeam că Rossi ştia. Normal, cînd cineva spune ceva care este într-un fel ecoul celor gîndite de noi – cu toţii am avut momente din astea – reacţionăm surprinşi, adeseori încîntaţi. Este fără îndoială plăcut pînă la un punct să găsim o altă fiinţă umană care să fie legată de noi în felul acesta.

Dar Rossi nu păruse surprins. Părea – cum să spun? – în alertă, alarmat, suspicios. Ca şi cum aşteptase o astfel de evoluţie.

Pe cînd reflectam la scena aceea cu Rossi, mă întrebam dacă îl convinsesem cu adevărat că nu era nimic ieşit din comun în reacţia mea – că doar *păream* acordat la gîndurile lui, că nu era nimic altceva decît o coincidenţă.

Cînd taxiul a intrat în zona financiară, m-am aplecat în faţă ca să-i dau indicaţii şoferului. Acesta, un negru de vîrstă mijlocie, cu o barbă rară, stătea pe locul său, rezemat de spătar, gîndindu-se aiurea în timp ce conducea, ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi. Eram separaţi de un paravan de plexiglas zgîriat. Am vorbit în găurile făcute special şi am înţeles brusc ceva surprinzător: nu-l „auzeam" pe şofer. Acum eram complet derutat. Se diminuase acest talent sau dispăruse complet? Era de vină plexiglasul, distanţa sau altceva? Oare nu cumva îmi imaginasem toate astea?

– Ia-o la dreapta aici, am spus, şi o să vezi clădirea mare şi cenuşie din stînga.

Nimic. Zgomotul radioului, o emisiune-dezbatere la care se trăncănea tot timpul cu volumul scăzut şi ocazionale izbucniri de electricitate statică de la staţia sa de comunicare, dar nimic altceva.

Îmi făcuse PRM-ul ceva la creier care dispăruse pe atît de repede pe cît apăruse?

Complet derutat de data asta, i-am plătit şi am intrat în holul clădirii, care era plin de oameni ce se întorceau din pauza de masă, cu vorbăria lor zgomotoasă. Împreună cu o mulţime impresionantă de oameni care îşi luaseră masa de prînz, mi-am făcut loc în lift, am apăsat pe butonul cu numărul etajului meu şi – recunosc – am încercat să „ascult", să „citesc" sau cum vreţi să-i spuneţi, dar diferitele discuţii purtate cu voce tare au făcut acest lucru imposibil.

Îmi crăpa capul de durere. Sufeream de claustrofobie, îmi era greaţă. Transpiraţia îmi picura în jos pe ceafă.

Apoi uşile liftului s-au închis şi mulţimea a tăcut, aşa cum se petrec lucrurile adeseori, şi atunci s-a întîmplat iar.

Am auzit diferite frînturi de cuvinte – sau, aşa cum mi se părea în acel moment, *urme* de cuvinte şi fraze, de felul celor de pe un disc sau o bandă de magnetofon cînd le derulezi în sens invers (sau cum le derulai înainte să apară înregistrările digitale, cînd tehnica îţi permitea, de fapt, să faci astfel de lucruri). Femeia din apropierea mea – lipită strîns de mine din cauza înghesuielii – era o femeie cu o înfăţişare senină, de vreo patruzeci de ani, durdulie şi cu părul roşu. Expresia ei era plăcută şi zîmbea uşor. Dar în acelaşi timp auzeam o voce – nu putea să vină decît de la ea – care ajungea în unde, îndepărtate şi apoi distincte, dispărînd din cînd în cînd, ca vocile de pe o linie telefonică. *Să suport, nu pot să suport*, spunea vocea. *Să mi-o facă, nu poate să nu mi-o facă, nu poate.* Uimit de contrastul dintre aspectul plăcut al acestei femei şi gîndurile ei care frizau isteria, mi-am întors capul spre bărbatul din stînga mea, care arăta ca un avocat, îmbrăcat într-un costum cu dungi subţiri şi purtînd ochelari cu rame de baga, abia trecut de cincizeci de ani şi cu o

expresie uşor plictisită. Apoi a venit un strigăt îndepărtat, o voce de bărbat: ... *Minute întîrziere, au început fără mine, nenorocitul...*

Mă „acordam", fără s-o fac în mod conştient, la fel cum poţi căuta o voce familiară într-o mulţime, selectînd un anume timbru, un anumit sunet. În tăcerea care domnea în lift, era uşor.

Se auzi soneria şi uşile se deschiseră în faţa recepţiei de la Putnam & Steams. Am trecut în grabă pe lîngă cîţiva colegi de-ai mei, abia salutîndu-i, şi mi-am urmat drumul spre biroul meu.

Darlene îşi ridică privirea în timp ce mă îndreptam spre ea. Ca de obicei, era îmbrăcată în negru, dar azi purta ceva cu volănaşe şi cu guler înalt, care probabil că i se părea feminin. Arăta de parcă o culesesem de la Armata Salvării.

În timp ce mă apropiam de ea, am auzit: *ceva foarte în neregulă cu Ben.*

A început să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. Am intrat în birou, i-am salutat în tăcere pe Bebeluşii Mari care îşi continuau veghea tăcută lîngă un perete şi m-am aşezat la masa de lucru.

– Preia telefoanele, am spus, după care am închis uşa biroului şi m-am adîncit în scaunul meu, în sfîrşit în siguranţă, în singurătate.

Am stat multă vreme într-o tăcere absolută, privind în gol, strîngîndu-mi tîmplele care zvîcneau, aşezîndu-mi capul în mîini şi ascultîndu-mi doar bătăile inimii.

Puţin mai tîrziu, am ieşit ca să-i cer lui Darlene mesajele. Mă privi curioasă, întrebîndu-se evident dacă mă simţeam bine. Înmînîndu-mi un teanc de mesaje scrise pe hîrtiuţe roz, îmi spuse:

– A sunat domnul Truslow.

– Mulţumesc.

– Te simţi mai bine?

– Ce vrei să spui?

– Te doare capul, nu?

– Da. O migrenă păcătoasă. *O durere de cap atît de puternică, încît se vede.*

– Ştii, am totdeauna nişte Advil aici, spuse ea, trăgînd un sertar din care se vedea provizia ei de medicamente. Ia două. Şi eu am migrene în fiecare lună, dintre cele mai rele.

– Cele mai rele, am aprobat, acceptînd cîteva pastile.

– A, şi Allen Hyde de la Textronic vrea să discute cu tine cît de curînd posibil.

Domnul Hyde era amărîtul inventator al Bebeluşilor Mari, care era pe punctul de-a face o ofertă de soluţionare.

Am spus „mulţumesc" şi am trecut în revistă mesajele. Darlene se întorsese la IBM-ul ei Selectric – ei bine, da, folosim încă maşini de scris la Putnam & Stearns; în anumite situaţii, legea cere folosirea maşinilor de scris, nu a imprimantelor cu laser – şi începuse să bată frenetic.

Nu m-am putut opri să nu merg mai aproape de biroul ei, să nu mă aplec apoi în faţă şi să nu încerc.

Şi a venit, cu aceeaşi claritate afurisită. *Se pare că o ia razna,* am auzit vocea lui Darlene, după care s-a lăsat liniştea.

– Sînt bine, am spus liniştit.

Darlene se răsuci spre mine, cu ochii larg deschişi.

– Cum?

– Nu fi îngrijorată în privinţa mea. Am avut o întîlnire dură în dimineaţa asta.

Mi-a aruncat o privire lungă, înnebunită, apoi s-a liniştit.

– Cine este îngrijorat? spuse ea, întorcîndu-se la maşina de scris şi am auzit, cu acelaşi ton de conversaţie: *Am spus ceva?*

– Vrei să ţi-l dau pe Truslow la telefon?

– Nu încă, am spus. Am patruzeci şi cinci de minute pînă la întîlnirea cu Kornstein, care mă pune faţă în faţă cu Lewin, şi am nevoie de aer curat, pentru că altfel o să-mi explodeze capul.

Ceea ce doream cu adevărat era să stau într-o cameră întunecată, cu păturile trase peste cap, dar m-am gîndit că o plimbare, oricît de neplăcută ar fi, mi-ar putea alina cel puţin durerea.

În timp ce mă întorceam în birou ca să-mi iau pardesiul, telefonul lui Darlene sună.

– Biroul domnului Ellison, spuse ea. Un moment, vă rog, domnule Truslow.

Apăsă pe butonul de păstrare a convorbirii pe fir.

– Eşti aici?

– Vorbesc.

– Ben, a spus Truslow cînd am ridicat receptorul de la mine din birou. Am crezut că o să te întorci să stăm de vorbă.

– Îmi pare rău, am spus. Testul a durat mai mult decît mi-am închipuit. Am o zi diabolică aici. Dacă nu te deranjează, hai să reprogramăm întîlnirea.

Urmă o pauză lungă.

– Bine, spuse el. Ce părere ai de Rossi ăsta? Mie mi se pare puţin periculos, dar poate că-mi fac prea multe griji.

– N-am avut prea mult timp să-mi dau seama.

– Oricum, Ben, am înţeles că ai trecut de detectorul de minciuni cu mare succes.

– Cred că nu te surprinde.

– Bineînţeles că nu. Dar trebuie să vorbim. Trebuie să te instruiesc complet. Problema este că a apărut ceva neprevăzut.

Vocea lui era însoţită de un zîmbet şi o ştiam.

– Preşedintele m-a rugat să merg la Camp David, spuse el.

– Felicitări.

– Felicitările sînt premature. Vrea să discute cu mine, aşa spune şeful lui de personal.

– Se pare că ai reuşit.

– Ei bine... spuse Truslow.

Păru să ezite un moment, dar apoi spuse: „O să iau legătura cu tine în curînd" şi închise telefonul.

Am mers pe Milk Street, spre Washington Street, pe promenada numită uneori Downtown Crossing. Acolo, pe Summen Street, care este spaţiul dintre două mari magazine universale rivale din centrul comercial al oraşului, Filene's şi Jordan Marsh,

am hoinărit fără țintă printre vînzătorii ambulanți care vindeau floricele de porumb și covrigei, eșarfe de beduini, tricouri turistice cu Bostonul și pulovere sud-americane, tricotate din lînă aspră. Durerea de cap părea să cedeze. Ca de obicei, strada era plină de cumpărători, muzicanți de stradă și funcționari. Totuși, acum aerul era plin de sunete, un amalgam de strigăte și bolboroseli, oftaturi și exclamații, șoapte și țipete. Gînduri.

Pe Devonshire Street am intrat într-un magazin cu obiecte electronice, am examinat absent un șir de televizoare color cu diagonala de cincizeci și cinci de centimetri și l-am refuzat pe vînzător. Mai multe aparate erau fixate pe seriale, unul pe CNN, unul pe Nickelodeon, unde se retransmitea un spectacol TV, în alb și negru, din anii '50, care putea să fie *The Donna Reed Show*. Pe CNN crainica blondă spunea ceva despre un senator al Statelor Unite care murise. Am recunoscut chipul prezentat pe ecran: senatorul Mark Sutton din Colorado, care fusese găsit împușcat mortal în casa sa din Washington. Poliția din Washington credea că omorul nu avea motivație politică, ci fusese comis în timpul unui jaf înarmat.

Vînzătorul se apropie din nou, spunînd:

– Aparatele Mitsubishi se vînd doar săptămîna asta, știți?

Am zîmbit amabil, am spus nu, mulțumesc și am ieșit pe stradă. Capul îmi zvîcnea. M-am trezit stînd aproape de trecătorii care așteptau la stopuri sau la trecerile de pietoni, ascultînd. O tînără atrăgătoare, cu un păr blond, scurt, îmbrăcată într-un costum roz și pantofi de sport, stătea lîngă mine în timp ce semnul „Nu traversați" se aprindea pe Tremont Street. În condiții normale, cu toții păstrăm o anumită distanță față de străini. Stătea la doi metri distanță, cufundată în propriile ei gînduri. Mi-am aplecat capul spre ea într-o încercare de-a împărtăși cîteva dintre acele gînduri, dar ea s-a încruntat la mine de parcă aș fi fost un pervers și s-a mutat mai departe.

Oamenii se agitau mult prea repede pentru eforturile mele slabe, de novice. Stăteam, întinzîndu-mi gîtul cînd ici, cînd colo, cît de discret puteam, dar nimic.

Dispăruse oare talentul? Îmi imaginasem pur şi simplu toată treaba asta?

Nimic.

Îmi slăbise puterea?

Înapoi pe Washington Street, am ochit un stand cu ziare, unde un grup de oameni îşi cumpărau *Globe*, *Wall Street Journal* şi *New York Times* şi, cînd semnul „Traversează" s-a aprins, am traversat într-acolo. Un tînăr se uita pe prima pagină din *Boston Herald* – EXECUTANT AL MAFIEI CAPTURAT titra ziarul şi arăta o fotografie a unui mafiot neînsemnat, care fusese arestat în Providence. M-am apropiat, ca şi cum aş fi cercetat teancurile de ziare *Herald* din faţa lui. Nimic. O femeie de vreo treizeci de ani, cu alură de avocat, se uita peste teancurile de ziare, căutînd ceva. M-am apropiat cît de mult am putut, fără s-o alarmez. Tot nimic.

Dispăruse?

Nu cumva, m-am întrebat, nici unul dintre oamenii aceştia nu era destul de supărat, de furios, de speriat, ca să emită unde la nivelul creierului – dacă aşa funcţiona – cu o frecvenţă pe care s-o pot recepţiona?

În cele din urmă am văzut un om abia trecut de patruzeci de ani, îmbrăcat în costumul spilcuit al unui agent de asigurări, care stătea lîngă teancurile de *Women's Wear Daily*, uitîndu-se distrat la şirurile de reviste lucioase. Ceva din privirea lui mi-a spus că era profund afectat de ceva.

M-am tras mai aproape, prefăcîndu-mă că mă uit la coperta ultimului număr din *The Atlantic*, şi am încercat.

... S-o concediez, o să pună pe tapet toată afacerea aia împuţită cu legătura noastră, o să-i telefonez Gloriei şi o să-i spună, ah, Iisuse, ce mă fac, nu am de ales, aşa de prost să fii, să te regulezi cu propria secretară...

I-am aruncat o privire furişată agentului şi pe chipul lui mohorît nu s-a clintit un muşchi.

De data asta, formulasem un număr de ceea ce cred că putem numi condiţii sau, poate, teorii despre ceea ce se întîmplase şi despre ce trebuia să fac.

Unu: Puternicul proiector de rezonanţe magnetice îmi afectase creierul în aşa fel încît puteam să „aud" gîndurile altora. Nu pe ale tuturor oamenilor; poate că nu pe ale majorităţii, dar cel puţin pe ale cîtorva.

Doi: Nu puteam să „aud" toate gîndurile, ci numai pe acelea care erau „exprimate" cu un anumit grad de accentuare. Cu alte cuvinte, „auzeam" doar lucrurile care erau gîndite cu vehemenţă, frică, mînie. De asemenea, puteam să „aud" doar cînd mă aflam aproape din punct de vedere fizic – la maximum un metru de o anumită persoană.

Trei: Charles Rossi şi asistenta sa de laborator nu numai că nu erau surprinşi de astfel de manifestare, dar în realitate chiar o aşteptau. Asta însemna că folosiseră PRM-ul în acest anume scop, chiar înainte să intru eu în scenă.

Patru: Nesiguranţa pe care o simţeau indica faptul că fie aparatul nu funcţionase cum trebuia înainte, fie că o făcuseră rareori.

Cinci: Rossi nu ştia cu certitudine dacă acest experiment reuşise în cazul meu. De aceea eram în siguranţă atîta vreme cît nu arătam că aveam această capacitate.

Şase: Prin urmare, era doar o chestiune de timp pînă cînd mă prindeau, ca să mă folosească în scopurile pe care le aveau în minte.

Şapte: După toate probabilităţile, viaţa mea nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Nu mai eram în siguranţă.

M-am uitat la ceas, mi-am dat seama că hoinărisem mult prea multă vreme şi m-am îndreptat înapoi spre birou.

Zece minute mai tîrziu, mă aflam iar în birourile firmei Putnam & Stearns, avînd cîteva minute la dispoziţie înainte de

următoarea întîlnire. Fără să-mi dau seama, m-am trezit brusc amintindu-mi de chipul senatorului pe care îl văzusem la emisiunea de ştiri de pe CNN. Senatorul Mark Sutton din Colorado, împuşcat mortal. Abia atunci mi-am amintit: senatorul Sutton era preşedintele subcomisiei Senatului care se ocupa de informaţii. Şi – să tot fie cincisprezece ani de atunci? – fusese director-adjunct la Agenţia Centrală de Informaţii înainte de-a fi ales să completeze un loc rămas liber în Senat şi apoi de-a fi ales cu drepturi depline, doi ani mai tîrziu.

Şi...

Şi era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Hal Sinclair. Colegul lui de cameră de la Princeton. Se angajaseră la CIA împreună.

Asta ridica la trei numărul celor de la CIA care fuseseră ucişi. Hal Sinclair şi două persoane de încredere.

Coincidenţele, cred eu, apar peste tot, dar nu şi cînd e vorba de informaţii.

Am sunat-o pe Darlene şi am rugat-o să-l poftească pe clientul de la ora patru.

14

Mel Kornstein intră, îmbrăcat într-un costum Armani care nu părea făcut pe măsură şi care nu-i prea ascundea burta. Cravata sa argintie avea o pată în formă de semilună, de un galben strălucitor, care părea să provină de la un ou.

– Unde-i măgarul? întrebă el, întinzîndu-mi o mînă moale, umedă, şi uitîndu-se prin biroul meu.

– Frank O'Leary va fi aici peste aproximativ cincisprezece minute. Am vrut să avem puţin timp ca să mai punem la punct nişte lucruri.

Frank O'Leary era „inventatorul" lui Space Time, jocul pentru calculator care era copia fidelă a uluitorului Space Tron inventat de Mel Kornstein. El şi avocatul lui, Bruce Kantor, fuseseră de acord cu o întîlnire care să aducă primii paşi spre un fel de înţelegere. De obicei, asta însemna că ei îşi dădeau seama că ar fi mai bine să cadă la învoială şi că ar pierde mult dacă ar ajunge la tribunal. Un proces, cum le plăcea avocaţilor să spună, era o maşină în care intrai porc şi ieşeai sub formă de cîrnaţi. Pe de altă parte, poate că se arăta doar din simplă politeţe, deşi avocaţii nu puneau mare preţ pe aşa ceva. Era, de asemenea, foarte posibil ca cei doi să dorească doar să-şi manifeste încrederea în puterea lor, să încerce să ne zăpăcească puţin.

Nu eram în cea mai bună formă în acea după-amiază. De fapt – cu toate că durerea mea de cap aproape că dispăruse – nu prea puteam gîndi coerent, iar Mel Kornstein a priceput asta.

– Mă urmăreşti, domnule avocat? a întrebat el pe ton de ceartă la un moment dat, cînd am pierdut şirul discuţiei.

– Te urmăresc, Mel, am spus şi am încercat să mă concentrez.

Constatasem că, dacă nu *voiam* să aflu gîndurile unei persoane, în general nu le aflam. Vreau să spun că am descoperit, stînd acolo cu Kornstein, că nu eram bombardat cu gînduri pe deasupra conversaţiei, ceea ce ar fi fost insuportabil. Puteam să-l ascult normal, dar, dacă doream să-l „citesc", o puteam face pur şi simplu concentrîndu-mă într-o direcţie, spre ţintă.

Firește, nu pot descrie acest lucru aşa cum trebuie, dar este la fel ca atunci cînd o mamă poate să selecteze vocea copilului ei care se joacă pe plajă dintre vocile zecilor de copii. Este într-un fel ca atunci cînd asculţi amestecul de voci de pe o linie de telefon comună, unde unele dintre ele se aud mai bine decît altele. Sau poate că seamănă mai mult cu conversaţiile la un telefon celular, cînd poţi să auzi ecoul conversaţiilor dintre alţi oameni suprapunîndu-se peste a ta. Dacă asculţi cu mai multă atenţie, poţi să auzi totul clar.

Aşa că m-am trezit ascultîndu-i vocea lui Kornstein, ridicîndu-se din cauza supărării şi căzînd în disperare, şi mi-am dat seama că, dacă doream, puteam să-i aud numai vocea cu care vorbea.

Din fericire, îmi mai revenisem puţin cînd au sosit O'Leary şi Kantor, debordînd de cordialitate. O'Leary – înalt, roşcat, cu ochelari, cam de treizeci de ani – şi Kantor – scund, masiv, pe punctul de a cheli, spre cincizeci de ani – s-au instalat imediat în biroul meu şi s-au adîncit în fotolii, de parcă am fi fost cu toţii vechi amici.

– Ben, spuse Kantor ca o formă de salut.

– Mă bucur să te văd, Bruce.

Vechea persiflare obişnuită între camarazi.

La aceste întîlniri, numai avocaţii ar trebui să vorbească. Clienţii, dacă sînt cumva de faţă, se află acolo doar pentru recomandările finale ale avocaţilor; ei ar trebui în mod normal să păstreze tăcerea. Dar Mel Kornstein stătea acolo clocotind, refuzînd să dea mîna cu cineva şi neputîndu-se abţine să izbucnească.

– Peste şase luni o să speli vase la McDonalds, O'Leary. Sper că-ţi place mirosul uleiului de la cartofii prăjiţi.

O'Leary zîmbi şi îi aruncă lui Kantor o privire care spunea: „Vrei să te ocupi de nebunul ăsta?" Kantor mi-a întors privirea şi eu am spus:

– Mel, lasă-ne pe Bruce şi pe mine să ne ocupăm de asta.

Kornstein îşi încrucişă braţele, arzînd mocnit.

Adevăratul scop al acestei întîlniri era să stabilească un lucru simplu; văzuse Frank O'Leary vreun prototip al Space Tron-ului în timp ce-l „crea" pe Space Time? Asemănarea dintre jocuri nici măcar nu era pusă sub semnul întrebării. Dacă puteam dovedi, fără urmă de îndoială, că O'Leary „văzuse" Space Tron-ul înainte de-a fi scos pe piaţă, cîştigam. Era simplu ca bună ziua.

Firește, O'Leary susţinea că văzuse pentru prima oară Space Tron-ul într-un magazin de software. Kornstein era convins că O'Leary pusese cumva mîna pe prototipul jocului, datorită unuia dintre inginerii lui de software, dar bineînţeles că nu-şi putea dovedi bănuiala. Şi iată-mă încercînd să mă bat cu Bruce Kantor, Esq., cocoşelul arţăgos.

După o jumătate de oră, Kantor încă făcea spume vorbind despre interdicţiile comerciale şi practicile necinstite. Îmi era greu să mă concentrez asupra acestui fel de argumentare, în starea de semizăpăceală în care mă aflam de dimineaţă, dar ştiam destule ca să-mi dau seama că doar făcea pe nebunul. Nici el, nici clientul lui nu aveau de gînd să cedeze cu un centimetru.

Am întrebat pentru a treia oară:

– Poţi să spui în mod cert că nici clientul tău, nici unul dintre angajaţii lui nu au avut acces la vreo activitate de cercetare şi creaţie care să se desfăşoare la firma lui Kornstein?

Frank O'Leary continua să stea nepăsător, cu braţele încrucişate, afişînd o figură plictisită şi lăsîndu-l pe avocatul lui să ducă greul. Kantor se aplecă în faţă, arborînd micul său zîmbet impertinent şi spuse:

– Cred că ai ajuns la fundul sacului, Ben. Dacă nu mai ai nimic altceva...

Şi apoi am auzit, cu tonul acela imaterial, neclar, pe care începusem să-l recunosc, vocea lui Frank O'Leary murmurînd ceva. Nu am înţeles bine, dar mi-am întins gîtul în faţă, prefăcîndu-mă că-mi consult carnetul de notiţe, şi m-am concentrat ca s-o separ de pălăvrăgeala lui Kantor.

Ira Hanovian, spunea O'Leary.

Iisuse, dacă Hanovian ciripeşte...

– A, Bruce, am zis. Poate vrea clientul tău să ne povestească puţin despre Ira Hanovian.

Kantor se încruntă, privi supărat şi spuse:

– Nu ştiu la ce...

Dar O'Leary îl prinse de braţ pe Kantor şi îi şopti ceva la urechea stîngă. Kantor se uită la mine cu ironie preţ de o clipă, se întoarse şi şopti şi el ceva.

Mi-am consultat carnetul galben, mi-am întins gîtul şi am început să ascult, dar în acel moment Kornstein m-a bătut uşor pe umăr.

– Ce are a face Ira Hovanian cu asta? şopti el. Cum ai ştiut de Ira Hovanian?

– Cine-i ăsta? am întrebat.

– Păi nu...

– Spune-mi tu.

– E un tip care a plecat din companie cu două luni înainte să iasă Space Tron. Un porcotan.

– Un ce?

– Mi-a fost milă de nenorocit. A pierdut o grămadă de pitaci băgaţi la bursă. Cred că a găsit o slujbă mai bună în altă parte, dar, dacă ar mai fi stat, ar fi fost un om bogat acum.

– A vîndut secretele firmei?

– Ira? Ira era un nimeni.

– Ascultă-mă, am spus. Habar n-am de ce, O'Leary ştie de numele ăsta. Înseamnă ceva pentru el.

– Nu mi-ai spus...

– Am aflat de curînd, am răspuns. Bine, stai să mă gîndesc un minut.

M-am întors şi m-am prefăcut a fi foarte concentrat asupra mîzgăliturilor din carnetul meu galben. La un metru şi ceva, O'Leary şi Kantor erau cufundaţi într-o discuţie şoptită.

... a furat un prototip funcţional din seif. Avea o combinaţie. Mi l-a vîndut pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari şi promisiunea că va mai primi o sută de miare cînd vom începe să avem profit.

Luam notiţe cît de repede puteam şi continuam să ascult, dar vocea dispăru. O'Leary zîmbea, vizibil relaxat acum, iar gîndurile lui erau liniştite şi, ca atare, imposibil de citit.

Eram pe punctul de-a mă întoarce din nou spre Kornstein ca să-l întreb despre asta cînd, brusc, am prins un alt flux.

... L-a ars. Ce dracu' era să facă? El e cel care a comis actul ilegal, nu? Aşa că unde să se ducă?

Acum Kantor se răsuci înapoi spre mine şi spuse:

– Hai să ne întîlnim iar peste o zi sau două. Am făcut destule azi.

Am reflectat cîteva secunde şi am spus:

– Dacă aşa doriţi tu şi clientul tău, bine. În cel mai rău caz, asta o să ne dea timp pentru o depoziţie suplimentară a domnului Havonian, care ne-a oferit deja nişte informaţii interesante în legătură cu un prototip al jocului Space Tron şi cu un alt seif al companiei.

Kantor arăta îngrozitor de stînjenit. Îşi descrucişă picioarele, apoi şi le încrucişă din nou şi se trase neliniştit de barbă cu două degete.

– Ascultă, spuse el şi vocea lui era cu cîteva note mai înaltă decît înainte, laudă-te cît vrei. Dar hai să nu ne pierdem vremea. Dacă tot ce doreşti este un mic aranjament, cred că ar fi în interesul clientului meu să treacă peste toate astea, aşa că am fi pregătiţi să facem o...

– 4,5 milioane, am spus.

– Ce? a făcut el cu respiraţia tăiată.

M-am ridicat şi am întins mîna.

– Ei bine, domnilor, am de luat cîteva depoziţii. Cu ajutorul dat de dumneavoastră la tăinuirea cu bună ştiinţă a delictului în calitate de avocat care deţine probe, cred că vom avea un proces interesant. Vă mulţumesc că aţi venit.

– Stai puţin! izbucni Kantor. Putem ajunge la o înţelegere de...

– 4,5, am repetat.

– Ai înnebunit?

– Domnilor, am spus.

Cei doi clienţi, O'Leary şi Kornstein, se uitau fix la mine, ca loviţi de trăsnet, de parcă mi-aş fi tras brusc pantalonii de pe mine şi aş fi dansat o gigă pe birou.

– Iisuse, spuse Kornstein.

– Hai... hai să vorbim, decise Kantor.

– Bine, am spus eu şi m-am aşezat. Hai să vorbim.

Întîlnirea s-a încheiat patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu. Frank O'Leary era de acord să plătească o sumă totală de 4,25 milioane de dolari odată, achitabilă în termen de nouăzeci de zile, cu o clauză suplimentară că Space Time va fi scos de pe piaţă imediat.

Cu puţin timp înainte de prînz, O'Leary şi Kantor, considerabil mai supuşi, au ieşit de la mine din birou. Mel Kornstein m-a strîns într-o îmbrăţişare jilavă, ca de urs, mi-a mulţumit pînă la exagerare şi a plecat, zîmbind pentru prima oară după mai multe luni.

Iar eu m-am aşezat singur în biroul meu, ignorînd sunetul telefonului. Şi am marcat un punct perfect în coşul electronic. Acesta a scos nişte urale sălbatice, ca la Boston Garden cînd e aglomeraţie mare, şi a strigat cu o voce metalică „Punct!" Am zîmbit în sinea mea, ca un idiot, întrebîndu-mă cît ar putea dura acest noroc deosebit. După cum se va vedea, a ţinut exact o zi.

15

Eroarea mea, după cum a ieşit la iveală, a fost greşeala clasică a operativului de informaţii aflat la început de drum: nu am luat în considerare faptul că s-ar putea să fiu urmărit.

Problema era că îmi pierdusem obişnuinţele. Lumea mea se întorsese cu fundul în sus. Logica normală a vieţii mele aşezate şi ordonate de avocat nu mai era valabilă.

Cred că trecem prin viaţă în mod mecanic, făcîndu-ne meseria, şi îndeplinindu-ne datoriile de parcă am avea ochelari de cal. Acum, dintr-o dată, ochelarii de cal au căzut. Cum aş mai putea să fiu la fel de circumspect şi de precaut cum fusesem, probabil, cîndva?

Am reuşit să plec de la birou suficient de devreme ca să mai fac o oprire înainte să ajung acasă. Cînd a sosit liftul, era gol – ca de obicei, era prea tîrziu pentru aglomeraţia de după-amiază – şi am intrat.

Simţeam o nevoie disperată să vorbesc cu cineva, dar cu cine puteam vorbi cu adevărat? Cu Molly? Ar crede imediat că mă prăbuşisem pe fundul prăpastiei. Ca la toţi medicii, lumea ei era una foarte raţională. Sigur, la un moment dat va trebui să-i spun – dar cînd? Cu prietenul meu Ike? Aş putea, cred; dar în acest moment n-ar trebui să risc să spun nimănui.

Cu două etaje mai jos, liftul s-a oprit şi în el a intrat o tînără femeie. Era înaltă, cu păr arămiu, cu puţin prea mult rimel, dar cu o siluetă drăguţă, plină, iar bluza de mătase îi scotea în evidenţă sînii mari. Stăteam acolo în tăcerea împărtăşită în mod normal de persoanele dintr-un lift atunci cînd nu se cunosc, dar, întîmplător, ajung împreună într-o cutie de metal, la o distanţă

de ceva mai mult de un metru. Părea preocupată. Amîndoi eram ocupaţi să ne uităm în sus, la numerele care se schimbau. Durerea mea de cap, acel teribil val de durere, aproape că dispăruse, slavă Domnului.

Întîmplător, mă gîndeam la Molly, cînd am „auzit-o":

Cum o fi în pat.

I-am aruncat o privire, instinctiv, asigurîndu-mă încă o dată că nu spusese nimic cu voce tare. Privirea ei a părut s-o prindă pe-a mea o fracţiune de secundă, dar s-a întors spre cifrele roşii care se aprindeau în panoul de deasupra uşii.

Acum m-am concentrat şi am prins ceva mai mult.

Fund drăguţ. Probabil un tip destul de puternic. Arată ca un avocat, ceea ce înseamnă că este, probabil, genul conservator, plictisitor, dar pentru o noapte cui îi pasă.

M-am întors din nou şi de data asta ochii ei i-au întîlnit pe ai mei pentru o clipă, întîrziind o secundă prea mult.

Dacă a existat vreodată o femeie care să fie disponibilă, atunci ea era aceea. Am simţit deodată un ciudat acces de vinovăţie. Mă furişasem în fanteziile ei cele mai intime, în socotelile ei particulare, în visele ei. Era o fraudă îngrozitoare. Încălca toate regulile pe care noi, fiinţele omeneşti, le făcuserăm pentru flirt, dansul aluziilor, al semnelor şi al sugestiilor, care funcţionează aşa de bine tocmai pentru că nu se spune nimic niciodată şi nimic nu este sigur.

Ştiam că această femeie s-ar culca imediat cu mine. De obicei, nu poţi fi niciodată sigur, indiferent ce-ţi spune limbajul trupului. Unor femei le place să flirteze, să ducă lucrurile pînă pe marginea prăpastiei, doar ca să vadă dacă sînt suficient de dezirabile ca să împingă un bărbat atît de departe. Apoi se retrag, jucîndu-se de-a convenţiile sociale şi simulînd lipsa de dorinţă sau nevoia de-a fi curtate. Întregul joc, care a uimit atît bărbaţi, cît şi femei încă de pe vremea cînd am început să stăm în poziţie bipedă (şi probabil chiar şi înainte de asta), se bazează

pe incapacitatea noastră de-a şti ce este în mintea celorlalţi. Este un joc construit pe incertitudine.

Dar eu *ştiam*. Ştiam cu o siguranţă absolută ce gîndea această femeie. Şi pentru nu ştiu care motiv, acest lucru mi s-a părut profund neliniştitor, de parcă aş fi fost exclus din regulile normale ale comportării umane.

Sînt, de asemenea, foarte conştient de faptul că un alt bărbat ar fi profitat imediat de situaţie. Şi de ce nu? Ştiam că era dornică; o găseam destul de atrăgătoare. Chiar dacă pretindea lipsa de interes, puteam să văd – sau să „aud" – prin ea, ştiind exact ce să spun şi cînd s-o spun. Puterea aceea era enormă.

Ei bine, nu sînt mai virtuos decît oricare alt bărbat. Doar că eram îndrăgostit de Molly.

Şi tocmai în acest moment mi-am dat seama că relaţia mea cu Molly nu va mai putea niciodată să fie aceeaşi.

Biblioteca Publică din Boston nu era prea aglomerată în primele ore ale serii şi am putut să primesc teancul de cărţi pe care îl solicitasem în douăzeci de minute.

Literatura care se ocupă de percepţia extrasenzorială este, în realitate, foarte bogată. Un număr de cărţi au titluri care sună (relativ) serios, cum ar fi *Descoperiri din domeniul psihologiei făcute în spatele Cortinei de Fier* şi *Bazele ştiinţifice ale telepatiei*. Pe de altă parte, altele au titluri neatractive, ca de exemplu *Dezvoltaţi-vă potenţialul mintal!* sau *Oricine poate avea PES*[1]; pe acestea le-am dat la o parte după o foarte scurtă trecere în revistă. Unele dintre cele care păreau serioase s-au dovedit, după cîteva minute de citire, a nu fi atît de profund discutabile – făceau o grămadă de speculaţii şi aduceau probe în paginile lor pline de statistici şi referinţe erudite. În cele din urmă am mai rămas cu trei volume, care păreau să ofere speranţe: *Psi* (care s-a dovedit a fi o prescurtare folosită în jargon pentru

[1] Percepţii extrasenzoriale (n.tr.).

„psihic"), *Constatări recente în domeniul fenomenelor parapsihologice* şi *Frontierele minţii*.

Mă simţeam puţin ciudat uitîndu-mă prin cărţile pline de speculaţii. Era ca şi cum o persoană suferind de migrenă ar cerceta nişte volume care emiteau ipoteze că „s-ar putea" să existe un lucru ca migrena. Voiam să strig în incinta tăcută, cavernoasă a bibliotecii: „Lua-o-ar dracu', nu-i o teorie! Eu chiar o am!"

În schimb, m-am cufundat în studii. Aparent, printre grămezile de şarlatani şi ţăcăniţi se afla un număr de savanţi avizaţi, în care puteai să ai încredere şi care credeau că anumite fiinţe umane posedau capacitatea de-a citi gîndurile, într-un fel sau altul. Printre ei se aflau cîţiva laureaţi ai Premiului Nobel şi cîţiva cercetători renumiţi de la Duke, UCLA, Princeton, Stanford, Oxford şi de la Universitatea din Freiburg. Ei studiau domenii cum ar fi „psihometria" şi „psihokinezia".

În majoritatea cazurilor, aceşti oameni de ştiinţă se afirmaseră în mai multe domenii de cercetare tradiţionale şi atraseseră o atenţie puţină sau superficială asupra activităţii lor din domeniul parapsihologiei, în ciuda articolelor din revistele de ştiinţă respectabile, cum ar fi *Nature* din Marea Britanie.

Rezultatul la care se pare că ajungeau era acesta: probabil că un sfert dintre fiinţele omeneşti trăiesc, într-un moment sau altul, o formă oarecare de telepatie. Cei mai mulţi dintre noi refuzăm totuşi să acceptăm acest lucru. Am citit un număr de relatări care păreau plauzibile. O femeie tocmai lua cina cu nişte prieteni din New York şi dintr-o dată a fost *sigură* că tatăl ei murise. S-a grăbit să dea un telefon – şi, într-adevăr, tatăl murise în urma unui atac de cord, la spital, în clipa cînd simţise ea că se întîmplase. Un student de la un colegiu simţise o nevoie bruscă, urgentă, să telefoneze acasă şi aflase că fratele său mai mic avusese un accident de maşină cumplit. Cel mai des, am aflat, oamenii primeau „semnale" sau „presimţiri" în timpul somnului şi/sau în vise, pentru că în acele perioade sîntem cel mai puţin dominaţi de scepticism.

Dar nimic din toate astea nu se aplica la ce mi se întîmplase mie. Eu nu trăiam experienţa unor „presentimente", „semnale" sau „nevoi urgente". Eu „auzeam" – nu există un alt cuvînt pentru asta – gîndurile altora. Totuşi, nu de la distanţă. De fapt, la ceva mai mult de un metru distanţă, nu puteam „auzi" nimic. Ceea ce însemna că primeam un fel de semnal transmisibil de la creierul omenesc. Nimic din cărţile acelea nu se referea la aşa ceva.

Pînă cînd am dat peste un capitol care m-a intrigat în volumul *Limitele minţii*. Autorul discuta despre folosirea psihologiei de către diferite forţe de poliţie de pe tot teritoriul Statelor Unite şi de către Pentagon în timpul căutării soldaţilor dispăruţi în misiune în Vietnam. Exista şi o referire la felul cum folosise Pentagonul psihologia, în ianuarie 1982, cînd fusese căutat generalul Dozier, răpit de Brigăzile Roşii din Italia.

Apoi am remarcat o trimitere la un articol scris în 1980 în revista internă a armatei SUA, *Military Review*, despre „noul cîmp de bătaie mintal". Se vorbea despre „marele potenţial" al „utilizării hipnozei telepatice" pe timp de război – război psihic, îl numea articolul. Se menţionau şi armele „psihotronice" ale sovieticilor – folosirea parapsihologiei la scufundarea submarinelor nucleare ale Statelor Unite – precum şi modul cum Agenţia Naţională de Securitate folosea psihologia pentru a sparge codurile.

Cartea continua să vorbească despre izvorul existenţei unei „forţe militare cu acţiune psihică" în subsolul Pentagonului, păstrată în cea mai mare siguranţă şi condusă de un adjunct de şef de stat-major de la informaţii.

Pe pagina următoare am dat peste o referinţă la un proiect CIA strict secret, care presupunea utilizarea capacităţilor de percepţie extrasenzorială a celor de la informaţii.

Proiectului, spunea această relatare, i-a pus capăt în 1977 noul director al Agenţiei Centrale de Informaţii, amiralul Stansfield Turner. Cel puţin, specula autorul, i s-a pus capăt în

mod „oficial". Se ştia foarte puţin despre acest proiect, continua autorul, cu excepţia unui nume asociat cu el şi obţinut de la un ofiţer CIA renegat. Era numele directorului de proiect. Iar numele acela era Charles Rossi.

Profund neliniştit şi derutat, aveam nevoie de puţină mişcare ca să-mi limpezesc mintea şi să gîndesc raţional.

De doi ani, făceam parte dintr-un club de atletism de pe Boylston Street, care îmi plăcea mai ales pentru că era aproape atît de serviciu, cît şi de casă. Clientela lui era amestecată – avocaţi şi oameni de afaceri, vînzători şi directori de nivel mediu, atleţi adevăraţi şi aşa mai departe; amenajările din sala de gimnastică erau ultimul răcnet. N-am putut s-o conving niciodată pe Molly să vină să lucreze cu mine. Era de părere că toţi aveam un număr limitat de bătăi ale inimii şi nu dorea să şi le irosească pe ale ei pe vreo maşină Nautilus. Şi cînd te gîndeşti că era medic.

Mi-am schimbat hainele de lucru cu un şort şi un tricou şi am tras la aparatul cu vîsle timp de douăzeci de minute, gîndindu-mă tot timpul la ceea ce citisem la bibliotecă.

În cel mai strict sens al cuvîntului, nu citeam gîndurile altora, am conchis. Puteam să primesc undele de joasă frecvenţă ale creierului, generate doar de o singură parte a acestuia, centrul vorbirii din cortex. Cu alte cuvinte, auzeam cuvinte şi fraze aşa cum erau transformate din gînduri şi idei abstracte în cuvinte, aşa cum căpătau formă în vorbire, înainte de-a fi rostite cu voce tare. Dacă teoria mea era corectă, se pare că, atunci cînd anumite gînduri ne apar cu forţa, pasiunea sau emoţia necesară, noi le *pre*articulăm – le pregătim spre a fi rostite, chiar dacă nu le vom rosti niciodată. Şi exact în acele momente creierul emite semnale perceptibile pentru – mă rog, pentru mine.

De-aş şti mai mult despre felul cum funcţionează creierul! Dar nu prea puteam risca acum să consult un neurolog; nu

puteam avea încredere cu adevărat în nimeni că va păstra secretul stării mele.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce plecam de la aparatul de vîslit, cu tricoul cenuşiu deja ud de sudoare, şi mă instalam pe Stairmaster. Acest instrument de tortură îţi cere să apeşi în sus şi în jos pe un set de pedale, în timp ce te ţii de un ghidon şi stai tot timpul în poziţie verticală, iar ecranul unui computer cu cifre roşii, strălucitoare, îţi măsoară efortul.

Pe aparatul Stairmaster de lîngă mine era un domn solid, de vreo cincizeci de ani, cu un tricou bleu şi pantaloni scurţi şi albi, care împrăştia stropi de sudoare pe suportul metalic al aparatului, în timp ce şiroaie de transpiraţie îi curgeau pe lîngă urechi, de pe nas, fălci şi frunte. Purta ochelari cu ramă de metal, care se aburiseră complet. Vorbisem o dată cu el la club – nu-mi amintesc despre ce – şi îmi aminteam că numele lui era Alan, Alvin sau cam aşa ceva şi că era vicepreşedinte la o buclucaşă bancă din Boston, Beacon Guaranty Trust. Din cauza unei poveşti despre conducerea proastă, care se adăuga la problemele generale ale economiei naţionale, Beacon se îndrepta încet spre faliment. Alan sau Alvin, din cîte îmi amintesc, era un om permanent deprimat şi cine putea să-l învinovăţească pentru asta?

Cum trăgea vîrtos pe Stairmaster, Al nu mă observă. Ochii lui erau acoperiţi, gura pe jumătate deschisă, respiraţia grea.

Nu era intenţia mea, pentru că doream să fiu singur, doar cu gîndurile mele, dar nu m-am putut abţine şi am auzit cele ce urmează.

Poate unchiul lui Catherine?

Nu. CSG-ul ar merge drept la ţintă. Ticăloşii ăia nu au scrupule.

Ar fi la fel de ilegal ca în cazul în care mi-aş vinde propriile acţiuni.

Trebuie să existe o cale.

Nu puteam să prind tot ce spunea. Gîndurile lui veneau şi plecau, tari şi apoi slabe, clare şi apoi indistincte, ca un radio cu unde scurte care prindea un post străin aflat la distanţă.

Dar toată treaba aia despre CSG şi ilegalitate mi-a atras atenţia imediat. Mi-am înclinat capul puţin spre trupul greoi şi transpirat al lui Al.

Acţiunile or să crească al naibii. Cum se face că nu am voie să cumpăr acţiuni în propria companie? Nu pare corect. Mă întreb dacă altcineva din comitetul director gîndeşte la fel ca mine. Sigur că da. Toţi încearcă să găsească o cale să se îmbogăţească din asta.

Acest monolog devenea din ce în ce mai interesant şi mă străduiam să-l prind fără să atrag atenţia. Al, pierdut în micile lui gînduri lacome, nu părea să mă observe.

Ia să vedem. Anunţul se face mîine la ora 2 p.m. Fiecare specialist financiar din ţară şi sute de mii de acţionari vor vedea că săracul, încolţitul, bătrînul Beacon Trust este cumpărat de solidul Saxon Bancorp şi toată lumea, cu căţel şi purcel, va cumpăra acţiunile Beacon, mult subevaluate. Vom ajunge de la unsprezece şi jumătate la cincizeci sau şaizeci în două zile. Iisuse. Şi eu să stau cu mîinile în sîn. Trebuie să existe o cale. Poate una dintre prietenele bogate ale lui Catherine. Poate reuşeşte unchiul ei să găsească ceva care să nu ducă prea aproape de mine – să cumpere Beacon mîine dimineaţă pe numele altcuiva...

Am constatat că inima începea să-mi bată cu putere. Tocmai aflasem ceea ce se putea numi informaţia esenţială a unui iniţiat. Beacon Trust urma să fie achiziţionată de Saxon. Tranzacţia avea să fie anunţată a doua zi. Alan sau Alvin era unul dintre probabilii cîţiva iniţiaţi, directori şi avocaţi, care ştiau despre tranzacţie. Cu siguranţă că acţiunile Beacon vor avea o evoluţie rapidă şi oricine avea informaţii prealabile putea ajunge un om bogat. Al căuta o cale să se îmbogăţească el însuşi, dacă putea să găsească o metodă care nu i-ar pune pe urmele sale pe ogarii de la CGS. Mă îndoiam că era în stare să se descurce.

Dar eu eram.

Mîine, în cîteva ore, puteam să dau lovitura la acţiunile Beacon Trust, ceea ce ar face ca dispariţia acelei sume de o jumătate de milion de dolari să pară lipsită de importanţă.

Nici un om din lumea asta nu putea lega numele meu de Beacon Trust. Firma mea nu făcea afaceri cu Beacon (nu am catadicsi să facem). M-am hotărît ca nici măcar să nu-l salut pe Al; mai bine să nu schimbăm nici un cuvînt.

Ce putea face Comisia pentru Garanţii şi Securitate? Să mă aducă în tribunal, în faţa unui juriu format din cei ca mine şi să mă acuze că am citit gînduri cu scopul de-a profita în mod ilegal? Preşedintele CGS s-ar trezi închis la nebuni înainte ca hîrtiile să poată fi puse la dosar.

Am coborît de pe Stairmaster, asudînd din belşug. Petrecusem trei sferturi de oră bune pe echipamentul de tortură fără măcar să-mi dau seama.

16

Cu aproximativ douăzeci de minute mai tîrziu, am auzit o cheie răsucindu-se în ambele broaşte de la uşa din faţă, apoi am auzit vocea lui Molly strigînd:

– Ben?

– Ai întîrziat, am spus eu, simulînd supărarea. Spune-mi, ce e mai important – viaţa unui prunc sau cina mea?

Mi-am ridicat privirea, i-am zîmbit şi am văzut că arăta epuizată.

– Hei, am spus, ridicîndu-mă s-o îmbrăţişez. Ce s-a întîmplat?

Clătină din cap încet, obosită.

– O zi grea.

– Aha, am spus, dar acum eşti acasă.

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o; un sărut zdravăn, lung, prelungit. Am strîns-o de fund şi m-am lipit de ea.

Şi-a strecurat mîinile reci şi uscate în jos pe spatele meu, sub banda elastică a şortului.

– Mmm, a spus ea.

Îi simţeam respiraţia fierbinte pe ceafă. Acum îmi strecurasem mîinile sub bluza ei, în sus, sub ţesătura albă de bumbac a sutienului, îi pipăiam sfîrcurile calde, întărite, o mîngîiam.

– Mmm, spuse ea.

– Sus? am întrebat.

Ea gemu încet, apoi tremură uşor.

În bucătărie, am auzit.

M-am înclinat spre ea, plimbîndu-mi încă vîrful degetelor peste sînul ei stîng, strîngîndu-i sfîrcul întărit.

Fă-o în bucătărie. În picioare. Ah, chiar aici...

M-am ridicat, am apucat-o de umeri şi am condus-o cu blîndeţe din camera de zi în bucătărie, apoi am împins-o cu spatele spre suprafaţa lustruită, zgîriată, a mesei de stejar.

Gîndurile ei. Era incorect, era rău, era ruşinos, dar, dus de poftele mele, nu mă puteam abţine...

Ah, da...

Gemu încet în timp ce-i dădeam jos bluza.

celălalt sîn. Nu te opri. Amîndoi sînii...

Ascultător, i-am mîngîiat ambii sîni cu palmele, după care mi-am aplecat capul şi am supt sfîrcul unuia, iar apoi pe al celuilalt.

Nu te mişca...

Am continuat să sug şi să ling, împingîndu-mă în tot acest timp peste ea, pînă cînd s-a întins pe masă, la o distanţă sigură de castroane. Nu văzusem niciodată filmul *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*, dar mi-am amintit povestea; n-o făcuseră Lana Turner şi John Garfield tot pe masa din bucătărie?

Acum, încă mozolindu-i sînii, mi-am apăsat mădularul întărit pe coapsele ei, mişcîndu-mă încet, şi, în timp ce începeam să-i desfac fermoarul de la pantaloni, am auzit:

– Nu. Nu încă.

Şi, ascultînd de dorinţele ei nerostite, mi-am întors toată atenţia spre sînii ei, întîrziind acolo mai mult decît aş fi făcut-o în mod normal.

Adevărul este că am făcut efectiv dragoste pe masa din bucătărie, spărgînd un castron din porţelan ieftin în timpul agitaţiei, dar nici unul dintre noi n-a observat prea bine pierderea. Trebuie să recunosc, a fost cel mai erotic şi mai intens act sexual pe care l-am avut vreodată. Molly fusese atît de transportată, încît uitase să-şi pună diafragma. A avut orgasm, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. După aceea am rămas îmbrăţişaţi, uzi de sudoare şi mirosind a mosc pe canapeaua din camera de zi, lîngă bucătărie.

Cu toate astea, cînd s-a terminat, m-am simţit cumplit de vinovat.

Se spune că toţi oamenii sînt trişti după actul sexual. Eu cred că doar bărbaţii trăiesc melancolia postcoitală. Molly părea în acelaşi timp fericită şi dezorientată cînd îmi mîngîia penisul acum flasc, roşu şi stors de vlagă.

– Nu te-ai protejat, am spus. Înseamnă că te-ai răzgîndit în legătură cu copiii?

– Nu, spuse ea visătoare. Nu sînt în perioada fertilă a ciclului. Nu există un risc prea mare. Dar a fost grozav.

Mă simţeam din ce în ce mai vinovat, mai prădalnic şi, în general, mai rău. Simţeam că o violasem într-un mod esenţial. Îndeplinindu-i toate dorinţele nerostite, o manipulasem în cel mai rău sens al cuvîntului, angajat într-o lipsă de sinceritate condamnabilă.

Mă simţeam ca un rahat.

– Mda, am spus. A fost grozav.

Căsătoria noastră avusese loc pe terenul unei proprietăţi vechi şi încîntătoare, în afara Bostonului. Ziua aceea îmi este neclară. Îmi amintesc că mă agitam de colo-colo, căutîndu-mi cureaua, butonii şi o pereche de şosete negre suficient de bune ca să le pot purta.

Cu puţin timp înainte de începerea ceremoniei, Hal Sinclair m-a prins de cot. În smoching, părea mai distins decît atunci cînd l-am întîlnit pentru prima oară: părul lui alb strălucea în contrast cu faţa bronzată, prelungă, îngustă şi frumoasă. Avea bărbia despicată, buze subţiri şi riduri în jurul ochilor şi gurii ori de cîte ori rîdea.

Părea supărat, dar în curînd mi-am dat seama că era crispat şi nu-l mai văzusem niciodată aşa.

– Să ai grijă de fiica mea, spuse el.

M-am uitat la el, aşteptînd să spună o glumă, dar chipul său era în continuare sumbru.

– M-ai auzit?

Am spus da, bineînțeles că voi avea grijă.

– Să ai grijă de ea.

Și deodată ceva m-a izbit ca un pumn în plexul solar. Sigur! Prima mea soție fusese ucisă. Hal n-ar fi spus-o niciodată, dar, dacă nu ar fi fost neputința mea de-a urma metodele de acțiune corecte, Laura ar fi trăit. Dacă n-ar fi fost superficialitatea mea!

Ți-ai omorît prima soție, Ben, părea el să-mi spună. *N-o omorî și pe a doua.*

Fața mea a luat foc. Voiam să-i spun să se ducă în paștele mă-sii. Dar nu-i puteai spune așa ceva viitorului socru, nu în ziua căsătoriei.

Am răspuns, cît de călduros am putut:

– Nu-ți face griji, Hal. O să am.

– Am un client, Mol, am spus mai tîrziu, în timp ce sorbeam votcă și apă tonică la masa din bucătărie. Un tip normal, în toate mințile...

– Ce caută la Putnam & Stearns?

Luă o înghițitură din paharul rece.

– Excelent. Cu multă lămîie, așa cum îmi place.

Am chicotit.

– Iar acest client, care pare a fi în toate mințile, m-a întrebat dacă cred în existența percepției extrasenzoriale.

– P.E.S.

– Și a insistat că poate, într-un fel, să le prindă gîndurile altora. Să le „citească".

– Bine, Ben. Unde vrei să ajungi?

– Așa că a încercat și cu mine și m-a convins. Ce aș vrea eu să știu este: tu accepți o asemenea posibilitate?

– Nu. Da. De unde dracu' să știu? Unde bați?

– Ai auzit vreodată de așa ceva?

– Sigur. În *Zona crepusculară* cred că au fost niște episoade despre asta. Și cu un pușți dintr-un roman de Stephen King. Dar ascultă, Ben... eu... trebuie să vorbim.

– Bine, am spus prudent.

– M-a acostat azi un tip la spital.

– Ce tip?

– „Ce tip"? mă imită ea sarcastic. Ştii al naibii de bine ce tip.

– Molly, ce tot îndrugi?

– În după-amiaza asta. La spital. A zis că i-ai spus tu unde să mă găsească.

Mi-am pus băutura jos.

– Ce?

– N-ai vorbit cu el?

– Îţi jur, nici n-am idee despre ce e vorba. Cineva te-a „acostat"?

– Nu „acostat", nu vreau să spun asta. Ştii, era un tip care stătea în sala de aşteptare şi cred că trimisese vorbă prin cineva să mă cheme. Nu l-am recunoscut. Avea un aspect oarecum oficial – costum gri, cravată albastră şi aşa mai departe.

– Cine era?

– Ei, asta e. Nu ştiu.

– Nu ştii?

– Ascultă, spuse ea pe un ton ascuţit. A întrebat dacă eram Martha Sinclair, fiica lui Harrison Sinclair. Am spus că da şi l-am întrebat cine e. A întrebat dacă poate să stea de vorbă cu mine două minute şi am spus că poate.

S-a uitat la mine cu nişte ochi injectaţi şi a continuat:

– A spus că tocmai vorbise cu tine, că era un prieten de-al tatălui meu. Mi-am închipuit că asta însemna că era un angajat al Agenţiei, de vreme ce arăta aşa, şi că dorea să discute cu mine două minute, aşa că i-am spus că sînt de acord.

– Ce voia?

– A întrebat dacă ştiam ceva despre un cont pe care îl deschisese tata înainte să moară. Ceva în legătură cu un cod de acces sau aşa ceva. Nu ştiam despre ce dracu' vorbea.

– *Ce?*

– N-a vorbit cu tine, nu? spuse ea, nereuşind să-şi stăpînească un suspin. Ben, este o minciună, trebuie să fie.

– Nu i-ai aflat numele?

– Eram şocată! Aia mai puteam vorbi.

– Cum arăta?

– Înalt. Piele foarte albă, aproape albinos. Păr blond. Părea puternic, dar cumva, nu ştiu, efeminat. Hermafrodit. A spus că se ocupa de securitate la Agenţia Centrală de Informaţii, spuse ea cu o voce scăzută, subţire. A mai spus că cercetau ceva căruia i-a zis o „presupusă delapidare" făcută de tata şi dorea să ştie dacă nu mi-a lăsat nişte hîrtii şi nu mi-a dat informaţii. Dacă n-a lăsat nişte coduri de acces. Ceva de genul ăsta.

– I-ai spus că gîndesc cu cururile lor alea mari, nu-i aşa?

– I-am spus că este o greşeală îngrozitoare, ce dovadă au şi altele de felul ăsta. Iar tipul mi-a spus ceva de genul, o să luăm legătura din nou, dar între timp gîndeşte-te foarte bine la ce ţi-ar fi putut spune tatăl tău. Apoi a zis...

Vocea ei se frînse şi îşi acoperi ochii cu mîna.

– Continuă, Molly.

– A spus că delapidarea era, după toate probabilităţile, legată de asasinarea tatălui meu. Ştia de fotografie...

Îşi închise ochii.

– Mai departe.

– A spus că Agenţia făcea multe presiuni ca aceste afirmaţii să fie făcute publice, să le prezinte în mijloacele de informare în masă, iar eu am zis dar nu pot face asta, este o minciună, i-aţi ruina reputaţia. El a spus, n-am vrea să facem asta, doamnă Sinclair. Nu vrem decît să cooperaţi cu noi.

– O, Doamne, am gemut.

– Are asta vreo legătură cu Corporaţia, Ben? Cu ceea ce faci pentru Alex Truslow?

– Da, am spus. Da, cred că are.

17

Dimineaţa următoare, devreme – şi *trebuie* să fi fost devreme, pentru că Molly încă nu se sculase ca să meargă la lucru – am deschis ochii, m-am uitat prin cameră, aşa cum fac de obicei, şi am văzut pe ceasul radio electronic că nu era nici măcar ora şase.

Molly dormea lîngă mine ghemuită şi cu mîinile strînse la piept. Îmi place s-o privesc cînd doarme; îmi plac vulnerabilitatea ei de fetiţă, părul ciufulit şi chipul fără machiaj. Are capacitatea de-a dormi mult mai profund decît mine. Uneori cred că îi place mai mult să doarmă decît să facă dragoste. Şi, într-adevăr, se trezeşte mereu vioaie, fericită şi refăcută, de parcă s-ar fi întors dintr-o vacanţă scurtă, dar minunată.

În timp ce eu mă trezesc dispeptic, năucit, ţîfnos. M-am dat jos din pat, am traversat podeaua rece din lemn şi m-am dus la toaletă, sperînd că zgomotul o va trezi. Dar nici că putea fi ademenită să se despartă de visul ei, oricare ar fi fost. Apoi m-am apropiat de pat pe partea ei, m-am aşezat pe margine şi mi-am aplecat capul spre al ei.

Am fost uimit „auzind" ceva.

Nu era nimic coerent, nimic de felul scurtelor fragmente de gîndire logică pe care fusesem în stare să le culeg cu o zi în urmă.

Auzeam frînturi şi crîmpeie de sunete aproape muzicale, tonale, care nu semănau cu nici o limbă pe care o auzisem pînă atunci. Era ca şi cum ar fi răsucit butonul unui radio într-o ţară străină. Şi apoi – un mănunchi de cuvinte care aveau un sens perfect. *Computer*, am auzit şi apoi ceva care suna ca *vulpe*, pe urmă era limpede că visa ceva despre spital, *monitor*, după care,

brusc, *Ben* și pe urmă mai multe fraze din acelea fără sens, dar muzicale.

Abia atunci s-a trezit. Îmi simțise respirația pe fața ei? Ochii i s-au deschis încet, concentrîndu-se asupra mea. A sărit în sus.

– Ce este, Ben? întrebă ea repede.

– Nimic, am spus.

– Cît e ceasul? E șapte?

– E șase.

Am ezitat, apoi am spus:

– Vreau să stăm de vorbă.

– Vreau să dorm, mormăi ea și-și închise ochii. Vorbim mai tîrziu.

Se răsuci pe o parte și înșfăcă perna în brațe. I-am atins umărul:

– Mol, iubito. Trebuie să vorbim acum.

Cu ochii închiși, mormăi: „Bine". I-am atins umărul din nou și ochii i s-au deschis la loc:

– Ce?

S-a sculat încet în capul oaselor. M-am ridicat în pat și mi-a făcut loc:

– Molly... am început și apoi m-am oprit.

Cum era să spun asta? Cum să explic ceva ce nu avea sens nici măcar pentru mine însumi?

– Hmm?

– Mol, o să fie foarte greu să-ți explic. Cred că va trebui doar să asculți. N-o să mă crezi, mă aștept la asta – sigur, nici eu n-aș crede – dar deocamdată ascultă-mă și atît. Bine?

Mă privi un moment cu suspiciune.

– Asta are legătură cu tipul de la spital, nu-i așa?

– Te rog, ascultă. Știi, tipul ăsta de la CIA a venit și m-a rugat să mă supun la un examen cu un poligraf PRM.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Cred că PRM-ul mi-a făcut ceva – la creier.

Ochii ei s-au mărit, apoi sprîncenele i s-au arcuit a îngrijorare.

– Ce s-a întîmplat, Ben?

– Stai, ascultă. E ceva rău de tot. Crezi cel puţin în posibilitatea ca unele fiinţe omeneşti să posede o percepţie extrasenzorială?

– Clientul ăsta despre care mi-ai spus aseară, spuse ea. Nu există nici un client, nu? O, Ben.

– Ascultă, Molly...

– Ben, am nişte prieteni pe care-i poţi consulta. La spital...

– Molly...

– Oameni foarte buni, foarte deştepţi. Şeful secţiei de psihiatrie pentru adulţi este efectiv un...

– Pentru Dumnezeu, n-am luat-o razna.

– Atunci...

– Ascultă, să ştii că au apărut mai multe studii în ultimele decenii, care demonstrează – fără a fi concludente, dar cel puţin sînt convingătoare, dacă ai o minte deschisă – *posibilitatea* ca unii dintre noi să poată percepe gîndurile altora. Uite, am continuat. În februarie 1993, un psiholog de la Cornell a susţinut o lucrare la întîlnirea anuală a Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei. Asta-i o chestie oficială. El a prezentat probe statistice serioase, care demonstrau că P.E.S. există – că fiinţele omeneşti pot cu adevărat să citească gîndurile altora. Lucrarea lui a fost acceptată spre publicare la cea mai prestigioasă revistă de psihologie. Iar preşedintele secţiei de psihologie de la Harvard a spus că a fost „foarte convins".

Ea a părut să se bosumfle şi nici nu s-a mai uitat la mine, dar eu am continuat neclintit.

– Pînă de curînd nu am dat nici o atenţie acestor probleme. Lumea-i plină de negustori şi şarlatani şi am respins întotdeauna acel tip de oameni ca fiind naivi, dacă nu chiar mai rău.

Acum băteam cîmpii, încercînd cu disperare să par cît de raţional, de realist şi de avocat puteam.

– Hai să trec la obiect. CIA, vechiul KGB şi alte cîteva servicii de informaţii din întreaga lume – cred că şi Mossad-ul din Israel – au fost dintotdeauna interesate de posibilităţile de spionaj ale oamenilor care posedă fie şi un minimum de – nu găsesc un cuvînt mai bun – capacităţi „psihice". Există programe bine finanţate care caută astfel de oameni – asta este realitatea – şi încearcă să-i folosească la informaţii. Cînd lucram la Agenţie, îmi amintesc că am auzit zvonuri despre un asemenea program special. Şi acum am citit destul de mult despre asta.

Molly clătina încet din cap, cu toate că nu puteam să spun dacă era în semn de neîncredere sau de tristeţe. Mi-a atins genunchiul cu mîna şi a spus:

– Ben, crezi că Alex Truslow e amestecat în asta?

– Dă-mi voie să termin, am spus. Cînd am...

Vocea mea se pierdu în timp ce mă gîndeam la ceva.

– Hmm?

Am ridicat o mînă ca s-o fac să tacă. Am încercat să-mi golesc mintea, apoi m-am concentrat. Sigur, dacă era atît de supărată pe cît părea...

Rosenberg, am auzit, mai clar ca oricînd. Mi-am muşcat buza de jos şi am continuat să mă concentrez:

...lăsat să facă împuţita asta de treabă pentru Truslow. Trebuie să fie aşa de greu pentru el să vină iar în contact cu fantomele astea după ce a renunţat la tot, după ceea ce s-a întîmplat cu el, trebuie să plătească un tribut. Stan Rosenberg îşi va face timp pentru el astăzi dacă-l rog, ca pe o favoare specială...

Am spus:

– Molly, ai de gînd să-l suni pe Stan Rosenberg, da? Aşa îl cheamă, nu-i aşa?

Mă privi cu tristeţe:

– Este noul şef de la psihiatrie. Ţi-am spus despre el mai de mult, nu?

– Nu, Molly. Niciodată. Erau gîndurile tale.

Dădu din cap şi privi în altă parte:

– Molly. Hai să ne jucăm puţin. Vreau să te gîndeşti la ceva. Gîndeşte-te la ceva ce eu nu pot *să ştiu.*

– Ben, spuse ea, cu un zîmbet slab pe faţă.

– Gîndeşte-te la... gîndeşte-te la numele învăţătoarei tale din clasa întîi. *Fă-o*, Molly.

– Bine, spuse ea cu răbdare.

Îşi închise ochii, ca şi cum s-ar fi gîndit foarte serios, iar eu mi-am eliberat mintea şi am auzit – *doamna Nocito.*

– E doamna Nocito, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap. Apoi se uită la mine exasperată şi spuse:

– Ce rost are asta, Ben? Te distrezi?

– La dracu', ascultă-mă. Mi s-a întîmplat ceva la laboratorul PRM al lui Rossi. Mi-a modificat cumva creierul, mi-a făcut ceva. Am ieşit de-acolo cu o capacitate de a – cum aş putea să explic? – de a auzi sau a citi gîndurile altora. Nu tot timpul şi nu toate gîndurile. Numai lucruri la care ceilalţi se gîndesc cu furie, teamă sau emoţie – dar pot s-o fac. Evident, cineva a descoperit că un aparat de proiectare a rezonanţei magnetice, foarte puternic, poate modifica creierul sau cel puţin *unele* creiere...

Cinci cinci cinci zero şapte doi zero. Cînd se duce la baie sau cînd merge jos, am s-o sun pe Maureen. Ea o să ştie ce e de făcut...

– Molly. Ascultă-mă. Ai de gînd să suni pe cineva care se numeşte Maureen. Numărul de telefon este 555-0720.

Se uită la mine posomorîtă:

– N-aveam cum să ştiu asta, Molly. Nici vorbă. Crede-mă.

Ea continuă să se uite la mine, cu lacrimi sclipind în ochii ei şi cu gura uşor deschisă.

– Cum ai făcut asta? şopti ea apoi.

O, slavă Domnului. Slavă Domnului.

– Molly, vreau să te gîndeşti la ceva – ceva ce eu nu *pot* să ştiu că gîndeşti. Te rog.

Şi-a adus genunchii la piept, i-a cuprins în braţe şi şi-a strîns gura.

Trollope. N-am citit niciodată Turnurile din Barchester. *Vreau să o citesc în curînd. În vacanța viitoare...*

– Te gîndești că nu ai citit niciodată *Turnurile din Barchester* de Trollope, am spus foarte prudent.

Molly trase aer în piept încet, abia perceptibil.

– O, nu. O, nu.

Am dat din cap.

– O, nu, a spus ea și am fost surprins să văd cum fața ei era cuprinsă de o expresie nu de emoție, ci de teamă nemăsurată. O, Ben, a repetat ea. Te rog. Nu.

Se trăgea de bărbie cu un gest inconștient, de adîncă reflecție. Se dădu jos din pat și începu să meargă de colo-colo.

– Ai fi de acord să te vadă cineva de la spital? întrebă ea. De exemplu un neurolog, cineva cu care am putea să vorbim despre asta?

M-am gîndit un moment.

– Nu, nu cred.

– De ce nu?

– Cine o să mă creadă?

– Dacă le faci și lor ce mi-ai făcut mie – dacă *demonstrezi* pur și simplu – cum ar putea să *nu* te creadă?

– Așa e. Dar ce rost ar avea? Ce-am descoperi?

Își flutură mîinile în aer, iar apoi și le lăsă să cadă pe lîngă corp.

– Modul în care s-a întîmplat asta, spuse ea și vocea ei căpătă acea notă stridentă, de tensiune. Cum de-a fost posibil să se întîmple?

– Molly, am spus, întorcîndu-mă cu fața la ea, în timp ce se juca cu un ghioc de pe masa de toaletă. S-a întîmplat. Nimeni nu-mi va spune ceva ce nu știu.

Se uită la mine.

– Cît de mult crezi că știe Alex Truslow?

– Despre mine? Probabil că nimic. Și nu l-am lăsat nici pe Rossi să afle – cel puțin *cred* că nu l-am lăsat...

– Ai vorbit cu Alex despre asta?

– Nu încă.

– De ce nu?

– Păi... nu ştiu.

– Telefonează-i acum.

– E la Camp David.

Se uită la mine batjocoritor.

– Se întîlneşte cu preşedintele, am explicat.

– Funcţia de director. Înţeleg. Lui Bill Stearns i-ai spus?

– Nu, sigur că nu.

Făcu o pauză.

– De ce nu?

– Cum adică, de ce...

– Adică, de ce ţi-e teamă?

– Haide, Molly...

– Nu, Ben, gîndeşte-te bine un moment.

Reveni lîngă marginea patului şi se aşează lîngă mine, încă jucîndu-se cu buza inferioară, de culoare roz, a ghiocului.

– Truslow Associates este angajată să găsească o comoară care lipseşte. Este o muncă strict secretă, aşa că un tip de la CIA vine pînă aici şi, sub pretext că te verifică, te supune la chestia asta. Un detector de minciuni superior. Aşa cum ţi-au spus. Aşa cum poate că stau cu adevărat treburile. Bun. Dar ce te face să crezi că ei sînt *conştienţi* că acest PRM superputernic mai are şi alt fel de – hai să-i spunem efect secundar – de a reorganiza creierul omenesc, sau doar o mică *parte* a creierului omenesc? În aşa fel încît oamenii trataţi astfel să poată căpăta aptitudinea de-a asculta undele emise de creierele altora? Adică, de unde ştii că ei *ştiu* ce ţi-au făcut, ce i-ar *putea* face oricui?

– După ceea ce ţi s-a întîmplat ieri – cu tipul de la spital, cum de mai poţi să gîndeşti altceva?

– Ben, spuse ea cu o voce firavă, după un moment de tăcere.

– Da?

Se întoarse spre mine, destul de aproape pentru un sărut, cu fața îngrijorată.

– Cînd am făcut dragoste aseară. În bucătărie.

M-am retras brusc, involuntar, vinovat.

– Mda?

– O făceai, nu-i așa?

– Făceam...

– Îmi citeai gîndurile, nu-i așa?

Revenise la tonul ascuțit.

Am zîmbit încordat.

– Ce te face să...

– Ben.

– Tu și cu mine nu avem nevoie de percepție extrasenzorială, am început cu o falsă jovialitate.

Se trase din îmbrățișarea mea.

– Ai făcut-o, nu-i așa?

Acum era furioasă.

– Îmi ascultai gîndurile, fanteziile, așa-i?

Înainte să pot spune da, mi-a aruncat pe un ton veninos:

– Ticălosule!

Se ridică în picioare, cu mîinile în șolduri, privindu-mă drept în față.

– Ticălosule, spuse ea cu un glas mai liniștit. Să nu-mi mai faci așa ceva niciodată.

18

Presupun că reacţia lui Molly era uşor de înţeles. Este înfiorător să ştii că cele mai intime gînduri, despre care fiecare crede că sînt inaccesibile pentru toată lumea în afară de el însuşi, pot fi ascultate pe furiş.

Tocmai ne bucuraserăm de cel mai grozav act sexual pe care îl trăiserăm vreodată Molly şi cu mine, dar acum asta trebuie să i se fi părut ieftin, fraudulos. În fond însă, de ce? În mod logic, această putere mă făcuse să aflu ceva ce de obicei nu puteam şti niciodată, ceva ce dorea în secret o altă persoană, dîndu-mi ocazia să-i ofer acel ceva.

N-am dreptate?

Cu toate acestea, unul dintre lucrurile care ne face fiinţe inteligente este capacitatea de a *nu* ne împărţi gîndurile cu ceilalţi – de a hotărî ce să dezvăluim şi ce să ţinem secret. Şi iată că eu treceam peste această barieră. Molly părea deosebit de distantă cînd ne-am sărutat de rămas-bun, o oră mai tîrziu. După cele ce tocmai aflase despre mine, cine o putea condamna?

Cred că, pînă la un punct, sperasem să mă trezesc în dimineaţa aceea şi să-mi dau seama că totul nu fusese decît un vis, că mă voi duce la serviciul meu sigur şi liniştitor de avocat specialist în proprietate intelectuală, că voi trece prin toate conferinţele şi întîlnirile ca de obicei.

Asta poate să vi se pară puţin ciudat. La urma urmei, capacitatea de-a citi gîndurile altora este una dintre acele fantezii generale sau vise pe care mulţi dintre noi le ţin ascunse. Mai sînt şi cei aflaţi la graniţa nebuniei, care cumpără cărţi şi benzi de

magnetofon ce le promit să-i învețe percepția extrasenzorială. Într-un moment sau altul, ne-am dorit cu toții o asemenea putere.

Dar să știți că nu o vreți cu adevărat. Credeți-mă pe cuvînt. De îndată ce-am ajuns la birou și am vorbit puțin cu Darlene, am închis ușa biroului și mi-am chemat la telefon agentul de bursă, John Matera, de la Shearson. Mi-am trecut cîteva mii de dolari din contul de economii în contul de curtaj de la Shearson. Asta, plus micul rest de avere pe care încă îl aveam investit în cîteva acțiuni sigure – majoritatea la Nynex și alte întreprinderi de utilitate publică – mi-ar fi dat suficienți bani cu care să mă descurc. De fapt, jucam cu banii pe care mi-i avansase Bill Stearns ca să fac față falimentului, sărăciei și ruinei.

Dar, la urma urmei, era un lucru sigur.

– John, am spus după cîteva amabilități, la ce preț vinde Beacon Trust?

John, care era un tip dintr-o bucată, direct, răspunse fără să facă o pauză:

– Pe nimic. E gratis. O dau oricui e destul de nebun ca să arate un interes. La ce dracu' vrei rahatul ăla, Ben?

– Care este prețul ceruț?

Scoase un oftat lung, din toată inima. Se auzi păcănitul tastelor computerului și apoi John spuse:

– Se cere unsprezece și jumătate, se cumpără la unsprezece.

– Ia să vedem, am spus. Pentru treizeci de mii de dolari, asta înseamnă că pot căpăta – ce?...

– Un ulcer. Nu fi nebun.

– John, pur și simplu fă-o.

– Nu am voie să-ți dau sfaturi, spuse John. Dar să te gîndești bine și să mă suni cînd îți mai vine mintea la cap.

Cu toate protestele lui vehemente, am dat ordin să cumpere 2800 de acțiuni Beacon Trust cu pînă la unsprezece și un sfert. Zece minute mai tîrziu m-a sunat să-mi spună că eram „mîndrul

proprietar" al celor 2 800 de acţiuni Beacon Trust cumpărate la unsprezece dolari bucata şi n-a putut să nu adauge: „Cap sec".

Am zîmbit în sinea mea cîteva secunde şi apoi mi-am adunat tot curajul ca să-l sun pe Truslow. Amintindu-mi brusc că se ducea la Camp David, am intrat pe moment în panică. Era urgent să-l găsesc, să aflu dacă ceea ce se întîmplase cu mine se întîmplase „intenţionat", dacă el ştia...

Dar cum să dau de el?

Am telefonat mai întîi la Truslow Associates, unde secretara lui m-a informat că plecase din oraş şi nu putea fi contactat. Da, a spus ea, ştia cine eram, ştia că eram un prieten, dar nici măcar ea nu ştia cum să ia legătura cu el.

Apoi am sunat la casa lui din Louisburg Square. La telefon a răspuns o femeie (probabil menajera) care a spus că domnul Truslow era plecat din oraş – „la Washington, cred" – şi că doamna Truslow era în New Hampshire. Mi-a dat numărul de telefon din New Hampshire şi, în sfîrşit, am găsit-o pe Margaret Truslow. Am felicitat-o pentru alegerea lui Alex, iar apoi i-am spus că trebuia să iau legătura cu el imediat.

Ea ezită.

– Nu se poate să mai aştepte, Ben?

– E urgent, am spus.

– De ce nu vorbeşti cu secretara lui? Ea nu poate să facă nimic pentru tine?

– Trebuie să vorbesc cu Alex, am spus. Imediat.

– Ben, ştii că este în Maryland, la Camp David, spuse ea cu delicateţe. Nu ştiu cum să ajung la el şi am sentimentul că nu este momentul potrivit ca să-l deranjez.

– *Trebuie* să existe o cale de a ajunge la el, am insistat. Şi cred că o să vrea să fie deranjat. Dacă este cu preşedintele sau aşa ceva, mă rog. Dar dacă nu este...

Părînd cumva enervată, ea fu de acord să telefoneze persoanei de la Casa Albă care îl contactase prima dată pe Alex, ca

să vadă dacă soţul ei putea fi găsit. Ea fu de asemenea de acord să transmită dorinţa mea ca atunci cînd (şi dacă) Truslow mă va suna, s-o facă de la un aparat portabil cu dispozitiv de bruiaj.

Şedinţele acţionarilor de la Putnam & Stearns sînt la fel de plicticoase ca şedinţele acţionarilor de pretutindeni, în afară, probabil, de cele de la televiziune, de la *L.A. Law*. Ne întîlnim o dată pe săptămînă, în dimineţile de vineri la ora zece, ca să discutăm ce vrea Bill Stearns să discutăm şi să decidem ceva ce trebuie să decidem.

În timpul acestei şedinţe, după ce ne-am servit cu cafea şi chifle dulci, foarte bune, de la furnizorul firmei, am trecut la un număr de probleme care mergeau de la cele mai plicticoase (cîţi asociaţi ar trebui să angajăm anul viitor?) la cele uşor senzaţionale (ar trebui firma să accepte să reprezinte un celebru baron al crimei din lumea interlopă a Bostonului – nu, hai să-i spunem „presupus" baron al crimei – care se întîmplă să fie fratele unuia dintre cei mai puternici politicieni ai statului şi care era acuzat de fraudă de către Comitetul Loteriei de Stat?).

Răspunsurile: Nu, pentru baronul crimei şi şase la capitolul asociaţi. Dacă n-ar fi fost singura chestiune de afaceri care să mă privească pe mine – aş putea pregăti un caz bun pentru un conglomerat mamut din industria alimentară care să-i impresioneze aşa de mult, încît să mă angajeze în procesul lor împotriva unui „alt" conglomerat din industria alimentară, referitor la cine de la cine a furat formula pentru o grăsime sintetică – n-aş fi fost în stare deloc să-mi menţin atenţia asupra celor ce se discutau.

Mă simţeam neliniştit şi, categoric, deloc ca un avocat, de parcă mă aşteptam în orice moment să-mi ies din fire. Bill Stearns, în capul mesei de conferinţe în formă de sicriu, părea să-mi arunce prea multe priviri. Eram paranoic? Oare ştia?

Nu, întrebarea potrivită era: Cît de mult ştia?

Eram tentat să încerc să mă acordez la gîndurile colegilor mei acţionari, în timp ce mîzgăleau distraţi pe bucăţele de hîrtie

sau vorbeau clar, dar, ca să spun drept, era greu. Atît de mulţi dintre parteneri erau la limita răbdării, nervoşi, iritaţi, supăraţi, încît larma se ridica aidoma unui zid înalt de zgomote sau ca un vîrtej de palavre care suiau din perete în perete şi din care nu puteam să deosebesc gîndurile unei persoane de vorbele rostite ale alteia. Da, am descris deosebirea calitativă – adică diferenţa de timbru – a gîndurilor pe care le-am putut recepta, faţă de vocea normală, vorbită. Dar diferenţa este una subtilă şi, cînd se petreceau prea multe, era pur şi simplu derutant şi frustrant.

Totuşi, nu mă puteam opri să nu receptez gînduri întîmplătoare. La un moment dat l-am auzit pe Todd Richlin, şmecherul financiar al firmei, discutînd despre plăţi, încasări şi achitări şi în acelaşi timp am deslusit, suprapuse, gîndurile lui frenetice şi agitate – *Stearns tocmai şi-a ridicat sprîncenele, ce vrea să însemne?* şi *Kinney încearcă să mă umilească, măgarul.* Peste toate, veneau interjecţii de la Thorne sau Quigley, ceva despre angajarea unui consultant din afară care să-i instruiască pe asociaţii noştri practic analfabeţi într-ale scrisului şi cititului, iar apoi gîndurile *lor* despre asta. Aşa că ceea ce aveam la sfîrşit era un tumult de coşmar, care treptat mă conducea spre neatenţie.

Şi în tot acest timp, ori de cîte ori priveam spre capul mesei de conferinţe, Bill Stearns părea să se uite la mine.

În curînd, şedinţa începu să capete acel ritm accelerat care indica întotdeauna faptul că mai aveam ceva mai puţin de o jumătate de oră la dispoziţie.

Richlin şi Kinney erau prinşi într-un fel de luptă de gladiatori în ceea ce privea cursul litigiului corporativ care implica Viacorp-ul, o uriaşă companie de spectacole din Boston, iar eu încercam să-mi limpezesc capul de toată hărmălaia aia, cînd l-am auzit pe Stearns încheind întîlnirea, după care s-a ridicat de pe locul său şi a ieşit din cameră.

Am alergat să-l prind, dar el a continuat să meargă cu un pas grăbit pe hol.

– Bill! am strigat.

Se întoarse ca să mă privească; ochii îi erau ca de oțel, dar nu se opri din mers. Se pare că ținea în mod voit o distanță fizică apreciabilă între noi. Jovialul Bill Stearns dispăruse, fusese înlocuit de un om cu o atitudine severă, înspăimîntător de zelos. *Știa și el?*

– Nu pot să stau de vorbă cu tine acum, Ben, spuse el cu o voce ciudată, categorică, pe care nu i-o mai auzisem înainte.

La cîteva minute după ce m-am întors în biroul meu, mi s-a făcut legătura prin telefon cu Alexander Truslow.

– Iisuse Hristoase, Ben, e ceva important?

Vocea lui avea acel ton ciudat, plat, pe care-l conferea dispozitivul de bruiaj.

– Da, Alex, este, am spus. Este o linie sigură?

– Da. Mă bucur că m-am gîndit să iau dispozitivul cu mine.

– Sper că nu te-am scos de la o întîlnire cu președintele sau ceva de genul ăsta.

– Nu, nu. Se întîlnește cu doi dintre membrii cabinetului să discute ceva în legătură cu criza germană, așa că mi-am luat tălpășița. Ce s-a întîmplat?

I-am făcut un raport scurt a ceea ce se petrecuse în „Laboratoarele de Cercetare a Dezvoltării" și, pe cît de rezervat am putut, i-am povestit despre ce eram în stare acum să fac.

A urmat o pauză lungă, interminabilă. Tăcerea părea infinită. O să creadă că mi-am pierdut mințile? O să închidă?

Cînd în cele din urmă vorbi, o făcu aproape în șoaptă.

– Proiectul Oracol, răsuflă el.

– Ce?

– Doamne. Am auzit niște povești – dar chiar așa...

– Tu *știi* despre asta?

– Doamne Dumnezeule, Ben. Știam că tipul ăsta, Rossi, a fost cîndva implicat într-un astfel de experiment. Am crezut... Iisuse, auzisem că se obținuseră ceva succese, că funcționase pe o persoană, dar ultima oară cînd am auzit despre asta Stan

Turner blocase tot proiectul, cu destul de multă vreme în urmă. Deci asta urmărea în realitate. Trebuia să-mi închipui că era ceva necurat în povestea lui Rossi.

– Nu ai fost informat?

– Informat? Mi-au spus că este o verificare cerută de regulament. Înţelegi ce am vrut să spun cînd ţi-am zis că se coace ceva? Compania a scăpat de sub control. La dracu', nu mai ştiu în cine pot să mai am încredere...

– Alex, am spus. Va trebui să-mi întrerup complet legăturile cu firma ta.

– Eşti sigur, Ben? întrebă Truslow.

– Îmi pare rău. Pentru siguranţa mea, a lui Molly şi a ta, va trebui să mă dau la fund o perioadă. Să nu mai stau la vedere. Să întrerup toate contactele cu tine sau cu oricine altcineva asociat cu CIA.

– Ben, ascultă-mă. Mă simt răspunzător – eu sînt cel care te-a băgat în asta. Orice te-ai hotărît să faci, o să-ţi respect decizia. O parte din mine vrea să-i dai bătaie înainte, să vedem ce vor aceşti cow-boy ai Agenţiei de la tine. O altă parte ar vrea să te îndemne să te duci pur şi simplu la locul nostru de vacanţă şi să te ascunzi o vreme. Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Nu ştiu ce dracu' s-a întîmplat cu mine. Încă nu am înţeles. Nu ştiu dacă voi înţelege vreodată. Dar...

– N-am nici un drept să-ţi spun ce să faci. Tu hotărăşti. Poate vrei să vorbeşti cu Rossi, să afli ce vrea de la noi. Poate că este periculos. Poate că este mai degrabă excesiv de zelos. Pune-ţi mintea la contribuţie, Ben. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

– Bine, am spus. Am să mă mai gîndesc.

– Între timp, dacă pot să fac ceva...

– Nu, Alex. Nimic. În acest moment, nimeni nu poate face nimic.

Imediat după ce am închis telefonul, acesta a sunat din nou.

– Un bărbat pe nume Charles Rossi, m-a anunţat Darlene prin interfon.

Am ridicat receptorul.

– Rossi, am spus.

– Domnule Ellison, o să fie nevoie să veniți cît de repede puteți și...

– Nu, am spus. Nu am nici un aranjament cu CIA. Aranjamentul meu era cu Alexander Truslow. Și din clipa asta aranjamentul s-a încheiat.

– Hei, stați puțin...

Dar deja închisesem.

19

John Matera, agentul meu de bursă de la Shearson, era atît de emoţionat, încît cu greu putea rosti cuvintele.

– Iisuse, spuse el. Ai auzit?

Vorbea pe linia oficială de la Shearson, aşa că am spus cu nevinovăţie:

– Ce să aud?

– Beacon – ce s-a întîmplat cu Beacon – au fost cumpăraţi de Saxon...

– Grozav, am spus, simulînd entuziasmul. Ce înseamnă asta pentru stocul de acţiuni?

– Ce înseamnă? *Ce înseamnă?* A crescut deja cu treizeci de afurisite de puncte, Ben. Ţi-ai... ţi-ai triplat banii şi ziua încă nu s-a terminat. Deja ai adunat mai mult de şaizeci de mii de dolari, ceea ce nu e deloc rău pentru două ore de muncă. Hristoase, dacă ai fi putut cumpăra toate acţiunile...

– Vinde-le, John.

– Ce paştele mă-sii...?

– Pur şi simplu vinde-le, John. Acum.

Din nu ştiu ce motiv, nu simţeam exaltare. În schimb, simţeam un val de frică întunecat şi amar care mă cuprindea. Orice altceva mi se întîmplase în ultimele cîteva ore putea fi, pînă la un anumit punct, considerat rodul imaginaţiei mele, un fel de înşelătorie cumplită. Dar eu citisem mintea unei fiinţe omeneşti, aflasem, deci, informaţii secrete şi iată, aveam proba concretă.

Nu numai pentru mine, ci pentru oricine m-ar fi putut urmări. Ştiam că exista un risc serios ca CGS să fie suspicioasă

în privința acestei schimbări rapide, dar aveam nevoie de bani și mă lăsam condus de bunul-simț.

I-am dat instrucțiuni rapide în legătură cu ceea ce avea de făcut cu banii luați pe vînzare și în care cont să-i pună, iar apoi am închis. Pe urmă l-am sunat pe Edmund Moore, la Washington. Telefonul zbîrnîi întruna – nu avea robot; Ed Moore considerase întotdeauna aceste invenții drept grosolane și tocmai cînd eram pe punctul să închid, mi-a răspuns o voce bărbătească:

– Da?

Vocea unui bărbat tînăr, nu a lui Ed. Vocea cuiva care ocupa un post important.

– Cu Ed Moore, vă rog, am spus.

Pauză.

– Cine e la telefon?

– Un prieten.

– Numele, vă rog.

– Nu-i treaba dumitale. Vreau să vorbesc cu Elena.

În fundal, am auzit vocea unei femei, înaltă și ascuțită, precum și plînsul ei ridicîndu-se și pierzîndu-se ritmic.

– Cine este? întrebă vocea femeii.

– Nu poate să vină la telefon, domnule. Îmi pare rău.

În spate, plînsul se auzi mai tare, apoi se transformă în cuvinte: „O, Doamne!" și „Iubitul meu! Iubitul meu!" după care se auzi un icnit puternic, îndurerat.

– Ce naiba se întîmplă? am întrebat.

Omul acoperi telefonul, se consultă cu cineva și apoi reveni pe linie.

– Domnul Moore a murit. Soția lui l-a descoperit cu doar cîteva minute în urmă. S-a sinucis. Îmi pare rău. Asta-i tot ce pot să vă spun.

Rămăsesem stană de piatră, aproape fără grai.

Ed Moore... să se sinucidă? Dragul meu prieten și mentor, acel bătrîn mărunțel, loial, și, mai presus de toate, extraordinar

de inimos. Eram prea uluit, prea şocat ca să plîng pentru el, aşa cum ştiam că ar fi trebuit.

Nu se putea.

Sinucidere? Vorbise despre ameninţări vagi la adresa lui; se temuse pentru viaţa lui. În mod sigur nu era nici o sinucidere. Totuşi, chiar păruse dezorientat şi derutat cînd stătuserăm de vorbă.

Edmund Moore murise.

Dar nu se sinucisese.

Am sunat la Spitalul Massachusetts şi am pus să fie sunată Molly prin pager. Aveam încredere în bunul ei simţ, în sfaturile ei sănătoase şi aveam nevoie de ele acum mai mult ca oricînd.

Eram foarte speriat. Există o tendinţă – bravada masculină – în rîndul noilor recruţi pentru funcţia de agenţi secreţi să minimalizeze şi să rîdă de sentimentul de teamă, de parcă acesta ţi-ar micşora cumva competenţa şi bărbăţia. Dar oamenii de teren cu experienţă ştiu că frica poate fi cel mai bun aliat. Trebuie întotdeauna să asculţi şi să ai încredere în propriile instincte.

Instinctele îmi spuneau acum că acest talent, apărut brusc, ne puseseră atît pe Molly, cît şi pe mine în mare pericol.

După o aşteptare îndelungată, operatoarea de la pager intră pe fir şi spuse, cu o voce răguşită din cauza ţigărilor:

– Îmi pare rău, domnule, nu răspunde. Doriţi să vă fac legătura la secţia de reanimare pentru naşteri?

– Da, vă rog.

Femeia care răspunse la SRN avea un uşor accent spaniol.

– Nu, domnule Ellison, îmi pare rău, a plecat deja.

– A plecat?

– A plecat acasă. Cam în urmă cu zece minute.

– *Ce?*

– A trebuit să plece brusc. A spus că este urgent, ceva în legătură cu dumneavoastră. Am presupus că ştiţi.

Am închis şi m-am grăbit spre lift, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte.

Ploaia cădea în rafale, împinsă de vînt aproape cu forţa unei furtuni. Cerul era de un cenuşiu ca al metalului de puşcă, brăzdat cu galben. Oamenii mergeau îmbrăcaţi cu cizme de cauciuc galbene şi impermeabile kaki, în timp ce umbrelele lor negre erau date peste cap de vîntul şuierător.

Pe cînd urcam treptele casei mele, udat pînă la piele în timpul scurtei plimbări de la taxi pînă la uşa din faţă, se întunecase şi toate luminile din casă păreau să fie stinse. Ciudat.

M-am grăbit să intru în holul exterior. De ce să se fi întors Molly acasă? Era programată să fie de gardă la spital.

Primul lucru ciudat pe care l-am observat era faptul că alarma era închisă. Însemna oare că era acasă? Molly plecase după mine în dimineaţa aceea şi ea era întotdeauna scrupuloasă – chiar puţin obsedată – în legătură cu punerea în funcţiune a alarmei, deşi erau puţine lucruri sau chiar nimic de furat.

Cînd am deschis uşa de la intrare, am observat un al doilea lucru ciudat: geanta diplomat a lui Molly pe care o lua cu ea oriunde se ducea era acolo, în hol.

Trebuia să fie acasă.

Am aprins cîteva lumini şi am urcat scările în tăcere, spre dormitorul nostru. Era întuneric şi nu se vedea nici urmă de Molly. Am mai urcat un şir de trepte spre camera pe care o folosea ca birou, deşi în acel moment era în renovare.

Nimic.

Am strigat: „Molly?"

Nici un răspuns.

Adrenalina a început să-mi curgă prin sînge şi am făcut o serie de calcule în minte.

Dacă nu era aici, putea să fie pe drum? Dacă aşa era, cine sau ce o făcuse să vină acasă? Şi de ce nu încercase să mă sune?

– Molly? am strigat, puţin mai tare.

Tăcere.

Am coborît scările în goană, cu inima bătîndu-mi puternic, aprinzînd luminile în timp ce mă mişcam.

Nu, nu era în camera de zi. Şi nici în bucătărie.

– Molly? am spus cu voce tare.

O tăcere deplină, cumplită, s-a aşternut.

Apoi am tresărit cînd telefonul a început să sune.

Am sărit să ridic receptorul şi am zis din nou: „Molly?"

Nu era Molly. Era o voce de bărbat, necunoscută.

– Domnul Ellison?

Avea accent, dar nu-mi dădeam seama de care.

– Da?

– Trebuie să vorbim. Este urgent.

– *Ce paştele mamei voastre aţi făcut cu ea?* am explodat. *Ce...*

– Vă rog, domnule Ellison. Nu la telefon. Nu în casa dumneavoastră.

Am tras aer în piept încet, încercînd să-mi domolesc bătăile inimii.

– Cine este?

– Afară. Trebuie să ne întîlnim chiar acum. Este o problemă de siguranţă pentru voi. Pentru noi toţi.

– Unde dracu'... am încercat să spun.

– Toate vor fi explicate, se auzi din nou vocea. Vom vorbi...

– Nu, am spus. În momentul ăsta vreau să ştiu...

– *Ascultă*, şuieră vocea cu accent în receptor. Este un taxi la capătul cvartalului. Chiar acum soţia ta este în el şi te aşteaptă. Trebuie s-o iei la stînga, pe lîngă bloc...

Dar n-am mai aşteptat să termine. Am aruncat receptorul pe podea, m-am răsucit şi am alergat spre uşa de la intrare.

20

Strada era întunecoasă, liniştită şi alunecoasă din cauza ploii. Cădea o burniţă uşoară, aproape ca o ceaţă.

Era acolo, la capătul blocului – un taxi galben, la cîţiva metri distanţă. De ce la capătul blocului? De ce acolo? mă întrebam.

Şi în timp ce o porneam într-acolo, alergînd, accelerînd, am zărit pe bancheta din spate a taxiului conturul unui cap de femeie, claia de păr lung, negru, nemişcată.

Chiar era Molly?

Nu puteam să fiu sigur de la distanţa aceea, dar se putea – *trebuia* – să fie. De ce, mă întrebam cu frenezie în timp ce dădeam din picioare, de ce era acolo? Ce se întîmplase?

Dar ceva părea în neregulă. Instinctiv, am încetinit pînă am ajuns să merg repede, întorcînd capul în ambele părţi.

Ce era?

Ceva. Prea mulţi trecători pe stradă la ora asta, seara, pe ploaie. Mergeau prea nepăsători. De obicei, oamenii se grăbesc cînd plouă, ca să scape neudaţi...

Oare eram paranoic?

Sigur că erau trecători obişnuiţi, ce altceva?

Doar pentru moment, în realitate o fracţiune de secundă, am prins privirea unuia dintre pietoni. Înalt, slab, îmbrăcat cu un impermeabil negru sau bleumarin şi cu o şapcă tricotată, de culoare închisă.

Părea că se uita la mine. Ochii noştri s-au întîlnit timp de o secundă.

Faţa lui era extraordinar de palidă, ca şi cum ar fi fost complet golită de culoare. Buzele lui erau subţiri şi la fel de palide ca şi restul feţei. Sub ochi avea cearcăne adînci, galbene, care se întindeau pînă la pometii obrajilor. Părul, sau ce se putea vedea de sub şapcă, era de un blond deschis, ca paiul, pieptănat spre spate.

Imediat se uită în altă parte, indiferent.

Aproape un albinos, spusese Molly. Bărbatul care o „acostase" la spital, care dorise să ştie despre nişte conturi, despre nişte bani pe care i-ar fi putut lăsa Harrison Sinclair prin testament.

Toată treaba părea în neregulă. Telefonul, Molly care stătea în taxi: mirosea a ceva putred şi anii mei de pregătire la Agenţie mă învăţaseră să miros lucrurile într-un fel anume, să văd lucrături şi... ceva mi-a atras privirea, o mică sclipire a unui obiect, o strălucire a unui lucru – de metal? – în lumina lămpii din cealaltă parte a străzii înguste.

Atunci l-am auzit, un fîşîit slab de stofă pe stofă sau de stofă pe piele, un sunet familiar, ce se distingea de toate celelalte zgomote stradale din jur, *un toc de piele* oare?

M-am aruncat pe trotuar chiar în timp ce o voce profundă şi masculină striga: *Culcat!*

Brusc, tăcerea fu zguduită de o hărmălaie îngrozitoare.

Următorul moment fu unul de teroare, un talmeş-balmeş drăcesc de explozii şi ţipete – fîşîitul pistoalelor semiautomate cu amortizor, zgomotul strident al gloanţelor care găureau capotele maşinilor din faţa mea. De undeva se auzi un scrîşnet de frîne, urmat de o explozie de sticlă. Undeva, o fereastră fusese aruncată în aer – o împuşcătură greşită?

M-am ridicat în poziţie ghemuită, încercînd să stabilesc de unde se trăgea. M-am mişcat cu viteza fulgerului, în timp ce mintea mea era un vîrtej de milioane de socoteli.

De unde venea?

Nu-mi dădeam seama.

Din partea opusă a străzii? Dinspre stînga? Da, din stînga, din direcţia – din direcţia taxiului!

O siluetă întunecată alerga spre mine, un alt strigăt pe care nu-l puteam înţelege şi apoi, în timp ce mă aruncam iar pe trotuar, o nouă rafală de împuşcături. De data asta împuşcăturile erau periculos de aproape. Am simţit cum ceva se înfige în obrazul meu, în frunte, am simţit durerea pe care o provoca bordura ce-mi zgîria falca. Ceva m-a înţepat în coapsă. Iar apoi parbrizul maşinii în spatele căreia stăteam chircit a explodat într-o pînză lăptoasă.

Eram prins în capcană; atacatorii mei necunoscuţi se apropiaseră şi eram neînarmat. Disperat, m-am tras sub maşină şi apoi s-a auzit o altă rundă de împuşcături silenţioase, un lătrat scurt, agonizant, şi un scrîşnet de cauciucuri...

Şi linişte.

O linişte absolută.

Împuşcăturile încetaseră deocamdată. De sub şasiul maşinii nu puteam zări decît un cerc de lumină drept pe partea cealaltă a străzii. În el zăcea corpul unui bărbat, îmbrăcat în negru, cu faţa întoarsă în altă parte, cu partea din spate a capului formată dintr-un amestec oribil de sînge şi ţesuturi.

Era bărbatul palid pe care îl zărisem cu cîteva secunde mai înainte?

Nu, am văzut imediat. Conformaţia cadavrului era mai solidă, mai scundă.

În tăcere, în urechile mele încă răsunau împuşcăturile şi exploziile. Pentru cîtva timp am rămas acolo; îmi era teamă să mă mişc, eram îngrozit la gîndul că cea mai mică mişcare putea indica poziţia în care mă aflam.

Şi apoi mi-am auzit numele.

– Ben!

O voce oarecum familiară.

Vocea era mai aproape acum. Venea de la geamul unui vehicul care se apropia.

– Ben, eşti teafăr?

Pe moment, eram incapabil să răspund.

– O, Hristoase, am auzit vocea. O, Doamne, sper că n-a fost lovit.

– Aici, am reuşit să spun. Sînt aici.

21

Cîteva minute mai tîrziu stăteam în spatele unui microbuz alb şi blindat, năucit complet.

În compartimentul din faţă, în spatele şoferului îmbrăcat în uniformă şi separat de mine printr-un panou de sticlă groasă, stătea Charles Rossi. Interiorul microbuzului era elegant mobilat: un mic ecran de televizor, un filtru de cafea, chiar şi un fax.

– Mă bucur că eşti bine, se auzi vocea lui Rossi, amplificată, metalică, printr-un interfon dublu.

Se părea că sticla care ne despărţea izola sunetele.

– Trebuie să vorbim.

– Ce dracu' a fost asta?

– Domnule Ellison, spuse el obosit. Viaţa dumitale este în pericol. Ăsta nu este un joc.

Ciudat, nu simţeam nici un fel de mînie. Eram amorţit din cauza a ceea ce tocmai mi se întîmplase? De şocul dispariţiei lui Molly? Ceea ce simţeam în schimb era un sentiment îndepărtat de indignare, o înţelegere a faptului că nu erau toate în ordine... Totuşi, în mod ciudat, nu simţeam furie.

– Unde-i Molly? am întrebat morocănos.

Rossi oftă prin interfon.

– E în siguranţă. Vrem să ştii acest lucru.

– E la voi, am spus.

– Da, răspunse Rossi parcă de la distanţă. E la noi.

– Ce i-aţi făcut?

– O s-o vezi în curînd, spuse Rossi. Îţi promit asta. O să înţelegi că tot ce-am făcut a fost pentru siguranţa ei. Îţi promit.

Vocea lui era liniştitoare, rezonabilă şi plauzibilă.

– Este în siguranţă, continuă Rossi. O s-o vezi destul de curînd. O apărăm, atîta tot. O să poţi să vorbeşti cu ea peste cîteva ore şi o s-o vezi.

– Atunci, cine a încercat să mă omoare?

– Nu ştim.

– Nu ştiţi multe, nu?

– Nu putem spune încă dacă era unul de-ai noştri sau alţii.

Unul de-ai noştri. Voia să spună CIA? Sau alţii din guvern? Cam cît de mult ştiau despre mine?

M-am întins spre mînerul portierei şi am tras în sus ca să-l deschid, dar era încuiat din interior.

– Nu încerca, spuse Rossi. Eşti mult prea valoros pentru noi. Nu vreau să păţeşti ceva.

Între timp, microbuzul se pusese în mişcare. Nu ştiam încotro, nu prea înţelesesem. Ştiam un singur lucru.

– Am fost lovit, am spus.

– Da? Pari întreg, Ben.

– Nu. Am fost lovit.

M-am lăsat în jos şi am pipăit umflătura din partea de sus a coapsei. Mi-am desfăcut cureaua, mi-am dat jos pantalonii. Am găsit urma de ac, un punct mic, negru, înconjurat de o inflamaţie circulară, roşie. Nu era un ac hipodermic.

– Cum aţi făcut-o? am întrebat.

– Ce să facem?

Ne deplasaserăm pe Storrow Drive, spre o străduţă care ducea către autostrăzi.

Ketamină, mi-am zis.

– Poftim? se auzi vocea metalică a lui Rossi.

Trebuie să fi vorbit cu voce tare, dar am făcut un efort de a-mi păstra gîndurile pentru mine.

Îmi injectaseră un compus al benzodiazepinei? Nu. Semăna cu hidrocloridul de ketamină. „K special" , cum era numit, în mod obişnuit, un calmant pentru animale.

Din cînd în cînd, Agenţia avea nevoie să administreze ketamină subiecţilor necooperanţi. Produce ceva numit „anestezie disociativă" care, în esenţă, înseamnă că te face să te simţi rupt de mediul înconjurător – de exemplu, poţi să *experimentezi* durerea, dar nu poţi s-o *simţi*; separă sensul de senzaţie.

Sau, dacă este administrată într-o doză corectă, poţi să rămîi atent, dar devii uimitor de agreabil, supus, chiar dacă partea de autoapărare din creierul tău te avertizează să nu te supui.

Dacă vrei să determini pe cineva să facă un lucru pe care altfel nu l-ar face, acesta este drogul perfect.

M-am uitat la drum şi am văzut cum ne apropiam din ce în ce mai mult de aeroport. Mă întrebam leneş ce aveau de gînd cu mine.

Mi-am zis că nu putea să fie chiar aşa de rău, la urma urmei.

Nu foarte rău.

O parte din mine, o parte îndepărtată, slabă, voia să deschidă portiera microbuzului, să sară şi să fugă.

Dar totul era în esenţă bine, mă asigura partea mai puternică, mai apropiată, cu o voce mai tare.

Eram testat într-un fel. Testat de Charles Rossi. Asta era tot.

Nu puteau afla nimic de la mine, nimic de valoare. Dacă aveau de gînd să mă omoare, ar fi făcut-o de mult.

Dar astfel de gînduri despre pericole erau nebuneşti. Paranoice. Inutile.

Totul era în esenţă bine.

L-am auzit pe Rossi vorbindu-mi calm, de la sute de kilometri depărtare.

-- Dacă aş fi în locul tău, dat fiind ce ţi s-a întîmplat, fără îndoială că m-aş simţi la fel. Crezi că nimeni nu ştie – nici tu nu prea crezi asta. Uneori eşti entuziasmat de ceea ce eşti în stare să faci; alteori eşti speriat de moarte.

– N-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, am spus, dar cuvintele mele erau plate şi neconvingătoare, de parcă ar fi fost spuse mecanic.

– Ar fi mult mai simplu şi mult mai bine pentru noi toţi dacă am coopera, în loc să ne luptăm unii contra altora.

N-am spus nimic.

Un moment de linişte, după care Rossi continuă:

– Sîntem în stare să te apărăm. Nu ştiu cum, dar există oameni care au aflat de participarea ta la experiment.

– Experiment? am zis. Te referi la dispozitivul tău poligrafic PRM?

– Ştiam că există o şansă la o mie – sau în cel mai bun caz una la o sută – ca PRM-ul să aibă efectul dorit asupra ta. Sigur că aveam motive întemeiate să credem, dat fiind examenul medical complet din dosarul tău de la Agenţie, că aveai toate atributele necesare – coeficientul de inteligenţă, fişa psihologică şi în special memoria eidetică. Exact profilul de care aveam nevoie. Evident, nu puteam fi siguri, dar aveam motive importante să fim optimişti.

Urmăream absent cu degetul modelul de pe tapiţeria din piele roşie a scaunului.

– Nu ai fost destul de atent, să ştii, spuse el. Chiar şi cineva ca tine, cu pregătirea ta şi cu aptitudinile tale, poate să fie neglijent.

Toate alarmele mele sunau. Simţeam înţepături neplăcute pe pielea de pe ceafă. Cu toate astea, mintea mea leneşă şi senină părea să fie complet separată de instinctele corpului şi m-am trezit dînd din cap.

El tocmai spunea:

– ... deloc surprins dacă telefoanele tale de la serviciu şi de acasă ar avea microfoane. Totul într-un mod foarte legal, dată fiind posibila ta implicare în dezastrul de la First Commonwealth. S-au pus şi dispozitive electronice în mai multe camere din casa ta – am lăsat puţine lucruri la voia întîmplării.

Am clătinat încet din cap.

– Nu este nevoie să spun că am putut să urmărim tot ce-ai rostit cu voce tare – şi ai fost oarecum indiscret, atît în timpul întîlnirii tale cu o zi în urmă cu Mel Kornstein, cît şi, desigur, în

conversaţiile cu soţia. Nu vreau deloc să te critic pentru că nu aveai nici un motiv să bănuieşti că era ceva în neregulă. Nu exista nici un motiv să apelezi la pregătirea căpătată la Agenţie, la urma urmei.

Mi-am lăsat capul în jos ca să măresc cantitatea de sînge primită de creier, dar asta m-a ameţit şi mai tare. Capul parcă îmi plutea, iar farurile maşinilor care treceau păreau mult prea puternice şi îmi simţeam membrele grele.

Cu o urmă de îngrijorare în glas, Rossi spuse:

– Există şi un lucru bun în asta. Dacă nu te-am fi ţinut sub o supraveghere atît de atentă, nu te-am fi putut culege la timp.

Mi-am înăbuşit un căscat, încordîndu-mi tendoanele de la gît.

– Alex, am început să spun.

Rossi continuă:

– Îmi pare rău că a trebuit să facem asta. O să înţelegi. Trebuia să te protejăm pe tine de tine însuţi. O să înţelegi că a trebuit să facem asta cînd ketamina îşi va fi terminat efectul. Sîntem de partea ta. Nu vrem să ţi se întîmple ceva. Pur şi simplu avem nevoie să colaborezi cu noi. De îndată ce ne vei asculta, cred că vei coopera. Nu te putem forţa să faci ceva ce nu vrei să faci.

– Bănuiesc că vreţi o mînă de ajutor în domeniul legal... nu? am bolborosit.

– Reprezinţi o mare speranţă pentru unii oameni foarte buni.

– Rossi... am spus.

Vorbirea mea era neclară; gura şi limba îmi erau leneşe.

– Ai fost... directorul de proiect... proiectul psihologic CIA... Proiectul Oracol... numele tău...

– Eşti foarte, foarte valoros pentru noi, spuse Rossi. Nu vreau să ţi se întîmple nimic.

Am spus:

– De ce... stai acolo... ce ai de ascuns?

– Compartimentare strictă, spuse el. Cunoşti regula de aur din domeniul informaţiilor. Cu talentul tău ar fi periculos pentru

tine să ştii prea multe. Ai fi o ameninţare pentru noi toţi. Mai bine să te ţinem pe cît de neştiutor se poate.

Trecuserăm acum prin faţa unui terminal nemarcat, la Aeroportul Logan.

– În doar cîteva minute un avion militar va decola spre Baza Andrews a Forţelor Aeriene. În curînd, vei dori să dormi şi aşa şi trebuie.

– De ce... am început, dar cumva nu mi-am mai putut termina propoziţia.

Rossi răspunse o secundă mai tîrziu:

– Totul îţi va fi explicat în curînd. Totul.

22

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că vorbisem cu Charles Rossi în microbuz şi apoi m-am trezit ameţit într-un fel de cabină de avion goală, care semăna foarte mult cu un aeroplan militar. Mi-am dat seama că eram legat în poziţie orizontală de un scaun, o targă sau ceva de genul ăsta.

Dacă Rossi era la bord, nu-l puteam zări nicăieri, cel puţin nu din acest unghi. În apropiere stăteau cîţiva bărbaţi îmbrăcaţi într-un fel de uniformă militară. Mă păzeau? Credeau că plănuisem să scap la cinci mii de metri înălţime? Nu-şi dădeau seama că eram neînarmat?

Ketamina care îmi fusese injectată pe stradă trebuie să fi fost extrem de puternică, fiindcă şi acum eram incapabil să gîndesc limpede. Oricum, eram obosit.

Destinaţia era Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Se părea că eram dus la cartierul general al C.I.A. Nu. Asta n-ar avea nici un sens. Rossi ştia că aveam capacitatea de-a citi gîndurile, aşa că ultimul loc unde ar fi vrut să mă ducă ar fi fost Langley. Se părea că ştia ce nu puteam să fac – nu puteam să percep undele creierului prin sticlă sau la o distanţă mai mare de un metru – ceea ce-mi sugera că mai trecuse prin acest lucru extraordinar şi înainte.

Dar această capacitate mai funcţiona? N-aveam nici cea mai mică idee. Cît de scurt era efectul? Poate că dispăruse la fel de repede cum venise.

M-am foit pe locul meu, am forţat legăturile şi am observat că paznicii mei îşi întorceau capetele, încordaţi.

Cea din taxi fusese Molly sau nu? Rossi spusese că era la ei, în siguranţă şi teafără. Dar în taxi? Şi încă parcat pe stradă? Trebuie să fi fost o momeală, cineva care semăna foarte bine cu Molly fusese instalat în taxi ca să mă amăgească spre capătul blocului. Dar o făcuseră oamenii lui Rossi? Sau „alţii", fără nume, nespecificaţi?

Şi care erau aceşti „alţii"?

Am reuşit să croncănesc: „Hei!"

Unul dintre paznici s-a ridicat şi a venit lîngă mine (dar, am observat, nu prea aproape).

– Cu ce te pot ajuta? întrebă el cu o voce plăcută.

Abia trecuse de douăzeci de ani, era tuns milităreşte, înalt şi solid. Mi-am întors capul spre el şi l-am privit direct în faţă.

– Mi-e rău, am spus.

Îşi încruntă fruntea.

– Instrucţiunile mele...

– O să vomit, am spus. Din cauza tranchilizantelor. Am vrut doar să vă spun. Faceţi ce dracu' aţi fost instruiţi să faceţi.

El se uită în jur. Unul dintre ceilalţi paznici se încruntă şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, spuse el. Să-ţi aduc un pahar cu apă sau ceva?

Am gemut.

– Apă? Iisuse. La ce o să-mi servească asta? Trebuie să fie vreun W.C. pe-aici.

Paznicul se întoarse spre celălalt şi îi şopti ceva. Celălalt gesticula mînat de ceea ce părea a fi indecizie. Apoi primul se întoarse spre mine şi spuse:

– Îmi pare rău amice. Tot ce pot să-ţi ofer este o ploscă.

Am dat din umeri, sau am încercat să dau, aşa legat cum eram.

– Cum vreţi, am spus.

Se duse în fața cabinei și se întoarse în scurt timp cu ceva ce semăna cu o ploscă de aluminiu, pe care o așezâ lîngă capul meu.

Am făcut tot ce-am putut ca să simulez cît mai bine sunetele de vomă, am tușit și am rîgîit, în timp ce el ținea plosca aproape de gura mea, cu capul la maximum o jumătate de metru distanță; și cu o privire plină de cea mai profundă scîrbă, care-i strîmba gura.

– Sper că te plătesc bine pentru asta, am zis.

Nu răspunse.

Am făcut tot posibilul ca să-mi concentrez mintea încîlcită și încețoșată de ketamină.

... *Nu-l lovesc*... am auzit.

Am zîmbit, știind despre ce era vorba.

Am tușit din nou.

Apoi: *de ce*...

Și, cîteva secunde mai tîrziu:... *ce a făcut este treaba Companiei, nu ne spun niciodată, probabil vreo condamnare pentru spionaj, nu pare a fi genul, arată ca un afurisit de avocat*.

– Bag seamă că nu ți-e așa de rău la urma urmei, spuse paznicul, trăgînd plosca după cîteva secunde.

– Ce ușurare, am spus. Dar nu duce chestia asta prea departe.

Știam, numărul unu, că încă funcționa, și, numărul doi, că nu aveam ce să aflu de la acest individ care nu fusese în mod voit prevenit în legătură cu identitatea mea și cu locul unde mă duceau.

În scurt timp, m-am cufundat iar într-un somn fără vise.

Data următoare cînd m-am trezit, eram așezat în partea din spate a unui vehicul, de data asta un Chrysler făcut la comandă guvernamentală. Mă dureau membrele.

Șoferul era înalt, spre patruzeci de ani, cu o tunsoare cazonă și îmbrăcat cu o haină cu glugă albastru-închis.

Am intrat într-o zonă deosebit de rurală din Virginia, undeva în afară de Roston, lăsînd în urmă International Houses of Pancakes, Osco Drugstores şi sutele de mici locuri comerciale de pe drumurile şerpuite cu două benzi ce străbăteau podurile. La început m-am întrebat dacă ne îndreptam spre Langley pe vreo rută ocolită, apoi am văzut că mergeam într-o cu totul altă direcţie.

Acesta era ţinutul caselor conspirative – acea parte din Virginia unde CIA îşi păstrează un anumit număr de case particulare, folosite pentru treburile Agenţiei: întîlniri cu agenţii, interogarea fugarilor şi altele de felul ăsta. Uneori, ele sînt apartamente în clădiri suburbane mari, anonime, dar cel mai des sînt ferme obscure cu etaj, cu mobilă ieftină, închiriate cu luna, cu oglinzi simple în rame de prost gust, precum şi votcă şi vermut în frigider.

Zece minute mai tîrziu am tras în faţa unor porţi de fier forjat ornamentale, montate într-un gard înalt de peste cinci metri. Porţile şi gardul erau terminate cu vîrfuri ascuţite şi păreau să asigure securitatea totală. Probabil că erau legate la reţeaua de curent electric. Apoi porţile s-au deschis automat, lăsîndu-ne să intrăm pe o alee lungă, umbrită de copaci, care se termina brusc după două sute de metri, făcînd loc unei alei lungi şi circulare din faţa unei case mari din cărămidă în stil georgian, care în întunericul serii părea aproape ameninţătoare. O cameră de la etajul trei era luminată, la fel şi cîteva de la etajul doi. Plus o cameră mare de la etajul unu, ale cărei draperii erau trase. În faţa uşii de la intrare era lumină. Mă întrebam cît costa Agenţia să închirieze această reşedinţă impresionantă şi pentru cît timp o luase.

– Ei bine, domnule, am ajuns, spuse şoferul.

Vorbea cu acea voce nazală şi moale pe care o auzeai la atît de mulţi angajaţi ai guvernului care emigraseră la Washington din împrejurimile Virginiei.

– Bine, am spus. Mulţumesc că m-ai adus.

El dădu din cap.

– Mult succes, domnule.

Am coborît din maşină şi am traversat încet aleea cu pietriş şi pajiştea luminată de la intrare şi, în timp ce mă apropiam de uşa din faţă, aceasta s-a deschis.

Partea a treia

CASA CONSPIRATIVĂ

THE WALL STREET JOURNAL

CRIZĂ LA CIA

Se spune că președintele este pe punctul de a-l numi pe noul director al CIA. Unii se întreabă dacă o mătură nouă poate face cu adevărat curățenie. Este Agenția de spionaj scăpată de sub control?

Michael Halpern
Reporter la *The Wall Street Journal*

„Printre zvonurile neplăcute care fac ocolul Washingtonului, în legătură cu vasta activitate ilegală din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii, se spune că preşedintele este pe punctul de-a numi un nou director.

Cele mai recente speculaţii în acest sens se concentrează asupra unui ofiţer de carieră al Agenţiei, Alexander Truslow, care este în general privit cu ochi buni atît de Congres, cît şi de cei de la Informaţii.

Dar mulţi observatori se tem că domnul Truslow se va confrunta cu o sarcină dificilă, chiar insurmontabilă, anume aceea de-a încerca să conducă o CIA despre care mulţi cred că este scăpată de sub control."

23

Nu ar fi trebuit să fiu deloc surprins să-l văd pe bărbatul care stătea în scaunul cu rotile, privindu-mă calm, în timp ce intram în salonul imens și împodobit. James Tobias Thompson al III-lea îmbătrînise îngrozitor de mult de cînd îl văzusem ultima dată, în incidentul care pusese capăt carierei mele la CIA, dar care, mult mai tragic, pusese capăt vieții unei femei frumoase și paralizase un om de la brîu în jos.

– Bună seara, Ben, spuse Toby.

Vocea lui, ca un scrîșnet jos, era abia perceptibilă. Era un bărbat îngrijit, care se apropia de șaptezeci de ani și purta un costum de serj albastru, cu o croială clasică. Pantofii lui – care nu prea atinseseră pămîntul – erau din piele neagră, netăbăcită, și erau lustruiți de-ți luau ochii. Părul său bogat, purtat puțin cam lung pentru un bărbat de vîrsta lui, și mai ales pentru un veteran al Agenției, era de un alb imaculat. La Paris, cînd l-am văzut ultima oară, era negru ca smoala, cu șuvițe sure la tîmple. Ochii lui erau căprui-deschis; arăta demn, dar totodată abătut.

Scaunul cu rotile al lui Toby era oprit în fața unui șemineu imens de piatră în care, ciudat, ardea un foc mare, artificial. Spun ciudat pentru că încăperea în care mă aflam și care trebuie să fi fost de vreo douăzeci de metri lățime și patruzeci lungime, cu un tavan înalt de aproape cinci metri, avea o instalație de aer condiționat ce menținea o temperatură neplăcut de scăzută. Nu știu de ce, dar mi-am amintit că lui Richard Nixon îi plăcea să aibă, în mijlocul verii, focuri care trosneau în Biroul Oval prevăzut cu aer condiționat.

– Toby, am spus, apropiindu-mă încet, ca să dau mîna cu el.

Dar el îmi arătă prin gesturi un scaun care era la mai bine de zece metri depărtare.

Charles Rossi era aşezat într-un scaun cu braţe, într-o parte a şemineului. Nu prea departe, pe o sofa mică, tapiţată cu damasc, stăteau doi bărbaţi tineri, în costumele bleumarin ieftine pe care le asociasem întotdeauna cu tipii de la securitate din Agenţie. Eram aproape sigur că aveau arme.

– Mulţumesc că ai venit, spuse Toby.

– O, nu-mi mulţumi mie, am spus, ascunzîndu-mi amărăciunea. Mulţumeşte-le oamenilor domnului Rossi. Sau chimiştilor de la Agenţie.

– Îmi pare rău, spuse Toby. Cunoscîndu-te pe tine şi temperamentul tău, n-am crezut că te puteam aduce altfel.

– Ai spus foarte clar că nu doreai să cooperezi, interveni Rossi.

– Bine lucrat, am spus. Drogul ăla chiar că-ţi anihilează voinţa. Aţi plănuit să mă ţineţi cu injecţii ca să vă asiguraţi că vă urmez?

– Cred că, după ce ne vei asculta pînă la capăt, vei fi mult mai dispus să cooperezi. Dacă te hotărăşti să refuzi, nu putem face nimic. Un animal închis în cuşcă este un slab agent de teren.

– Atunci daţi-i drumul, am spus.

Scaunul cu spătar drept pe care stăteam părea să fi fost special aşezat pentru mine, astfel încît să-i pot vedea pe Rossi şi Thompson şi să pot vorbi cu ei. Totuşi, am observat că eram la mare distanţă de toţi.

– De data asta Agenţia v-a găsit o casă conspirativă drăguţă, am zis.

– De fapt, e proprietatea pensionarilor Agenţiei, spuse Toby, zîmbind. Ce mai faci?

– Bine, Toby. Arăţi bine.

– Cît se poate de bine.

– Îmi pare rău că n-am avut niciodată ocazia să stăm de vorbă, am spus.

Dădu din umeri şi zîmbi din nou, de parcă aş fi făcut o sugestie neserioasă, nebunească.

– Regulamentul Agenţiei, spuse el. Nu al meu. Aş fi dorit şi eu s-o facem.

Rossi mă privea în tăcere. Am continuat:

– Nu-ţi pot spune cît de rău...

– Ben, mă întrerupse Toby. Te rog. Nu te-am învinovăţit niciodată. Lucruri din astea se întîmplă. Ce mi s-a întîmplat mie a fost o porcărie, dar ce ţi s-a întîmplat ţie şi Laurei...

Am tăcut amîndoi un moment. Am ascultat sîsîitul flăcărilor portocalii de gaz care se încolăceau în jurul conurilor de pin din ceramică.

– Molly... am început.

Toby ridică o mînă, ca să mă facă să tac.

– E bine, spuse el. Din fericire – mulţumită lui Charles – şi tu eşti bine.

– Cred că am dreptul la o mică explicaţie, am spus pe un ton blînd.

– Ai dreptate, Ben, fu de acord Toby. Sînt sigur că înţelegi că această conversaţie nici nu are loc. Nu există nici un document care să arate că ai zburat la Washington, iar poliţia din Boston a îngropat deja un raport despre împuşcăturile răzleţe de pe Marlborough Street.

Am dat din cap.

– Îţi cer scuze că te-am aşezat la o distanţă atît de mare de noi, reîncepu el. Înţelegi că e nevoie de precauţii.

– Nu şi în cazul în care nu aveţi nimic de ascuns, am spus.

În partea cealaltă a camerei, Rossi zîmbi pentru sine şi spuse:

– Iată o situaţie foarte neobişnuită, una pe care nu am contat în întregime. După cum ţi-am explicat, distanţa fizică faţă de

ceilalți este singura metodă pe care o cunosc pentru a asigura acel tip de compartimentare a informațiilor cerută de această operațiune.

– Ce operațiune? am întrebat liniștit.

Am auzit un ușor zumzăit mecanic, în timp ce Toby își potrivea scaunul astfel încît să mă privească drept în față. Apoi vorbi încet, ca și cum ar fi făcut-o cu mare dificultate.

– Alex Truslow te-a adus ca să faci o treabă. Ar fi dorit ca Charles să nu fie angajat în șmecheria pe care a făcut-o. Va fi primul care să recunoască asta, doar nu e el șeful cel mare.

Rossi zîmbi.

– Este un joc de scopuri și mijloace, Ben, spuse Toby. Urmărim același scop ca și Alex; pur și simplu folosim mijloace diferite. Dar hai să nu pierdem din vedere faptul că este unul dintre cele mai emoționante și mai importante proiecte din istoria mondială. Cred că, după ce-o să ne asculți, o să decizi să mergi împreună cu noi. Dacă nu, nici o problemă.

– Dă-i drumul, am spus.

– Te-am ales în urmă cu cîteva timp ca subiectul nostru cel mai potrivit. Totul la tine părea bun, memoria vizuală, inteligența și așa mai departe.

– Deci știați ce-o să se întîmple, am spus.

– Nu, spuse Rossi. Am dat greș de mai multe ori la rînd.

– Stai puțin, am spus. Stai. Cît anume știți?

– Destul de mult, spuse Toby calm. Ai acum capacitatea de a primi ceea ce se numește FEJ, adică unde radio cu frecvență extrem de joasă, pe care le generează creierul uman. Te deranjează dacă fumez?

Scoase un pachet de țigări pe care le fuma cînd ne-am cunoscut la Paris și îl bătu de brațul scaunului cu rotile pînă cînd o țigară alunecă afară.

– Chiar dacă m-ar deranja, am răspuns, mă îndoiesc că aș simți fumul de la distanța asta.

Ridică din umeri şi îşi aprinse ţigarea. Expirînd cu putere pe nări, continuă:

– Ştim că acest... talent, nu găsesc un cuvînt mai bun, nu s-a diminuat de cînd a apărut. Ştim că eşti sensibil doar la gînduri care sînt pricinuite, în anumite momente, de sentimente puternice. Nu ale tale, ci ale celor pe care încerci să-i „auzi". Asta se potriveşte destul de bine cu teoria emisă de doctorul Rossi mai demult, care spune că intensitatea undelor gîndirii ar fi direct proporţională cu intensitatea reacţiei emoţionale a cuiva. Această emoţie determină variaţia puterii impulsurilor electrice emise.

Se opri ca să mai tragă un fum şi apoi spuse cu o voce răguşită, în timp ce dădea fumul afară:

– Nu vorbesc păsăreşte?

Am zîmbit în sens de răspuns.

– Sigur, Ben, am fi mult mai interesaţi să-ţi auzim experienţele decît să ne auzim pe noi vorbind vrute şi nevrute.

– Ce v-a făcut să vă gîndiţi să folosiţi proiectorul de rezonanţă megnetică?

– A, spuse Toby. Ca să-ţi răspund, trebuie să revin la colegul meu, Charles. După cum probabil ştii, sau poate nu ştii, Ben, în ultimii cîţiva ani am făcut parte din personalul DO, pentru afaceri interne.

Voia să spună că activase la Direcţia de Operaţiuni – băieţii care lucrau sub acoperire, ca să mă exprim mai simplu – la sediul CIA de la Langley.

– Domeniul de care răspund este ceea ce se cheamă proiecte speciale.

– Ei bine, atunci, am spus, simţind o ameţeală ciudată, poate că-mi explică cineva şi mie despre ce este vorba în acest... proiect, cum se pare că-l numiţi.

Toby Thompson expiră ultimul rotocol de fum şi îşi strivi ţigara într-o scrumieră de cristal de pe masa de stejar sculptată

de lîngă el. Privi dîra de fum ridicîndu-se şi încolăcindu-se în aer, apoi se întoarse spre mine.

– Ceea ce discutăm noi acum, spuse el, este un secret de cel mai înalt grad. Şi, după cum poţi să-ţi imaginezi, este o poveste foarte lungă şi complicată.

24

– Agenţia Centrală de Informaţii, spuse Toby, cu privirea fixată în gol, a fost dintotdeauna interesată de... hai să-i spunem... tehnicile mai „exotice" de spionaj şi contraspionaj. Şi nu mă refer doar la acea minunată invenţie numită „umbrela bulgărească", al cărei vîrf injecta ulei de ricin mortal. Habar n-am cît din asta ştii din zilele petrecute la Agenţie...

– Nu prea mult, am spus.

Toby îmi aruncă o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi fost surprins că fusese întrerupt.

– Echipa noastră te-a văzut singur la Biblioteca Publică din Boston cercetînd, aşa că trebuie să ştii cel puţin ceea ce s-a dat publicităţii. Dar povestea adevărată este mult mai interesantă. Trebuie să nu uiţi un lucru important: motivul pentru care majoritatea încercărilor întreprinse de guvern sînt înconjurate de cea mai adîncă secretoşenie este *teama de ridicol*. Este simplu ca bună ziua. Într-o societate ca a noastră, o ţară ca Statele Unite, care se mîndreşte cu pragmatismul său insensibil... ei bine, cred că fondatorii CIA au recunoscut că cel mai mare risc cu care s-ar confrunta existenţa lor nu ar veni de la oprobriul public, ci de la batjocura publică.

Am zîmbit apreciativ şi am dat din cap. Toby şi cu mine fuseserăm prieteni buni înainte de incident şi îmi plăcuse întotdeauna umorul lui sec.

– Aşadar, continuă el, doar o mînă dintre ofiţerii care ocupau funcţiile cele mai înalte au ştiut, în decursul istoriei, despre activitatea Agenţiei în acest domeniu. Aş vrea să fiu sigur că totul este foarte clar pînă aici.

Se uită direct la mine, apoi își înclină ușor capul.

– După cum fără îndoială că știi deja, experimentele din domeniul parapsihologiei datează cel puțin din anii '20, cînd cei de la Harvard și Duke au făcut experiențe serioase, dar, e sigur, acestea nu au fost niciodată luate în serios de comunitatea oamenilor de știință în general.

Zîmbi strîmb și adăugă:

– Asta este structura revoluțiilor științifice. Bineînțeles, lumea este anostă; cum ar putea fi altfel? Prima experiență care a desțelenit terenul a fost făcută de un om pe nume Banks Rhine, de la Duke, la sfîrșitul anilor '30. Sînt sigur că ai văzut fișele Zener.

– Ce anume? am murmurat.

– Știi, celebrele fișe PES cu cinci simboluri: pătrate, triunghiuri, cercuri, linii curbe și linii drepte. Oricum, Rhine și succesorii lui au aflat că unii oameni au acest talent – după cum s-a dovedit, sînt foarte puțini – dar în proporții diferite. Marea majoritate nu-l au, bineînțeles. Sau, după cum au postulat unii savanți, mai mulți sînt cei care au *potențialul* de a-și dezvolta talentul, dar nu-și dau seama de asta, iar conștientul nostru blochează această posibilitate.

Oricum, după anii '30 cîteva laboratoare s-au angajat în cercetarea parapsihologiei și a multiplelor sale forme, nu numai a percepției extrasenzoriale. Exista, desigur, Fundația pentru Cercetarea Naturii Umane, creată de doctorul Rhine, dar mai era și Laboratorul de Cercetare a Viselor William C. Menninger, de la Centrul Medical Maimonides din Brooklyn, care a făcut cercetări interesante în domeniul telepatiei. Anumite laboratoare erau finanțate de Institutul Național Pentru Sănătate Mintală – în spatele căruia se ascundea Agenția Centrală de Informații.

– Dar CIA nu a fost înființată decît în 1949, am spus.

– Ei, am ajuns aici cu întîrziere. Chiar din 1952, după cum arată Arhivele Agenției, exista un interes serios, manifestat deschis, față de posibilitățile acestor cercetări. În principal, asta

însemna găsirea indivizilor cu capacităţi psihice. Dar oficialităţile de atunci din Agenţie păreau mult ocupate cu acoperirea acestei activităţi...

– Teama de ridicol, l-am întrerupt. Dar cum dracu' se descurca CIA cu aceşti senzitivi? Vreau să spun că senzitivii erau fie adevăraţi, fie falşi. Şi dacă erau adevăraţi, *ştiau* că se întîlneau cu oameni de la o agenţie de informaţii.

Tobby zîmbi încet şi strîmb.

– Adevărat. Din cîte am citit, era o adevărată problemă. Foloseau un sistem de securitate dublu, cu doi intermediari. Dar, după cum am spus, am ajuns la asta cu întîrziere. Mînaţi, fireşte, de sovietici.

Rossi îşi drese vocea şi observă:

– Războiul Rece are avantajele lui.

– Chiar aşa, reîncepu Toby. Întorcîndu-ne cel puţin la anii '60, vedem că Agenţia a început să primească rapoarte credibile despre eforturile militare ale sovieticilor în domeniul parapsihologiei. Cred că, pe la vremea aceea, un mic nucleu de oameni importanţi din Agenţie s-au hotărît să finanţeze un studiu, făcut în interior, despre posibilităţile de folosire a PES în spionaj. Dar ce sarcină perfidă! Pentru fiecare persoană care ar putea avea ceva urme de talent, sînt sute de şmecheri şi de bătrîne trăsnite cu globuri de cristal. În orice caz, poate îţi aminteşti că ai auzit de zborul lui Apollo 14 pe Lună în 1971, cînd astronautul Edgar Mitchell a efectuat primul experiment PES în spaţiu. Apropo, n-a mers. În acei ani – mă gîndesc la ei ca la primii ani – noi, Laboratoarele Medicale ale Forţelor Armate şi NASA, cheltuiam aproape un milion de dolari pe an pentru cercetări în domeniul parapsihologiei. Era ceva, ce-i drept, dar încă bîjbîiam în întuneric.

Apoi, la începutul anilor '70, au apărut o serie de rapoarte secrete de la Agenţia de Informaţii a Apărării, care prevedeau că în curînd vor fi în pericol din cauza cercetărilor pe care le efectuau sovieticii în domeniul psihologiei şi care dădeau

posibilitatea KGB-ului şi armatei sovietice să facă tot felul de şmecherii, cum ar fi să stabilească desfăşurarea trupelor, a navelor şi chiar a echipamentelor militare. Cineva din vîrful Agenţiei a luat asta în serios. Nu cred că-ţi împărtăşesc cine ştie ce secret dacă îţi spun că Richard Nixon era foarte interesat de program.

Pe la jumătatea anilor '70, serviciile noastre de informaţii au confirmat faptul că sovieticii aveau mai multe laboratoare secrete pentru a studia folosirea parapsihologiei în scopuri militare; cel mai important era cel din Novosibirsk. Apoi, în 1977, un reporter de la *Los Angeles Times* a fost arestat la Moscova de către KGB, în timp ce încerca să obţină documente strict secrete de la un institut de parapsihologie. Asta a pus CIA pe jăratic, fiindcă fiecare îşi dăduse seama că şi celălalt ştia.

Oricum, în Agenţie, programul era atît de secret, încît termenul PES nu apărea nicăieri, în nici un document. Era numit „noi sisteme de transfer al informaţiilor biologice". Cîţiva ani mai tîrziu am fost numit la conducerea proiectului pentru a-l accelera... sau a-l arunca la gunoi. „Deşartă-te sau lasă oliţa liberă", aşa au fost instrucţiunile.

Am dat din cap.

– Şi te-ai hotărît să te deşerţi.

– Vorba vine. Sigur, eram la fel de sceptic ca toată lumea. Eram destul de ostil faţă de toată nebunia asta şi credeam că mi s-a dat ceva de lucru, o porcărie care să facă să mai treacă timpul, genul de treabă care i s-a dat unui expert de la operaţiuni care este terminat şi ale cărei picioare nu mai sînt bune de nimic.

Apoi – aici îşi flutură mîinile în direcţia lui Rossi – într-o bună zi l-am cunoscut pe doctorul Charles Rossi şi am aflat despre ceva ce am ştiut imediat că va schimba lumea.

– Putem să-ţi oferim ceva? întrebă el chiar cînd curiozitatea mea era mai stîrnită. Îţi place scotch-ul, nu?

– De ce nu? am spus. A fost o zi lungă.

– Sigur că a fost. Iar ketamina pare să-şi fi pierdut efectul, aşa că ai putea să bei. Wally, scotch pentru toată lumea – nu şi pentru Charles, ţie îţi place votca, aşa-i?

– Cu gheaţă, spuse Rossi. Şi cu o boabă de piper, dacă se poate.

Unul dintre oamenii de la securitate se ridică în picioare – acum vedeam că, într-adevăr, purta un toc de pistol pe umăr – şi ieşi agale din cameră. Cîteva minute mai tîrziu, timp în care, nu ştiu de ce, am tăcut cu toţii, se întoarse cu o tavă cu băuturi. Era limpede că nu avea antrenament în materie, dar reuşi să ne servească fără să verse o picătură.

– Atunci spune-mi ceva, am zis. De ce nu pot să vă citesc pe voi?

– De la distanţa asta... spuse Rossi.

– Nu. N-am fost în stare să-l citesc nici pe omul vostru de la securitate acum, cînd mi-a dat băutura. Nu vine nimic. Ce se petrece?

Toby mă privi un moment, gîndindu-se. Lumina puternică făcea ca ochii lui să pară două găuri.

– Bruiaj, spuse el în cele din urmă.

– Nu înţeleg.

– FEJ. Unde radio cu o frecvenţă extrem de joasă.

Arătă cu mîna spre încăpere.

– Undele de radio-frecvenţă FR, echivalente cu nişte zgomote albe, interceptabile, sînt emise de către difuzoarele aşezate peste tot în cameră, care emit pe aceleaşi frecvenţe pe care „emite" şi creierul omenesc. Asta face să nu poţi culege nimic.

– Atunci, nu te superi dacă stăm puţin mai aproape.

Toby zîmbi.

– Nu ne place să riscăm.

Am dat din cap şi m-am hotărît s-o las baltă.

– Toată această activitate CIA în domeniul PES – am crezut că Stan Turner i-a pus capăt în 1977.

– Da, oficial, spuse Rossi. În realitate, a fost pur şi simplu îngropată adînc de tot în birocraţie, astfel încît aproape nimeni din personalul Agenţiei nu ştie de existenţa ei.

Toby îşi continuă povestea.

– Pînă atunci, eforturile noastre se concentraseră asupra posibilităţii de descoperire a acelor cîţiva indivizi talentaţi. Sînt puţini şi greu de găsit. În curînd, întrebarea care se punea era: cum să *insufli* puterea? Părea ceva îndepărtat, părea, de fapt, absolut imposibil. Charles... ei bine, Charles îţi poate spune.

Rossi se foi pe scaun, trase aer în piept şi expiră încet.

– La începutul anilor '80, spuse el, lucram la o mică firmă din California, dezvoltînd ceva ce Pentagonul socotise a fi foarte interesant. În termeni simpli, era un inductor electronic de paranoia – un „distrugător al neuronilor", îl numeau ei, care putea „încurca" legăturile sinaptice dintre celulele nervoase ale creierului. De fapt, era o metodă electronică de a face ceea ce face adeseori LSD-ul. Într-adevăr, era o treabă scîrboasă, dar chiar oamenii de la Pentagon sînt cei care ne-au adus napalmul, prin bunăvoinţa lui Dow Chemical. Oricum, din fericire, acest proiect nu a dus nicăieri, dar într-o zi am primit un telefon de la Toby, care mi-a oferit un salariu dublu şi m-a convins să las clima însorită din sudul Californiei şi să vin în această metropolă adorabilă. Mi-am continuat lucrul la efectele stimulilor electromagnetici asupra creierului uman. La început, am fost intrigaţi de noţiunea de control al minţii. Mă concentram asupra FEJ, undele radio cu frecvenţă extrem de joasă, după cum a spus Toby. Vezi tu, creierul generează semnale electrice. Aşa că încercam să aflu dacă am putea transmite semnale puternice *pe aceleaşi frecvenţe* pe care emite creierul, pentru a induce confuzia, chiar moartea.

– Încîntător, am spus.

Dar Rossi mă ignoră.

– Nici acolo n-am găsit nimic. Însă am descoperit posibilităţile FEJ. Am dat peste cercetările făcute de doctorul Milan

Ryzl de la Universitatea din Praga, referitoare la hipnoză. Doctorul Ryzl descoperise că sub hipnoză anumiţi oameni pot să se relaxeze şi să-şi relaxeze inhibiţiile în aşa măsură, încît pot primi imagini prin telepatie. Asta m-a pus pe gînduri.

Întîmplarea a făcut, printr-o coincidenţă, că în 1983, într-un spital din Olanda, un bărbat de vîrstă mijlocie a fost supus unei examinări de rutină cu proiectorul de rezonanţă magnetică şi a căpătat o percepţie extrasenzorială comensurabilă, dovedită. Doctorii au rămas cu gura căscată. Au fost imediat vizitaţi de agenţii secreţi olandezi, francezi şi americani, care au confirmat cu toţii raportul. Omul avea capacitatea de-a auzi practic gîndurile celor din imediata lui apropiere. Neurologii au atribuit acest lucru intensului efect de magnetizare a PRM-ului asupra cortexului omului.

– A ţinut efectul? am întrebat.

– Nu tocmai, răspunse Rossi. De fapt, omul a înnebunit. A început să se plîngă de dureri de cap cumplite, de zgomote îngrozitoare şi într-o zi s-a dat literalmente cu capul de un zid de cărămidă şi s-a sinucis.

Luă o înghiţitură zdravănă de votcă.

– Atunci de ce nu acţionează PRM-ul la fel asupra tuturor oamenilor? am întrebat.

– Exact asta m-am întrebat şi eu, spuse Rossi. PRM-ul s-a folosit peste tot în lume din 1982, iar asta a fost prima relatare a unei întîmplări uluitoare. După ce l-au cercetat cu atenţie pe acest olandez, echipa olando-franco-americană a tras concluzia că acest om avea anumite particularităţi care trebuie să fi fost condiţii necesare. De exemplu, era extrem de inteligent, cu un coeficient de inteligenţă care, după testul Stanford-Binet, depăşea 170 puncte. Apoi, avea o memorie eidetică.

Am dat din cap.

– Au mai fost şi alte trăsături. Omul avea o abilitate verbală foarte dezvoltată, dar la fel de dezvoltată era şi capacitatea sa matematică şi acumulativă. M-am dus cu avionul la Amsterdam

şi am reuşit să-l cunosc pe acest olandez înainte să plece în neant. Cînd m-am întors la Langley, am încercat să reproduc acest efect bizar.

Am recrutat bărbaţi şi femei care păreau să aibă calităţile necesare: inteligenţă, memorie, disponibilităţi verbale şi acumulative etc. Şi, fără să facem cunoscută adevărata natură a experimentului, i-am supus celui mai puternic PRM pe care l-am găsit. Acest model special a fost fabricat de Siemens A.G. din Germania. I-am făcut modificări. Dar fără succes – pînă la tine.

– De ce? l-am întrebat, terminînd de băut scotch-ul şi punînd paharul gol pe masa alăturată.

– Nu ştim, spuse Rossi cu sinceritate. Am vrea să aflăm, dar nu ştim. Sigur, tu aveai caracteristicile corecte. Evident, inteligenţă, dar şi disponibilitate verbală, memorie eidetică, care se găseşte la mai puţin de 0,1 la sută din populaţie. Joci şah, nu-i aşa, Ben?

– Destul de bine.

– Foarte bine, de fapt. Şi eşti as la cuvinte încrucişate. Cred că ai cochetat chiar cu meditaţia Zen cîndva.

– Am „cochetat", aşa e, am spus.

– Am studiat fişele tale de pregătire de la Camp Peary cu mare atenţie, interveni Toby Thompson. Erau cît se poate de potrivite – dar sigur că nu ne imaginam că vom avea succes cu tine.

– Păreţi ciudat de lipsiţi de interes în privinţa unei demonstraţii a capacităţilor mele, am spus, adresîndu-mă amîndurora.

– Dimpotrivă, spuse Rossi. Sîntem interesaţi. De fapt, *extrem* de interesaţi. Cu voia ta, am vrea să te supunem la un număr de teste mîine dimineaţă. Nu foarte grele.

– Nu pare necesar, am răspuns. Aş fi bucuros să vă fac o demonstraţie chiar acum.

Urmă un moment de tăcere stînjenitoare, după care Toby tuşi:

– Putem aştepta.

– Se pare că ştiţi destul de mult despre această stare. Poate să sînteţi capabili să-mi spuneţi cît timp durează.

Rossi făcu iar o pauză.

– Nici asta nu ştim. Sper că destul de mult.

– Destul de mult? am spus. Destul de mult pentru ce?

– Ben, spuse Toby moale, te-am adus aici cu un anumit scop, după cum ai şi ghicit. Trebuie să te supunem la o serie de teste. După care avem nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu, am repetat, neobosindu-mă să-mi ascund ostilitatea. Despre ce fel de ajutor vorbiţi?

Urmă o tăcere lungă în camera imensă şi în cele din urmă Toby rosti:

– Nişte chestii de spionaj. Cred că tu le-ai numi activităţi specifice.

Am rămas timp de vreo cinci minute cu ochii la oamenii aceia care mă priveau.

– Îmi pare rău, domnilor, am spus, ridicîndu-mă în picioare.

M-am întors încet spre spre uşă şi am început să merg. Cei doi paznici de la securitate s-au ridicat şi unul dintre ei a mers cu paşi mari spre uşă, blocîndu-mi drumul, în timp ce celălalt s-a postat în spatele meu.

– Ben! strigă Toby.

– Ce naiba, Ben, spuse Rossi aproape în acelaşi timp.

– Te rog să stai jos, l-am auzit pe Toby spunînd calm. Mă tem că nu prea ai de ales.

25

Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în timpul petrecut la Agenţie a fost cînd să insişti şi cînd s-o laşi baltă. Eram în inferioritate – nu numai din cauza celor doi paznici, ci şi a altora care erau în casă şi ştiam că trebuiau să mai fie şi alţii. Mi-am calculat şansele de evadare şi erau împotriva mea cu zece mii la unu, chiar o sută de mii la unu.

– Ne pui într-o situaţie grea, spuse Toby în spatele meu.

M-am întors încet.

– Asta apropo de animalele în cuşti.

Se uită la mine cu o foarte mică urmă de nelinişte.

– Noi... eu *nu* vreau să recurgem la forţă. Mai degrabă am apela la raţiune, la simţul datoriei şi la decenţa elementară pe care ştiu că le ai.

– Şi la dorinţa mea de a-mi vedea din nou soţia, am spus.

– Mai e şi asta, da, admise el.

Neliniştit, îşi făcea palma pumn şi apoi o deschidea, o închidea şi o deschidea la loc.

– Desigur, deja mi-aţi spus destul de multe, am zis. Ştiu „prea mult", aşa-i? Nu-i asta expresia potrivită? Aşa că am dreptul deplin să plec de-aici, dar probabil că n-aş ajunge nici măcar pînă la poartă.

Exasperat, Toby spuse:

– Eşti ridicol. După tot ce ţi-am spus, de ce Dumnezeu am vrea să-ţi facem vreun rău? Dacă nu din alte motive, măcar pentru unul ştiinţific...

– Agenţia a aranjat şi îngheţarea banilor mei? am întrebat cu amărăciune.

Simţeam că muşchii de la picioare erau încordaţi şi începeau să mă doară. Îmi era rău de la stomac; broboane de sudoare îmi acopereau fruntea.

– Cu împuţita aia de treabă cu First Commonwealth cum rămîne?

– Ben, spuse Toby după o tăcere mai lungă. Am dori foarte mult să păstrăm totul într-o lumină pozitivă, să faci apel la raţiune. Cred că, după ce vei asculta pînă la capăt, vom putea ajunge la o înţelegere.

– Bine, am spus în cele din urmă. Sînt dispus să fac măcar atît. Să auzim.

– E tîrziu, Ben, spuse Toby. Eşti obosit. Mai exact, eu însumi sînt obosit, dar la urma urmei obosesc uşor. Dimineaţă, înainte de-a fi dus la Langley pentru teste, o să vorbim din nou. Charles?

Rossi îşi murmură asentimentul, îmi aruncă o privire rapidă, pătrunzătoare, şi plecă din cameră.

– Ei bine, Ben, a spus Toby după ce am rămas singuri. Cred că personalul casei ţi-a pus la dispoziţie tot ce-ţi trebuie pentru noaptea asta: haine de schimb, articole de toaletă şi tot restul.

– Nu, Toby. Ai uitat un amănunt. Vreau s-o văd pe Molly.

– Nu te pot lăsa s-o vezi, Ben, spuse Toby. Practic, e imposibil.

– Atunci mă tem că nu ajungem la nici un fel de înţelegere.

– Nu e-n zonă.

– Atunci vreau să vorbesc cu ea la telefon. *Acum*.

Toby mă măsură un moment şi apoi făcu un alt semn cu mîna spre oamenii de la securitate. Unul dintre ei părăsi încăperea şi se întoarse cu un telefon negru, cu taste, pe care îl băgă într-o priză din apropierea mea, aşezîndu-l pe o măsuţă alăturată.

Apoi paznicul ridică receptorul şi formă un şir lung de cifre. Am numărat: unsprezece cifre, care ar fi putut să însemne o convorbire interurbană, după care alte trei cifre. Probabil că era un

cod de acces. Apoi încă două cifre. Paznicul ascultă nepăsător un moment, după care spuse:

– Nouăzeci şi trei.

Ascultă din nou şi-mi înmînă telefonul.

Înainte să pot spune ceva, am auzit vocea lui Molly, ascuţită, supărată:

– Ben? O, Doamne, tu eşti?

– Sînt aici, Molly, am spus pe cît de liniştit puteam.

– O, Doamne, eşti bine?

– Sînt... sînt bine, Molly. Tu...?

– În regulă. Sînt în regulă. Unde te-au dus?

– O casă conspirativă, undeva în Virginia, am spus, privindu-l pe Toby.

El dădu aprobator din cap, în semn de confirmare.

– Unde naiba eşti?

– Nu ştiu, Ben. Undeva – într-un hotel sau apartament, cred. În afara Bostonului, nu prea departe.

Am simţit iar cum creşte furia în mine. Adresîndu-mă lui Toby, am spus:

– Unde aţi dus-o?

Toby răspunse după cîteva clipe:

– În custodie de protecţie în suburbiile Bostonului.

– *Ben!* se auzi din receptor vocea nerăbdătoare a lui Molly. Spune-mi doar, oamenii ăştia sînt...

– E totu-n regulă, Mol. Din cîte ştiu. Mîine o să aflu mai multe.

– Totul are legătură, şopti ea, cu acel – cu acel...

– Ştiu cu toţii, am spus.

– Te rog, Ben. Indiferent ce dracu' se întîmplă, de ce sînt amestecată? Nu pot să facă aşa ceva! Pot să...

– Ben, spuse Toby. Mă tem că va trebui să întrerupem convorbirea.

– Te iubesc, Mol, am spus. Nu-ţi face griji.

– Să nu-mi fac griji? repetă ea neîncrezătoare.

– Totul va fi în curînd sub control, am spus fără convingere.

– Te iubesc, Ben.

– Ştiu, am spus şi apoi am auzit tonul telefonului.

Am pus receptorul jos.

– N-avea nici un rost s-o speriaţi pe Molly în halul ăsta, i-am spus lui Toby.

– Pentru propria ei protecţie, Ben.

– Înţeleg. La fel cum sînt protejat şi eu.

– Exact, spuse el, ignorîndu-mi sarcasmul.

– Maximă securitate, am insistat. Sîntem la fel de siguri ca doi prizonieri.

– Haide, Ben. Mîine, după ce-o să vorbim, o să fii liber să pleci.

– Dar acum? De ce nu acum?

– Mîine, răspunse el. Mîine, ascultă-mă pînă la capăt. Dacă după aceea vei vrea să pleci, îţi promit că n-o să-ţi stau în drum.

Cu un zumzăit electronic îşi conduse scaunul cu rotile de-a lungul imensului covor persan, spre uşă.

– Noapte bună, Ben. Or să te conducă ei la tine-n cameră.

În acest moment mi-a venit o idee şi, preocupat de ea, i-am urmat pe cei doi paznici spre scara principală.

26

Camera pe care mi-o rezervaseră era mare şi confortabilă, mobilată în genul unui han din Vermont, simplă şi elegantă. Lîngă un perete se afla un pat foarte mare, acoperit cu o husă albă cu şnur. După ziua asta lungă şi istovitoare, părea nemaipomenit de tentant, dar încă nu puteam să dorm. Mai erau acolo un şifonier din lemn de nuc, de culoare închisă, şi cîteva măsuţe de aceeaşi culoare; după o scurtă inspecţie, am observat că erau imobile, fiind prinse cumva de podea. Camera de baie alăturată era spaţioasă şi elegantă: podeaua din marmură italienească verde, pereţii acoperiţi cu faianţă neagră şi albă, accesoriile din anii '30.

Podeaua, care scîrţîia liniştitor în timp ce mergeam, era acoperită cu o mochetă de culoare deschisă, din perete în perete. Ici şi colo fuseseră atîrnate, cu gust, cîteva tablouri; picturile în ulei, cu peisaje marine, erau realizate într-un stil impersonal. Şi acelea erau prinse de perete. Parcă se aşteptau la un animal violent care ar putea, dintr-un moment în altul, să înceapă să arunce cu obiectele din cameră.

O pereche de draperii grele, lungi pînă la podea, cu dungi late maro şi aurii, ascundea ferestrele cu vitralii minunate. Am observat imediat că ferestrele erau întărite cu o plasă subţire, aproape invizibilă şi metalică, ceea ce, fără îndoială, le făcea rezistente la şoc şi le conferea posibilitatea instalării unei alarme electronice.

Eram prizonier.

Această cameră anume, din această casă conspirativă, era folosită, probabil, pentru a-i găzdui pe fugarii de la informaţii

sau alţi agenţi cu care trebuiau să fie foarte atenţi. Era clar că şi eu eram inclus în aceeaşi categorie.

În ciuda tuturor intenţiilor şi scopurilor, eram ostatic, indiferent de discursul înflorit al lui Toby. Mă primiseră aici ca pe un specimen exotic de laborator, pentru a mă supune unui şir de teste complete şi pentru a mă forţa să intru în funcţiune.

Dar totul în această înscenare mirosea a improvizaţie. De obicei, cînd se pune la cale o operaţiune, se acoperă toate unghiurile, se iau în discuţie toate amănuntele, cîteodată pînă la ridicol. Sigur, lucrurile tot merg prost – IESE UN RAHAT, după cum spune cel fraierit – dar nu din cauza planului. Însă simţeam că aranjamentele de aici se făcuseră în grabă, ad-hoc, cu un juriu măsluit, şi asta mi-a dat speranţă.

O ţineau pe Molly captivă, dar aş fi putut să negociez eliberarea ei mult mai bine dacă aş fi fost liber. Trebuia să acţionez imediat.

Chiar atunci, în timp ce îmi schimbam costumul rupt şi murdar (o victimă a împuşcăturilor din Marlborough Street), ştiam că Molly va fi bine. Era chiar posibil s-o protejeze cu adevărat – în plus, desigur, doreau să o ţină departe de mine, ca mijloc de convingere. Ştiţi cum, leagă fata de şinele de cale ferată ca să-ţi schimbi părerea, nu? Ei bine, n-o să vină nici un tren expres şi cel mai rău lucru care s-ar putea întîmpla era ca Molly să-i fi supus pe răpitorii ei unui tir verbal dur. Ştiam cum îi plăcea Agenţiei să facă presiuni.

Cît despre mine – ei bine, asta era o altă poveste. Chiar de cînd m-am pomenit cu acest talent extraordinar, viaţa mea a fost în tot felul de pericole. Şi acum aveam de ales, simplu, între a colabora sau...

Sau *ce*?

Dacă Toby nu spusese adevărul – dar de ce ar dori să suprime singurul lor subiect în viaţă cu care obţinuseră succese în cadrul proiectului lor strict secret? Nu ar fi ca şi cum ar omorî găina care făcea ouăle de aur?

Ori poate că nevoia de a păstra secretul depăşea orice altceva?

Posibil, deşi... poate că aş reuşi să iau frîiele în propriile mîini.

Pentru că aveam un avantaj de necontestat asupra altor fiinţe omeneşti, cel puţin atît cît ţinea, şi nu exista nici un semn că s-ar fi diminuat. În plus – iar asta îmi spusese că prizonieratul meu era făcut ceva în grabă, chiar neglijent – fusesem în stare să adun nişte informaţii utile de la unul dintre paznicii mei.

Toby, sau oricine conducea această operaţiune, îşi luase măsuri de precauţie şi adusese paznici care nu erau deloc informaţi despre mine sau despre proiect în sine. Dar, normal, a trebuit să-i informeze complet în legătură cu amănuntele *propriilor* operaţiuni de securitate.

În timp ce unul dintre paznici – Chet era numele lui – mă conducea în sus, pe scări, spre dormitorul de la etajul trei în care urma să fiu ţinut, mergeam lîngă el, cît de aproape puteam. Evident, i se ordonase să nu se angajeze în discuţii cu mine şi să stea la distanţă.

Dar nu fusese instruit să nu *gîndească*, iar gîndirea este una dintre puţinele activităţi asupra cărora nu avem nici un control.

– Sînt îngrijorat, i-am spus în timp ce urcam la primul etaj. Cîţi sînteţi aici?

– Îmi pare rău, domnule, spuse Chet, aplecîndu-şi brusc capul. Nu am voie să vorbesc cu dumneavoastră.

Am ridicat vocea, prefăcîndu-mă supărat.

– Dar cum dracu' ştiu că sînt în *siguranţă*? Cîţi dintre voi mă vor apăra? Nu poţi să-mi spui nici măcar atît?

– Îmi pare rău, domnule. Vă rog să vă daţi înapoi.

Cînd m-a condus în dormitor, aflasem că vor fi doi postaţi în faţa camerei mele toată noaptea, că Chet era în primul schimb, că era bucuros de asta şi că era foarte curios să afle cine eram şi ce făcusem.

Am petrecut cam o oră inspectînd cu grijă camera, căutînd microfoane (trebuiau să fie acolo, dar nu le-am putut găsi) şi

altele de felul ăsta. Lîngă pat era un radio cu ceas, care era un loc posibil pentru a ascunde un microfon.

Dar radioul era o greşeală.

Pe la unu şi jumătate noaptea, am ciocănit în uşa de la dormitor ca să chem paznicul. Uşa se deschise după cîteva minute şi în cadrul ei apăru Chet.

– Da?

– Îmi pare rău că te deranjez, am spus. Numai că mi s-a uscat gîtul şi mă întrebam dacă poţi să-mi aduci un pahar cu apă gazoasă.

– Trebuie să fie un frigider mic înăuntru, spuse el cu reţinere, dar tensionat, corpul lui puternic fiind încordat ca arcul unui ceas, iar mîinile căzîndu-i pe lîngă corp, aşa cum fusese învăţat.

Am zîmbit sfios.

– S-a dus.

Păru iritat.

– O să dureze cîteva minute, spuse el, după care închise uşa.

Mă aşteptam să ia legătura cu cineva de jos prin radioemiţător, de vreme ce primise instrucţiuni să nu-şi părăsească sub nici o formă postul.

Cinci minute mai tîrziu, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Acum, radioul cu ceas era dat la maximum şi fixat pe un post cu o muzică rap răguşită şi ritmică. Iar duşul curgea, umplînd camera de baie cu aburi. Uşa de la baie era deschisă şi aburul intra valuri în dormitor.

– Sînt sub duş, am zbierat. Pune-o unde vrei, mulţumesc.

Intră un paznic îmbrăcat cu o altă uniformă, aducînd o tavă pe care se afla o sticlă cu apă minerală franţuzească – frumoasă mişcare, mi-am zis – şi care privi prin cameră cîntărind totul, încercînd să se hotărască unde s-o aşeze. În clipa aceea m-am aruncat asupra lui.

Era profesionist, bine pregătit, dar şi eu eram la fel şi cele două sau trei secunde pe care le-am avut avantaj asupra lui au fost de-ajuns ca să-l iau prin surprindere. L-am culcat la pămînt,

în timp ce tava și apa s-au răsturnat fără zgomot pe covor. Își reveni cu o viteză impresionantă și se ridică, împingîndu-mă la o parte pentru o clipă, iar brațul lui stîng îmi zdrobi maxilarul, cu o lovitură dureroasă.

Vechiul calm glacial mă cuprinse.

Radioul urla în continuare strident, zgomotul sec al dușului se putea auzi foarte puțin prin tot vîjîitul ăsta și...

Tava era o armă grozavă și cu mîna dreaptă am tras-o de pe podea și am aruncat-o înapoi spre el, spre gîtul lui, spre porțiunea cartilaginoasă vulnerabilă care îi proteja jugulara; am izbit cu mare forță marginea îngustă de lemn a tăvii în mărul lui Adam, făcîndu-l să se răsucească, iar el a gemut în timp ce picioarele i se încrucișau ca să mă imobilizeze; deodată am auzit: *nu pot... să împușc... nu trebuie să-l împușc... scîrba...*

Știam că l-am prins, știam ce *nu* va face. Asta era adevărata lui vulnerabilitate, motivul pentru care nu-și căuta arma și tocmai cînd pumnii i se strîngeau pentru a lovi, am reușit să-mi strîng brațele, încleștîndu-mi mîinile la un loc, și l-am izbit în abdomen, aruncîndu-l cu spatele de brațul de stejar masiv al fotoliului umflat; partea din spate a capului se izbi cu zgomot de lemn, aerul îi ieși cu zgomot din plămîni, iar el se înmuie brusc, gura i se deschise și alunecă pe podea.

Își pierduse cunoștința. Era rănit, dar nu prea tare. Probabil că avea să rămînă așa timp de zece, poate douăzeci de minute.

Peste toate, vocea de la radio continua să urle.

Știam că aveam cîteva secunde înainte ca celălalt paznic să intre, suspicios din cauza întîrzierii.

Paznicul leșinat avea un pistol în tocul de piele de pe umăr, un Ruger P90 excelent, de calibrul 9 mm, semiautomat, pe care îl cunoșteam, dar pe care rareori avusesem prilejul să-l folosesc cînd eram în acțiune. L-am tras afară, am băgat cartuș pe țeavă, am ridicat piedica de siguranță și...

Deasupra mea se ivi un alt paznic, nu Chet, un altul, din schimbul de dimineață, iar arma lui era îndreptată spre mine.

– Lasă-l, comandă el.

Ne-am înfruntat unul pe altul, încremeniţi amîndoi.

– Uşor, spuse el. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău dacă îi dai drumul. Lasă-l încet pe podea, dă-i drumul şi-apoi...

N-am avut de ales.

M-am uitat la el indiferent şi am apăsat pe trăgaci.

Voiam doar să-l rănesc, nu să-i fac un rău mare.

A urmat o explozie bruscă, ascuţită, ca un fulger, dublată de mirosul înţepător. Am văzut imediat că fusese lovit în coapsă şi a făcut ceea ce era normal: s-a aruncat pe jos. Nu era un ucigaş antrenat; măcar atît citisem şi eu mai devreme şi informaţia era nepreţuită.

Acum stăteam deasupra lui, cu Rugerul îndreptat spre capul lui.

Privirea din ochii lui era un amestec de durere şi teamă imensă. Am auzit un şuvoi de cuvinte pline de spaimă: *nu Doamne nu Doamne o s-o facă te rog Doamne.*

Şi am spus foarte calm:

– Dacă te mişti, va trebui să te omor. Îmi pare rău.

Ochii lui se măriră mai mult şi buza de jos îi tremura involuntar. L-am dezarmat şi mi-am băgat arma lui în buzunar.

Apoi am spus:

– Stai aici liniştit. Numără pînă la o sută. Dacă te mişti pînă atunci – dacă faci vreun zgomot – o să vin după tine.

Ieşind din cameră, am închis uşa, am auzit-o blocîndu-se automat şi am ajuns afară, pe coridorul întunecat.

27

Acum mă strecuram ghemuindu-mă de-a lungul pereţilor lambrisaţi cu lemn de stejar ai hotelului şi cîntăream situaţia.

La capătul holului strălucea o lumină care părea să vină de la o uşă deschisă. Poate că era cineva. La fel, se putea să nu fie nimeni. Am presupus că acea cameră era folosită de paznici în timp ce aşteptau schimbarea de tură, locul unde îşi beau cafeaua.

M-am întrebat: exista oare ceva în camera aceea de care să am nevoie?

Nu. Puţin probabil, şi nu merita riscul.

Am continuat să merg pe lîngă perete, departe de lumină.

Deodată am auzit un păcănit static, puternic şi metalic. Venea de la staţia de emisie-recepţie pe care al doilea paznic o lăsase pe hol cînd intrase în camera mea. Un semnal care cerea confirmare. Nu ştiam codurile, nu puteam să-i păcălesc. Şi nu merita să încerc.

Asta însemna că aveam, poate, în jur de un minut înainte ca cineva din altă parte a casei să vină şi să cerceteze de ce nu răpundea nimeni la apel.

Întuneric peste tot şi un şir lung de uşi închise. Despre planul casei ştiam doar atît cît reuşisem să aflu în timp ce eram adus sus.

Acum mă îndepărtam de scara principală. Aceasta era o zonă periculoasă, mult prea în centru; dar eram convins că trebuia să fie şi o scară în spate, pentru servitori.

Şi chiar era una.

Neluminată şi îngustă, cu trepte de lemn uzate, scara servitorilor era amplasată la capătul acestei aripi a casei. Am coborît, mergînd cît de uşor puteam, dar scîrţîiturile se auzeau în casa scării.

Cînd am ajuns la etajul doi, se auzeau zgomote de paşi deasupra. Paşi care alergau, voci care strigau. Îmi descoperiseră fuga mult mai repede decît sperasem s-o fac.

Ştiau că încă eram undeva în casă şi nu mă îndoiam că toate intrările erau păzite; toţi fuseseră alertaţi şi eram prins în cursă.

Uitîndu-mă mai întîi în sus, apoi în jos, am ştiut că nu puteam să ajung la etajul unu.

Dar ce era la etajul doi?

N-aveam de ales; trebuia să risc. Am părăsit în grabă scara întunecată şi am intrat pe coridorul de la etajul doi, dar acesta nu era mochetat cum fusese holul de sus şi paşii mei răsunau cu un zgomot alarmant. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, mai aproape.

Singura lumină venea de la luna de afară, care strălucea cu sfială într-o fereastră de la capătul coridorului şi m-am întors, m-am dus drept la fereastră, hotărît s-o deschid şi să sar, fir-ar al naibii, înainte să-mi dau seama că fereastra nu dădea spre o pajişte moale, afînată, ci spre asfalt.

O parcare asfaltată sau un drum cu macadam, adîncit în pămînt, la zece metri sub mine, era curată sinucidere. Nu exista nimic care să-mi oprească căderea. Nu puteam s-o fac.

Apoi se auzi alarma, ţipetele ascuţite şi asurzitoare a sute de clopoţei prin toată casa, venind de pretutindeni; acum toate luminile erau aprinse, o flacără strălucitoare de halogen lumina totul, aprinzîndu-se şi stingîndu-se încontinuu, iar sunetele se auzeau neîntrerupt.

Pentru Dumnezeu, mişcă! am strigat în sinea mea.

Să mişc, da, dar unde?

Alergînd disperat pe hol, de la fereastră spre scara principală, am încercat uşă după uşă şi apoi, după patru, cinci, şase, una s-a deschis.

Era o cameră de baie, mică şi întunecoasă, cu fereastra întredeschisă, iar prin deschizătură venea un curent rece. Draperia de vinilin a duşului foşnea şi flutura în bătaia curentului şi, desigur, asta era.

Am tras draperia duşului din cîrligele de care stătea agăţată şi aceasta a căzut pe podea.

Sunetul alarmei părea mai puternic acum, mai insistent. Undeva se auzi o izbitură, apoi o uşă trîntită, strigăte.

Acum ce urma?

Sparge încuietoarea!

Doar o afurisită de draperie pentru un duş. Dacă m-aş fi gîndit măcar să iau un cearşaf de pat!

Leag-o de ceva, mi-am zis, agitat. *Leag-o. Agaţ-o undeva. De ceva stabil.*

Dar nu era nimic! Nimic de lungimea vinilinului, care să mă susţină în timp ce ieşeam pe fereastră, şi sigur că nu aveam timp să mă fîţîi pe-acolo, pentru că paşii se auzeau din ce în ce mai aproape. *Trebuie* să mă fi urmărit pînă la etajul doi şi, în timp ce mă uitam cu disperare în jur, cu inima bătîndu-mi nebuneşte, am auzit la nici opt metri distanţă, pe hol: *La dreapta! Mişcă iute!*

Ridicînd fereastra complet, am găsit un ecran, am înjurat cu voce tare şi l-am apucat strîns de cîrligele de la bază, dar era înţepenit acolo, nu voia să se mişte şi atunci m-am dat înapoi şi am plonjat.

M-am repezit pe fereastră, prin ecran, şi, în aerul nopţii, corpul mi s-a contorsionat cu stîngăcie, încercînd să atenueze căderea.

Şi m-am izbit de pămînt – ce mizerie, nu era gazon, ci un pămînt tare şi rece, care s-a ridicat ca să mă întîmpine, să se

izbească de umerii mei şi de ceafa mea; am sărit imediat în picioare, răsucindu-mi uşor glezna, urlînd de durere.

Copaci în faţa mea, abia vizibili pe întuneric, dar luminaţi acum de lămpile intermitente ale alarmei, montate în streaşina de la etajul trei; cînd lumină, cînd întuneric.

O rafală de împuşcături.

În spatele meu, spre stînga, un şuierat îngrozitor de aproape, un ghimpe care a trecut pe lîngă urechea mea. M-am aruncat la pămînt şi m-am tîrît pe iarbă pînă la copaci, mulţumesc lui Dumnezeu. O ascunzătoare naturală, protecţie. La numai un metru depărtare, trunchiul unui copac a fost despicat, apoi altul, şi atunci am alergat cu toată durerea năucitoare din gleznă şi de la umeri, pînă cînd am ajuns la gard.

Electrificat, da?

Un gard înalt de şase metri din fier forjat negru, solid, ce nu putea fi biruit de hoţi, totală securitate... înaltă tensiune? Era posibil?

Acum nu mă prea puteam duce în altă parte, nu mă puteam întoarce, nu mă puteam opri, aveam cîteva secunde avans faţă de ei, asta era tot, dar îi auzeam venind în curte, în direcţia mea, erau mulţi, se părea, iar împuşcăturile reîncepuseră; mă localizaseră, dar ţinta lor era de negăsit; copacii le blocau cîmpul vizual.

Am tras adînc aer în piept şi am analizat situaţia. Casa era în mijlocul naturii, aşezată în pădurile vălurite ale Virginiei, ceea ce însemna copaci şi animale, veveriţe şi viezuri care ţopăiau ici şi colo, în sus şi în jos, pe garduri şi...

M-am aruncat spre gard, apucînd o secţiune orizontală care să-mi folosească drept mîner, m-am căţărat spre vîrful plin de ţepe şi, ezitînd o fracţiune de secundă, care mi s-a părut o eternitate, am înfăşcat lăncile negre, omniprezente, din vîrful gardului.

Şi am simţit fierul rece, dur.

Nu. Nu era electrificat. Veveriţele şi viezurii ar face prăpăd pe un gard electrificat, nu-i aşa? Mi-am răsucit picioarele cu grijă, abia atingînd vîrfurile ascuţite, peste gard, am căzut pe iarba umedă, moale de dedesubt; eram afară.

În spatele meu, conacul arunca fulgere şi lumini intermitente, în timp ce zgomotul spărgea încremenirea nopţii.

Am alergat, auzind strigăte şi zgomote de paşi care fugeau în spatele meu, dar erau de partea cealaltă a gardului şi ştiam că îi păcălisem.

Am tot alergat, strîmbîndu-mă de durere, gemînd tare, probabil, dar mi-am văzut de drum pînă cînd cărarea a cotit şi m-am trezit la o intersecţie pe care o observasem la sosire şi, pe cînd goneam pe drumul îngust şi întunecat, am văzut două faruri venind spre mine.

Maşina se deplasa cu o viteză bună, nici prea repede, nici prea încet, şi era o Honda Accord. Am observat asta cînd s-a apropiat şi m-am gîndit să-i fac cu mîna, dar nu puteam să fiu sigur.

Venise dinspre şoseaua principală, dar trebuia să fiu atent şi, pe cînd începeam, farurile au devenit brusc mai strălucitoare, orbitoare, şi apoi alte două faruri au apărut în spatele meu, cu faza lungă şi dintr-o dată am fost prins între cele două vehicule, Honda din faţă şi cealaltă maşină din spate, mai mare, o marcă americană.

M-am răsucit, dar maşinile m-au blocat şi apoi alte două au ieşit din întuneric cu frînele scrîşnind şi au tras lîngă celelalte.

Eram orbit de patru perechi de faruri şi m-am răsucit din nou, încercînd să găsesc o cale de scăpare, dar ştiam că nu era nici una; apoi am auzit o voce care venea dintr-una dintre maşini.

Avea ecou în noapte.

– Frumoasă încercare, Ben, se auzi vocea lui Toby. Eşti la fel de bun ca întotdeauna. Te rog, urcă.

Eram înconjurat de oameni cu arme îndreptate asupra mea, și încet am lăsat Ruger-ul în jos.

Toby stătea în spatele microbuzului, unul dintre ultimele vehicule sosite. Vorbi pe geam.

– Îmi pare îngrozitor de rău, spuse el pe un ton calm. Dar oricum, a fost o încercare frumoasă.

28

M-au condus într-o maşină guvernamentală simplă, o limuzină Chrysler albastru-închis, spre Crystal City, Virginia. Am intrat într-o clădire cu birouri, care părea lipsită de importanţă, cu parcare la subsol. Ştiam că CIA avea mai multe clădiri în Crystal City şi în împrejurimi; cu siguranţă, aceasta era una dintre ele.

Am fost condus de şofer spre un lift şi sus, la etajul şapte, iar apoi pe un coridor tipic clădirilor administrative, zugrăvit în obişnuita nuanţă cafenie. CAMERA 706 scria pe un dreptunghi negru de pe sticla mată. Înăuntru o secretară m-a salutat şi m-a condus într-un birou, unde am fost prezentat unui neurolog indian cu barbă, de vreo patruzeci de ani, care se numea Sanjay Mehta.

Fără îndoială că o să vă întrebaţi dacă am încercat să citesc gîndurile şoferului, ale oamenilor pe lîngă care am trecut pe coridor, ale neurologului şi aşa mai departe; şi răspunsul este bineînţeles, da. Şoferul meu era un alt angajat al Agenţiei, îmbrăcat cu aceeaşi uniformă ca şi primul. N-am aflat nimic de la el. Tot ce am aflat, mergînd de-a lungul coridorului, a fost că mă găseam într-adevăr într-o clădire CIA, unde activitatea se concentra asupra problemelor ştiinţifice şi tehnice.

Cu doctorul Mehta lucrurile stăteau altfel. În timp ce îi strîngeam mîna, am auzit: *Poţi să-mi auzi gîndurile?*

Am ezitat un moment, dar m-am hotărît să nu fac pe naivul şi am răspuns cu voce tare:

– Da, pot.

Mi-a arătat prin gesturi un scaun şi a gîndit: *Poţi să auzi gîndurile tuturor?*

– Nu, i-am spus. Doar pe cele care...

Doar pe cele care sînt scoase în evidenţă în mod deosebit – cum ar fi cele însoţite de emoţii puternice, nu-i aşa? am auzit.

Am zîmbit şi am dat din cap.

Am auzit o frază într-o limbă pe care n-o ştiam şi despre care am presupus că era hindi.

Doctorul deschise gura pentru prima oară.

– Nu vorbeşti hindi, domnule Ellison, nu-i aşa?

Engleza lui avea un accent britanic.

– Nu, nu vorbesc.

– Eu sînt bilingv, ceea ce înseamnă că pot să gîndesc ori în hindi, ori în engleză. Ceea ce-mi spuneai dumneata atunci este că nu *înţelegi* gîndurile mele cînd sînt în hindi. Dar le *auzi*. Corect?

– Corect.

– Dar nu *toate* gîndurile mele, desigur, continuă el. Am gîndit o serie de lucruri în ultimele două minute şi în hindi, şi în engleză. Poate mii de „gînduri", dacă putem să numim aşa fluxul de prelucrare a ideilor. Dar ai putut să le auzi doar pe cele pe care le-am gîndit cu o forţă mare.

– Cred că aşa este.

– Vrei să stai aici un moment, te rog?

Am dat din nou din cap.

Se ridică de la biroul său şi părăsi camera, închizînd uşa.

Am stat acolo cîteva minute, inspectînd colecţia de prespapier-uri de plastic şi de suveniruri de felul celor care produc ninsoare dacă le scuturi şi în curînd am auzit un alt gînd. De data asta era timbrul unei voci de femeie, ascuţit şi supărat.

Mi-au ucis soţul, spunea ea. *L-au omorît pe Jack. O, Doamne! L-au omorît pe Jack.*

Un minut mai tîrziu, doctorul Mehta s-a întors.

– Ei? spuse el.

– Am auzit, am spus.

– Ce-ai auzit?

– O femeie care se gîndea că soţul ei fusese omorît, am răspuns plin de solicitudine. Numele soţului este Jack.

Mehta răsuflă cu zgomot, dînd încet din cap. După o tăcere lungă, spuse:

– Ei, bine?

– Ei, bine, ce?

– N-ai „auzit" nimic acum, nu?

Îi dădu cuvîntului „auzit" acelaşi înţeles pe care i-l dădeam eu în mintea mea.

– Doar tăcere, am spus.

– Ah. Dar mai înainte a fost o femeie; ai dreptate. Este foarte interesant. Aş fi crezut că auzi doar că cineva este necăjit. Dar nu percepi sentimente; de fapt, se pare că *auzi* lucruri, corect?

– Aşa este.

– Poţi să-mi spui exact ce ai auzit?

I-am repetat.

– Chiar aşa, spuse el. Excelent. Poţi să faci deosebirea între ce auzi şi ce crezi că auzi?

– Cred că timbrul vocii este diferit, sau sunetul vocii, am încercat să explic. Este la fel ca diferenţa dintre o propoziţie şoptită şi una vorbită. Sau... sau felul în care poţi să-ţi aminteşti uneori o conversaţie, inflexiuni, intonaţii şi altele de felul ăsta. Percep o voce concretă, dar este mult mai diferită de vocea pe care o aud.

– Interesant, spuse el.

Se ridică, luă un prespapier cu cascada Niagara de pe birou şi se jucă puţin cu el, în timp ce păşea prin spaţiul strîmt din spatele biroului.

– Dar nu ai auzit prima voce, continuă el.

– N-am ştiut că a mai existat una.

– A mai fost una, a unui bărbat, de partea cealaltă a acestui perete, dar a fost instruit să gîndească liniştit, ca să spun aşa.

A doua a fost o femeie, în aceeaşi cameră, căreia i s-a spus să-şi invoce un gînd îngrozitor şi să-l gîndească la o anumită intensitate. Întîmplător, camera este izolată acustic. A treia încercare a fost la aproximativ o sută de metri depărtare, în altă cameră de pe acest etaj.

– Spui că o „invoca", am rostit. Vrei să zici că soţul ei nu a fost ucis în realitate.

– Aşa este.

– Ceea ce înseamnă că nu am fost în stare să fac deosebirea între gîndurile ei adevărate şi cele simulate?

– Poţi să spui şi aşa, fu de acord Mehta. Interesant, nu-i aşa?

– Este un neajuns, am răspuns.

În ora care a urmat, m-a supus unui şir de teste destinate să vadă cît de sensibil era „darul" meu, cît de puternice trebuiau să fie emoţiile care însoţeau gîndurile, cît de aproape trebuia să fie persoana, şi aşa mai departe.

La sfîrşit, Mehta încercă o explicaţie.

– După cum ai presupus deja, spuse el, efectul de magnetizare al PRM-ului asupra minţii dumitale a produs acest rezultat straniu.

Îşi aprinse o ţigară Camel. Scrumierea lui era un suvenir caraghios dintr-un loc numit Wall Drug, din Dakota de Sud. Scoase un nor de fum care păru să-i dea puterea să gîndească profund.

– Nu ştiu multe despre dumneata, doar că eşti un fel de avocat şi că ai lucrat la Agenţie. Oricum, aş prefera să nu ştiu mai mult de-atît. Cît despre mine, sînt şeful serviciului de psihiatrie de la CIA.

– Teste psihologice, rapoarte, chestii din astea?

– În esenţă, da. Sînt sigur că personalul meu te-a supus la teste înainte de-a te fi trimis în misiune, precum şi la sfîrşitul perioadei de efectuare a misiunii. Dosarul dumitale a fost scos, aşa că n-aş putea să aflu mai multe despre dumneata chiar dacă aş vrea. Dar nu vreau.

Alt nor de fum, după care Mehta continuă:

– Dar, dacă te aştepţi să te lămuresc în ceea ce priveşte capacitatea de-a citi gîndurile, îmi pare rău, o să te dezamăgesc. Cînd Toby Thompson a venit în urmă cu cîţiva ani la mine, am crezut că nu mai era în toate minţile.

Am zîmbit.

– Cinstit vorbind, nu sînt unul dintre cei care credeau în percepţia umană extrasenzorială. Nu că ar fi ceva neapărat absurd în asta. Există chiar o grămadă de probe care sugerează că anumite specii animale posedă capacitatea de-a comunica în felul ăsta, indiferent dacă e vorba despre delfini sau cîini. Dar n-am văzut niciodată dovezi, lăsînd la o parte relatările anecdotice greu credibile, care să sugereze că noi, oamenii, putem s-o facem.

– Presupun că acum ţi-ai schimbat părerea, am spus.

Rîse uşor.

– Gîndurile apar în tot creierul uman, în hipocamp, în cortexul lobului frontal şi în neocortex. Un coleg de-al meu, Robert Galambos, a emis teoria că gîndirea este produsă de celulele nervoase, nu de neuroni. Ai auzit despre creierul lui Broca?

I-am spus că auzisem termenul, dar nu ştiam ce însemna.

– Chirurgul francez Pierre-Paul Broca a descoperit o zonă a creierului uman unde se produce vorbirea, o zonă în lobul frontal stîng. Zona lui Broca este locul unde se află mecanismul vorbirii. Un alt loc, cunoscut sub numele de zona lui Wernicke, este acela unde recunoaştem şi prelucrăm vorbirea. Asta se află în lobii temporal şi parietal stîng. Consider că, atunci cînd una dintre aceste două zone, probabil cea a lui Wernicke, este uşor modificată cumva de către atracţia puternică a proiectorului de rezonanţă magnetică, neuronii se realiniază. Şi asta îţi dă capacitatea să „auzi" emisia, adică undele de radio de joasă frecvenţă, din zonele Broca ale altor oameni. Ştim de mult că creierul uman emite aceste semnale electrice. Ceea ce faci dumneata este, bănuiesc, să *primeşti* acele semnale. Ştii că uneori ne

putem auzi pe noi înşine gîndind, ca şi cum am face-o cu vocea cu care vorbim?

– Da, uneori.

– Ei bine, aş spune că într-un anumit punct al formării acestor gînduri există o activitate concurentă în centrul vorbirii. Şi tocmai în acest moment sînt generate semnalele electrice. Aşa. Apoi se întîmplă că două descoperiri ştiinţifice recente m-au pus pe gînduri.

Una este un studiu publicat în revista *Science* în urmă cu aproximativ doi ani, de o echipă de la Johns Hopkins, care a descoperit că poate să producă aievea o imagine computerizată a procesului de gîndire din creier. Cercetătorii au agăţat electrozi de creierul unei maimuţe şi au folosit grafica pe calculator ca să urmărească activitatea electrică din cortexul motor – acea zonă din creier care controlează activitatea motorie. Aşa încît, cu o clipă înainte ca macacul să întreprindă o acţiune, ei au putut să vadă pe ecranul computerului activitatea electrică din creierul maimuţei. Uluitor! De fapt, putem să vedem cum gîndeşte creierul!

Apoi, doi geobiologi de la California Institute of Technology au descoperit că creierul uman conţine în jur de şapte miliarde de cristale magnetice microscopice. În realitate, ele sînt nişte magneţi simpli, făcuţi din cristale de magnetit, un mineral al fierului. S-au întrebat dacă exista vreo legătură între cancer şi cîmpurile electromagnetice, deşi încă nu apăruse nici o dovadă că aceste cristale ar avea ceva de-a face cu cancerul. Dar colegii mei şi cu mine ne-am gîndit dacă n-am putea folosi proiectorul de rezonanţă magnetică ca să modificăm cumva acei mici magneţi din creierul uman, ca să-i aliniem. Acum, dumneata eşti avocat specializat în proprietatea intelectuală, deci presupun că eşti la curent cu progresele tehnologice.

– De regulă, da.

– La începutul anului 1993, o descoperire uluitoare a fost anunţată aproape simultan de către compania-gigant de

computere Fujitsu, din Japonia, de către Corporația japoneză de telegraf și telefoane și de către Universitatea Tehnică din Graz. Folosind diferite tehnici de biocibernetică, setul de impulsuri electrice emise de creier cu ajutorul electroencefalogramei, oamenii pot în realitate să comande unor computere cu o configurație specială. Folosindu-și mințile, ei pot să miște un cursor pe ecranul unui computer, pot chiar să scrie litere. Ei bine, asta era. În acel moment, am știut că se poate.

– Atunci de ce nu puteți să induceți asta în oricine?

– O întrebare de o sută de puncte, spuse el. Poate să aibă legătură cu felul în care este așezată zona Wernicke la tine. Sau poate cu numărul sau densitatea celulelor neuronice din acel loc. Tot ceea ce te face să ai o memorie eidetică. Ca să fiu sincer, habar n-am. Este o simplă speculație. Dar, indiferent de motiv sau de grupurile de motive, ți s-a întîmplat. Ceea ce te face cu adevărat valoros.

– Valoros pentru cine? am spus.

Dar deja se întorsese și ieșise din cameră.

29

– Sînt chiar foarte mulţumit, spuse Toby Thompson şi, într-adevăr, era vizibil satisfăcut.

Stăteam într-o cameră de interogatorii sigură, albă, cu lumini strălucitoare, privindu-l pe Toby, care era într-o cameră alăturată şi mă privea printr-un panou de sticlă mare şi gros. Geamul era plin de urme de degete şi camera era atît de luminată, încît era uşor să uit că era opt dimineaţa şi că stătusem treaz toată noaptea. Camera era situată în subsolul aceleiaşi respingătoare clădiri cu birouri, construită prin anii '60.

– Spune-mi ceva, am zis. De ce bariera asta de sticlă? De ce nu umpli camera cu FEJ, cum ai făcut în casa conspirativă?

Toby zîmbi aproape fără să vrea.

– O, am umplut-o. Dar mai bine să nu riscăm. Nu am prea mare încredere în tehnologie. Tu ai?

Dar n-aveam nici un chef de glume după ce fusesem supus testului doctorului Mehta timp de peste o oră.

– Dacă aş fi reuşit să scap..., am început.

– Am fi făcut orice să te găsim, Ben. Eşti mult prea valoros. De fapt, caracterizarea ta psihologică a indicat fără dubiu că vei încerca să scapi. Aşa că nu sînt total surprins. Trebuie să-ţi aminteşti, Ben, că de cînd te-ai retras de la Agenţie nu mai ai miros de colonie.

– Miros de colonie?

– Entomologie. Furnici. Îţi aminteşti de interesul meu pentru furnici?

Toby se pregătise, de fapt, să devină entomolog înainte ca cel de-al doilea război mondial să-l fi împins foarte departe, spre

informaţiile militare, OSS şi, mai tîrziu, CIA. Dar îşi păstrase viu interesul faţă de furnici, devorînd orice lucrare din revistele de specialitate, păstrînd contactul cu un vechi prieten de la Harvard, E.O.Wilson, care era unul dintre cei mai mari savanţi în materie de furnici. Singurul loc pe care reuşise să-l găsească furnicilor în viaţa sa era cel din metafore.

– Sigur că-mi amintesc, Toby. Mirosul de colonie?

– Cînd o furnică salută o altă furnică, îşi trece antenele peste trupul ei. Dacă cealaltă este o intrusă dintr-o altă specie, este atacată. Dacă face parte din aceeaşi specie, dar din altă colonie, este acceptată. Cu toate acestea, i se va da mai puţină mîncare, pînă cînd va căpăta acelaşi miros pe care îl au ceilalţi membri ai coloniei. Abia atunci va fi de-a lor.

– Deci, eu sînt din altă colonie? am întrebat nerăbdător.

– Ai văzut vreodată o furnică oferindu-şi mîncarea? E ceva foarte intim, foarte impresionant. Bineînţeles, atacul este foarte neplăcut. Una sau chiar amîndouă mor.

Mi-am trecut degetele peste masa de conferinţă la care fusesem aşezat şi a cărei suprafaţă era din imitaţie de lemn cu un aspect granulat, ca un furnicar.

– Bine, am spus. Atunci spune-mi: cine a venit după mine seara trecută?

– La Boston?

– Exact. Iar „nu ştim" nu e un răspuns satisfăcător.

– Dar corect. Chiar nu ştim. Ştim doar că a fost vorba de o scurgere.

– La dracu', Toby, am explodat. Trebuie să ajungem la o înţelegere.

A ridicat vocea pînă cînd a ajuns să ţipe, ceea ce m-a surprins.

– Eu ajung la o înţelegere cu tine, Ben! Aşa cum ţi-am spus, de la accidentul din Paris conduc acest proiect. I se spune Proiectul Oracol – ştii cît de al naibii de legaţi sînt băieţii de la operaţiuni secrete de numele de coduri melodramatice – de la

latinescul *oraculum* provenit din *orare*, a vorbi. Mintea vorbeşte, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

– Proiectul Oracol este cum a fost Proiectul Manhattan pentru telepatie – scump, intensiv, ultrasecret şi considerat o cauză pierdută de aproape toţi cei ce ştiu de existenţa lui. De la cele cîteva luni de PES ale domnului olandez – 133 de zile, ca să fiu mai exact, înainte de-a se sinucide – am efectuat mai mult de opt mii de experienţe pe subiecţi.

– Opt *mii*? am exclamat.

– Marea majoritate a acestor indivizi ştiau, desigur, doar că erau supuşi unor experienţe medicale pentru care erau plătiţi frumuşel. Dintre toţi, doi subiecţi au dat dovadă de mici manifestări ale PES, dar capacitatea a dispărut după o zi sau două. La tine...

– Au trecut două zile şi nu s-a schimbat nimic.

– Excelent. Excelent.

– Dar de ce toate astea? Războiul Rece s-a sfîrşit, Toby, afurisitul ăla...

– A, spuse el. Greşeşti complet. Da, lumea s-a schimbat, dar a rămas un loc la fel de periculos. Ameninţarea ruşilor încă există, aşteptînd o nouă lovitură de stat sau o completă prăbuşire a sistemului, la fel cum Germania Weimarului aştepta un Hitler care să-i refacă imperiul ruinat. Orientul Mijlociu este tot un cazan în fierbere. Terorismul e-n floare – intrăm într-o epică a terorismului cum nu s-a mai văzut pînă acum. Trebuie să cultivăm această capacitate pe care o ai tu – cu disperare. Avem nevoie de agenţi care să poată ghici intenţiile. Întotdeauna vor exista inşi ca Saddam Hussein, Moammar Gaddafi şi alţii ca el.

– Atunci, spune-mi: de ce a fost nevoie de împuşcăturile din Boston? Proiectul Oracol se desfăşoară de – cît? – cinci ani?

– Aproximativ.

– Şi deodată oamenii trag în mine. Este clar, ceva se-ntîmplă. Unii oameni vor neapărat ceva, şi încă foarte repede. Nu are sens.

Toby oftă şi atinse cu degetele sticla care ne despărţea.

– Nu mai există o ameninţare sovietică, spuse el încet. Slavă Domnului. Dar acum ne confruntăm cu o ameninţare mult mai grea, mai difuză: sute de mii de spioni şomeri din Blocul Estic – supraveghetori, executanţi – mulţi dintre ei o adunătură dezgustătoare.

– Asta nu este o explicaţie, am răspuns. Acelea sînt *achiziţii*. Pentru cine dracu' lucrează? *Şi de ce?*

– La naiba, tună Toby. *Cine crezi că i-a făcut felul lui Edmund Moore?*

M-am holbat la el. Ochii lui Toby erau măriţi, îngroziţi, plini de lacrimi.

– Asta să-mi spui tu, am rostit foarte liniştit. Cine l-a ucis?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, versiunea oficială este că şi-a tras un glonţ în gură cu pistolul lui, un Smith & Wesson Model 39, pe care i l-a dat Agenţia în 1957.

– Şi?

– Modelul 39 este făcut să meargă cu gloanţe de 9 mm Parabellum, da? Este primul pistol de 9 mm făcut de o fabrică americană.

– Unde dracu' vrei să ajungi?

– Glonţul care i-a găurit creierul lui Ed Moore venea de la cartuşul special de 9 mm x 18. Cartuş de felul celor folosite la pistolul Makarov de 9 mm. Mă urmăreşti?

– Sovietic, am spus. Producţia de la sfîrşitul anilor '50.

– Sau est-german. Nu cred că Ed Moore ar fi folosit muniţia utilizată de poliţia secretă est-germană la pistolul său vechi, dat de Agenţie. Tu ai face-o?

– Dar afurisita aia de Stasi nu mai există, Toby!

– Nu mai există Germania de Est. Nu mai există Stasi. Dar *achiziţiile* Stasi există. Cineva le *foloseşte*. Avem nevoie de tine, Ben.

– Da, am spus, ridicînd vocea. E clar. Dar, la naiba, ce să fac?

Îşi îndeplini ritualul de scoatere a unui pachet de Rothmans pe care îl lovi de braţul scaunului cu rotile pînă cînd alunecă o ţigară pe care o aprinse, iar apoi vorbi neclar, prin fum.

– Vreau să-l găseşti pe ultimul conducător al KGB-ului.

– Vladimir Orlov.

Toby dădu din cap.

– Dar sînt sigur că ştiţi unde este. Cu toate posibilităţile pe care le are Agenţia...

– Ştim doar că este undeva în nordul Italiei. În Toscana. Asta-i tot.

– Cum dracu' ştiţi asta?

– Nu-mi divulg niciodată sursele sau metodele, spuse el cu un zîmbet şiret. De fapt, Orlov este un om bolnav. A consultat un cardiolog din Roma. Atît ştim şi noi. Se tratează la tipul ăsta de mulţi ani, de cînd a vizitat Roma prima oară, la sfîrşitul anilor '70. Acest doctor se ocupă de cîţiva lideri mondiali cu mare discreţie. Orlov are încredere în el. De asemenea, ştim că, după consultaţiile la cardiolog, a fost dus înapoi, într-o localitate neştiută din Toscana. Pînă acum, şoferii au fost extraordinari de abili în a scăpa de „codiţe".

– Atunci faceţi o mică percheziţie.

– Asupra cardiologului italian? Am încercat la biroul lui din Roma. Nimic; probabil că ţine dosarul Orlov bine ascuns.

– Şi dacă îl găsesc pe Orlov?

– Eşti ginerele lui Harrison Sinclair. Căsătorit cu fiica lui Hal. Este destul de plauzibil să ai treabă cu el. O să fie suspicios, dar poţi să te descurci. De îndată ce eşti în prezenţa lui, vrem să afli totul despre ce au discutat el şi Hal Sinclair. Totul. A furat, într-adevăr, Hal o avere? Ce amestec a avut Orlov? Vorbeşti ruseşte şi cu „talentul" tău...

– N-o să scoată un cuvînt.

– Cu o lovitură, poţi să găseşti şi averea pierdută şi să speli şi numele lui Hal Sinclair. Pe de altă parte, este foarte posibil ca ceea ce-o să afli despre Hal să nu-ţi prea placă.

– Puţin probabil.

– Nu, Ben. Nu vrei să crezi că Harrison Sinclair a fost un ticălos, nici Alex Truslow nu vrea, nici eu. Dar pregăteşte-te pentru posibilitatea să descoperi exact acest lucru, oricît de mult îţi repugnă. Misiunea nu va fi lipsită de riscuri.

– Pentru cine?

Se lăsă în spatele scaunului său cu rotile.

– Cei mai înşelători oameni din cadrul informaţiilor sînt chiar ai tăi. Ştii, în secolul al nouăsprezecelea a trăit un entomolog pe nume Auguste Forel, care a observat că cei mai mari duşmani ai furnicilor sînt alte furnici. Cei mai mari duşmani ai spionilor sînt alţi spioni.

Îşi împreună degetele.

– Indiferent ce tîrg a făcut Vladimir Orlov cu Hal Sinclair, sînt sigur că nu doreşte să-l popularizeze.

– Nu mă fraieri, Toby, am spus. Nu crezi că Hal era nevinovat.

Expiră aproape din fundul sufletului.

– Nu, recunoscu el, nu cred. Aş vrea să cred altceva. Dar cel puţin ai putea să afli cu ce ocupa Hal înainte de moarte. Şi de ce.

– Cu ce se ocupa Hal? am tunat eu. Hal a murit.

Surprins, Toby se uită în sus. Părea speriat, cu toate că nu puteam spune dacă din cauza izbucnirii mele sau din altă cauză.

– Cine l-a omorît? am întrebat. Cine l-a omorît pe Hal?

– Foşti angajaţi ai Stasi, aş spune.

– Nu mă refer la treaba murdară. Cine *a comandat* uciderea sa?

– Nu ştim.

– Aceşti renegaţi de la CIA, „Înţelepţii" despre care mi-a vorbit Alex?

– Posibil. Cu toate că, poate – ştiu că nu doreşti să auzi aşa ceva, dar gîndeşte-te la asta – Sinclair era unul dintre ei. Unul din aşa-zişii „Înţelepţi". Şi poate că a avut loc o ceartă.

– Asta este doar o teorie, am spus cu răceală. Trebuie să mai fie şi altele.

– Da. Poate că Sinclair a făcut un fel de tîrg cu Orlov, ceva ce avea la mijloc o sumă mare de bani. Iar Orlov – fie din lăcomie, fie de frică – a pus să fie ucis Sinclair. La urma urmei, nu ar fi logic ca unul dintre aceşti foşti mardeiaşi est-germani şi români să facă o treabă de mercenar pentru omul care fusese cîndva şeful lor?

– Trebuie să vorbesc cu Alex Truslow.

– Nu se poate ajunge la el.

– Dimpotrivă, am spus. Este la Camp David. Se poate ajunge la el.

– Este pe drum, Ben. Dacă trebuie să vorbeşti cu el, încearcă mîine. Dar nu e timp de pierdut. Asta este o chestiune de maximă urgenţă.

– Aveţi de gînd s-o reţineţi pe Molly, aşa-i? Pînă livrez marfa?

– Ben, sîntem disperaţi. Sînt lucruri de viaţă şi de moarte.

Trase adînc aer în piept.

– N-a fost ideea mea, apropo. M-am contrazis cu Charles Rossi pînă am făcut spume.

– Dar ai luat parte la ea.

– Va fi tratată foarte bine, îţi promit. O să-ţi confirme singură. La spital li s-a spus că a fost chemată pentru probleme familiale urgente. Se va odihni în linişte cîteva zile. Are mare nevoie de aşa ceva.

Simţeam cum adrenalina îmi inundă corpul şi mă luptam din răsputeri să-mi păstrez calmul.

– Toby, cred că tocmai tu mi-ai spus cîndva că, atunci cînd un muşuroi de furnici este atacat, furnicile nu trimit în faţă masculii tineri ca gărzi, ca soldaţi. Trimit femelele bătrîne, aşa mi-ai

spus. Pentru că nu are importanţă dacă bătrînele sînt omorîte. Asta se cheamă altruism – este mai bine pentru colonie. Aşa este?

– O să facem tot ce putem ca să te protejăm.

– Două condiţii, am spus.

– Da?

– Aceasta e singura misiune pe care o îndeplinesc. N-o să mă transform în cobai, în curier sau în orice altceva. S-a înţeles?

– S-a-nţeles, spuse Toby calm. Deşi sper că te vom putea convinge, la un moment dat, să te răzgîndeşti.

Nu l-am luat în seamă şi am continuat.

– Şi doi, veţi primi informaţiile numai după ce Molly va fi eliberată. Am să aflu condiţiile şi aranjamentele. Dar e jocul meu, cu regulile mele.

– Nu eşti rezonabil, spuse Toby mai tare.

– Poate. Dar altfel nu facem nici un tîrg.

– Nu pot să permit aşa ceva. Este împotriva tuturor metodelor admise.

– Acceptă, Toby.

Urmă o altă pauză lungă, interminabilă.

– La naiba, Ben. De acord.

– Bine, atunci, am spus. Am făcut tîrgul.

Puse ambele palme întinse pe masa din faţa lui.

– Peste cîteva ore te ducem cu avionul la Roma, spuse el. Nu avem nici un minut de pierdut.

Partea a patra

TOSCANA

INTERNATIONAL HERALD-TRIBUNE

LIDERUL PARTIDULUI SOCIALIST NAȚIONAL DIN GERMANIA A FOST ASASINAT.

Isac Wood
New York Times Service

„BONN – Jurgen Krauss, aprigul președinte al renăscutului Partid Nazist, care conducea în cursa pentru funcția de cancelar, a fost împușcat mortal în această dimineață, în timpul unui miting din oraș.

Nimeni nu a revendicat încă asasinatul.

Acest lucru lasă în competiția pentru funcția de conducător al Germaniei doar două persoane, amîndouă considerate de centru. Deși dau glas tristeții față de sfîrșitul violent al domnului Krauss, diplomații și-au exprimat ușurarea..."

30

Mai fusesem la Roma de cîteva ori înainte şi nu-mi plăcuse prea mult. Italia era, fără îndoială, una dintre ţările mele preferate, poate singura, dar întotdeauna Roma mi se păruse murdară, aglomerată şi deprimantă. Frumoasă, da – Campidoglio al lui Michelangelo, San Pietro, Villa Borghesse, Via Veneto, toate remarcabile într-un fel sau altul, vechi, luxuriante, opulente – dar copleşitoare, ameninţătoare. Şi, practic, oriunde te-ai duce în oraş, ajungi, nu ştiu cum, întotdeauna, la monumentul lui Victor Emmanuel al II-lea, o structură oribilă, în formă de maşină de scris, construită din marmură albă de Brescia în Piazza Venezia şi învăluită în gazele nocive ale traficului. Mussolini îşi ţinuse discursurile aici; preferam să-l evit ori de cîte ori se putea.

Ziua în care am sosit era spălată de ploaie şi neplăcut de rece. Sub ploaia continuă, staţia de taxi din faţa terminalului internaţional de la Fiumicino părea prea pustie ca să mă aventurez într-acolo chiar atunci.

Aşa că am găsit un bar, am comandat o *café lungo* şi am savurat-o multă vreme, simţind cum cofeina se lupta într-adevăr cu fusul orar. Intrasem în ţară cu un paşaport fals, pe care mi-l furnizaseră acei vrăjitori ai falsurilor de la secţia de Servicii Tehnice a CIA (în cooperare, să spunem, cu Departamentul de Stat al SUA).

Numele meu de acoperire era Bemard Mason, om de afaceri american, venit aici ca să facă nişte aranjamente secrete cu filiala italiană a corporaţiei. Paşaportul pe care mi-l dăduseră era foarte bine îndoit la colţuri; dacă n-aş fi ştiut cum stăteau lucrurile, aş fi crezut că, într-adevăr, mai fusese folosit pentru

multe călătorii internaţionale, şi încă de o persoană neglijentă. Dar, desigur, fusese ticluit doar pentru treaba asta.

Am dat pe gît o a doua *café lungo* şi un *cornetto* şi mi-am croit drum spre toaletă. Amenajarea era simplă, negru cu alb şi curată. Pe un perete, sub o oglindă mare, se afla un şir de chiuvete; în faţa lor, de cealaltă parte a camerei mici, erau patru cabine de toaletă, ale căror uşi erau vopsite în negru strălucitor şi se înălţau din podea pînă la tavan, fără să lase nici un pic de spaţiu. Ultima cabină din stînga era ocupată şi, cu toate că cea din mijloc era liberă, am stat la chiuvetă un timp, m-am spălat pe mîini, pe faţă şi m-am pieptănat, pînă cînd uşa cabinei din stînga s-a deschis. A ieşit un arab mic şi îndesat, între două vîrste, care îşi strîngea cureaua în jurul burţii sale mari. A plecat fără să se spele pe mîini, iar eu am intrat imediat în cabina pe care tocmai o eliberase şi am încuiat-o.

Am lăsat capacul de la toaletă în jos, m-am suit pe el şi am întins mîna spre compartimentul turnat din plastic de lîngă tavan. Acesta s-a deschis uşor, aşa cum mi se spusese, şi acolo am dat peste un pachet mare. Un plic gros umflat, care conţinea, înfăşurată în cîrpe curate de bumbac, o cutie de cincizeci de cartuşe ACP 45 şi un pistol semiautomat neted, de un negru mat, un Sig-Sauer 220 nou-nouţ, încă plin de ulei din fabrică. Cred că Sig-ul este cel mai bun pistol făcut vreodată. Are vizoare din tritiu pentru timp de noapte, o ţeavă de 10 centimetri, şase ghinturi de tragere şi cîntăreşte în jur de şapte sute cincizeci de grame. Speram să nu-mi trebuiască.

Eram într-o dispoziţie proastă. Jurasem că n-o să mă mai întorc niciodată la jocul ăsta groaznic şi iată-mă înapoi. Trebuia din nou să scot la iveală latura mea întunecată şi violentă, pe care crezusem că o îngropasem o dată pentru totdeauna.

Am împachetat pistolul la loc, l-am strecurat în bagajul de mînă şi am lăsat plicul în compartimentul pe care l-am închis.

De îndată ce am ieşit de la toaletă şi m-am îndreptat spre staţia de taxiuri, am simţit totuşi că era ceva în neregulă. O prezenţă, o persoană, o mişcare. Aeroporturile sînt locuri

haotice, agitate, aglomerate, aşa că sînt perfecte pentru urmăriri. Eram ţinut sub observaţie. O simţeam. Nu pot să spun că *auzeam* sau *citeam* ceva – mult prea mulţi oameni, în prea multe grupuleţe, un Turn Babel al limbilor străine, iar italiana mea era bună doar cît să mă descurc. Dar o simţeam. Instinctele mele, cîndva atît de bine acordate, apoi atît de mult timp nefolosite, reveneau încet.

Era cineva.

Un bărbat solid, oacheş, avînd spre patruzeci de ani sau poate puţin peste, purtînd un sacou sport de culoare verde-cenuşiu, pierdea vremea lîngă farmacie, cu faţa acoperită în mare parte de un exemplar din *Corriere della sera*.

Am grăbit pasul puţin pînă cînd am ieşit. M-a urmărit: foarte lipsit de subtilitate. Asta m-a îngrijorat. Părea să nu-şi facă probleme în legătură cu faptul că fusese observat, ceea ce însemna, probabil, că mai erau şi alţii. Probabil că mai însemna şi că individul voia să-l observ.

M-am suit în primul taxi liber, un Mercedes alb, şi am spus:

– Grand Hotel, *per favore*.

Urmăritorul era în taxiul din spatele meu, am văzut imediat. Probabil că acum mai era încă un vehicul implicat, poate două sau trei. După ce s-a tîrît timp de patruzeci şi cinci de minute prin traficul aglomerat al dimineţii, taxiul a intrat pe îngusta Via Vittorio Emanuele Orlando şi a tras în faţă la Grand Hotel. Imediat, patru oameni în livrea au năvălit spre taxi să-mi scoată bagajul, să-l pună într-un cărucior, să mă ajute să ies din maşină şi să mă conducă în holul liniştit şi elegant al hotelului.

I-am dat fiecăruia cîte un bacşiş mai mult decît generos şi mi-am spus numele conspirativ la recepţie.

Funcţionarul zîmbi şi spuse:

– *Buon giorno, signore*, după care îşi cercetă în grabă diagrama de rezervări.

O expresie încurcată se aşternu pe faţa lui.

– *Signore*... ă... domnul Mason? spuse el, cerîndu-mi scuze din priviri.

– Este vreo problemă?

– Se pare că este, domnule. Nu avem nici o rezervare...

– Poate sub numele companiei mele, atunci, am sugerat eu. TransAtlantic.

După un moment clătină din cap încă o dată.

– Ştiţi cînd au fost făcute?

Am izbit cu palma suprafaţa de marmură a biroului de la recepţie.

– Nu-mi pasă, la naiba! am spus. Hotelul ăsta afurisit a stricat...

– Dacă aveţi nevoie de o cameră, domnule, sînt sigur că...

Am făcut semn către şeful băieţilor de serviciu.

– Nu. Nu aici. Sînt sigur că la Excelsior nu se fac acest fel de greşeli.

I-am ordonat şefului băieţilor de serviciu:

– Adu-mi valizele de la intrarea de serviciu. Nu în faţă, în spate. Şi vreau un taxi pînă la Excelsior, pe Via Veneto. Acum.

Şeful băieţilor de serviciu se înclină uşor şi-i făcu un semn unuia dintre băieţi, care întoarse căruciorul cu bagajele mele şi începu să-l împingă spre partea din spate a holului.

– Domnule, dacă este vreo greşeală, sînt sigur că o putem îndrepta foarte repede, spuse funcţionarul de la recepţie. Avem liberă o cameră cu un pat. De fapt, avem libere mai multe apartamente mici.

– Nu vreau să vă deranjez, am spus cu trufie, în timp ce mergeam după căruciorul cu bagaje spre fundul holului, către intrarea de serviciu.

În cîteva minute, în spatele hotelului a tras un taxi. Băiatul de serviciu a încărcat valiza şi bagajul de mînă în portbagajul Opelului, i-am dat un bacşiş frumos şi am urcat în maşină.

– La Excelsior, *signore?* spuse şoferul.

– Nu, am spus. La Hassler. Piazza Trinita din Monti.

Hassler dă înspre Treptele Spaniole, unul dintre cele mai plăcute locuri din Roma. Mai stătusem aici înainte şi Agenţia

îmi reţinuse o cameră la cererea mea. Episodul de la Grand Hotel fusese, bineînţeles, un şiretlic şi părea să fi prins – scăpasem de urmăritori. Nu ştiam cît puteam sta aici neobservat, dar deocamdată lucrurile păreau să fie în regulă.

Obosit, am făcut un duş şi m-am prăbuşit pe patul dublu, m-am strecurat între cearşafurile de in luxoase, călcate bine, liniştit pentru moment, şi m-am cufundat într-un somn profund, de care aveam multă nevoie, dar care a fost tulburat de visuri neliniştitoare despre Molly.

Cîteva ore mai tîrziu, am fost trezit de zgomotul îndepărtat al unui claxon care venea de undeva din apropierea Treptelor Spaniole. Era după-amiază şi apartamentul era inundat de lumină. M-am răsucit, am ridicat receptorul telefonului şi am comandat un cappuccino şi ceva de mîncare. Îmi ghiorăiau maţele.

M-am uitat la ceas şi am socotit că ziua de lucru tocmai începea în Boston. Am telefonat la o bancă din Washington unde încă îmi păstram un cont vechi, dar activ, pe care îl deschisesem cu ani în urmă. Agentul meu de bursă, John Matera, îmi transferase într-adevăr „agoniselile" de la Beacon Trust, dar de fapt, numai agoniseli nu se puteau numi. Mă gîndeam că nu avea rost să le dau ocazia celor de la CIA să facă pe nebunii cu banii mei. Le cunoşteam şmecheriile şi eram hotărît să nu am încredere deplină în ei.

Cafeaua a sosit după cincisprezece minute, servită într-o ceaşcă mare, adîncă şi cu o dungă aurie pe margine, împreună cu sandvişuri frumos aşezate: felii groase de pîine albă, moale, acoperite cu felii subţiri de *prosciutto, arugula* şi cîteva felii de *pecorino fresco*, ornamentate cu felii frumoase de roşie, care străluceau datorită aromatului ulei de măsline.

Mă simţeam la fel de singur ca întotdeauna. Molly, eram sigur, era bine – în fond, era protejată atîta timp cît era ţinută ostatică. Totuşi, îmi făceam griji în privinţa ei în legătură cu ceea ce-i spuneau ei despre mine, cu cît de speriată era, cu felul cum rezista. Dar eram convins că nu se va lăsa; în schimb, va transforma în iad vieţile celor care o ţineau captivă.

Am zîmbit în sinea mea şi chiar atunci a sunat telefonul.

– Domnul Ellison? se auzi o voce cu un accent american.

– Da.

– Bine aţi venit la Roma. Aţi ales un timp bun ca să veniţi.

– Mulţumesc, am spus. Este mult mai confortabil aici decît în State în această perioadă a anului.

– Şi sînt mult mai multe de văzut, spuse legătura mea de la CIA, terminînd de rostit parola.

Am închis.

Cincisprezece minute mai tîrziu, în lumina blîndă a după-amiezei romane tîrzii, am ieşit din hotelul Hassler. Treptele Spaniole erau pline de oameni care stăteau în picioare sau jos, fumau, făceau fotografii, ţipau şi rîdeau unii de glumele altora. Am trecut în revistă scena plină de freamăt, m-am simţit îngrozitor de străin în mijlocul vervei de acolo şi, cu stomacul deja strîns din cauza încordării, m-am suit într-un taxi.

31

În Piazza della Republica, nu departe de gara principală a Romei, am închiriat o maşină de la Maggiore, folosind permisul de conducere fals, pe numele Bernard Mason, şi cartela aurie Citibank Visa. De fapt, cartea de credit în sine era adevărată; dar notele de plată făcute în numele fictivului domn Mason erau plătite, prin intermediul unei firme de avocaţi din Fairfax, Virginia, de către CIA. Mi-au dat o Lancia neagră, strălucitoare, mare cît un transatlantic: genul de maşină pe care fără îndoială că ar închiria-o Bernard Mason, omul de afaceri american proaspăt îmbogăţit.

Biroul cardiologului se afla la mică distanţă, pe Corso del Rinascimento, o stradă principală zgomotoasă, cu trafic intens, chiar lîngă Piazza Navona. Am parcat într-un garaj subteran aflat la un bloc şi jumătate distanţă şi am găsit clădirea doctorului, care avea la intrare o placă de alamă pe care era scris DOTT. ALDO PASQUALUCCI.

Ajunsesem cu aproape patruzeci şi cinci de minute mai devreme faţă de ora programată şi m-am hotărît să mă plimb prin *piazza*. Din diferite motive, ştiam că era bine să mă ţin de programul stabilit. Trebuia să mă întîlnesc cu cardiologul la ora opt în seara aceea – neobişnuit de tîrziu, dar ora fusese fixată intenţionat. Presupun că acest inconvenient era menit să-mi susţină legenda: acesta era singurul timp cînd solitarul magnat american Bernard Mason se putea întîlni cu doctorul. Incomodat astfel, doctorul Pasqualucci va fi probabil mult mai înclinat să coopereze şi să fie respectuos. Pasqualucci era considerat unul dintre cei mai buni cardiologi din Europa şi acesta era, desigur,

motivul pentru care fostul şef al KGB-ului fusese la el pentru consultaţii. Deci, era logic ca domnul Mason, care stătea mai multe luni pe an la Roma, să-i solicite serviciile. Tot ce ştia Pasqualucci era că acest american fusese trimis de un alt doctor, un internist pe care Pasqualucci îl cunoştea întîmplător, şi că se cerea mare discreţie pentru că marele imperiu al afacerilor lui Mason ar suferi incalculabile daune financiare dacă s-ar afla că proprietarul se trata pentru o boală cardiacă. Pasqualucci nu ştia că doctorul care îl recomandase pe Mason era în realitate pe statul de plată al CIA.

La acea vreme de seară, edificiile baroce de culoare ocru din Piazza Navona erau iluminate spectaculos cu reflectoare, o privelişte uluitoare. Piaţa forfotea de oameni care se înghesuiau în cafenele, gălăgioşi, agitaţi şi febrili. O sumedenie de cupluri se plimbau agale, absorbiţi unul de altul sau uitîndu-se la alte cupluri; în alte vremuri, probabil că s-ar fi plimbat pe promenadă. *Piazza* era construită pe vechile ruine ale Stadium-ului împăratului Domiţian. O să-mi amintesc întotdeauna că Domiţian a fost cel care a spus cîndva: „Împăraţii trebuie neapărat să fie nişte oameni nefericiţi, pentru că doar asasinarea lor poate să convingă lumea că acele conspiraţii împotriva lor sînt adevărate".

Luminile serii licăreau şi scăpărau în apa care ţîşnea din cele două fîntîni Bernini în jurul cărora se părea că oamenii gravitau tot timpul: Fîntîna celor Patru Rîuri din centrul pieţii şi Fîntîna Maurului, la capătul dinspre sud. Piazza Navona era un loc ciudat. Cu secole în urmă, era folosită pentru întrecerile între carele de luptă, iar mai tîrziu papii au ordonat ca locul să fie inundat, astfel încît machetele navelor de război să poată fi plimbate pe acolo.

M-am plimbat prin mulţime, simţindu-mă cumva izolat de ceilalţi şi buna lor dispoziţie clocotitoare fiind în contrast cu neliniştea mea. Petrecusem destule seri ca aceasta, singur în oraşe străine, şi întotdeauna mi se păruse ciudat de liniştitor să

fii înconjurat de o hărmălaie de voci străine. În seara aceea, desigur, binecuvîntat (oare mai eram?) cu această capacitate ciudată, am constatat că eram din ce în ce mai dezorientat, pe măsură ce gîndurile se împleteau cu pălăvrăgeala şi cu strigătele, formînd o zarvă mare, nedesluşită. Am auzit, tare: *Non ha mai avuto una settimana peggiore!* şi apoi, cu acea voce a gîndului: *Avessimo potuto salvarlo!*

Cu voce tare: *Lui e uscito con la sua ragazza.*

Cu vocea mai moale a gîndului: *Poverino!*

Iar apoi o altă voce neclară a gîndului, dar de data asta într-o americană curată: *Să-l ia dracu' m-a lăsat singură!*

M-am întors. Era evident americancă, puţin trecută de douăzeci de ani, purta un tricou Stanford pe sub o jachetă de blugi prespălată. Şi se plimba singură la vreo doi metri de mine. Faţa ei rotundă şi urîtă era bosumflată. M-a surprins uitîndu-mă la ea şi mi-a aruncat o privire furioasă. M-am uitat în altă parte şi chiar atunci am auzit o altă propoziţie, într-o engleză cu accent american, iar inima mea a început să bată cu putere.

Benjamin Ellison...

Dar de unde venea? Trebuia să fie aproape, trebuia să fie la maximum doi metri distanţă. Trebuia să fi venit de la unul dintre zecile de oameni din imediata mea apropiere, dar de la cine? Mi-a trebuit o enormă stăpînire de sine ca să mă abţin să-mi întorc capul dintr-o parte în alta, încercînd să văd pe cineva uşor diferit de ceilalţi, un tip de la Agenţie care mă urmărea. M-am întors indiferent, am auzit...

... nu pot să-l las să observe...

şi am început să grăbesc pasul, mergînd hotărît spre Biserica St. Agnes, încă incapabil să-l dibuiesc pe urmăritor în mulţime; am luat-o brusc spre stînga, dînd peste o masă de cafenea albă de plastic, dezechilibrînd un bătrîn, şi m-am cufundat în întunericul unei alei înguste, care mirosea groaznic a urină. Din spate auzeam strigăte, vocea unei femei şi a unui bărbat, sunetele unei agitaţii. Am alergat pe alee, am auzit paşi care mă urmăreau şi

m-am ascuns după o uşă care părea să fie un fel de intrare de serviciu. M-am lipit strîns de uşile înalte de lemn, simţind bucăţelele de vopsea scorojită înţepîndu-mi gîtul şi capul; încet, mi-am îndoit genunchii şi m-am lăsat în jos, pe podeaua rece de ceramică a holului. Puteam să privesc afară doar prin sticla spartă a geamului din mijlocul uşii de la intrare. Mă gîndeam că întunericul şi umbrele mă vor ascunde suficient de bine.

Da: un supraveghetor.

O siluetă mătăhăloasă şi musculoasă îşi croia drum pe alee, cu mîinile întinse, de parcă erau obişnuite să menţină echilibrul. Îl văzusem pe omul acesta în *piazza*, în dreapta mea, dar arătase la fel ca orice italian; se integrase prea bine pentru ochiul meu neantrenat. Acum trecea direct prin faţa mea, mişcîndu-se încet, şi i-am văzut ochii uitîndu-se atent, exact spre micul hol unde stăteam îngenuncheat.

Mă văzuse?

Am auzit: *fug spre...*

Ochii lui priveau în linie dreaptă, nu în jos.

Am simţit oţelul rece al pistolului în buzunarul pantalonilor şi l-am scos încet. Am ridicat piedica şi am pipăit cu degetul pe trăgaci.

Se duse în jos, pe alee, cercetînd atent uşile aflate pe ambele părţi. M-am strecurat în faţă, am privit cum a ajuns la capătul aleii, s-a oprit un moment şi după aceea a luat-o spre dreapta.

M-am aşezat şi am răsuflat adînc, pe îndelete. Mi-am închis ochii un minut, iar apoi m-am aplecat în faţă şi m-am uitat din nou. Plecase. Scăpasem de el pe moment.

Cîteva minute mai tîrziu, am ieşit şi am luat-o pe alee, în direcţia în care mersese şi urmăritorul meu mai înainte, departe de *piazza*, printr-un labirint de străduţe dosnice, slab luminate, spre Corso.

La ora opt fix, doctorul Aldo Pasqualucci îmi deschidea uşa biroului său şi, cu o uşoară înclinare a capului, îmi strîngea mîna. Era surprinzător de scund, rotofei, dar nu gras, avea un costum

din tweed maro, comod la purtat, şi o vestă din păr de cămilă. Faţa lui era amabilă. Ochii căprui aveau o privire îngrijorată. Părul îi era negru, presărat cu fire albe, şi părea pieptănat de curînd. În mîna stîngă ţinea o pipă făcută din spumă de mare; aerul din jurul lui mirosea a vanilie de la fumul de pipă.

– Vă rog să poftiţi, domnule Mason, spuse el.

Accentul lui nu era deloc italienesc, ci britanic, aristocratic şi clar.

Făcu un semn cu pipa spre cabinet.

– Mulţumesc pentru că mă primiţi la o oră atît de incomodă, am spus.

Îşi lăsă capul în jos, fără să mă aprobe sau să mă dezaprobe, şi spuse zîmbind:

– Plăcerea este de partea mea. Am auzit multe despre dumneavoastră.

– Şi eu despre dumneavoastră. Dar mai întîi trebuie să vă întreb...

M-am oprit, m-am concentrat... şi n-am zis nimic.

– Da? Vreţi, vă rog, să vă aşezaţi acolo şi să vă scoateţi cămaşa?

În timp ce mă sprijineam de masa de consultaţii acoperită cu hîrtie şi îmi scoteam sacoul şi cămaşa, am spus:

– Trebuie să fiu sigur că pot conta pe absoluta dumneavoastră discreţie.

Luă aparatul de verificat tensiunea arterială de pe masa din spatele lui, mi-l înfăşură în jurul braţului, îi închise capsele şi spuse:

– Toţi pacienţii mei pot conta pe confidenţialitate totală. Nici n-aş concepe altceva.

Apoi am spus cu voce tare, intenţionat provocator:

– Dar îmi puteţi *garanta?*

Şi, cu o secundă înainte ca Pasqualucci să răspundă, în timp ce pompa para aparatului pînă cînd acesta îmi strîngea supărător partea de sus a braţului, am auzit: *pomposo... arrogante...*

Stătea atît de aproape de mine, încît îi puteam simți și adulmeca respirația fierbinte, mirosind a tutun, deasupra mea, puteam simți tensiunea din el și am știut că-i citeam gîndurile.

În italiană.

Era bilingv, fusesem informat: născut din părinți italieni, dar crescut în Northumbria și școlit la Harrow, apoi la Oxford.

Ce însemna asta? Ce însemna să fii bilingv? Vorbea englezește în timp ce gîndea în italiană, așa lucra chestia asta?

Vorbi, de data asta cu mult mai puțină căldură.

– Domnule Mason, după cum bine știți, tratez niște persoane foarte importante și foarte discrete. Nu am să le dezvălui numele. Dacă vă îndoiți de discreția mea, vă rog, sînteți liber să plecați chiar acum.

Lăsase banderola aparatului umflată la maximum prea mult timp, așa că brațul îmi pulsa. Am bănuit că o făcuse, cel puțin pe jumătate, deliberat. Dar acum, ca și cum și-ar fi susținut afirmația, lăsă liberă supapa de presiune care scotea aerul cu un sîsîit puternic.

– Cîtă vreme ne înțelegem... am spus.

– Grozav. Deci, doctorul Corsini a spus că ați avut niște stări sporadice de leșin și că din cînd în cînd inima dumneavoastră o ia razna, aparent fără motiv.

– Corect.

– Vreau un istoric complet. Poate vom pune un monitor Holter, poate facem un test cu taliu pentru stres. Dar mai întîi vreau să-mi povestiți, cu cuvintele dumneavoastră, ce vă aduce aici.

M-am întors ca să-l privesc direct în față și am spus:

– Domnule doctor Pasqualucci, sursele mele m-au informat că îl tratați și pe un anume Vladimir Orlov, o fostă personalitate din Uniunea Sovietică, și asta mă îngrijorează.

Vorbi repede.

– Am spus – și o mai spun – sînteți liber să mergeți la un alt cardiolog. Pot chiar să vă recomand unul...

– Vreau doar să spun, domnule doctor, că mă îngrijorează faptul că dosarul, fişele domnului Orlov, sau cum s-or numi ele, sînt aici, în cabinetul dumneavoastră. Dacă vreodată se va comite o spargere din cauza... interesului pe care i-l poartă o agenţie de informaţii, nu sînt oare şi fişele mele în pericol? Vreau să ştiu ce măsuri de securitate luaţi.

Doctorul Pasqualucci m-a privit scrutător, furios, în timp ce faţa i se înroşise, şi am început să-i aud gîndurile cu o claritate uimitoare.

Cu aproape o oră mai tîrziu, am condus Lancia prin traficul asurzitor, nebunesc şi ameninţător, spre periferia Romei, către Via del Trullo, după care am cotit spre dreapta, pe Via S. Giuliano, o parte modernă şi cam părăsită a oraşului, unde la cîţiva metri spre dreapta am văzut un bar în care am intrat.

Era unul dintre acele baruri unde găseai orice, o clădire mică, acoperită cu stuc, vopsită în alb, cu o marchiză cu dungi galbene şi mobilă de grădină albă, din plastic, aranjată frumos în faţă. O reclamă pentru cafeaua Lavazza purta inscripţia – ROSTICCERIA-PIZZERIA-PANINOTECA-SPAGHETTERIA.

Mai erau douăzeci de minute pînă la ora zece şi locul era tic-sit cu adolescenţi în jachete de piele, care se înghesuiau alături de muncitorii cu păr cărunt ce beau la bar. Un tonomat urla un vechi cîntec american pe care l-am recunoscut: *Wanna Dance with Somebody*. Whitney Houston, mi-am zis.

Omul meu de legătură de la CIA, Charles Van Aver – individul care mă sunase la hotel mai devreme în ziua aceea – nu era acolo. Era prea devreme oricum, probabil că se afla în maşina lui, în parcarea din spate. M-am aşezat pe un scaun de plastic la bar, am comandat un Averna şi am privit mulţimea. Unul dintre adolescenţi juca o partidă care părea să necesite o mulţime de cărţi aruncate cu zgomot pe masă. O familie numeroasă se adunase în jurul unei mese şi beau cu toţii unul în sănătatea

altuia. Nici urmă de Van Aver şi – cu excepţia mea – nimeni din cei prezenţi nu părea să nu fie de prin partea locului.

În biroul cardiologului am putut să confirm ceea ce observasem prima oară la doctorul Mehta, şi anume că persoanele bilingve gîndesc în două limbi, un amestec aparte. Gîndurile doctorului Pasqualucci erau un amestec, o împletire ciudată de italiană şi engleză.

Italiana mea era suficient de bună ca să-mi dea posibilitatea să înţeleg sensul celor gîndite de el.

Ascuns în podeaua debaralei sale, o cameră mică, unde ţinea la vedere substanţe pentru curăţat, hîrtie de xerox, dischete de computer, panglici pentru maşina de scris şi altele, se afla un seif consolidat cu beton. În el erau mostre de substanţe ţinute sub control, dosarele unui caz nefericit de abatere de la îndatoririle sale de serviciu, în care fusese implicat cu peste zece ani în urmă, şi mai multe fişe ale pacienţilor. Printre aceşti pacienţi se numărau mai mulţi politicieni italieni importanţi, din partide rivale, directorul executiv al unuia dintre cele mai mari imperii ale motoarelor autopropulsate din Europa şi Vladimir Orlov.

În timp ce Pasqualucci aşeza un stetoscop rece pe pieptul meu şi asculta atent, eu mă dădeam de ceasul morţii ca să aflu cum aş putea să-l fac să se gîndească la combinaţia seifului şi cum aş putea să pun mîna pe ea, cînd, dintr-o dată, am auzit ceva, un bîzîit nu prea distinct, ca de radio cu unde scurte care prinde şi pierde un post găsit, şi apoi cuvintele:

Volte-Basse...

Pe urmă, *Castelbianco...*

Şi din nou: *Volte-Basse... Castelbianco... Orlov...*

Am aflat atunci tot ce trebuia să ştiu.

Von Aver încă nu apăruse. Îi memorasem chipul din fotografie: un bărbat mare, cu o faţă roşie, un beţivan înrăit din sud, în vîrstă de şaizeci şi opt de ani. Îşi purta părul des şi alb atît de lung, încît i se răsucea peste guler la ceafă, sau cel puţin aşa se vedea în cea mai recentă fotografie din dosarul Agenţiei. Nasul

îi era mare şi acoperit cu vinişoare sparte, ca la alcoolici. Hal Sinclair spunea că un alcoolic era o persoană care nu-ţi plăcea şi care bea la fel de mult ca tine.

La zece şi un sfert am plătit nota şi m-am strecurat în linişte afară, pe uşa din faţă a restaurantului-bar. Parcarea era în întuneric, dar am văzut obişnuitul amestec de maşini Fiat Panda, Fiat Ritmo, Ford Fiesta, Peugeot şi un Porsche negru. După larma din bar, mă bucuram de liniştea parcării întunecate, inhalînd aerul rece care, nu ştiu cum, în această parte a Romei părea mai curat şi mai tare.

O motoretă a trecut bîzîind, cu scheunatul ei egal, ascuţit, pătrunzător.

În şirul cel mai îndepărtat de maşini strălucea un Mercedes oliv, cu numărul de înmatriculare ROMA 17017. Şi iată-l, adormit pe scaunul şoferului, cocîrjat ca un bătrîn. Cred că mă aşteptasem să stea cu motorul în funcţiune, nerăbdător să pornească în drumul de peste trei ore spre nord, în Toscana, dar maşina era în întuneric. Nici măcar lumina din interior nu era aprinsă; mi-am imaginat că Van Aver dormea din cauza uriaşelor cantităţi de băutură pe care le consuma regulat, după cum scria în dosarul lui personal. Alcoolic, da, dar un bărbat care fusese peste tot şi ştia pe toată lumea, aşa încît micile lui păcate erau tolerabile.

Parbrizul era parţial aburit. În timp ce mă apropiam, mă gîndeam dacă n-ar trebui să insist să conduc eu şi dacă asta n-ar ofensa eul sensibil al lui Van Aver. M-am strecurat în maşină şi m-am trezit încordîndu-mă automat ca să-i aud gîndurile, sau cel puţin acele fragmente pe care descoperisem că puteam să le aud cînd doarme cineva.

Dar nu era nimic. Liniştе totală. Mi s-a părut ciudat, lipsit de logică.

Într-o clipă am fost cuprins de o infuzie ameţitoare şi bruscă de adrenalină.

I-am văzut părul lung, alb, care se ondula la ceafă, peste puloverul bleumarin pe gît, gura deschisă, ca şi cum ar fi sforăit,

iar sub ea în gîtul bătrînului se căsca grotesc o gaură mare. O pată groasă, groaznică, se întindea în jos pe reverele sacoului şi pe pulover, în timp ce gîtul său palid, zbîrcit, era un lac de sînge curgînd, pe care ochii mei au refuzat la început să-l accepte. Mi-am dat seama imediat că Van Aver murise şi am ieşit din maşină, luînd-o la goană.

32

Am ieşit în fugă pe Via del Trullo, cu inima bătîndu-mi puternic, şi am găsit maşina închiriată. Am bîjbîit cîteva momente cu cheia pînă cînd am fost în cele din urmă în stare să deschid portiera şi să mă arunc pe locul din faţă. Expirînd şi inspirînd încet, cu măsură, am reuşit să mă controlez.

Înţelegeţi, fusesem brusc aruncat înapoi în perioada aceea de coşmar din Paris. M-am trezit revăzînd în minte, insistent, aproape caleidoscopic, acel hol din Rue Jacob şi cele două cadavre, dintre care unul era al iubitei mele Laura...

Oricare ar fi fost misterele muncii secrete de la informaţii, ea nu includea de obicei crima şi mutilarea. Asta era o excepţie, nu o regulă, şi, cu toate că eram pregătiţi să facem faţă unei eventuale vărsări de sînge în teatrul de luptă al Războiului Rece, în realitate viaţa unui om era rareori tulburată de astfel de lucruri.

De fapt, agenţii secreţi văd foarte puţină violenţă în timpul anilor de serviciu – multă tensiune şi nelinişte, dar foarte puţină violenţă în adevăratul sens al cuvîntului. Iar atunci cînd întîlnesc un măcel, reacţionează de obicei la fel ca toată lumea: sînt dezgustaţi şi li se face rău. Majoritatea operativilor care sînt suficient de ghinionişti să se confrunte cu multe vărsări de sînge în munca lor cedează repede şi se retrag.

Cu mine însă, se întîmpla ceva diferit. Vederea sîngelui şi a mutilării mă anestezia, schimba ceva în adîncul meu şi închidea ceva: fundamentala oroare umană faţă de violenţă. În schimb, deveneam furios, concentrat, calm. Era ca şi cum mi s-ar fi făcut o injecţie intravenoasă cu un sedativ.

În timp ce mă luptam să înțeleg ceea ce tocmai avusese loc, treceam în revistă metodic o listă de posibilități. Cine mai știuse că mă întîlneam cu Van Aver? Cui îi spusese Van Aver? Cărei persoane să-i fi spus, care să ordone uciderea lui? Și din ce motiv?

Mi-ar fi plăcut să cred că Van Aver fusese omorît de aceeași persoană sau de către aceleași persoane care mă urmăriseră de la sosirea mea la Roma. Ceea ce genera întrebarea de ce nu fusesem eu eliminat. Era limpede că acela care-i tăiase beregata lui Van Aver mi-o luase înainte cu cîtva timp, așa că nu era exclus ca el să fi fost omorît de cineva care „mă urmărise" la această întîlnire (și oricum, îmi luasem măsuri excesive de precauție ca să nu fiu urmărit cînd plecasem de la Pasqualucci).

Asta demonstra că exista cineva sau un grup din interiorul CIA care ordonase uciderea lui Van Aver. Cineva care știa că urma să aibă o întîlnire cu mine, cineva care interceptase schimbul de informații care avusese loc între Toby Thompson din Washington și Van Aver din Roma.

Și totuși, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît trebuia să accept posibilitatea că vinovații nu erau neapărat de la CIA – puteau să fie de la fosta Stasi.

Dar linia asta de deducții nu mă ajuta deloc.

Și-apoi, cum rămînea cu motivul? Nu s-ar fi putut să mă urmărească pe mine – Van Aver și cu mine nu semănam defel; nimeni n-ar fi putut face o astfel de greșeală. Și presupuneam că ar fi existat și alte ocazii ca să pună mîna pe mine dacă acesta era obiectivul lor.

Nu se punea problema că Van Aver poseda niște informații la care cineva dorea să nu am acces. Misiunea lui, după cum fusesem informat de Toby, era să mă conducă în Toscana de îndată ce aflam unde era Orlov și să...

Să mă ducă să-l văd. Nu cunoșteam protocolul; nu știam cum mă va duce să-l văd pe fostul director al KGB-ului. Cu siguranță, nu puteam să bat pur și simplu la ușa omului.

Asta să fie? Oare motivul pentru omorîrea lui Van Aver putea să fie doar acela de-a mă împiedica să ajung la Orlov? Să mă descurajeze, să mă înfrîngă, să facă lucrurile cît mai dificile cu putinţă? Să mă împiedice să aflu despre „Înţelepţi"?

Am sărit brusc în sus.

Raţionamentul meu fusese greşit. Întîrziasem la întîlnirea cu omul de la CIA. O făcusem deliberat, ca pe o tactică, dar oricum ajunsesem *tîrziu*.

Ca majoritatea agenţilor de teren, Van Aven era, probabil, scrupulos în ceea ce priveşte timpul. Cine îl surprinsese acolo cu cuţitul în mînă...

Se aşteptase să se întîlnească cu cineva.

Cu mine.

Sau poate că ştiau cu cine se întîlnea Van Aver... Dar nu ştiau decît că se întîlnea cu *cineva*.

Dacă aş fi ajuns la timp, aş fi stat şi eu chircit pe locul din faţă, lîngă Van Aver, cu carotida tăiată?

M-am rezemat pe spate, pe perna scaunului, şi am expirat încet.

Era posibil? Da, sigur.

Totul era posibil.

Cînd mi-am achitat nota de plată de la Hassler şi mi-am încărcat bagajele în portbagajul Lanciei, era trecut bine de miezul nopţii. Autostrada A-1 era foarte liberă, cu excepţia camioanelor de marfă care treceau huruind din cînd în cînd.

De la portarul hotelului făcusem rost de o hartă foarte bună a Toscanei, o hartă de la Touring Club Italiano, care părea să fie nu doar cuprinzătoare, ci şi exactă. A fost un lucru simplu s-o memorez. Apoi am găsit un orăşel numit Volte-Basse, nu departe de Siena, la trei ore de mers spre nord.

Mi-a trebuit ceva timp să mă obişnuiesc cu şoferii italieni, care nu sînt chiar nesăbuiţi – în comparaţie cu şoferii bostonieni, restul lumii este blîndă – ci doar agresivi într-o manieră elegantă.

O bucată de vreme, concentrarea asupra drumului scăldat într-o lumină gălbuie m-a calmat şi mi-a dat posibilitatea să gîndesc limpede.

Aşa că priveam şoseaua şi mă gîndeam. Conduceam pe banda stîngă cu o viteză de aproximativ 120 km pe oră. De două ori am părăsit şoseaua brusc şi am aşteptat, cu motorul şi farurile stinse, să mă asigur că nu mă urmărea nimeni. O şmecherie elementară, care însă dădea rezultate. Se părea că nu mă urmărea nimeni, deşi nu puteam fi sigur.

O maşină veni din spate, se apropie din ce în ce mai mult, îşi aprinse farurile pe fază lungă şi stomacul meu se strînse. Acum era aproape lîngă mine; am apăsat pe accelerator şi am răsucit volanul spre dreapta.

Cealaltă maşină încerca să depăşească, asta era tot.

Nervii mei erau la pămînt. Aşa depăşesc italienii, mi-am spus. O iei razna. Controlează-te.

M-am trezit vorbind cu voce tare, de unul singur.

– Linişteşte-te, Ben, am spus, adăugînd: Ai ajuns. O să reuşeşti.

Problema era că, avînd acest... talent... devenisem anormal. Nu aveam idee cît timp îl voi mai avea, dar deja îmi schimbase viaţa pentru totdeauna; de cîteva ori aproape că mă adusese în situaţia de a fi lichidat. Şi lucrul care mă deranja cel mai mult era că talentul, împreună cu tot ce aducea cu sine, mă transformase chiar în ceea ce nu mai voiam să fiu niciodată, robotul insensibil, neînfricat, creat de activitatea mea la CIA.

Acum credeam că această formă de PES pe care o aveam era un lucru îngrozitor. Nu fantastică şi minunată, ci literalmente oribilă. Nimeni n-ar trebui să poată străpunge pereţii protectori care-l despart de ceilalţi.

Deci fusesem aruncat în mijlocul a ceva care-mi luase soţia, mă transformase din nou în omul acela de gheaţă şi ameninţa să mă ucidă.

Cine erau tipii cei răi? Vreo facţiune din CIA?

Fără îndoială că urma să aflu în curînd. În oraşul Volte-Basse din Toscana.

După cum am descoperit, era un orăşel foarte mic, mai degrabă un punct pe hartă. Un mănunchi de clădiri din piatră de culoare cenuşie, înghesuite la un loc pe ambele părţi ale unei şosele înguste, numărul 71, care ducea direct la Siena. Avea un bar, o mică băcănie/măcelărie şi în rest mai nimic.

La ora trei şi jumătate noaptea, oraşul era într-o încremenire totală, cufundat în linişte şi în întuneric. Harta pe care o memorasem, oricît de cuprinzătoare era, nu indica nimic cu numele de Castelbianco şi nu era nimeni la ceasul acela de dimineaţă, sau mai degrabă din noapte, care să-mi răspundă la întrebări.

Eram epuizat şi avearn mare nevoie de odihnă, dar şoseaua era descoperită. Instinctele îmi spuneau să trag undeva într-un loc ascuns. M-am îndepărtat de Siena, luînd-o pe 71, prin oraşul modern Rosia, drept pe dealurile împădurite din spate. Imediat dincolo de o carieră de piatră am zărit un indicator pentru o proprietate particulară, o întindere imensă de pădure toscană cu un castel aşezat chiar în mijloc. Drumul era îngust şi întunecat, suprafaţa lui fiind acoperită de un amestec înşelător de pietriş şi pietre mari. Lancia îşi croia drum scrîşnind şi hurducăindu-se într-acolo, astfel încît să nu fiu văzut cel puţin cît timp mai era întuneric.

33

Am oprit motorul, am scos din portbagaj una dintre păturile pe care le furasem plin de remuşcări de la Hassler şi am aruncat-o pe mine. Am lăsat scaunul din faţă pe spate cît am putut de mult şi am ascultat cum ticăia motorul în timp ce se răcea, simţindu-mă foarte singur, pînă cînd am adormit buştean.

Înţepenit şi amorţit, m-am trezit la răsăritul soarelui şi am trăit un sentiment momentan de dezorientare. Unde eram? Nu acasă, în patul meu confortabil, ghemuit lîngă Molly, mi-am amintit cu o senzaţie de slăbiciune, ci pe scaunul din faţă al unei maşini, undeva într-o pădure din Toscana.

Ridicînd spătarul scaunului, am pornit maşina, am scos-o din dumbravă şi am condus cîţiva kilometri pînă la oraşul Rosia. Aerul era răcoros, iar soarele care tocmai se zărea deasupra liniei orizontului arunca raze aurii pe clădirile acoperite cu plăci de teracotă. Totul era nemişcat şi foarte liniştit, pînă cînd un camion de marfă rablagit trecu bubuind prin centrul oraşului, după care începu să geamă şi să scîrţîie cînd şoferul coti ca s-o ia în sus pe deal, spre cariera de piatră pe lîngă care trecusem în timpul nopţii.

Rosia părea să fie formată din două străzi principale şi cîteva şiruri de case joase, cu acoperişuri roşii, construite evident la jumătatea acestui secol. Majoritatea caselor aveau mici magazine – o brutărie, un magazin cu piese de schimb, cîteva locuri unde se vindeau legume şi fructe (FRUTTA & VERDURA) şi un stand de ziare. Dimineaţa la această oră erau închise toate, în afară de o Jolly Caffe Bar-Alimentari, un bar-băcănie care se afla în josul străzii liniştite şi de unde se puteau auzi voci bărbăteşti.

Am mers într-acolo. Muncitorii îşi beau cafeaua, citind ziare de sport şi ciorovăindu-se. Şi-au ridicat privirile cînd am intrat, au tăcut şi m-au privit cu un aer curios. Am cules frînturi de gînduri în italiană, desigur, dar erau lipsite de importanţă.

Aşa cum eram îmbrăcat, cu o pereche de pantaloni mai mototoliţi şi un pulover gros de lînă, nu ştiau probabil ce să creadă despre mine. Dacă eram unul dintre străinii (în majoritate englezi) care deţineau sau închiriau vilele toscane din apropiere, la preţuri exorbitante, atunci de ce nu mă mai văzuseră pînă atunci? Şi ce făcea nebunul ăsta străin la şase dimineaţa?

Am comandat un espresso şi m-am aşezat la una dintre măsuţele rotunde de plastic. Conversaţia muncitorilor a fost încet reluată şi cînd mi-a sosit cafeaua, o ceaşcă mică cu însemnele localului Jolly-Caffe, plină cu cafea espresso aburindă, acoperită cu un strat auriu de *crema*, am luat o înghiţitură zdravănă, apreciativă, şi am simţit cum cofeina îşi face efectul în sîngele meu.

Astfel întremat, m-am ridicat şi m-am apropiat de cel care părea să fie cel mai important dintre muncitori, un bărbat burtos, cu faţa rotundă, chel, al cărui chip era acoperit cu o barbă ţepoasă, cenuşie. Purta un şorţ alb şi soios peste nişte haine de lucru bleumarin.

– *Buon giorno*, am spus.

– *Buon giorno*, a răspuns el, privindu-mă cu suspiciune.

Vorbea cu accentele noi şi blînde din Toscana, în care C-urile dure deveneau H-uri, iar un *ch* tare devenea un *ş* moale.

Cu italiana mea rudimentară, am reuşit să spun:

– *Sto cercando Castelbianco in Volte-Basse*. Caut Castelbianco.

Ridică din umeri şi se întoarse spre ceilalţi.

– *Che pensi, che questo sta cercando di vendere assicurazione al tedesco, o cosa?* şopti el. Credeţi că ăsta încearcă să-i vîndă neamţului o asigurare, sau ce?

Neamţul? Asta credeau că era Orlov? Asta era povestea sub care se ascundea aici, de neamţ emigrant?

Rîsete peste tot. Cel mai tînăr dintre ei, un bărbat cu pielea oacheşă, bine legat, abia trecut de douăzeci de ani şi care arăta ca un arab, spuse:

– *Digli che vogliamo una parte della sua procentuale.* Spune-i că vrem o parte din comision.

Au urmat alte rîsete.

Altul a spus:

– *Pensi che questo sta cercando di entrare nella profesione del muratore?* Crezi că tipu' ăsta încearcă să intre în meseria de pietrar?

Am rîs tovărăşeşte, alături de ei.

– *Voi lavorate in una cava?* am întrebat. Lucraţi într-o carieră de piatră?

– *No, e il sindaco di Rosia*, spuse cel mai tînăr, lovindu-l pe cel mai în vîrstă cu palma pe umăr. *Io sono il vicesindaco.* Nu, el este primarul din Rosia, spuse el, iar eu sînt viceprimarul.

– *Allora, Sua Eccellenza*, am spus, adresîndu-mă cheliosului şi întrebîndu-l dacă scoteau piatră pentru „neamţ". *Che state lavorando la pietre per il... edesco... a Castelbianco?*

Îmi făcu un semn de concediere cu mîna şi toţi rîseră din nou. Cel mai tînăr spuse:

– *Se fosse vero, pensi che staremmo qua perdendo il nostro tempo? Il tedesco sta pagando i muratori tredici mille lire all'ora!* Dacă am lucra, crezi că ne-am pierde vremea aici? Neamţu' le plăteşte treisprezece mii de lire pe oră pietrarilor!

– Dacă vrei carne de viţel, ăsta-i omul pe care trebuie să-l cunoşti, spuse altul despre bărbatul mai în vîrstă care se ridică, îşi şterse mîinile pe şorţ (care, acum le vedeam, erau pătate cu sînge de animal) şi merse spre uşă.

Fu urmat de bărbatul care tocmai vorbise. După ce măcelarul şi ajutorul lui au plecat, m-am adresat tînărului oacheş:

– Aşadar, unde este totuşi Castelbianco?

– În Volte-Basse, spuse el. La cîţiva kilometri în sus, pe şosea, spre Siena.

– Castelbianco este un oraş?

– Oraş? spuse el, rîzînd neîncrezător. E destul de mare ca să fie oraş, dar nu e. Este o *tenuta*, o proprietate. Cu ani în urmă, cînd eram copii, mulţi dintre noi ne jucam la Castelbianco, înainte s-o vîndă.

– S-o vîndă?

– Un neamţ bogat tocmai s-a mutat în ea. Se spune că este neamţ, dar nu ştiu, poate că e elveţian sau altceva. Foarte secretos, foarte retras.

Mi-a descris locul unde se afla Castelbianco, i-am mulţumit şi am plecat.

O oră mai tîrziu descoperearn proprietatea unde îşi găsise refugiul Vladimir Orlov.

Dacă, într-adevăr, informaţia pe care o primisem de la cardiolog era bună. În acel moment, nu ştiam sigur. Dar vorbăria de la bar, despre un neamţ retras, părea s-o confirme. Oare orăşenii credeau că Orlov era un barosan est-german care fugise să se ascundă cînd căzuse Zidul? Cele mai bune acoperiri respectă conturul realităţii.

Aşezată pe un deal de unde se vedea Siena, Castelbianco era o vilă veche, magnifică, realizată în stil roman. Era mare şi asimetrică; se vedea clar că o aripă era în curs de restaurare. Vila era înconjurată de grădini care probabil că fuseseră cîndva frumoase, dar care erau neîngrijite, în paragină. Am găsit-o la capătul unui drum şerpuit de pe dealurile ce se înălţau deasupra localităţii Volte-Basse.

Fără îndoială, Castelbianco fusese reşedinţa ancestrală a unei familii toscane şi cu secole în urmă fusese, probabil, un bastion fortificat al uneia dintre multele oraşe-state etrusce. Pădurea care înconjura grădinile neglijate abunda în măslini de culoare verde-argintie, de întinderi cu enorme flori ale soarelui, vii şi chiparoşi înalţi. Mi-am dat seama repede de ce alesese Orlov această vilă. Poziţia sa, faptul că era aşezată sus pe un deal, o făcea uşor de apărat. Un zid înalt de piatră înconjura proprietatea şi avea, am văzut, fire electrice în vîrf. Nu era de netrecut – practic nimic

nu era de netrecut pentru cineva care avea experienţă în pătrunderi – dar făcea o treabă bună, ţinîndu-i la distanţă pe nechemaţi. Dintr-o mică gheretă din piatră, construită recent lîngă unica intrare, un paznic înarmat îi verifica pe musafiri. Se părea că singurii vizitatori erau, după cum aflasem în acea dimineaţă, muncitorii din Rosia şi din împrejurimi, pietrari şi dulgheri care soseau în camioane vechi, prăfuite, erau controlaţi cu grijă şi treceau la munca lor zilnică.

Probabil că Orlov îşi adusese acest gardian cu el de la Moscova. Şi dacă treceai de el, cu siguranţă că mai erau şi alţii înăuntru. Aşa că dărîmarea porţilor părea o idee foarte proastă.

După ce am cercetat locul timp de cîteva minute, din maşină şi pe jos, am întocmit un plan.

La cîteva minute de mers cu maşina se afla întinsul oraş Sovicille, capitala acestei regiuni, a acestei *comune* din vestul Sienei, dar era cea mai modestă capitală pe care o văzusem vreodată. Am parcat în centrul oraşului, în Piazza G. Marconi, în faţa unei biserici, lîngă un camion încărcat cu sticle de apă San Pellegrino. Piaţa era paşnică, tulburată doar de fluieratul lasciv al unei păsări închise într-o colivie din faţa unei Jolly Caffe şi de pălăvrăgeala cîtorva femei între două vîrste. Acolo am descoperit semnul galben cu un disc pe el care indica existenţa unui telefon public şi, în timp ce mă îndreptam spre el, liniştea a fost întreruptă de sunetul puternic al clopotului oraşului.

Am intrat în cafenea şi am comandat o cafea şi un sandviş. Nu ştiu de ce, dar nicăieri în lume cafeaua nu este atît de bună ca în Italia. Italienii n-o cultivă, dar ştiu cum s-o prăjească şi în orice staţie de oprire a camioanelor sau tavernă ieftină din Italia poţi să bei un cappuccino mai bun decît în cele mai grozave aşa-numite restaurante „nord-italiene" din Manhattan East.

Sorbeam şi mă gîndeam, ceea ce tot făcusem de cînd plecasem din Washington. Totuşi, în ciuda gînditului, încă nu aveam idee cum stăteau lucrurile.

Dispuneam de cel mai bizar talent, dar ce puteam să fac cu el? Descoperisem o fostă căpetenie a informaţiilor sovietice – un fleac de spionaj pe care, cinstit vorbind, CIA ar fi fost în stare să-l facă la fel de bine dacă ar fi avut ceva mai mult timp şi puţină ingeniozitate.

Şi acum ce urma?

Dacă toate mergeau conform planului, acum trebuia să mă apropii de bătrînul superspion al KGB-ului. Poate că voi reuşi să aflu de ce se întîlnise cu răposatul meu socru. Poate că nu.

Atîta lucru ştiam şi eu, sau credeam că ştiu: temerile lui Edmund Moore se adeveriseră. Toby confirmase. Se petrecea ceva, ceva care privea CIA, ceva important şi înspăimîntător. Bănuiam că era ceva cu consecinţe generale. Şi grave. Întîi Sheila Mc Adams, apoi tatăl lui Molly. Pe urmă senatorul Mark Sutton. Şi acum Van Aver, la Roma.

Dar care era configuraţia?

Toby mă trimisese să aflu ce puteam de la Vladimir Orlov. Fusese cît pe ce să fiu omorît pe parcurs.

Pentru ce?

Pentru că urma să aflu ceva ce Harrison Sinclair ştia? Ceva pentru care fusese ucis?

Delapidarea şi lăcomia elementară nu erau o explicaţie potrivită. Instinctele îmi spuneau că era ceva mult mai mare, ceva de o importanţă enormă şi presantă pentru oricare ar fi fost acei conspiratori.

Iar dacă aveam noroc, puteam afla de la Orlov despre ce era vorba.

Dacă aveam noroc. Un secret pe care anumiţi oameni, învestiţi cu o putere imensă, doreau să-l păstreze ca atare.

La fel de bine, se putea să nu aflu nimic. Oricum, aveam încredere că o vor elibera pe Molly, dar eu aveam să mă întorc acasă cu mîinile goale. Şi pe urmă?

Nu voi fi niciodată în siguranţă, şi nici Molly, atîta timp cît voi fi în posesia acestui dar cumplit; atîta timp cît Rossi sau vreunul dintre amicii lui vor şti unde să mă găsească.

Demoralizat acum, am părăsit cafeneaua şi, pe întortocheata stradă principală, Via Roma, am găsit un magazin mic, pe nume Boero, ale cărui vitrine prezentau muniţii şi cele necesare vînătorii în această regiune pasionată de vînătoare. Casetele şi cutiile, prezentate fără eleganţă, purtau nume precum Rottweil, Browning, Caccia Extra. Ceea ce nu am găsit aici am reuşit să descopăr într-un magazin mult mai modern de obiecte de vînătoare din Siena, un loc de pe micuţa Via Rinaldi, numit Maffei, care vindea haine de vînătoare şi accesorii scumpe (pentru acei toscani bogaţi, îmi închipuiam, care doreau să arate modern cînd ieşeau să petreacă o zi la vînătoare sau cînd voiau măcar să „pară" că vînează). Apoi am aranjat transferul unei mari sume de bani din vechiul meu cont din Washington către un birou American Express din Londra şi de acolo la Siena, unde mi s-au dat sub formă de dolari americani.

În sfîrşit, aveam loc de întors – şi îmi adunasem gîndurile în suficientă măsură – ca să dau un telefon. Pe Via dei Termini din Siena am zărit un oficiu SIP (compania italiană de telefoane) de unde, dintr-una din cabine, am format un număr internaţional.

După obişnuitele clicuri, bîzîituri şi interludii cu paraziţi, telefonul de la celălalt capăt a fost ridicat la al treilea semnal, aşa cum trebuia să se întîmple.

O voce de femeie a spus:

– Trei mii două sute.

Am spus:

– Interior nouă-opt-zero-şapte, vă rog.

Alt declic şi sunetul legăturii a fost modificat aproape imperceptibil, ca şi cum convorbirea ar fi fost trecută printr-un cablu special cu fibre optice. Probabil că aşa şi era: de la un avanpost de comunicaţii de lîngă Bethesda, spre o staţie de comutare din Canada (Toronto, cred) şi înapoi la Langley.

Pe fir se auzi o voce familiară de bărbat. Toby Thompson.

– Furnica *Cataglyphis*, spuse el, iese cînd soarele e la amiază.

Acesta era codul pe care îl stabilise, o referire la furnica argintie saharianã, care poate să suporte mai bine decît oricare alt animal din lume temperaturi mari, de 50 de grade Celsius.

Am răspuns:

– Și de asemenea fuge mai repede decît orice alt animal.

– Ben! spuse el. Ce dracu', unde Dumnezeu...

Puteam să am încredere în Toby? Poate că da, poate că nu, dar cel mai bine era să risc cît mai puțin. La urma urmei, dacă Alex Truslow avea dreptate și Agenția era infiltrată? Știam că măsurile de securitate ale legăturii telefonice, nenumăratele manevre și celelalte chestii de astea îmi dădeau ceva mai mult de optzeci de secunde pînă să pot fi localizat, așa că trebuia să vorbesc repede.

– Ben, ce se întîmplă?

– Poate că dorești să mă pui tu la curent, Toby. Charles Van Aver este mort, după cum sînt sigur că știi...

– Van *Aver?*

După cum puteam să-mi dau seama grație miracolului telecomunicațiilor moderne, Toby părea într-adevăr șocat. M-am uitat la ceas și am spus:

– Ocupă-te de asta. Cercetează.

– Dar unde ești? Nu te-ai înregistrat. Stabiliserăm...

– Voiam doar să știi că n-o să mă înregistrez conform programului tău. Nu este sigur. Dar o să țin legătura. O să sun la noapte, între zece și unsprezece ora mea, și vreau să fiu pus imediat în legătură cu Molly. Poți s-o faci; sînteți niște vrăjitori. Dacă în douăzeci de secunde nu se face legătura, închid.

– Ascultă, Ben...

– Încă ceva. O să-mi închipui că... aparatul tău are scurgeri. Îți sugerez să oprești aceste scurgeri, căci altfel pierzi complet legătura cu mine. Și nu cred că vrei să se întîmple asta.

Am închis. Șaptezeci și două de secunde: ireperabil.

Am hoinărit preocupat prin mulțime, pe Via dei Termini, și am găsit un chioșc care avea o colecție bună de ziare străine: *Financial Times, The Independent, Le Monde, International Herald Tribune, Frankfurter Allgemeine Zeitung, Neue Züricher Zeitung.* Am luat un exemplar din *Tribune* și m-am uitat pe prima pagină, în timp ce continuam să merg. Articolul de fond era, bineînțeles, despre alegerile din Germania.

Am găsit şi un titlu mic, în a doua jumătate a paginii, în stînga, care spunea:

COMISIA SENATULUI SUA CERCETEAZĂ CORUPŢIA DIN CIA

Absorbit complet, m-am ciocnit de un încîntător cuplu tînăr de italieni îmbrăcaţi în verde-oliv. Bărbatul, care purta ochelari de soare Ray Ban, mi-a aruncat nişte imprecaţii din italiană pe care nu prea le-am înţeles.

– *Scusi*, am spus pe cît de ameninţător puteam.

Apoi am observat titlul de sus, din stînga paginii:

ALEXANDER TRUSLOW VA FI NUMIT LA CONDUCEREA CIA

Surse de la Casa Albă declară că Alexander Truslow, o veche oficialitate a CIA, care a ocupat funcţia de director ad-interim al Agenţiei în 1973, va fi numit director. Domnul Truslow, care conduce o firmă de consultanţă internaţională cu sediul în Boston, a promis să lanseze o campanie majoră de curăţare a CIA, care în prezent este zdruncinată de acuzaţiile de corupţie.

Lucrurile începeau să capete sens. Nu era de mirare că Toby vorbise despre o „urgenţă gravă". Truslow reprezenta o ameninţare pentru nişte oameni foarte puternici. Şi abia acum, fiind numit ca înlocuitor al lui Harrison Sinclair, era în stare să facă efectiv ceva în legătură cu „cancerul", cum îl numea el, care măcina Agenţia.

Hal Sinclair fusese omorît, la fel ca Edmund Moore, Sheila Mc Adams, Mark Sutton şi poate şi alţii.

Următoarea ţintă era clară.

Alex Truslow.

Toby avea dreptate: nu mai era timp de pierdut.

34

La trei şi cîteva minute după masă, am mers cu maşina spre cariera de piatră în apropierea căreia îmi petrecusem noaptea trecută.

O oră şi cincisprezece minute mai tîrziu, stăteam pe locul din faţă al unui camion Fiat rablagit, care trăgea la poarta principală de la Castelbianco. Purtam haine de lucru, pantaloni bleumarin din doc şi o cămaşă albastru-deschis, ponosită şi plină de praf. Camionul era condus de tînărul muncitor brunet şi deşirat pe care-l cunoscusem la barul din Rosia mai devreme în acea dimineaţă.

Numele lui era Ruggiero şi se dovedise a fi fiul unui italian şi al unei emigrante marocane. Intuind corect că era cooperant, maleabil şi foarte sensibil la bani, îl căutasem la carieră şi îl luasem deoparte ca să-i cer informaţii.

Sau mai degrabă să plătesc pentru ele. I-am explicat că eram un om de afaceri canadian, făceam speculaţii cu proprietăţi imobiliare şi eram dispus să plătesc binişor pentru informaţii. Strecurîndu-i lui Ruggiero cinci bancnote de cîte zece mii de lire (cam patruzeci de dolari), i-am spus că trebuia să ajung cumva la „neamţ" ca să discutăm despre afaceri – mai precis, să-i fac o ofertă generoasă (şi cumva ilegală) de bani pentru Castelbianco. Aveam un potenţial cumpărător; „neamţul" va obţine un profit rapid şi uşor.

– Hei, stai puţin, spuse Ruggiero. Nu vreau să-mi pierd locul de muncă.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, am răspuns. Dacă facem totul aşa cum trebuie.

Ruggiero mi-a furnizat toate informațiile de care aveam nevoie în legătură cu renovarea care se făcea la Castelbianco. Mi-a spus că un membru din personalul casei se ocupa direct de carieră, dînd comenzi pentru marmură și plăcile de granit. Se părea că „neamțul" supraveghea o renovare destul de amănunțită; aripa dărăpănată era restaurată cu plăci de marmură florentină verde pentru podele și cu granit pentru *terrazzo*. Angajase de la Siena experți în construcțiile din piatră, adevărați meșteșugari ai lumii vechi.

Ruggiero era un negociator dur. Cîteva ore din timpul său m-au costat șapte sute de mii de lire – peste cinci sute de dolari. Își chemă omul de legătură de la Castelbianco și îl informă că ultima comandă de marmură florentină pe care o livraseră în urmă cu trei zile se dovedise a fi incompletă. Un angajat care fusese deja concediat făcuse o greșeală îngrozitoare. Restul comenzii avea să fie livrat imediat.

Era puțin probabil ca cineva de la Castelbianco să se opună dorinței carierei de a suplimenta comanda mai veche și, într-adevăr, nimeni n-a făcut-o. În cel mai rău caz – dacă personalul lui Orlov devenea bănuitor, verifica marmura deja livrată și descoperea că, în realitate, nu se făcuse nici o greșeală – atunci Ruggiero spunea pur și simplu că fusese dezinformat. Și nu i se întîmpla nimic.

Cîteva minute mai tîrziu, eram la poarta vilei Castelbianco. Gardianul ieși din ghereta lui din piatră, ținînd în mînă o foaie cu un tabel prinsă de un suport și se apropie de camion, clipind în soare.

– *Si?*

Intonația și accentul lui erau de așa natură încît, dacă am fi fost cu cîteva sute de kilometri mai la nord, mi l-aș fi putut imagina cu ușurință spunînd *Da* pe rusește cu exact aceeași bruschețe. Cu părul blond, tuns scurt, și cu tenul său roșcovan, se trăgea fără îndoială din lotul de țărani ruși în genul acelor gangsteri vînjoși și politicoși, atît de des angajați la Lubianka.

– *Ciao*, spuse Ruggiero.

Gardianul dădu din cap în semn de recunoaştere, făcu un semn de verificare pe lista vizitatorilor, se uită la încărcătura de blocuri de marmură pe care o transportam şi abia atunci mă văzu şi pe mine.

Dădu iar din cap.

Abia dacă am ridicat din umeri a recunoaştere şi m-am încruntat, de parcă abia aşteptam să termin cu beleaua asta.

Ruggiero ambală motorul şi conduse camionul încet, printre stîlpii din piatră masivă. Drumul murdar şerpuia pe lîngă cîteva căsuţe de piatră cu acoperişuri în pantă care, presupuneam, erau ale muncitorilor. Găini şi raţe se plimbau de colo-colo prin curţile mici din faţa caselor, cotcodăcind şi măcăind furioase. Doi muncitori împrăştiau o pulbere albă dintr-un sac mare cu îngrăşăminte peste un petic de peluză îngrijită şi rară.

– Oamenii lui locuiesc aci.

Am mormăit, nevrînd să întreb cine erau „oamenii lui", în caz că Ruggiero ştia cu adevărat.

O turmă mică de oi era risipită pe o parte a dealului din stînga noastră. Aveau feţe înguste, rozalii, foarte diferite ca aspect de oile pe care le văzusem în America, şi behăiau suspicioase, în cor, în timp ce treceam pe lîngă ele.

Sus, în faţa noastră, se vedea casa.

– Cum este înăuntru? am întrebat.

– N-am fost niciodată înăuntru. Am auzit că-i frumoasă, dar puţin cam dărîmată. Are nevoie de reparaţii. Am auzit că neamţu' a luat-o ieftin.

– Bravo lui.

Am luat o curbă deasupra unei rîpe înguste şi am trecut pe lîngă o altă clădire scundă, din piatră. Aceasta nu avea ferestre.

– Casa şobolanilor, spuse Ruggiero.

– Cum?

– Glumesc. Pe jumătate. Aici ţineau resturile alimentare. Colcăie de şobolani, aşa că stau la distanţă. Acum o folosesc ca să depoziteze materiale.

M-am cutremurat.

– Cum de ştii atît de multe despre locul ăsta?

– Despre Castelbianco? Prietenii mei şi cu mine ne jucam pe aici cînd eram copii.

Schimbă viteza şi se îndreptă cu camionul în sus, lîngă o terasă unde mai mulţi bărbaţi de vîrstă mijlocie, aduşi de spate şi bronzaţi, tăiau şi potriveau plăci de calcar într-un model ornamental cu cercuri concentrice.

– În zilele cînd Castelbianco aparţinea familiei Peruzzi-Mancini, îi lăsau pe copiii din Rosia să se joace aici. Nu le păsa. Uneori ajutau la treburile casnice.

Întinse mîna spre locul din spate, trase două perechi de mănuşi din pînză groasă şi îmi întinse o pereche. În timp ce trăgea un levier care lăsa mecanic încărcătura de marmură jos pe pămînt, spuse:

– Dacă aduci pe cineva să-l cumpere de la neamţ, încearcă să găseşti pe unul care să scape de sîrma ghimpată. Locul ăsta aparţinea cîndva întregii comunităţi.

A sărit din cabină şi l-am urmat în spatele camionului, unde a început să ridice plăcile de marmură şi să le aşeze uşor jos, într-o stivă ordonată, lîngă terasă.

– *Che diavolo stai facendo, Ruggiero?* strigă unul dintre zidari, întorcîndu-se spre noi şi fluturînd o mînă.

– *Calmati*, spuse Ruggiero şi continuă să lucreze. Linişteşte-te. *Sto facendo il mio lavoro.* Îmi fac treaba, atîta tot.

Am început şi eu să descarc marmura alături de el. Bucăţile mai subţiri, aspre pe o parte, netede şi finisate pe cealaltă, nu erau grele, dar erau fragile şi trebuia să le aşezăm jos cu grijă.

– Nu mi-a spus nimeni despre o livrare de marmură, continuă în italiană acelaşi zidar, care părea să fie şeful de echipă. Marmura a venit săptămîna trecută. Vă băgaţi picioarele sau ce?

– Fac doar ce mi se spune, replică Ruggiero, arătînd spre casă. Ultima livrare a fost incompletă, aşa că Aldo s-a oferit s-o completeze. Oricum, nu-i treaba ta.

Zidarul luă o mistrie, netezi un strat de ciment şi spuse resemnat:

– Du-te dracului.

Am lucrat în tăcere un timp, ridicînd, cărînd, punînd plăcile jos, găsindu-mi un ritm anume. Am spus liniştit:

– Oamenii te ştiu, nu-i aşa?

– El mă ştie. Fratele meu a lucrat pentru el acum doi ani. Un măgar. Vrei să terminăm de descărcat chestia asta?

– Aproape, am spus.

– Aproape?

În timp ce lucram în linişte, treceam în revistă casa şi împrejurimile. De aproape, Castelbianco nu era deloc un *palazzo*; era mare şi magnific în felul lui, dar în acelaşi timp era părăginit şi distrus. Poate că o renovare în valoare de un milion de dolari l-ar readuce la o grandoare pe care n-o mai cunoscuse de secole, dar Orlov nu cheltuia nici măcar o părticică din suma asta. Mă întrebam de unde avusese banii, dar la urma urmei de ce n-ar fi găsit fostul şef al informaţiilor sovietice mijloacele de a-şi băga în buzunar o parte din bugetul nelimitat pe care îl controlase cîndva şi de a devia fonduri în valută către fondurile elveţiene? Şi oare cu cît îşi plătea gardienii? Nu cu mult, bănuiam, dar le oferea azil, îi apăra să nu fie arestaţi şi închişi, lucruri cu care s-ar confrunta acasă, în Rusia, din cauză că serviseră cu atîta credinţă discreditatul KGB. Cît de repede se întorseseră lucrurile: temuţii, puternicii ofiţeri din securitatea statului, sabia şi scutul partidului, erau acum vînaţi ca nişte cîini turbaţi.

Dar mă neliniştea faptul că reuşisem să intru pe terenurile de la Castelbianco atît de uşor. Ce fel de securitate era aceasta pentru un om care se temea pentru viaţa lui, un om adus în stare să facă un tîrg cu directorul CIA, pentru ca acesta să-i ofere protecţie, aşa cum un proprietar de magazin din Chicago cumpăra protecţie de la gorilele lui Al Capone?

Măsurile de siguranţă erau modeste; se părea că nu erau trăgători şi nici camere de luat vederi cu circuit închis. Totuşi, toate astea aveau un sens. *Adevăratul* sistem de securitate era anonimatul, care la prima vedere era atît de reuşit, încît nici chiar cei care mă angajaseră nu ştiau unde se afla proprietarul. Prea multă securitate ar fi fost ca... ei bine, nu pot să nu mă gîndesc la „un steag roşu". Un sistem prea bine pus la punct ar fi atras atenţia şi nu se dorea aşa ceva. Un neamţ excentric şi bogat putea să angajeze cîţiva gardieni, dar un sistem sofisticat ar fi fost prea riscant. Însă eram înăuntru şi, conform informaţiilor pe care le primisem, Orlov era şi el înăuntru. Problema era cum puteam să intru în casă? Şi mai precis, o dată ajuns înăuntru, cum aveam să ies?

Probabil că pentru a douăzecea oară mi-am repetat planul în minte şi apoi i-am făcut semn complicelui meu italian să pună dalele de marmură jos şi să mă urmeze.

– *Aiutatemi!* Ajutaţi-mă! *Per l'amor de Dio, ce qualcuno chi poss' aiutare?*

Ciocănind cu sălbăticie în uşa grea de lemn care dădea de afară direct în bucătărie, Ruggiero urlă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, mă poate ajuta cineva?

Antebraţul drept arăta îngrozitor, avînd o rană adîncă şi sîngerînd abundent.

Ghemuit în tufişurile din apropiere, în spatele unui şir de butoaie de metal ruginite în care se puneau resturile de mîncare, am privit încordat. Un zgomot din interior ne-a spus că cineva

auzise bătăile lui disperate. Încet, cu un scîrţîit din balamale, uşa se deschise şi dădu la iveală o bătrînă rotofeie, care purta un halat verde din pînză groasă peste o rochie înflorată de casă. Ochii ei căprui, ca nişte cerculeţe între o mulţime de riduri, sub o coamă sălbatică şi rebelă de păr sur, se căscară brusc cînd zăriră rana lui Ruggiero.

– *Şto eto takoie?* spuse ea cu o voce înaltă, speriată. *Boje moi! Pridi, malodoi celovec! Bistro!* Ce-i asta? spuse ea în ruseşte. Doamne, intră, tinere!

Ruggiero răspunse în italiană:

– *Il marmo... Il marmo é affilato...* Marmura asta e ascuţită.

Îmi închipuiam că era menajera rusoaică, probabil o servitoare care lucrase pentru Orlov în zilele lui de glorie. Şi, aşa cum anticipasem, se purta cu toată grija maternă tipică rusoaicelor din generaţia ei. Sigur că nu şi-ar fi dat seama că rana lui Ruggiero nu fusese pricinuită de un accident provocat de plăcile de marmură cu marginile ascuţite, ci fusese realizată de mine, cu ajutorul machiajului de scenă luat dintr-un magazin din Siena.

Bietei femei nici nu putea să-i treacă prin cap că, în momentul în care se întorcea cu spatele ca să-l conducă pe acest tînăr italian în bucătărie şi să-i dea primul ajutor, altcineva sărea din tufe ca s-o neutralizeze. I-am înfundat repede o cîrpă înmuiată în cloroform peste gură şi nas, oprindu-i ţipătul şi sprijinindu-i corpul mare şi greoi cînd a devenit moale.

Ruggiero închise fără zgomot uşa bucătăriei. Se uită la mine alarmat, zicîndu-şi fără îndoială: ce fel de „investitor canadian" mai era şi ăsta? Dar ajutorul lui fusese cumpărat şi plătit şi nu avea să mă lase baltă.

Din zilele copilăriei, cînd se juca la Castelbianco, Ruggiero ştiuse unde era intrarea bucătăriei. Din punctul meu de vedere, îşi meritase banii. Cînd am scos bobina de frînghie subţire de nailon din salopetă, m-a ajutat s-o leg pe menajeră, atent ca frînghia să n-o taie, şi i-a pus un căluş în gură, pe care l-a

asigurat cu frînghia, pentru clipa cînd îşi va fi revenit. Apoi, în tăcere, m-a ajutat să mut corpul inconştient din bucătăria cu miros de ceapă în cămara spaţioasă.

Mi-a strîns mîna. I-am dat restul de bani în dolari americani şi, cu un zîmbet nervos, rapid, a spus *Ciao* şi a dispărut.

Un şir mic de trepte din piatră închisă la culoare ducea de la bucătărie la coridorul întunecat în care dădeau, se părea, cîteva dormitoare nefolosite. M-am strecurat fără zgomot, croindu-mi drum mai mult pe pipăite. Undeva în casă se auzea un bîzîit slab, dar părea foarte departe, la distanţă de kilometri. Totuşi, nu era nici unul dintre zgomotele normale care se făceau într-o casă, fie ea şi un castel vechi ca acesta.

Am ajuns la întretăierea a două coridoare, pe un palier gol pe care erau două scăunele sărăcăcioase din lemn. Bîzîitul era acum mai aproape, mai puternic. Venea de undeva de jos. M-am luat după el, am luat-o spre stînga, am mers drept pe o porţiune şi apoi din nou spre stînga.

Mi-am strecurat mîna în buzunarul din faţă al salopetei şi am pipăit Sig-Sauer-ul. Am simţit răceala liniştitoare a oţelului din care era făcut pistolul.

Acum stăteam în faţa uşilor duble şi înalte din stejar. Bîzîitul venea, la intervale neregulate, din interior.

Am apucat pistolul şi, ghemuindu-mă cît mai aproape de pămînt, am tras încet una dintre uşi, deschizînd-o, fără să ştiu ce sau pe cine aveam să văd înăuntru.

Era o suprafagerie spaţioasă, cu pereţi goi, cu podele neacoperite şi cu o masă de stejar foarte lungă, pe care era aşezat prînzul pentru o singură persoană.

Evident, masa fusese servită.

Singura persoană care mîncase şi care stătea la un capăt al mesei, chemînd-o furios pe menajera ce nu putea să răspundă apelului, era un bătrîn chel, un bărbat aparent inofensiv, care purta ochelari cu lentile groase şi rame negre.

Văzusem fotografiile bărbatului de sute de ori pînă atunci, dar nu-mi închipuisem cît de scund era Vladimir Orlov în realitate.

Purta costum şi cravată, ceea ce era ciudat: cine ar fi putut veni să-l vadă cînd de fapt se ascundea în Toscana? Costumul lui nu avea eleganţa britanică pe care mulţi ruşi moderni, care ocupau posturi însemnate, păreau să o prefere; era de modă veche, ca scos din ladă, produs în Uniunea Sovietică sau în Europa de Est, probabil vechi de cîteva zeci de ani.

Vladimir Orlov: ultima căpetenie a KGB-ului, al cărui chip, rigid şi încruntat, îl văzusem de nenumărate ori în dosarele Agenţiei, în fotografiile din ziare. Mihail Gorbaciov îl adusese ca să-l înlocuiască pe perfidul şef al KGB-ului care complotase ca să-i dărîme guvernul, în timpul ultimelor convulsii ale puterii sovietice. Ştiam puţine despre om, doar că era socotit „de încredere" şi „prieten cu Gorbaciov".

Acum stătea pe scaun în faţa mea, mic şi sclivisit. Parcă se scursese toată puterea din el.

Se uită la mine, se strîmbă şi spuse într-o rusească punctată de un accent siberian:

– Cine eşti?

Timp de cîteva secunde nu am fost în stare să răspund, dar, cînd am făcut-o, am dat dovadă de un calm la care nu mă aşteptasem.

– Sînt ginerele lui Harrison Sinclair, am spus în rusește. Sînt căsătorit cu fiica lui. Martha.

Bătrînul arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Fruntea lui grea se lăsă în jos, iar apoi se ridică brusc; ochii i se îngustară, după care i se deschiseră larg. Parcă pălise dintr-o dată.

– *Boje moi*, şopti el. O, Doamne. *Boje Moi*.

Pur şi simplu mă uitam fix la el, cu inima bătîndu-mi puternic, neînţelegînd ce voia să spună şi neştiind cine credea că eram.

Se ridică încet în picioare, strîmbîndu-se şi arătînd cu degetul spre mine, pe jumătate acuzator.

– Cum dracu' ai intrat aici?

N-am răspuns.

– A fost o nebunie să vii aici.

Vorbele lui erau şoptite, abia le auzeam.

– Harrison Sinclair m-a trădat. Iar acum vom fi ucişi amîndoi.

35

Am intrat încet în sufrageria imensă. Paşii mei aveau ecou între pereţii goi şi tavanul cu o boltă înaltă.

Dincolo de calmul său glacial şi de atitudinea sa autoritară, ochii lui Vladimir Orlov se mişcau de colo-colo, cu mare îngrijorare.

Au trecut cîteva secunde de tăcere.

Gîndurile mele se derulau cu mare viteză. „Harrison Sinclair m-a trădat. Iar acum vom fi uciși amîndoi."

L-a *trădat?* Ce însemna asta?

Orlov vorbi şi vocea lui era clară şi răsunătoare:

– Cum îndrăzneşti să apari în faţa mea?

Bătrînul vîrî o mînă sub masă şi apăsă pe un alt buton. De undeva din hol, am auzit un bîzîit lung, neîntrerupt. Se apropiau paşi de undeva, din interiorul casei. Menajera, probabil, recăpătîndu-şi cunoştinţa, dar incapabilă să se mişte sau să se facă auzită, îi răspundea la chemări. Sau poate că unul dintre paznici auzise zgomotul şi bănuia că putea să fie ceva în neregulă.

Am scos Sig-ul din buzunarul salopetei şi l-am îndreptat spre preşedintele KGB-ului. Mă întrebam dacă Orlov avusese vreodată o armă aţintită asupra lui pînă atunci. În cercurile de informaţii în care lucrase el, cel puţin conform rapoartelor profesionale pe care le citisem, armele nu erau pistoalele sau săgeţile otrăvite, ci rapoartele şi notele de capacitate.

– Vreau să ştii, am spus, ţinînd acum pistolul sub masă, că nu am intenţia să-ţi fac vreun rău. Trebuie să avem o mică discuţie. Cînd apare paznicul, vreau să-l asiguri că totul este în regulă. Altfel, mai mult ca sigur că o să mori.

Înainte să mai pot spune ceva, ușa sufrageriei a fost dată de perete și un gardian pe care nu-l mai văzusem pînă atunci, a îndreptat un pistol automat spre mine, strigînd:

– Stai!

Am zîmbit indiferent, i-am aruncat bătrînului o privire foarte scurtă și, după o ezitare care nu a durat nici măcar un moment, Orlov i-a spus gardianului:

– Du-te. Mulțumesc, Volodea, dar sînt bine. A fost o greșeală.

Gardianul lăsă pistolul în jos, mă măsură – fiindcă eram îmbrăcat ca un muncitor, el era încă suspicios – se relaxă încet și spuse „Îmi pare rău". Se retrase și închise în liniște ușa în spatele lui.

M-am apropiat de masă și m-am așezat lîngă Orlov. Sudoarea strălucea pe fruntea lui; de aproape, fața îi părea cenușie. Glasul era autoritar, da – dar profund înspăimîntat în același timp și încercînd cu disperare să nu o arate.

Stăteam cam la un metru distanță de el și și-a întors capul în altă parte în timp ce vorbea. O expresie de dezgust i-a străbătut chipul.

– De ce ești aici? a croncănit el răgușit.

– Din cauza unei înțelegeri pe care ai făcut-o cu socrul meu, am spus.

A urmat o pauză lungă, în timpul căreia m-am concentrat, încercînd să aud vocea aceea distinctă, dar n-am receptat nimic.

– Fără îndoială că ai fost urmărit. Ne-ai pus în pericol pe amîndoi.

Fără să răspund, mi-am strîns buzele în semn de concentrare adîncă și dintr-o dată am auzit un zgomot, o frază fără sens, ceva ce nu am înțeles. Umbra unui gînd, desigur, dar nimic deosebit.

– Nu ești rus, nu-i așa? am spus.

– De ce ești aici? spuse Orlov, răsucindu-se acum.

Cotul lui agăță un platou și îl aruncă cu zgomot peste celelalte vase. Treptat, vocea lui deveni mai puternică, mai tare.

– Prostule!

Am auzit în tăcere o altă propoziţie în timp ce vorbea, ceva ce nu am înţeles, ceva într-o limbă străină. Ce era ? Nu era în ruseşte, nu putea să fie, nu-mi suna cunoscut. M-am strîmbat, am închis ochii, am ascultat şi am auzit un şir de cuvinte pe care nu le puteam descifra.

– Ce este? întrebă el. De ce ai venit aci? Ce faci?

Îşi împinse în spate scaunul cu spătar înalt, făcut din lemn de stejar sculptat. Acesta scîrţîi tare pe podeaua de teracotă.

– Te-ai născut la Kiev, am spus. Aşa este?

– Pleacă!

– Nu eşti de origine rusă, nu? Eşti ucrainean.

Se ridică în picioare şi începu să se retragă încet din cameră.

M-am sculat şi eu şi am scos din nou Sig-ul, codindu-mă să-l ameninţ încă o dată.

– Stai aici, te rog.

Se opri în loc.

– Rusa ta are un uşor accent ucrainean. G-urile te-au dat de gol.

– De ce-ai venit?

– Limba ta maternă este ucraineana. Gîndeşti în ucraineană, nu-i aşa?

– Ştii foarte bine, rosti el. Nu era nevoie să vii aici şi să-mi pui viaţa în pericol ca să afli ceva ce trebuie să-ţi fi spus Harrison Sinclair.

Făcu un pas spre mine, ca şi cum ar fi vrut să mă ameninţe – o tentativă stîngace de a recîştiga avantajul psihologic. Vechiul costum stalinist atîrna pe corpul lui ca pe o sperietoare de ciori.

– Dacă vrei să-mi spui ceva sau să-mi dai ceva, ar fi bine să fie de o importanţă covîrşitoare.

Încă un pas. Continuă să vorbească:

– O să-mi închipui că aşa este şi o să-ţi acord cinci minute ca să te justifici, după care ai face bine să pleci.

– Stai jos, te rog, am spus, arătînd cu ţeava pistolului spre scaunul lui. N-o să-mi ia mult timp. Mă numesc Benjamin

Ellison. După cum am spus, sînt căsătorit cu Martha Sinclair, fiica lui Harrison Sinclair. Martha a moştenit toată averea tatălui ei. Oamenii tăi de legătură – sînt sigur că ai contacte peste tot – îţi pot confirma că sînt exact cine spun că sînt.

Păru că se relaxează – şi apoi fandă, părînd că alunecă atunci cînd se năpusti spre mine, cu mîinile întinse. Cu un sunet puternic, gutural, aproape inuman – un *aaaghgh!* răsucit, înecat – se aruncă spre mine, apucîndu-mă de genunchi, încercînd să mă dezechilibreze. M-am răsucit, apoi l-am apucat de umăr şi l-am împins cu forţă la pămînt.

Se întinse pe podea la picioarele mesei de stejar, gîfîind, cu faţa roşie ca sfecla.

– Nu, gîfîi el.

Ochelarii îi căzură pe podea la distanţă de aproximativ o jumătate de metru de capul său.

Ţinînd pistolul îndreptat asupra lui, m-am întins să-i culeg ochelarii şi cu braţul liber am încercat, cu stîngăcie, să-l ajut să se ridice.

– Te rog, am spus, te rog să nu mai încerci aşa ceva.

Orlov se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun din sufragerie, ca o marionetă, epuizat şi totuşi viclean. M-a fascinat întotdeauna că liderii mondiali, o dată căzuţi de la putere, sînt atît de vizibil slăbiţi, aproape în sensul fizic. Îmi amintesc că l-am întîlnit o dată pe Mihail Gorbaciov la Kennedy School din Boston şi i-am strîns mîna după un discurs pe care l-a ţinut la cîţiva ani după ce fusese atît de neceremonios îndepărtat de la Kremlin de către Boris Elţîn. Şi m-a frapat faptul că Gorbaciov era o persoană măruntă, foarte obişnuită, foarte muritoare. Am simţit un val de simpatie pentru el.

O expresie în ruseşte.

O auzeam, îi auzeam gîndurile: o expresie pe care o puteam înţelege, în ruseşte, în mijlocul unui şuvoi de ucraineană, ca un filon de uraniu înfăşurat în grafit.

Da, se născuse la Kiev. Cînd avea cinci ani, familia lui se mutase la Moscova. La fel ca doctorul din Roma, şi el era bilingv, cu toate că gîndea mai ales într-o ucraineană amestecată cu frînturi întîmplătoare de rusă.

Sintagma pe care a gîndit-o se traducea prin *înţelepţi*.

– Ştii foarte puţine despre Înţelepţi, am spus, simulînd o mare siguranţă.

Orlov rîse. Avea dinţi urîţi, cariaţi, inegali şi pătraţi.

– Ştiu totul, domnule... Ellison.

I-am privit faţa de aproape, concentrîndu-mă ca să văd ce puteam culege. Din nou, mai totul părea să fie în ucraineană. Ici şi colo puteam să adun cuvinte înrudite, cuvinte care sunau asemănător cu cele din rusă, engleză sau germană. Am auzit *Ţiurik*, care trebuia să fie Zürich. Am auzit *Sinclair* şi ceva ce suna ca *bancă*, deşi nu puteam fi sigur.

– Trebuie să vorbim, am spus. Despre Harrison Sinclair. Despre tîrgul pe care l-ai făcut cu el.

M-am aplecat din nou aproape de el, ca şi cum aş fi gîndit profund. Un şuvoi de cuvinte ciudate joase, neclare şi confuze, veniră spre mine, dar între ele un cuvînt îmi atrase atenţia. Era, din nou, *Zürich* sau ceva ce semăna cu el.

– Tîrg, spuse el dispreţuitor.

Bătrînul maestru al spionajului izbucni într-un rîs sonor, uscat.

– A furat miliarde de dolari de la mine şi de la ţara mea – *miliarde* de dolari! – şi tu îndrăzneşti să numeşti asta tîrg.

36

Deci, era adevărat. Alex Truslow avea dreptate.

Dar... *miliarde de dolari*?

Totul se referea doar la bani? Asta era? Dacă stai să te gîndeşti, de-a lungul istoriei, banii au motivat majoritatea marilor nenorociri. Pentru bani au fost ucişi Sinclair şi ceilalţi, de aceea era Agenţia fărîmiţată, aşa cum mă avertizase Edmund Moore?

Miliarde de dolari.

Se uită la mine cu aroganţă, aproape cu dispreţ, şi încercă să-şi îndrepte ochelarii.

– Şi acum, spuse el, oftînd şi trecînd la limba engleză, o să fie doar o chestiune de timp pînă mă găsesc oamenii mei. Nu mă îndoiesc de asta. Nu sînt total surprins de faptul că mi-ai dat de urmă. Nu există nici un loc pe pămînt – vreau să zic, nici un loc pe pămînt unde să se poată trăi – unde să nu poţi fi găsit în cele din urmă. Dar ceea ce nu ştiu este *de ce* – de ce te-ai hotărît să-mi pui viaţa în pericol venind aici? Asta a fost o prostie imensă.

Engleza lui era excelentă, fluentă şi cu un accent britanic.

Trăgînd adînc aer în piept, am spus:

– Am fost extrem de atent pînă am ajuns aici. Nu prea ai de ce să-ţi faci griji.

Expresia lui nu s-a schimbat. Nările i s-au umflat uşor; ochii lui fermi nu trădau nimic.

– Sînt aici ca să fac dreptate, am continuat. Să îndrept răul pe care ţi l-a făcut socrul meu. Sînt pregătit să-ţi ofer o sumă mare de bani, dacă mă ajuţi să-i găsesc pe toţi.

Îşi strînse buzele.

– Cu riscul de-a fi vulgar, domnule Ellison, m-ar interesa foarte mult să ştiu ce înţelegi printr-o „sumă mare".

Am dat din cap şi m-am ridicat. Punîndu-mi pistolul la loc în buzunar şi dîndu-mă înapoi atîta cît să nu mă poată ajunge, m-am aplecat şi am ridicat cracii salopetei, astfel încît de sub pînza groasă s-au ivit pachetele de dolari americani legate de gambă. Am scos banda adezivă pe care o cumpărasem de la magazinul cu articole sportive din Siena şi de pe fiecare picior banii au căzut în formă de segmente.

Le-am pus pe masă.

Erau foarte mulţi bani – probabil mai mulţi decît văzuse vreodată Orlov şi, cu siguranţă, mai mult decît văzusem eu vreodată – şi îşi făcură efectul de-a convinge.

Privi pachetele şi le cercetă la întîmplare, probabil pentru a se convinge că erau bani adevăraţi. Îşi ridică privirea şi spuse:

– Aici este – cît? – poate trei sferturi de milion de dolari?

– Un milion în cap, am spus.

– Aha, spuse el şi ochii i se măriră.

Apoi rîse, un croncănit batjocoritor, strident. Împinse teatral grămezile spre mine.

– Domnule Ellison, sînt într-o situaţie financiară foarte dificilă. Dar oricît de mult ai aici, nu se apropie de ceea ce trebuie să primesc.

– Da, am spus. Cu ajutorul tău, pot să găsesc banii. Dar mai întîi trebuie să vorbim.

Zîmbi.

– O să accept banii tăi drept garanţie. Nu sînt chiar atît de mîndru. Da, o să vorbim. Iar apoi o să ajungem la o înţelegere.

– Grozav, am spus. În cazul ăsta, hai să-ţi pun prima întrebare: Cine l-a ucis pe Harrison Sinclair?

– Sperasem să-mi spui dumneata mie, domnule Ellison.

– Dar au fost agenţi de la Stasi, care au îndeplinit un ordin, am zis.

– Da, foarte probabil. Dar fie că erau de la Stasi, fie că erau de la Securitate, n-au avut de-a face cu mine. N-aş fi avut nici un interes să-l elimin pe Harrison Sinclair.

Am ridicat întrebător o sprînceană.

– Cînd a fost omorît Harrison Sinclair, spuse Orlov, eu şi ţara mea eram înşelaţi cu peste zece miliarde de dolari.

Simţeam cum faţa mea devenea roşie, fierbinte, şi mă înţepa. Din cîte puteam să-mi dau seama, spunea adevărul. Inima îmi bătea încet şi regulat.

Sigur, nu era vorba de modestie în ceea ce priveşte vila toscană a lui Orlov, dar nici nu se putea spune că trăia în lux, ca unii dintre naziştii care ocupaseră funcţii înalte după cel de-al doilea război mondial şi care fugiseră în Brazilia şi Argentina. O sumă mare de bani putea cumpăra nu numai o viaţă de lux, dar, ceea ce era mult mai important, protecţie pe viaţă.

Dar zece miliarde de dolari!

Orlov continuă:

– Care este cartea sde memorii scrisă de cel care a fost director CIA sub Nixon, William Colby? Se numea *Oameni de onoare*, nu-i aşa?

Am aprobat din cap, cu prudenţă. Orlov nu-mi plăcea prea mult, deşi din motive care nu aveau nimic de-a face cu ideologia sau cu rivalitatea aprigă care îşi imaginau oamenii că exista între KGB şi CIA. Cîndva, Hal Sinclair îmi mărturisise că, atunci cînd era şef de secţie în diferite capitale ale lumii, unii dintre cei mai buni prieteni ai lui erau omologii lui din secţiile KGB. Sîntem – ar trebui să spun *eram* – mai degrabă asemănători decît diferiţi.

Nu, găseam că îngîmfarea lui Orlov era nesuferită. Cu cîteva minute în urmă, aterizase spre mine ca o bătrînă, acum stătea acolo ca un paşă – şi culmea, gîndea mai mult în ucraineană.

– Ei bine, continuă Orlov, Bill Colby era, mă rog, un om de onoare. Poate chiar exagerat pentru meseria lui. Iar pînă cînd m-a trădat, am crezut şi despre Harrison Sinclair acelaşi lucru.

– Nu înţeleg.

– Cît ţi-a spus?

– Foarte puţin, am recunoscut.

– Chiar înainte de prăbuşirea Uniunii Sovietice, spuse el, l-am contactat în secret pe Harrison Sinclair, folosind iar canale care nu mai fuseseră folosite de mulţi ani. Sînt – mai degrabă, erau – tot felul de metode. Şi l-am rugat să mă ajute.

– Pentru ce?

– Ca să scot din ţară cea mai mare parte a rezervelor de aur, spuse el.

Eram uluit, chiar copleşit... dar avea o oarecare logică. Se potrivea cu ce ştiam, cu ce citisem în presă şi auzisem de la anumiţi prieteni de-ai mei care erau agenţi secreţi.

Agenţia Centrală de Informaţii socotise întotdeauna că Uniunea Sovietică avea zeci de miliarde de dolari sub formă de rezerve de aur, în trezoreriile centrale şi în cele din jurul Moscovei. Dar, imediat după ce lovitura de stat a comuniştilor duri a eşuat în august 1991, guvernul sovietic a anunţat că avea în jur de trei miliarde de dolari în aur.

Această veste a trimis unde de şoc în întreaga comunitate financiară mondială. Unde naiba putea să dispară tot aurul ăla? Au existat tot felul de rapoarte. Unul dintre acestea, în care puteai să ai încredere, spunea că Partidul Comunist al Uniunii Sovietice dăduse ordin ca o sută cincizeci de tone de argint, opt tone de platină şi cel puţin şaizeci de tone de aur să fie ascunse în străinătate. Se presupunea că oficialităţile Partidului Comunist ar fi depus aproximativ cincizeci de miliarde de dolari în băncile occidentale din Elveţia, Monaco, Luxemburg, Panama, Liechtenstein şi într-un şir întreg de bănci aflate în largul oceanelor, cum ar fi cele din Insulele Cayman.

Se mai spunea că Partidul Comunist Sovietic spălase bani cu sîrguinţă în ultimii ani de existenţă. Conducătorii întreprinderilor sovietice înfiinţau false companii mixte şi companii-fantomă prin care scoteau bani din ţară.

De fapt, guvernul Elţîn a mers pînă acolo încît a angajat o firmă de investiţii americană, Kroll Associates – unul dintre principalii concurenţi ai lui Alex Truslow – ca să dea de urma banilor, dar nu s-a descoperit nimic. S-a raportat chiar că eminenţa cenuşie a partidului ordonase efectuarea unui transfer masiv către băncile elveţiene, iar apoi se sinucisese – sau fusese omorît – la o zi după ce lovitura de stat eşuase.

Să fi fost oare vorba de foştii tovarăşi ai lui Orlov, care, în încercarea lor de-a mă opri să dau de urma aurului, îl omorîseră pe Charles Van Aver, omul CIA la Roma?

Am ascultat cu o uluire prostească.

– Rusia se fărîmiţa, spuse el.

– Vrei să spui că *Uniunea Sovietică* se fărîmiţa.

– Ambele. Asta vreau să spun. Pentru mine şi pentru toţi cei care aveau puţină minte, era clar că Uniunea Sovietică era pe punctul de-a fi aruncată la groapa de gunoi a istoriei, ca să folosesc perimata expresie a lui Marx. Dar Rusia, iubita mea Rusie – era la rîndul ei pe punctul de-a se prăbuşi. Gorbaciov mă adusese să conduc KGB-ul după ce Kriucikov încercase o lovitură de sat. Dar puterea îi aluneca printre degete. Durii furau bogăţiile ţării. Ei ştiau că Elţîn va veni la putere şi aşteptau să-l distrugă.

Citisem şi auzisem multe despre misterioasa dispariţie a averilor Rusiei sub formă de valută forte, metale preţioase şi chiar de operă de artă. Acestea nu erau noutăţi pentru mine.

– Şi aşa, continuă el, am pus la punct un plan ca să scot din ţară cît de mult puteam din aurul Rusiei. Durii doreau să încerce să-şi recapete puterea, dar, dacă reuşeam să feresc bogăţia ţării de ghearele lor, deveneau neputincioşi. Doream să salvez Rusia de la dezastru.

– La fel şi Hal Sinclair, am spus, atît pentru el, cît şi pentru mine.

– Da, exact. Ştiam că va înţelege. Dar ceea ce am propus l-a speriat. Urma să fie o operaţiune neortodoxă, în care CIA ajuta

KGB-ul să fure aurul Rusiei. Să-l scoată din ţară. Astfel încît într-o bună zi, cînd s-ar fi aflat în siguranţă, să fie returnat.

– Dar de ce aveai nevoie de ajutorul CIA?

– Aurul este greu de scos. Extraordinar de greu de scos. Şi, ţinînd cont de grija cu care era păzit, n-aş fi putut s-o fac. Oamenii mei şi cu mine eram permanent verificaţi, permanent supravegheaţi. Şi în mod sigur nu aş fi putut să-l lichidez sau să-l vînd – într-o secundă, toate drumurile ar fi dus la mine.

– Aşa că v-aţi întîlnit amîndoi la Zürich.

– Da. A fost o operaţiune complicată. Ne-am întîlnit cu un bancher pe care îl cunoştea el şi în care avea încredere. A creat un sistem de cont în care să primească aurul. A fost de acord cu condiţia mea, să mi se permită să dispar. A făcut în aşa fel încît toate datele pertinente despre mine să fie şterse din banca de date a CIA.

– Dar cum a reuşit Sinclair – sau CIA – să-l scoată?

– O, spuse el precaut, ştii că există metode. Aceleaşi canale care erau folosite în vremurile vechi pentru scoaterea transfugilor din Rusia.

Ştiam că aceste canale includeau şi sistemul de curierat militar, protejat prin Convenţia de la Viena. Această metodă fusese folosită pentru a scoate mai mulţi dezertori celebri din Spatele Cortinei de Fier. Îmi amintesc că auzisem o bîrfă despre un fugar legendar, Oleg Gordievski, în fabrica de zvonuri a Agenţiei, care spunea că fusese scos într-un camion cu mobilă. Nu era adevărat, dar cel puţin era plauzibil.

Orlov continuă.

– O întreagă aeronavă militară era tratată drept un curier diplomatic; i se permitea să părăsească ţara fără să fie controlată. Şi, desigur, în ea erau lăzi sigilate. Cîteva metode la care CIA avea acces, iar noi nu, pentru că eram urmăriţi foarte atent. Erau informatori peste tot, chiar şi printre propriile mele secretare personale.

Totuşi, ceva nu se potrivea.

– Dar cum ştia Sinclair că putea avea încredere în tine? Cum dracu' putea fi sigur că nu erai unul dintre cei răi?

– Pentru că îi ofeream ceva anume, spuse Orlov.

– Explică-te.

– Ei bine, voia să facă curăţenie la CIA. Credea că Agenţia era putredă de la un capăt la altul. Iar eu i-am oferit dovada că aşa era.

37

Orlov se uită spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca una din gârzile sale să apară. Oftă.

– La începutul anilor '80, am început în sfîrşit să dezvoltăm tehnologia de interceptare a celor mai sofisticate mijloace de comunicare dintre sediul CIA şi alte agenţii guvernamentale.

Oftă din nou, apoi îmi aruncă un zîmbet superficial. Era ca şi cum ar mai fi spus exact aceeaşi poveste înainte.

– Satelitul şi echipamentul cu microunde de pe acoperişul Ambasadei Sovietice din Washington începeau să culeagă o gamă mare de semnale. Ele confirmau informaţii pe care le primiserăm deja de la agentul nostru infiltrat la Langley.

– Cine era?

Un alt zîmbet superficial. Începeam să mă întreb dacă nu cumva era pur şi simplu felul în care zîmbea, un spasm rapid al gurii, cu ochii nemişcaţi, atenţi.

– Care era marea misiune a CIA din momentul înfiinţării în 1951?

Am zîmbit, ca de la un cinic la altul.

– Să înfrîngem comunismul din lume şi, în general, să vă facem vouă viaţa iad.

– Corect. A existat o vreme cînd Uniunea Sovietică a fost cu adevărat o ameninţare pentru Statele Unite?

– De unde să încep? Lituania, Letonia, Estonia? Ungaria? Berlin? Praga?

– Dar pentru Statele Unite?

– Aveaţi bomba, să nu uităm asta.

– Şi ne era la fel de frică s-o folosim pe cît vă era şi vouă. Doar că voi aţi folosit-o, pe cînd noi, nu. Chiar credea cineva de la Langley că Moscova avea şi mijloacele şi voinţa să conducă întreaga lume? Şi ce urma să fi făcut cu lumea de îndată ce o luam în stăpînire – s-o ducem de rîpă aşa cum, cu părere de rău trebuie să spun, au făcut prea stimaţii noştri lideri sovietici cu măreţul Imperiu Rus de odinioară?

– Au existat autoamăgiri de ambele părţi, am recunoscut.

– Dar de bună seamă că această... amăgire... a ţinut CIA pe baricade ore în şir timp de mulţi ani, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?

– Doar atît, spuse Orlov. Misiunea voastră măreaţă este să distrugeţi spionajul corporativ, am dreptate?

– Aşa mi s-a spus. Acum este o lume diferită.

– Da. Spionajul corporativ internaţional. Japonezii, francezii şi nemţii vor cu toţii să fure secrete comerciale valoroase de la bietele şi asediatele voastre corporaţii americane. Doar Agenţia Centrală de Informaţii poate face America sigură pentru capitalism.

Ei bine, pe la mijlocul anilor '80, KGB-ul era singurul serviciu de informaţii din lume care era echipat ca să poată supraveghea comunicaţiile care ieşeau din sediul CIA. Şi ceea ce am aflat pur şi simplu confirma bănuielile sumbre ale unora dintre cei mai ticăloşi fraţi comunişti de-ai mei. Din interceptarea informaţiilor care circulau între Langley şi agenţiile sale din capitalele străine, Langley, Rezerva Federală etc., am aflat că CIA fusese foarte ocupată ani de zile cu direcţionarea formidabilelor sale capacităţi de spionaj împotriva structurilor economice ale aşa-zişilor aliaţi, cum ar fi cele japoneze, franceze şi germane. Împotriva corporaţiilor particulare din aceste ţări. Totul de dragul protejării securităţii naţionale americane.

S-a oprit, s-a întors să se uite la mine, iar eu am spus:

– Şi? Nişte treburi normale pentru noi.

– Aşa, reluă Orlov, aşezîndu-se din nou confortabil pe scaun şi ridicînd ambele palme în acelaşi timp, ca şi cum şi-ar fi demonstrat punctul de vedere. Am crezut că am dibuit schema unei operaţiuni normale de spălare a banilor – ştii, banii curg din conturile Langley de la Rezerva Federală din New York către diferitele secţii CIA din toată lumea. Oriunde este nevoie să subvenţioneze operaţiuni secrete pentru democraţie, nu? De la New York la Bruxelles, de la New York la Zürich, în Panama City, în San Salvador. Dar nu. Deloc.

Se uită la mine şi zîmbi din nou chinuit.

– Cu cît geniile noastre financiare făceau săpături mai adînci...

Observă scepticismul meu şi explică:

– Da, chiar avem cîteva genii printre proşti. Cu cît săpau mai adînc, cu atît mai mult se confirmau suspiciunile lor că aici nu era deloc vorba de o spălare de bani obişnuită. Banii nu erau doar transmişi. Erau *făcuţi*. Erau *adunaţi*. Cîştigaţi din spionaj corporativ. Fiecare informaţie interceptată dovedea acest lucru. Era vorba de CIA ca instituţie? Nu. Omul nostru din Langley a confirmat că erau doar cîteva persoane. Piraţi. Aceste operaţiuni erau controlate de un mic grup de indivizi din CIA.

– „Înţelepţii".

– O denumire ironică, trebuie să recunosc. Un grup minuscul de funcţionari publici din cadrul CIA, care devenea extraordinar de bogat. Foloseau informaţiile pe care le căpătau din aceste operaţiuni de spionaj pentru a se îmbogăţi. Şi încă destul de frumos.

Adevărul este că era ceva foarte obişnuit ca operativii de la CIA să ciupească din bugetele şi din fondurile lor, care sînt fluide şi justificate scriptic (din motive legate de secret: nici un director CIA căruia i s-a comandat o operaţiune secretă într-o ţară din lumea a treia nu vrea să lase în urmă vreo hîrtie care să-i aducă pe cap comisia de supraveghere din Congres.) Mulţi dintre operativii pe care i-am cunoscut îşi făcuseră un obicei din a

suge – *a dijmui*, cum spun unii – zece la sută din fondurile la care aveau acces şi din a-i ascunde într-un cont codificat din Elveţia. Eu n-am făcut-o niciodată, dar cei care recurgeau la metoda asta o făceau ca să-şi asigure o măsură de siguranţă, de protecţie, în caz că ceva nu mergea cum trebuia. Contabilii cu cozoroace verzi de la Langley se obişnuiseră să anuleze aceste sume, ştiind foarte bine unde se duseseră.

I-am spus asta lui Orlov, care a clătinat încet din cap, în semn de răspuns.

– Noi vorbim despre sume de bani uriaşe. Nu de *dijmuială*.

– Cine erau – cine *sînt* aceşti oameni?

– Nu aveau nume. Erau prea bine acoperiţi.

– Şi cum îşi strîngeau averile?

– Nu trebuie să te pricepi foarte bine la afaceri sau la microeconomie, domnule Ellison. „Înţelepţii" participau la conversaţiile cele mai intime şi la sesiunile unde se discutau probleme de strategie, în sălile de consiliu, în birourile şi automobilele corporaţiilor din Bonn, Frankfurt, Paris, Londra şi Tokio. Iar cu informaţiile astfel adunate... Ei bine, era o treabă foarte simplă să faci investiţii strategice la bursele de valori din întreaga lume, mai ales la cele din New York, Tokio şi Londra. La urma urmei, dacă ştiai ce pregăteau Siemens, Philips sau Mitsubishi, ştiai ce acţiuni să cumperi sau să vinzi, nu-i aşa?

– Deci, în realitate nu era vorba de nici un fel de delapidare? am spus.

– Deloc. Nu delapidare, ci manipularea burselor de valori, violarea a sute de legi americane şi străine. Iar „Înţelepţii" s-au descurcat foarte bine, într-adevăr. Conturile lor bancare din Luxemburg, Grand Cayman şi Zürich erau înfloritoare. Au făcut o adevărată avere. Sute de milioane de dolari, dacă nu chiar mai mult.

Se uită din nou la uşile duble şi continuă, cu o mică umbră de triumf pe chipul lui ciupit:

– Gîndeşte-te ce-am fi putut face cu dovada – transcrierile, interceptările... Te ia cu ameţeală. Nu mai aveam nevoie de nimic mai bun pentru propagandă. America fură de la aliaţi! Nici că puteam avea ceva mai bun. De îndată ce-am fi lăsat să scape ceva, NATO v-ar fi dus de rîpă.

– Iisuse!

– Ei, dar apoi a venit 1987.

– Ce înseamnă asta?

Orlov clătină încet din cap.

– Nu ştii?

– Ce s-a întîmplat în 1987?

– Ai uitat ce s-a întîmplat cu economia americană în 1987?

– Economia? am întrebat derutat. A fost marea prăbuşire a bursei de valori din octombrie 1987, dar în afară...

– Exact. Prăbuşirea poate fi un cuvînt exagerat, dar bursa de valori americană a căzut pe 19 octombrie 1987.

– Dar ce are asta de-a face cu...

– O prăbuşire a bursei de valori, ca să folosesc cuvîntul tău, nu este neapărat un dezastru pentru cine este pregătit. Dimpotrivă; un grup de investitori înţelepţi poate scoate profituri mari din prăbuşirea unei burse de valori, făcînd speculaţii fără acoperire, vînzări forfetare şi arbitraje, precum şi prin alte mijloace, corect?

– Ce tot îndrugi?

– Domnule Ellison, spun că, de îndată ce-am aflat ce făceau aceşti „Înţelepţi" şi care erau căile lor, am fost în stare să le urmărim îndeaproape activităţile – fără s-o ştie.

– Şi au făcut bani datorită prăbuşirii din 1987, aşa-i?

– Folosind comerţul programat pe calculator şi o mie patru sute de conturi comerciale separate, punîndu-se perfect de acord cu indicele Nikkei de la Tokio şi trăgînd sforile la momentul potrivit şi cu viteza necesară, nu numai că au cîştigat sume vaste de bani de pe urma prăbuşirii, domnule Ellison, ci chiar au provocat-o.

Mut de uimire, nu puteam să fac altceva decît să mă holbez la el.

– Așa că, vezi dumneata, continuă el, aveam niște dovezi foarte periculoase în legătură cu ceea ce făcuse lumii întregi un grup din cadrul CIA.

– Și le-ai folosit?

– Da, domnule Sinclair. A fost o vreme cînd le-am folosit noi înșine.

– Cînd?

– Cînd spun „noi", mă refer la organizația mea. Îți aduci aminte de evenimentele din 1991, lovitura de stat împotriva lui Gorbaciov, instigată și organizată de KGB? Ei bine, după cum bine știi, CIA ta avea din timp informații că se pregătea această lovitură. De ce crezi că n-ați făcut nimic să împiedicați planul?

– Există niște teorii, am spus.

– Există teorii și există fapte. Faptele sînt că însuși KGB-ul poseda dosare amănunțite și explozive despre acest grup care se autointitula „Înțelepții". Cum îți spuneam, aceste dosare o dată aduse la cunoștința lumii, ar fi distrus credibilitatea Americii.

– Și așa, CIA a fost legată de mîini și de picioare, am spus. Șantajată cu dezvăluirea.

– Exact. Și cine ar renunța la o astfel de armă? În nici un caz un opozant convins al Statelor Unite. Sau un KGB-ist credincios. O dovadă mai bună nici că ți-aș putea oferi.

– Da, am spus. Sclipitor. Cine știe de existența dosarelor?

– Doar o mînă de oameni, spuse el. Predecesorul meu de la KGB, Kriucikov, care trăiește, dar se teme prea mult pentru viața lui ca să vorbească. Asistentul său principal, care a fost executat – nu, scuză-mă, cred că *The New York Times* a publicat o poveste care spune că „s-a sinucis" imediat după lovitura de stat, dacă nu greșesc. Și, bineînțeles, eu.

– I-ai dat aceste dosare uluitoare?

– Nu, spuse el.

– De ce nu?

A ridicat scurt din umeri şi a zîmbit spasmodic.

– Pentru că dispăruseră.

– *Ce?*

– Corupţia era în floare la Moscova în zilele acelea, explică Orlov. Chiar mai în floare decît acum. Vechea orînduire – milioanele de oameni care au lucrat în toate vechile sisteme birocratice, în ministere, în secretariate – guvernul sovietic în totalitate, ştiau că zilele le erau numărate. Directorii de fabrică îşi vindeau mărfurile pe piaţa neagră. Funcţionarii vindeau dosare în birourile KGB din Piaţa Lubianka. Oamenii lui Boris Elţîn luaseră multe dosare de la sediul KGB şi unele dintre *acele* dosare treceau în alte mîini! Iar apoi mi s-a spus că dosarul despre „Înţelepţi" dispăruse.

– Dosarele astea nu dispar pur şi simplu.

– Sigur că nu. Mi s-a spus că o funcţionară de rang foarte mic, de la cartoteca aflată sub conducerea şefului KGB-ului, luase dosarul acasă la ea şi-l vînduse.

– Cui?

– Unui consorţiu de oameni de afaceri germani. Mi s-a spus că-l vînduse pentru ceva mai mult de două milioane de mărci germane.

– Cam un milion de dolari americani. Dar cu siguranţă că ar fi putut lua mult mai mult.

– Sigur! Dosarul merita foarte mulţi bani. Conţinea instrumentele cu care puteai să-i şantajezi pe cîţiva dintre funcţionarii de cel mai înalt rang din CIA! Valora mult mai mult decît suma pentru care îl vînduse proasta aia. Lăcomia te face irațional.

Mi-am stăpînit pornirea de-a zîmbi.

– Un consorţiu german, am repetat. De ce-ar fi un grup de nemţi interesat să şantajeze CIA?

– Nu ştiam.

– Dar acum ştii?

– Am teoriile mele.

– Cum ar fi?

– Îmi ceri fapte, spuse el. Ne-am întîlnit la Zürich, Sinclair şi cu mine – în condiţii de secret absolut, firește. În acel moment, plecasem deja din ţară. Ştiam că nu mă voi întoarce niciodată. Sinclair a fost furios cînd a aflat că nu mai aveam dosarele incriminatorii şi a amenințat că anulează înțelegerea, că va zbura la Washington şi va lichida întreaga chestie. Ne-am certat mai multe ore. Am încercat să-l fac să creadă adevărul, că nu îl înşelam.

– Şi-a crezut?

– Atunci am fost convins că da. Acum nu mai sînt.

– De ce?

– Pentru că am crezut că am făcut un tîrg şi, după cum s-a dovedit, n-a fost aşa. Am plecat de la Zürich spre această casă – pe care, întîmplător, mi-o găsise Sinclair – şi am aşteptat alte veşti. Zece miliarde de dolari se aflau acum în Vest. Aur care aparţinea Rusiei. Era un joc fantastic, dar trebuia să mizez pe cinstea lui Sinclair. Ba mai mult, pe propriul lui interes. El voia să apere ţara, ca să nu ajungă o dictatură şovină de dreapta. Voia să cruțe lumea de aşa ceva. Dar cred că era vorba de dosare. Faptul că nu aveam dosarele „Înțelepților" ca să i le dau. Trebuie să fi simțit că nu jucam cinstit. De ce altceva m-ar fi tras pe sfoară?

– Te-a tras pe sfoară?

– Cele zece miliarde de dolari au intrat într-o trezorerie din Zürich. Stăteau într-o trezorerie, sub Bahnhofstrasse, avînd nevoie de două coduri de acces ca să le poţi scoate de acolo. Dar nu puteam avea acces la ele. Pe urmă Harrison Sinclair a fost omorît. Acum nu mai există nici o speranţă să iau aurul înapoi. Aşa că sper că înțelegi că nu aveam nici un interes să-l ucid, nu-i aşa?

– Nu, am fost de acord. Nu aveai. Dar poate că am cum să te ajut acum.

– Dacă ai codurile de acces ale lui Sinclair...

– Nu, am spus. Nu există coduri. Nu mi-a lăsat nici unul.

– Atunci mă tem că nu poţi să faci nimic.

– Fals. Pot să fac ceva. Am nevoie de numele bancherului cu care te-ai întîlnit la Zürich.

În acel moment, uşile duble, înalte, de la capătul îndepărtat al sufrageriei s-au deschis brusc.

Am sărit în picioare, nevrînd să-mi scot pistolul, în cazul în care era din nou unul dintre gardienii săi, eventualitate în care totul trebuia să arate normal; nu puteam risca să par că-l ameninţ pe stăpînul casei.

Am zărit materialul bleumarin şi am ştiut imediat. Trei poliţişti italieni în uniformă au intrat şi au îndreptat pistoalele spre mine.

– *Tieniti le mani al fianco!* comandă unul dintre ei. Ţine-ţi mîinile pe lîngă corp.

Au avansat în cameră, în formaţie de comando antiterorist. Pistolul meu era inutil de data asta; eram în inferioritate. Orlov se dădu înapoi, depărtîndu-se de mine, pînă cînd se lipi de perete, ca şi cum ar fi evitat să stea în bătaia focului.

– *Sei in arresto*, spuse celălalt. *Non muoveti*. Nu mişca, eşti arestat.

Am rămas mut, dezorientat. Cum se putuse întîmpla aşa ceva? Cine îi chemase? Nu înţelegeam.

Apoi am văzut butonul de apel mic, negru, fixat în piciorul lat de stejar al mesei din sufragerie, acolo unde acesta se odihnea pe podeaua de ceramică. Era acel gen de buton pe care îl puteai pune în funcţiune apăsîndu-l cu piciorul, la fel cum casierul de la bancă putea să cheme poliţia fără să fie văzut. Declanşa o alarmă silenţioasă departe – în cazul ăsta, bănuiam că era vorba de sediul poliţiei municipale din Siena, ceea ce explica de ce le trebuise atît de mult timp ca să ajungă aici. Poliţia era, fără îndoială, plătită de acest „neamţ" misterios, care avea nevoie de securitate absolută.

Atacul acela pe care îl schiţase Orlov asupra mea, singura lui mişcare neîndemînatică. Ştia că aveam să-l pun la pămînt, că

va putea să se rostogolească şi să declanşeze butonul de alarmă cu mîna, cu genunchiul sau cu piciorul.

Dar ceva nu mergea!

M-am uitat la fostul şef al KGB-ului şi am văzut că era îngrozit. De ce?

Se uită la mine.

– Urmăreşte aurul! bolborosi el.

Ce anume voia să spună?

– Numele! am strigat spre el. Spune-mi numele!

– Nu pot să-l spun, bolborosi el, în timp ce mîinile lui se roteau, arătînd spre poliţişti. Ei...

Da. Sigur nu putea să-l spună cu voce tare, în faţa acestor oameni.

– *Numele,* am repetat. *Gîndeşte numele.*

Orlov se uită la mine uimit şi disperat. Apoi se întoarse spre poliţişti.

– Unde sînt oamenii mei? spuse el. Ce-aţi făcut cu...

Brusc, a părut să zvîcnească în sus. S-a auzit un sunet şuierat, un sunet pe care l-am recunoscut pe loc. M-am întors şi am văzut că unul dintre poliţişti trăsese în Orlov cu un pistol mitralieră, iar focul său automat căscase o rană grotescă în pieptul bătrînului. Braţele şi picioarele lui dansară în aer timp de o secundă, în timp ce el scoase un ultim strigăt. Sîngele curgea peste tot, murdărind podeaua de piatră, pereţii, masa lustruită. Orlov, cu gîtul pe jumătate desprins de corp, căzu formînd o grămadă însîngerată.

Fără să vreau, am scos un strigăt de groază. Îmi scosesem pistolul, cu toate că îmi dădeam seama că eram în inferioritate, dar degeaba.

Brusc, s-a lăsat tăcerea. Pistolul automat se oprise. Fără să scot un cuvînt, mi-am ridicat mîinile şi m-am predat.

38

Carabinierii m-au condus cu cătuşe la mîini pe uşa boltită de la Castelbianco şi, cu pas lent, spre duba albastră şi rablagită a poliţiei.

Arătau şi erau îmbrăcaţi precum carabinierii, dar bineînţeles că nu erau aşa ceva. Erau asasini – dar ai cui? Năucit de groază, nu eram în stare să gîndesc limpede. Orlov îşi chemase propriii oameni, protecţia lui, ca să constate, spre surpriza lui, că sosiseră alţii. *Dar cine erau?*

Şi de ce nu mă omorîseră şi pe mine?

Unul spuse ceva repede şi liniştit în italiană. Ceilalţi doi, care mă încadrau îndeaproape, dădură din cap şi mă conduseră spre spatele dubei.

Nu era momentul potrivit să mă mişc sau să fac ceva brusc, aşa că am mers cuminte între ei. Unul dintre poliţişti stătea în faţa mea, în spatele dubei, în timp ce altul se suia la volan şi al treilea stătea de pază pe locul din faţă.

Nici unul din ei nu vorbea.

Mi-am privit escorta, un tînăr bucălat şi neînduplecat. Stătea cam la o jumătate de metru distanţă de mine.

M-am concentrat.

N-am „auzit" nimic, doar hîrîitul înăbuşit al motorului, în vreme ce duba mergea pe drumul murdar care o scotea de pe proprietate. Sau cel puţin asta îmi închipuiam, pentru că nu erau ferestre în spatele dubei. Singura lumină venea de la un bec de sus. Încheieturile mîinilor, încătuşate în faţă, în poală, mă dureau.

Am încercat din nou să-mi golesc mintea, să mă concentrez. În timpul ultimei săptămîni, acesta devenise un reflex. Îmi

eliberam pe cît posibil mintea de gîndurile care îmi distrăgeau atenţia – o lăsam să devină într-un fel un receptor. Apoi auzeam vîrtejurile şi şuvoaiele de gînduri, în acea tonalitate uşor schimbată care îmi spunea că nu auzeam de fapt ceva ce se rostea cu voce tare.

Mi-am golit mintea cît de mult am putut şi după un timp... mi-am auzit numele... apoi altceva ce suna familiar... în acel fel slab, voalat, care îmi spunea că era vorba de gînduri.

În engleză.

Gîndea în engleză.

Nu era poliţist şi nu era nici italian.

– Cine eşti? am întrebat.

Escorta mea se uită la mine, trădîndu-şi doar pentru o fracţiune de secundă surprinderea, apoi ridică din umeri fără să scoată un sunet, ostil, ca şi cum nu înţelegea.

– Vorbeşti o italiană excelentă, am spus.

Motorul dubei se domoli, iar apoi se opri. Nu ştiam unde ne găseam. Nu putea fi prea departe de proprietate – ne deplasaserăm doar cîteva minute – şi mă întrebam unde mă duseseră.

Acum uşile dubei se deschiseră şi ceilalţi doi se urcară lîngă noi. Unul îndreptă un pistol spre mine, în timp ce celălalt îmi făcea semn să mă întind pe jos. După ce am făcut întocmai, a început să-mi prindă gleznele cu fîşii de nailon negru.

I-am făcut cît de multe greutăţi am putut – am dat din picioare, m-am zvîrcolit. Dar, cu ajutorul unei benzi adezive aspre, a reuşit să prindă fîşiile negre şi late care îmi legau picioarele la un loc. Apoi a descoperit un al doilea pistol, ascuns într-un toc de piele, pe gamba stîngă.

– Încă unul, băieţi, spuse acesta triumfător.

În engleză.

– Ar fi bine să nu mai existe şi alţii, spuse cel care părea să fie conducătorul.

Vocea lui era profundă, dură, răguşită din cauza fumatului.

– Gata, spuse celălalt, trecîndu-şi mîinile peste picioarele şi mîinile mele.

– Bun, spuse şeful. Domnule Ellison, sîntem colegii dumneavoastră.

– Dovediţi-mi, am spus, întins la pămînt.

Tot ce puteam vedea era lumina din capotă de deasupra mea. Nu a urmat nici un răspuns.

– Poţi să ne crezi sau nu, spuse şeful. Pentru noi n-are importanţă. Trebuie doar să-ţi punem cîteva întrebări. Dacă eşti foarte cinstit cu noi, nu ai de ce să te temi.

În timp ce vorbea, simţeam că ceva rece, ca un lichid, mi se împrăştia pe braţele goale, apoi pe faţă, pe gît şi urechi: un lichid vîscos şi neplăcut.

– Ştii ce-i ăsta? întrebă falsul poliţist.

Puteam să-i simt dulceaţa în colţul gurii.

– Pot să presupun.

– Bun.

Cei trei mă scoaseră din duba întunecoasă, la lumina orbitoare a zilei. Nu mai avea rost să mă lupt. Nu ajungeam nicăieri. Privind în jur, în timp ce eram scos din dubă, am văzut pomi, tufe şi o bucată de sîrmă ghimpată. Eram încă pe terenul de la Castelbianco, nu departe de intrare, în faţa uneia dintre clădirile mici de piatră pe care le observasem cînd venisem.

M-au aşezat jos pe pămînt, chiar în faţa clădirii. Puteam să miros pămîntul argilos, precum şi putreziciunea gunoiului stătut, şi mi-am dat seama unde eram.

Cel care era conducătorul spuse:

– Tot ce trebuie să faci e să ne spui unde e aurul.

Stînd întins pe pămînt, cu ceafa rece din cauza pămîntului jilav, am spus:

– Orlov n-a vrut să coopereze. Abia dacă am putut să stau de vorbă cu el.

– Nu este adevărat, domnule Ellison, spuse cel din mijloc. Nu eşti sincer cu noi.

A lăsat în jos un obiect mic, strălucitor, despre care mi-am dat seama că era un scalpel ascuţit ca un brici, pe care l-a apropiat de faţa mea, şi mi-am închis ochii instinctiv. *Doamne, nu. Nu face asta.*

A urmat o atingere rapidă pe obraz. Am simţit şocul metalului rece, apoi o durere ascuţită, ca o înţepătură.

– Nu vrem să te ciopîrţim prea rău, spuse cel mai mare. Te rugăm, dă-ne informaţiile. Unde este aurul?

Simţeam ceva fierbinte şi lipicios prelingîndu-mi-se în jos pe partea dreaptă a feţei.

– Habar n-am, am spus.

Scalpelul se odihnea acum pe celălalt obraz, rece şi ciudat de plăcut.

– Nu-mi place deloc treaba asta, domnule Ellison, dar nu avem de ales. Încă o dată, Frank.

Am gemut:

– *Nu!*

– Unde e?

– V-am spus, n-am...

O altă lovitură. Rece, apoi usturător de fierbinte; am simţit sîngele pe faţă, curgînd prin lichidul lipicios pe care îl turnaseră pe mine. Mi-au dat lacrimile.

– Ştii de ce facem asta, domnule Ellison, spuse şeful.

Am încercat să mă răsucesc pe burtă, dar doi dintre ei mă ţineau cu putere lipit de pămînt.

– Lua-v-ar dracu', am spus. Orlov nu ştia. Vă e greu să înţelegeţi? Nu ştia – aşa că nici eu nu ştiu!

– Nu ne provoca s-o facem, spuse cel mai în vîrstă. Ştii bine c-o s-o facem.

– Dacă îmi daţi drumul, vă pot ajuta să-l găsiţi, am şoptit.

A făcut un gest cu pistolul şi cei doi mai tineri m-au prins unul de cap, celălalt de picioare. M-am zvîrcolit sălbatic, dar posibilitatea mea de mişcare era limitată şi cei doi mă apucaseră zdravăn.

Acum mă vîrau în umezeala rece şi întunecoasă a micii clădiri de piatră, plină de mirosul puternic, stătut, al gunoiului putred. Am auzit un foşnet. Mai era un miros, ceva înţepător, ca de petrol lampant sau benzină.

– Au scos gunoiul ieri, spuse cel mai în vîrstă, aşa că le e cam foame.

Alt fîşîit.

Un foşnet de plastic; un alt fîşîit, care de data asta suna mai insistent. Da, benzină sau petrol.

M-am aşezat cu faţa în jos, cu picioarele legate. Singura lumină din acea cămăruţă îngrozitoare venea de la uşa în cadrul căreia vedeam siluetele a doi dintre falşii carabinieri.

– Ce dracu' vreţi? am bolborosit.

– Doar să ne spui unde e şi te scoatem afară.

Era vocea adîncă şi dură a celui care conducea treaba.

– Este foarte simplu.

– O, Doamne, nu m-am putut stăpîni. *Nu-i lăsa niciodată să-ţi vadă frica*, mi-am zis, dar acum nu avea rost. Un rîcîit, alt fîşîit. Probabil că erau cu zecile.

– Dosarul tău de personal, continuă el, ne spune că ai o puternică fobie la şobolani. Te rog, ajută-ne, şi toate astea vor lua sfîrşit.

– V-am spus, nu ştia!

– Închide, Frank, lătră şeful.

Uşa casei de piatră fu trîntită, închisă şi blocată. Pentru o secundă fu întuneric beznă, după care, pe măsură ce ochii mei se obişnuiau cu întunericul, totul căpătă un aspect gălbui, jalnic. De peste tot se auzea un zgomot de paşi mărunţi, o fîşîială continuă. Mai multe forme mari, întunecate, se mişcau în jurul meu. Mi s-a încreţit pielea.

– Cînd eşti gata să vorbeşti, ne găseşti aici, am auzit de afară.

– *Nu!* am urlat. V-am spus tot ce ştiu!

Ceva trecu în fugă peste picioarele mele.

– *Iisuse...*

De afară am auzit o voce răguşită adresîndu-mi-se:

– Ştiai că şobolanii sînt, ca să spunem aşa, „orbi din punct de vedere ştiinţific"? Ei se ghidează aproape în întregime după miros. Faţa ta, cu sîngele de pe ea şi cu stratul de lichid dulce, o să li se pară irezistibilă. Or să te mănînce pe nemestecate.

– *Nu mai ştiu nimic altceva!* am urlat.

– Atunci îmi pare foarte rău pentru tine, se auzi din nou vocea răguşită.

Am simţit ceva mare, cald, uscat şi îmblănit trecînd pe faţa mea, peste buze; cîţiva, apoi mai mulţi. Nu-mi puteam deschide ochii şi simţeam incizii ascuţite în obraji, înţepături insuportabile, ascuţite, un sunet ca de hîrtie, o coadă biciuindu-mi urechea, picioare umede pe gît.

Doar ideea că cei care mă ţineau închis aici stăteau afară, aşteptînd să mă dau bătut, mă oprea să nu zbier din cauza groazei cumplite, de nedescris.

39

Cumva reuşeam totuşi să-mi păstrez mintea trează.

Am izbutit să mă zvîrcolesc pînă m-am ridicat, gonind şobolanii în timp ce făceam asta, dîndu-i jos cu mîinile de pe faţă şi de pe gît. În cîteva minute am scăpat de legăturile de nailon, dar asta nu-mi era de prea mare folos, după cum probabil că-şi imaginaseră şi cei care aşteptau afară: singura cale de ieşire din structura asta de piatră masivă era uşa, care era zăvorîtă bine.

M-am pipăit după un pistol pînă cînd mi-am dat seama că, desigur, mi le luaseră pe amîndouă. Aveam cîteva cartuşe la glezne, sub şosete, dar erau inutile dacă nu aveam cu ce să le folosesc.

Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, am găsit sursa mirosului de combustibil. Mai multe bidoane de benzină erau stivuite lîngă un perete, în apropierea cîtorva unelte agricole. „Casa şobolanilor", cum o numise prietenul meu italian, se poate să fi fost folosită pentru depozitarea gunoiului, dar aici erau ţinute şi materiale folosite la repararea proprietăţii lui Orlov – saci de hîrtie plini cu ciment, saci de plastic cu îngrăşăminte, greble, dispozitive de împrăştiat îngrăşămintele, unelte pentru pregătirea mortarului, scînduri împrăştiate, de doi pe patru.

În timp ce şobolanii se îngrămădeau în jurul meu – îmi mişcam membrele încontinuu ca să nu-i mai las să se cocoaţe pe mine – studiam grămada sărăcăcioasă de unelte ca să descopăr o cale de ieşire. O greblă, am socotit, n-ar rezista la un atac dat asupra uşii armate cu oţel şi nici celelalte unelte agricole n-ar face faţă. Benzina părea cel mai evident mijloc de asalt – dar asalt asupra cui? Şi cu ce puteam să-i dau foc? Nu aveam

chibrituri. Şi dacă aş vărsa benzină şi aş reuşi cumva s-o aprind? Iar pe urmă? Aş arde de viu. Asta nu ar folosi decît paznicilor mei. Completă nebunie. Trebuia să existe o cale.

Simţeam atingerea uscată a cozii unui şobolan pe gîtul meu şi tremuram.

De afară, o voce profundă intonă:

– Nu avem nevoie decît de o informaţie.

Singurul lucru pe care îl aveam evident de făcut era să pregătesc informaţia, să mă prefac că mă dau bătut şi să le-o trîntesc.

Dar aşa ceva n-ar avea sorţi de izbîndă. Se aşteptau la asta; erau prea bine instruiţi. Trebuia să ies de acolo.

Era imposibil; nu eram Houdini, dar tot trebuia să ies. Şobolanii, creaturi mici, cenuşii, grase, cu cozi lungi şi păroase, se agitau pe la picioarele mele, scoţînd zgomote mici, nervoase. Erau cu zecile. Cîţiva se căţăraseră pe pereţi, iar doi dintre ei, ghemuiţi pe un sac de îngrăşăminte de douăzeci şi cinci de kilograme, săriră spre mine, mirosind sîngele care îmi şiroia pe obraji. Îngrozit, am dat din mîini ca să-i îndepărtez. Unul m-a muşcat de gît. Am lovit cu sălbăticie, reuşind să izbesc pe cîţiva de moarte.

Ştiam că nu voi putea supravieţui aici multă vreme.

Sacul de îngrăşăminte a fost primul care mi-a căzut sub priviri. Pe întuneric i-am deslușit eticheta:

CONCIME CHIMICO
FERTILIZZANTE

O etichetă galbenă, de formă hexagonală, spunea că acolo se găsea „oxidant". De obicei, chestia asta se folosea pentru iarbă. Conţinea treizeci şi trei la sută nitrogen, după cum specifica eticheta. M-am apropiat şi m-am aplecat. Era un compus obţinut din părţi egale de nitrat de amoniu şi nitrat de sodiu.

Îngrăşământ.

Oare se putea...?

Era o idee. Probabilitatea de reuşită nu era deosebit de mare, dar merita. Pur şi simplu nu exista altă scăpare.

M-am aplecat şi am scos rezerva de muniţii pentru pistolul Colt 45 de sub şoseta stîngă. Îmi luaseră pistolul, dar nu găsiseră micuţul încărcător.

Rezerva era plină: conţinea şapte cartuşe. Nu era mult, dar putea să ajungă. Le-am scos pe toate din încărcător.

Se auzi o voce din exteriorul casei şobolanilor:

– Distracţie plăcută în continuare, Ellison. Şi la noapte.

Stăpînindu-mi groaza, mi-am croit drum de-a lungul podelei de piatră plină cu şobolani, spre un perete. Am înghesuit unul cîte unul fiecare cartuş într-o crăpătură îngustă din mortarul zidului. Acum formau un şir cu vîrfurile lor boante, cenuşii, ieşite în afară.

Cu ajutorul unei perechi vechi de cleşti ruginiţi, am bătut vîrful fiecărui glonţ ca să-i slăbesc ajustajul strîns dintre glonţ şi carcasa cartuşului. Am închis cu grijă cleştele în jurul fiecărui vîrf de glonţ, trăgîndu-l, zgîlţîindu-l înainte şi înapoi, pînă cînd glonţul ieşea din carcasă. Această parte a cartuşului era proiectilul, partea care făcea treaba şi care era propulsată în ţintă. Dar mie nu-mi trebuia. În schimb, îmi trebuia ce rămînea în fiecare cartuş: carburantul şi focosul.

Un trio de şobolani se agita pe piciorul meu; unul mi se căţără pe genunchi şi se agăţă cu ghearele de cămaşa mea, încercînd să-şi croiască drumul îngrozitor spre faţă. Am icnit de groază, m-am cutremurat şi i-am plesnit pe şobolani, lovindu-i de podeaua de piatră.

Apoi, revenindu-mi cu greu, am scos fiecare carcasă de alamă din crăpătura din zid şi am turnat încet puţinul carburant din fiecare pe o bucată de hîrtie pe care o rupsesem dintr-un sac de ciment. Cele şase cartuşe conţineau o grămăjoară bunicică de carburant, o substanţă gri-închis, formată din mici sfere neregulate de nitroceluloză şi nitroglicerină.

Următorul pas era cel mai riscant: să scot focoasele. Acestea sînt niște cupe mici de nichel, așezate la baza fiecărui cartuș, care conțin o cantitate mică de tetracen foarte exploziv. Ele sînt, de asemenea, extrem de sensibile față de forța percutoare. Şi așa cum mă chinuiam prin întuneric, înconjurat de șobolani agitați, puterea mea de concentrare nu era grozavă. Totuși, trebuia să fac acest lucru cu mare atenție.

Așa că am cercetat repede căsuța de piatră, căutînd ceva ca un burghiu, dar nu am găsit nimic care să-i semene. O cercetare mai atentă prin fiecare colț întunecos al căsuței putea să dea la iveală ceva care să-mi folosească, dar pur și simplu nu mă puteam hotărî să-mi vîr mîinile goale într-o nișă întunecată, întortocheată. Nu sînt mîndru de groaza mea față de șobolani, dar cu toții avem fobiile noastre și sînt sigur că sînteți de acord că a mea nu era complet irațională. Trebuia să mă mulțumesc cu pixul din buzunar. Se potrivea binișor. Am scos rezerva de pastă.

Foarte atent, am introdus vîrful rezervei în gaura de igniție de la baza carcasei și am împins afară prima cupă de percuție. A doua a mers mult mai ușor și în cîteva minute extrăsesem toate cupele focoaselor de la șase cartușe, lăsînd unul intact.

Am simțit ceva aspru și păros pe ceafă și m-am cutremurat. Stomacul mi s-a strîns pe loc.

Pe cît de bine m-am priceput, am strecurat fiecare focos în cartușul intact, stivuindu-le unul peste altul. În spațiul rămas, am turnat toată grămăjoara de carburant, apoi am împins-o bine în jos cu degetul arătător.

Aveam acum o mică bombă artizanală.

Apoi am găsit o bucată de lemn potrivită, de doi pe patru, o bucată de țeavă (ruginită), o sticlă goală de băutură răcoritoare, o bucată de cîrpă, o piatră mare și un cui lung, aproape drept. Această căutare mi-a luat mai multe minute, care au părut o eternitate, cu șobolanii colcăind pe pămînt, ca un covor mișcător, înspăimîntător, greu de deschis. Stomacul meu rămînea strîns, cu mușchii încordați pînă la durere din cauza tensiunii. M-am trezit tremurînd aproape încontinuu.

Am bătut cu piatra cuiul în lemn pînă cînd vîrful a ieşit pe partea cealaltă. Acum îngrăşămîntul. Dintre toţi sacii de douăzeci şi cinci de kilograme, doi aveau un conţinut de nitrogen care varia de la optsprezece la douăzeci şi nouă la sută. Unul avea un conţinut total de nitrogen de treizeci şi trei la sută. Pe acela l-am ales. Am deschis sacul şi am scos o mînă de substanţă pe care am pus-o pe o altă bucată mare de hîrtie de sac. Un grup mic de şobolani şi-au făcut loc pînă la grămadă, mişcîndu-şi mustăţile cu curiozitate şi lăcomie. I-am îndepărtat, pocnindu-i cu sticla de apă gazoasă. Corpurile lor erau mult mai solide şi mai musculoase decît mă aşteptasem. Dacă ar fi trebuit să vorbesc, n-aş fi fost în stare, atît eram de paralizat de groază, dar, nu ştiu cum, sistemul meu nervos mă împingea independent să lucrez ca un robot.

Rostogolind sticla de apă gazoasă peste granulele moi şi rotunde de îngrăşămînt, am obţinut o pudră fină. Am repetat acest procedeu de mai multe ori şi am obţinut o grămadă mare de îngrăşămînt fin pisat. În condiţii ideale, această operaţiune nu ar fi fost necesară, dar acestea nu erau condiţii ideale. Un motiv ar fi acela că agentul sensibil ar fi trebuit să fie ceva în genul nitrometanului, lichidul albastru folosit de pasionaţii vitezei pentru a mări cifra octanică a combustibilului. Dar nu era nimic de felul ăsta pe-aici. Nu era decît benzină care trebuia să ajungă, deşi era mult mai puţin eficientă. Aşa că tot ce puteam să fac era să transform îngrăşămîntul nitrogenos în pudră, să micşorez diametrul granulelor şi să măresc suprafaţa substanţei ca s-o fac mai reactivă.

Am scos dopul de la bidonul cu benzină şi am turnat încet substanţa peste praful de îngrăşămînt. S-a auzit o foială mare printre şobolani; simţind pericolul, fugeau, făceau mici piruete groteşti şi se băgau în cotloanele cămăruţei.

Am împachetat cu atenţie îngrăşămîntul prelucrat şi l-am băgat în bucata de ţeavă ruginită pe care am înfundat-o cu o piatră suficient de mare ca să-i blocheze complet capătul. Ţeava

avea un diametru cam de un centimetru şi jumătate, ceea ce era tocmai bine. Am băgat cartuşul pe care îl pregătisem în nitrat.

Mi-am inspectat opera şi am avut un sentiment brusc de disperare, de prăbuşire la gîndul că bomba mea de doi bani nu va merge. Ingredientele de bază erau acolo, dar dispozitivul era foarte greu de controlat, mai ales dacă ţineam cont de graba cu care încropisem totul.

Acum, cu toată forţa de care eram în stare, am vîrît ţeava într-o crăpătură din vechiul mortar dintre două pietre ale peretelui.

Locul era foarte strîmt.

Da, putea să meargă.

Dacă nu mergea... Dacă *deflagra* în loc să *detoneze*, era un eşec teribil, însemna să umplu acest spaţiu minuscul cu fumuri toxice care mă vor sufoca şi poate chiar mă vor ucide. Mai exista o posibilitate, aceea ca o explozie eşuată a bombei din ţeavă să mă mutileze, să mă orbească sau şi mai rău.

Am aşezat bucata de lemn de doi pe patru peste bomba din ţeavă, care era ieşită în afară, cu vîrful cuiului abia atingînd baza cartuşului. Ţinîndu-mi respiraţia, cu inima bătîndu-mi repede, mi-am înfăşurat cîrpa murdară în jurul ochilor şi am ridicat piatra pe care o folosisem drept ciocan cu cîteva minute mai înainte.

O ţineam în mîna dreaptă, chiar deasupra cuiului din lemnul de doi pe patru.

Şi, îndepărtînd piatra la aproximativ o jumătate de metru, am izbit-o cu o forţă enormă în floarea cuiului.

Explozia a fost uriaşă, incredibil de zgomotoasă, o bubuitură ca de trăsnet şi deodată, totul în jurul meu a devenit de un portocaliu strălucitor, de coşmar, vizibil chiar şi prin cîrpa murdară, legată strîns la ochi, o ploaie îngrozitoare de pietre şi foc, o cascadă de schije şi toată lumea mea ajunsese o minge roşie de foc. Ăsta a fost ultimul lucru de care mi-am amintit.

Partea a cincea

ZÜRICH

LE MONDE

GERMANIA ALEGE UN MODERAT ÎN FUNCȚIA DE CANCELAR.

Capitalele lumii răsuflă ușurate pentru că Germania tulburată întoarce spatele neofascismului și îl alege pe Wilhelm Vogel, un candidat de centru.

De Jean-Pierre Reynard
din Bonn

Europa nu trebuuie să se mai teamă de întoarcerea nazismului, deoarece alegătorii dintr-o Germanie răvășită din punct de vedere economic au votat masiv în favoarea...

40

Alb, cel mai moale şi mai palid alb, ca de lenjerie: deveneam conştient de culoarea albă, nu de absenţa culorii, ci de un alb-crem plin, bogat, care mă liniştea cu pacea şi strălucirea lui.

Deveneam totodată conştient de un murmur slab, care venea de undeva de departe.

Simţeam că pluteam pe un nor, că mă întorceam cu capul în jos, iar apoi reveneam în poziţia normală, dar nu ştiam cînd eram cu capul în jos şi nici nu-mi păsa.

Alte murmure.

Tocmai îmi deschisesem ochii care parcă fuseseră lipiţi, ca să stea închişi aşa o veşnicie.

Am încercat să mă concentrez asupra siluetelor care şopteau din faţa mea.

– Şi-a revenit, am auzit.

– A deschis ochii.

Încet, încet, totul se limpezea în jurul meu.

Mă aflam într-o cameră complet albă; eram acoperit cu cearşafuri de un alb crud, scrobite, de muselină, cu bandaje albe pe braţe, singurele părţi din corpul meu pe care le puteam zări.

Pe măsură ce ochii mei vedeau mai clar, am observat că încăperea în care mă aflam era o cameră simplă, cu pereţi din piatră văruită. Eram la o fermă sau ceva de felul ăsta? Unde mă aflam? Un tub intravenos îmi intra în braţul stîng, dar locul în sine nu arăta a spital.

Am auzit o voce masculină, cu accent:

– Domnule Ellison?

Am încercat să mormăi ceva, dar parcă nu ieşea nimic.

– Domnule Elisson?

Am încercat încă o dată. Tot nimic, am crezut, dar probabil că greşeam. Trebuie să fi făcut vreun zgomot pentru că vocea cu accent a spus:

– A. Bun.

Acum îl puteam zări pe vorbitor: un bărbat scund, cu faţa îngustă, cu o barbă tunsă îngrijit şi cu ochi căprui, calzi. Purta un pulover gri gros, tricotat neîndemînatic, pantaloni gri din lînă şi o pereche de pantofi de piele uzaţi. Avea burtă şi era de vîrstă mijlocie. Şi-a vîrît o mînă moale, dolofană, într-a mea şi ne-am strîns mîinile.

– Numele meu este Boldoni, spuse el. Massimo Boldoni.

Cu mare efort am spus:

– Unde...?

– Sînt medic, domnule Ellison, deşi ştiu că nu arăt ca un medic.

Vorbea englezeşte cu un accent melodios, italienesc.

– Nu am uniforma de doctor pe mine, pentru că de obicei nu lucrez duminica. Ca să vă răspund la întrebare, sînteţi în casa mea. Din păcate, avem mai multe camere libere.

Trebuie să fi observat confuzia de pe faţa mea, căci continuă:

– Aceasta este o *podere* – o veche casă de fermă. Soţia mea o foloseşte drept casă de oaspeţi, Podere Capra.

– Nu..., am încercat să spun. Cum am...?

– Sînteţi foarte bine, dacă ne gîndim prin ce aţi trecut.

M-am uitat în jos, la braţele bandajate, după care m-am uitat din nou la medic.

– Aţi avut foarte mare noroc, spuse el. Poate doar să fi pierdut puţin din capacitatea auditivă. Aţi suferit arsuri numai pe braţe şi ar trebui să vă refaceţi repede. Arsurile nu sînt serioase; foarte puţină piele a fost arsă. O să vedeţi. Sînteţi un om norocos. Hainele v-au luat foc, dar aţi fost găsit înainte ca focul să apuce să vă facă prea mult rău.

– Şobolanii, am spus.

– Nici un fel de rabie sau alte boli, m-a asigurat el. Aţi fost examinat cu atenţie. Şobolanii noştri toscani sînt specimene sănătoase. Muşcăturile superficiale au fost tratate şi se vor vindeca foarte repede. Pot rămîne nişte cicatrice uşoare, dar asta-i tot. V-am pus pe perfuzii cu morfină ca să scăpaţi de dureri şi de aceea probabil că uneori vă simţiţi ca şi cum aţi pluti, nu?

Am dat din cap. Chiar era foarte plăcut; nu aveam nici o senzaţie de durere. Doream să ştiu exact cine era tipul şi cum ajunsesem acolo, dar îmi era greu să articulez cuvintele şi mi se părea că eram copleşit de inerţie.

– O să reduc asta treptat. Dar acum nişte prieteni de-ai dumneavoastră vor să vă facă o vizită.

Se întoarse şi ciocăni uşor, de cîteva ori, într-o uşă mică, rotunjită, de lemn. Uşa se deschise, iar Boldoni se scuză şi plecă.

Simţeam cum îmi pulsează venele gîtului.

Într-un scaun cu rotile, arătînd obosit şi împuţinat, stătea Toby Thompson. Lîngă el, în picioare, se afla Molly.

– O, Doamne, Ben, spuse ea şi se grăbi spre mine.

Niciodată nu mi se păruse mai frumoasă. Purta o fustă din tweed maro, o bluză albă de mătase, şiragul de perle pe care i-l cumpărasem de la Shreve's şi medalionul de aur cu camee pe care i-l dăduse tatăl ei ca să-i poarte noroc.

Ne-am sărutat multă vreme.

M-a măsurat cu ochii plini de lacrimi.

– Am fost – eram atît de îngrijoraţi în privinţa ta. Doamne, Ben.

Mi-a luat amîndouă mîinile.

– Cum aţi ajuns... voi doi aici? am reuşit să spun.

Am auzit bîzîitul scaunului cu rotile al lui Toby, care se apropia.

– Mă tem că am ajuns puţin cam tîrziu, spuse Molly, strîngîndu-mi mîinile.

Durerea m-a făcut să mă strîmb şi ea şi-a retras brusc mîinile.

– Îmi pare tare rău.

– Cum te simți? întrebă Toby.

Purta un costum albastru și o pereche de pantofi ortopedici de un negru strălucitor. Părul lui alb era pieptănat cu grijă.

– O să văd cînd n-o să-mi mai dea calmante. Unde sînt?

– La Greve, în Chianti.

– Doctorul...

– Massimo este de mare încredere, spuse Toby. Îl ținem pe statul de plată în caz că avem nevoie de serviciile lui medicale. Din cînd în cînd, folosim Podere Capra drept casă conspirativă.

Molly puse o mînă pe obrazul meu, de parcă nu-i venea să creadă că zăceam cu adevărat acolo, în fața ei. Acum, că o priveam mai de aproape, îmi dădeam seama că era epuizată, că sub ochii injectați avea cearcăne adînci, pe care își dăduse toată osteneala să le acopere cu fard. Cu toate acestea, era frumoasă. Mirosea a Fracas, parfumul meu preferat; o găseam, ca de fiecare dată, irezistibilă.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, spuse ea.

– Și mie, puiule.

– Nu mi-ai spus niciodată „puiule", se minună ea.

– Nu e niciodată prea tîrziu să înveți un cuvînt nou de alint, am bolborosit.

– Nu încetezi niciodată să mă uimești, spuse Toby cu gravitate. Nu știu cum ai reușit s-o faci.

– Ce să fac?

– Cum ai reușit să faci o gaură într-o parte a casei aleia de piatră. Dacă n-ai fi făcut-o, pînă acum ai fi fost probabil mort. Tipii ăia erau pregătiți să te lase acolo pînă cînd erai mîncat de viu sau, mai degrabă, mureai de frică. Și cu siguranță că oamenii noștri n-ar fi știut unde să te caute, dacă n-ar fi fost explozia.

– Nu înțeleg, am spus. De unde știați unde eram?

– Hai s-o luăm pas cu pas, spuse Toby. Am putut să descoperim că telefonai din Siena în opt secunde.

– *Opt?* Dar credeam...

– Tehnica noastră de telecomunicaţii *s*-a perfecţionat considerabil de cînd te-ai retras din afacere. Poţi să-ţi dai seama că spun adevărul, Ben. Dacă vrei, o să-mi trag afurisitul ăsta de scaun mai aproape de tine.

Pentru moment, asigurarea lui era suficientă; oricum, chiar dacă aş fi vrut, eram prea buimac pentru a-mi putea concentra mintea.

– De îndată ce am primit indicii asupra locului unde te aflai, ca urmare a telefonului tău din Siena, am putut ajunge aici.

– Slavă Domnului, spuse Molly.

Continua să-mi ţină mîinile, ca şi cum aş fi putut să dispar dacă nu mă ţinea.

– M-am ocupat imediat de eliberarea lui Molly şi ea şi cu mine am venit cu avionul la Milano, însoţiţi de cîţiva tipi de la securitate. Tocmai la timp, aş spune.

Lovi braţele scaunului său cu rotile.

– Nu-i prea uşor cînd eşti într-o chestie din asta. Italia nu are prea multe rampe pentru handicapaţi. Oricum, am avut în schimb un bun sistem de avertizare. Ţi-am spus că, dacă pui chiar şi un singur strop de apă la intrarea într-un muşuroi de furnici...

Am gemut.

– Scuteşte-mă de furnici, Toby. N-am elan.

Dar el a continuat, ignorîndu-mi întreruperea:

– ... furnicile muncitoare aleargă prin muşuroi, dau alarma, avertizează împotriva unei posibile inundaţii iminente, indicînd chiar şi ieşirile în caz de urgenţă. În mai puţin de o jumătate de minut, colonia va începe să evacueze cuibul.

– Fascinant, am spus, fără prea multă convingere.

– Iartă-mă, Ben. Mă cam las dus. Oricum, soţia ta l-a supravegheat pe doctorul Boldoni cu foarte mare atenţie, ca să se asigure că beneficiezi de cel mai bun tratament.

M-am întors spre Molly.

– Vreau adevărul, Mol. Cît de rău sînt rănit?

Zîmbi cu tristețe, dar încurajator. Lacrimile încă îi străluceau în ochi.

– O să te faci bine, Ben. Zău că o să te faci. Nu vreau să-ți faci griji.

– S-auzim.

– Ai arsuri de gradul unu și doi pe brațe, spuse ea. O să te doară, dar nu-i ceva grav. Nu-i mai mult de cincisprezece la sută din corp.

– Dacă nu-i serios, de ce sînt înhămat pînă în dinți la chestia asta?

Observasem pentru prima oară că un bandaj ciudat, prins de capătul degetului arătător, avea o lumină roșie, ca la extraterestrul din *E.T.* L-am ridicat.

– Ce dracu-i ăsta?

– Ăla e un oximetru pentru puls. Lumina roșie este o rază laser. Măsoară saturația oxigenului, care se menține la nouăzeci și șapte de procente. Bătăile inimii îți sînt cam iuți, în jur de o sută, dar ne așteptam la asta. Ben, ai suferit o ușoară comoție în timpul exploziei. Doctorul Boldoni bănuiește că e vorba de arsuri prin inhalare, provocate de foc, ceea ce ar fi grav – traheea ta se poate umfla și poți muri – dacă nu ești supravegheat cu atenție. Ai tușit și ai scuipat ceva – el se temea că sînt bucăți carbonizate din trahee. Dar m-am uitat bine – era doar funingine, slavă Domnului. Am eliminat posibilitatea arsurilor prin inhalare, dar a rămas inhalarea fumului.

– Și care-i tratamentul, doamnă doctor?

– Te-am trecut pe fluide IV. D-5 cu jumătate din salinitatea normală. Și douăzeci de K-uri de două sute de unități la fiecare oră.

– Tradu-mi în engleză, te rog.

– Iartă-mă, ăsta-i potasiu. Voiam să fiu sigură că ești hidratat cum trebuie, că ți se dau multe lichide. Va trebui să-ți schimbăm bandajele în fiecare zi. Pasta aia albă pe care o vezi sub bandaje este unguent Silvidene.

– Ai noroc că eşti însoţit de medicul personal, spuse Toby.

– În plus, o să ai nevoie de multă odihnă la pat, încheie ea. Aşa că ţi-am adus ceva de citit.

Mi-a dat un braţ de reviste. Deasupra teancului se zărea o revistă *Time* pe a cărei copertă era o fotografie de aproape a lui Alexander Truslow. Arăta bine, viguros, deşi se părea că fotograful se străduise să-i scoată în evidenţă pungile de sub ochi. CRIZĂ LA CIA, era scris pe copertă; iar dedesubt: O NOUĂ ERĂ?

– Se pare că Alex n-a mai dormit ca lumea de vreo zece ani, am observat.

– Fotografia următoare îl avantajează mai mult, spuse Toby.

Avea dreptate; pe coperta de la *The New York Times Magazine*, Alex Truslow, cu părul său argintiu, pieptănat cu grijă, zîmbea mîndru. POATE EL SALVA CIA? titra manşeta.

Zîmbind eu însumi cu mîndrie, am pus jos grămada de reviste.

– Cînd va fi confirmat de Senat?

– Este deja confirmat, răspunde Toby. La o zi după numire, Preşedintele a convins Comisia de Informaţii a Senatului că acolo e nevoie de un director cu normă întreagă, cît mai repede posibil. O procedură îndelungată de confirmare ar provoca numai agitaţie. A fost confirmat de toţi, în afară de două persoane, mi se pare.

– Grozav, am spus. Pun pariu că ştiu cine sînt cei doi.

I-am numit pe senatorii declaraţi de extremă dreapta din comisie; amîndoi erau din Sud.

– Ai dreptate, spuse Toby. Dar clovnii ăia nu vor însemna nimic pe lîngă adevăraţii duşmani.

– Din interiorul Agenţiei, am spus.

Toby a dat din cap.

– Atunci spune-mi şi mie: cine erau mardeiaşii ăia care făceau pe sticleţii italieni?

– Încă nu știm. Americani. Mercenari care lucrează pe cont propriu, așa cred.

– Agenția?

– Vrei să știi dacă fac parte din personalul CIA? Nu, nu-i avem înregistrați pe nicăieri. Sînt – au fost omorîți. A fost o... tragere cam îndrăcită. Am pierdut doi oameni buni. Am introdus amprente, fotografii și alte chestii elementare în computere, să vedem ce iese, dacă iese ceva.

Se uită la ceas.

– Iar cam pe la ora asta...

Un telefon de pe măsuța din apropiere zbîrnîi ascuțit.

– Asta trebuie să fie pentru tine, spuse el.

41

Era Alex Truslow. Legătura era bună; vocea lui suna atît de clar, încît trebuia să fi fost amplificată electronic, ceea ce însemna că linia era mai mult ca sigur neinterceptabilă.

– Slavă Domnului că eşti bine, spuse el.

– Doamne, la fel şi voi, am răspuns. Arăţi cam dărîmat pe coperta de la *Time,* Alex.

– Margaret spune că arăt de parcă aş fi fost îmbălsămat de curînd. Poate că au ales o poză atît de dezavantajoasă pentru că toată lumea îşi pune întrebarea dacă o să înceapă o eră nouă şi răspunsul este: Nici vorbă, tipul nu-i pe măsura sarcinii. Ştii şi tu – sînt o fosilă bătrînă. Oamenii vor întotdeauna sînge proaspăt.

– Ei bine, se înşală. Felicitări pentru confirmare.

– Chiar preşedintele şi-a pus la bătaie autoritatea pentru asta. Dar ce e mai important, Ben, e că vreau să te întorci.

– De ce?

– După ce ai trecut prin toate astea...

– Încă nu am marfa, am mărturisit. Mi-ai povestit de o avere – sîntem pe linia sigură, da?

– Corect.

– În regulă. Ai vorbit despre o avere, o avere dispărută, dar nu aveam idee de mărimea ei. Sau de unde provenea.

– Poţi să mă informezi.

– Chiar acum?

Am privit întrebător spre Toby.

La rîndul său, acesta se uită la Molly şi spuse:

– Nu te superi dacă ne laşi să vorbim cîteva minute?

Ochii lui Molly erau roşii şi umflaţi, iar lacrimile au început să-i curgă în jos, pe pomeţii înalţi. S-a uitat la el.

– Ba da, mă supăr foarte tare.

La telefon se auzi vocea lui Alex:

– Ben?

Toby continuă pe un ton rugător:

– E vorba doar să intrăm în nişe detalii tehnice plicticoase...

– Îmi pare rău, spuse ea cu răceală. Nu plec. Noi sîntem parteneri, Ben şi cu mine, şi nu mă voi lăsa exclusă.

Urmă o tăcere lungă, după care Toby spuse pe un ton plăcut:

– Aşa să fie. Dar trebuie să contez pe discreţia ta...

– Contează.

Am relatat esenţa celor pe care mi le spusese Orlov la telefon în acelaşi timp lui Molly şi lui Toby. În timp ce vorbeam, pe chipurile lor s-a întipărit uimirea.

– Doamne Dumnezeule, şuieră Truslow. Acum totul are sens. Şi e al naibii de bine că aud asta! Hal Sinclair nu era, la urma urmei, implicat în activităţi criminale. Omul încerca să salveze Rusia. Sigur că da. Acum, te rog, vreau să te întorci.

– De ce?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, aceşti oameni care te-au supus la tortura aia îngrozitoare – probabil că erau angajaţi de factiune.

– „Înţelepţii".

– Asta trebuie să fie. Orice altă explicaţie ar fi ilogică. Probabil că Hal se destăinuise cuiva. Cineva pe care se baza să-l ajute să facă aranjamente minuţioase pentru aur. Cel în care a avut încredere era agent dublu. Cum altfel ar fi aflat ceilalţi despre aur?

– Acelaşi lucru şi în Boston?

– Posibil. Nu, aş spune *probabil*.

– Dar asta nu explică ce s-a întîmplat la Roma, am spus.

– Van Aver, spuse el. Da. Şi mă mai întrebi de ce insist să te întorci.

– Cine a fost în spatele chestiei ăsteia?

– N-am nici cea mai vagă idee. Nu există nici o probă care să ducă la „Înţelepţi", cu toate că e o ipoteză pe care n-o pot exclude. Este sigur că, oricine ar fi făcut-o, cunoştea detaliile întîlnirii cu el. Poate că e vorba de o scurgere pe linia de comunicare între Roma şi Washington. Sau poate că a fost ceva pe plan local – cine dracu' ştie?

– Pe plan local?

– Prin urmărirea telefonului lui Van Aver, poate chiar a telefoanelor tuturor celor de la secţia din Roma. Ştii, s-ar putea foarte bine să fie vorba despre cîţiva dintre foştii tovarăşi ai lui Orlov. N-o să ştim niciodată cu adevărat. La urma urmei, e ciudat.

– Ce anume?

– Era o vreme cînd aş fi profitat de orice ocazie ca să ajung la conducerea CIA. Aş fi dat orice să ajung director. Dar acum – acum că sînt – mi se pare o capcană mortală.

– Ai putut să-i citeşti gîndurile lui Orlov? a întrebat Toby de îndată ce am închis telefonul.

Am aprobat din cap.

– Dar a existat o mică chichiţă, am spus. Orlov s-a născut în Ucraina.

– E vorbitor de limbă rusă, obiectă Toby.

– Rusa este a doua limbă. Cînd mi-am dat seama că Orlov gîndea în ucraineană, am fost convins că fusesem învins. O crudă întorsătură a lucrurilor. Dar pe urmă mi-am amintit: tipul de la Agenţie care m-a testat, doctorul Mehta, zisese că nu primeam *gînduri* în sine, ci unde radio cu o frecvenţă extrem de joasă, emise de centrul vorbirii de pe creier. Astfel, puteam să aud cuvintele aşa cum le pregătea creierul spre a fi rostite – sau spre a *nu* fi rostite. Aşa că am condus conversaţia de colo-colo, între engleză şi rusă, fiindcă ştiam că Orlov le putea vorbi pe amîndouă. Şi asta mi-a dat posibilitatea să înţeleg ce gîndea, pentru că mintea lui punea cuvinte englezeşti în gînduri ucrainene.

– Da, spuse Toby, dînd din cap. Aşa e.

– Şi i-am pus mai multe întrebări, ştiind că, indiferent de ceea ce socotea că trebuia să spună cu voce tare, cel puţin va *gîndi* răspunsurile corecte.

– Foarte bine, spuse Toby.

– Uneori, am zis, se străduia atît de tare să *nu* răspundă, încît gîndea cuvintele englezeşti pe care *nu* voia să le spună.

Calmantul începuse să-şi facă efectul asupra mea şi îmi era greu să mă concentrez. Nu mai doream nimic decît să dorm din nou vreo cîteva zile.

Toby se foi în scaunul său cu rotile, apoi veni cu cîţiva centimetri mai aproape, atingînd uşor un buton. Acesta răspunse cu un bîzîit uşor.

– Ben, acum cîteva săptămîni, un fost colonel din vechea Securitate – poliţia secretă română de sub răposatul dictator Nicolae Ceauşescu – a contactat un informator pe care îl cunoaştem bine. El ne-a spus că românul luase legătura cu un falsificator de documente care făcea acte de acoperire false pentru agenţii care lucrau pe cont propriu. Iar ăsta la rîndul lui ne-a contactat pe noi.

Am aşteptat să continue şi, după circa un minut, asta a şi făcut.

– L-am adus pe român la noi. După un interogatoriu intens, s-a dovedit că ştia de un complot vizînd lichidarea anumitor persoane sus-puse din spionajul american.

– Al cui complot?

– Nu ştim.

– Care erau ţintele?

– Nici asta nu ştim.

– Şi crezi că are vreo legătură cu aurul dispărut?

– E posibil. Acum, spune-mi ceva: ţi-a zis Orlov unde au fost ascunse cele zece miliarde de dolari?

– Nu.

– Crezi că ştia şi nu voia să spună?

– Nu, am repetat.

– Nu ţi-a dat un cod de acces sau ceva de felul ăsta?

Era vizibil dezamăgit.

– N-ar fi posibil ca în realitate Sinclair să fi pus la cale o mare escrocherie? Ştii cum, să-i spună lui Orlov că ducea singur la capăt planul de scoatere a celor zece miliarde de dolari în aur şi apoi...

– Şi apoi *ce?* sări Molly.

Se uita fix la el, cu o intensitate feroce. Două pete mici, roşii, îi apăruseră în obraji şi ştiam că auzise mai mult decît putea să îndure. Şopti, sau mai degrabă şuieră:

– Tatăl meu a fost un om minunat, un om *bun*. Era pe cît de cinstit şi de drept se putea. Pentru Dumnezeu, cel mai urît lucru pe care-l poţi spune despre el este că era *prea* inflexibil.

– Molly, începu Toby.

– Eram odată cu el pe bancheta din spate a unui taxi în Washington, cînd a găsit o bancnotă de douăzeci de dolari băgată în canapeaua maşinii şi i-a dat-o şoferului. A spus că poate cel care a pierdut-o îşi va da seama şi va vorbi cu compania de taxiuri sau cu cineva. I-am spus, tăticule, şoferul o s-o bage în buzunar...

– Molly, a zis Toby, atingîndu-i mîna şi avînd o privire tristă. Trebuie să luăm în considerare orice posibilitate, indiferent cît de puţin plauzibilă este.

Molly tăcu. Buza de jos îi tremura. M-am trezit încercînd să mă acordez la gîndurile ei, dar era puţin prea departe, iar eu nu-mi puteam aduna energia mintală. Ca să fiu cinstit, habar n-aveam dacă acest dar ciudat mai exista. Poate că experienţa din incendiul casei şobolanilor îl făcuse să dispară la fel de brusc pe cît apăruse. Cred că nu m-ar fi deranjat foarte tare dacă ar fi dispărut.

Indiferent ce gîndea, o făcea cu multă pasiune. Dar oricum îmi puteam imagina frămîntarea prin care trecea şi doream pur şi simplu să sar din pat, s-o iau în braţe şi s-o alin. Nu-mi plăcea s-o văd aşa. În schimb, zăceam acolo în pat, cu braţele bandajate şi cu mintea din ce în ce mai derutată.

– Nu cred, Toby, am spus gînditor. Molly are dreptate: nu se potrivește cu ceea ce știm despre caracterul lui Hal.

– Dar ne-am întors în locul din care am pornit, spuse el.

– Nu, am răspuns. Orlov mi-a dat totuși un fir.

– Anume?

– *Mergi pe urma aurului*, așa a spus. *Mergi pe urma aurului*. Și se gîndea la numele unui oraș.

– Zürich? Geneva?

– Nu. Bruxelles. Există întotdeauna mijloace, Toby. De vreme ce Belgia nu este cunoscută ca un centru important al aurului, nu poate fi chiar atît de greu de aflat unde anume în Bruxelles s-ar putea ascunde zece miliarde de dolari în aur.

– O să am grijă să-ți pregătesc zborul, spuse Toby.

– *Nu!* exclamă Molly. Nu merge nicăieri. Are nevoie de cel puțin o săptămînă de odihnă la pat.

Am clătinat din cap obosit.

– Nu, Mol. Dacă nu-i luăm urma, Alex Truslow va fi următorul. Și apoi, noi înșine. Cel mai ușor lucru din lume este să aranjezi „accidente".

– Dacă te las să te dai jos din patul ăsta, îmi încalc jurămîntul lui Hipocrat...

– Dă-l dracului de jurămînt al lui Hipocrat, am spus. Viețile noastre sînt în pericol. Miza este o avere uriașă și dacă n-o găsim... n-o să ajungi să-ți respecți blestematul ăla de jurămînt.

L-am auzit pe Toby spunînd aproape în șoaptă:

– Sînt de partea ta.

Și, cu un bîzîit electric ascuțit, începu să se îndepărteze încet.

Camera era liniștită și pașnică. În oraș eram atît de obișnuiți cu zgomotele citadine, încît nu le mai auzeam. Dar aici, într-un colț îndepărtat din nordul Italiei, nu venea nici un zgomot de-afară. În lumina palidă a după-amiezei toscane, de la geam vedeam un cîmp cu floarea-soarelui înaltă, ofilită, șiruri de tulpini maronii și de coroane zbîrcite, aplecate pios.

Toby ne lăsase pe Molly şi pe mine singuri, ca să stăm de vorbă. Se aşează pe patul meu, mîngîindu-mi absent picioarele prin pătură.

– Îmi pare rău, am spus.

– Pentru ce?

– Nu ştiu. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău.

– Îţi accept scuzele.

– Sper să nu fie adevărat despre tatăl tău.

– Dar în inima ta...

– În inima mea nu cred că a făcut ceva rău. Dar trebuie să aflăm.

Molly se uită prin cameră, apoi privi fix pe fereastră, la spectaculoasa privelişe oferită de dealurile Toscanei.

– Ştii, aş putea să trăiesc aici.

– Şi eu.

– Chiar aşa? Crezi că am putea?

– Vrei să spui să deschid o reprezentanţă a lui Putnam & Steams în Toscana? Fii serioasă.

– Dar, dat fiind talentul tău de a face bani... zîmbi ea strîmb. Ne-am putea muta aici pur şi simplu. Te laşi de avocatură şi trăim fericiţi pînă la adînci bătrîneţe...

Urmă o tăcere lungă, după care Molly continuă:

– Vreau să merg cu tine. La Bruxelles.

– Molly, este periculos.

– Pot să te ajut, ştii asta. Oricum, n-ar trebui să călătoreşti decît însoţit de un medic. În starea în care te afli.

– De ce nu te mai opui plecării mele? am întrebat.

– Pentru că ştiu că nu-i adevărat ce se spune despre tata. Şi vreau s-o demonstrezi.

– Dar te poţi obişnui cu posibilitatea – chiar cu probabilitatea – ca, dacă aflu ceva, acel ceva să nu-l pună pe tatăl tău într-o lumină bună?

– Tata a murit, Ben. Ce-a fost mai rău s-a întîmplat. Nimic din ce vei afla nu poate schimba asta.

– Bine, am spus. E-n regulă.

Pleoapele începeau să mi se închidă şi nu puteam să adun forţa necesară de a mai opune rezistenţă.

– Dar acum lasă-mă să dorm.

– O să telefonez din timp şi o să găsesc un hotel pentru noi la Bruxelles, am auzit-o spunînd, de la milioane de kilometri distanţă.

Bun, mi-am zis; *las-o în pace.*

– Alex Truslow m-a avertizat că sînt şerpi în grădină, am şoptit. Şi... şi încep să mă întreb... dacă Toby nu este chiar el un şarpe.

– Ben, am descoperit ceva. Ceva ce ne-ar putea ajuta.

A mai spus ceva, dar n-am putut înţelege şi apoi vocea ei a părut să dispară treptat.

Puţin mai tîrziu – poate după cîteva minute sau cîteva secunde – mi s-a părut că o aud pe Molly strecurîndu-se, în linişte, afară din cameră. De undeva, de departe, se auzea behăitul mieilor şi în scurt timp am adormit buştean.

42

Toby Thompson ne-a condus pînă la intrarea în terminalul companiei Swissair de pe aeroportul internaţional din Milano. Molly l-a sărutat, eu i-am strîns mîna şi am trecut prin poarta detectoare de metal. Cîteva minute mai tîrziu, s-a auzit anunţul de îmbarcare pentru cursa Swissair spre Bruxelles. Ştiam că în acelaşi moment Toby urca la bordul avionului care mergea la Washington.

Calmantul care mă ţinuse pe linia de plutire în timpul ultimelor două zile începuse să-şi piardă efectul (deşi eram încă prea buimac pentru a-l putea „citi" pe Toby). Ştiam că era mai bine să nu mai folosesc chestia asta dacă doream să rămîn treaz. Acum braţele, mai ales părţile interioare ale antebraţelor, parcă îmi luaseră foc. Pulsau şi fiecare pulsaţie trimitea junghiuri de durere de-a lungul braţului, pînă în umăr. Şi, colac peste pupăză, de cînd dispăruse efectul calmantului, aveam o durere de cap cumplită, permanentă.

Cu toate acestea, am fost în stare să-mi ridic cele două bagaje de mînă (nici unul dintre noi nu dăduse bagajele la cală) şi să-mi croiesc drum spre locul meu fără prea mare efort. Toby cumpărase bilete la clasa întîi pentru noi şi ne dăduse paşapoarte noi. Acum eram Carl şi Margaret Osborne, patroni ai unui mic, dar prosper magazin de cadouri din Kalamazoo, Michigan.

Aveam loc la geam, aşa cum cerusem, şi priveam cu atenţie cum echipa de întreţinere de la Swissair se agita de colo-colo pe pistă, terminîndu-şi verificările de ultimă oră. Corpul meu era încordat din cauza tensiunii. Intrarea din faţă a avionului, care era conectată la burduf, fusese închisă şi etanşată cu cîteva

minute înainte. Zona în care se aflau locurile de clasa întîi îmi oferea un excelent punct de observaţie din care să urmăresc totul. Atunci cînd am văzut că ultimul membru al echipei părăsea carlinga şi cobora pe scara de serviciu pînă pe pistă, am început să strig.

Ridicîndu-mi braţele bandajate în aer, am urlat:

– Lăsaţi-mă să ies de aici! Doamne! O, Doamne! Lăsaţi-mă să ies!

– Ce este? a ţipat Molly la mine.

Practic toţi pasagerii din cabina de clasa întîi se întorseseră spre noi. Se uitau îngroziţi. O stewardesă alergă pe interval spre mine.

– O, Iisuse! am strigat. Trebuie să cobor – *acum!*

– Domnule, îmi pare rău, spuse stewardesa.

Era înaltă şi blondă, cu o faţă urîtă, bărbătească, severă.

– Nu avem voie să-i lăsăm pe pasageri să părăsească avionul în timpul decolării. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Ce s-a-ntîmplat? m-a întrebat Molly.

– Lasă-mă să ies!

M-am ridicat în picioare.

– Trebuie să ies de aici. Durerea este incredibil de mare!

– Domnule! protestă elveţianca.

– Ia bagajele! i-am ordonat lui Molly.

Cu braţele încă în aer, gemînd şi scîncind, am început să-mi croiesc drum spre interval. Molly înşfăcă repede bagajele din compartimentul de deasupra capetelor noastre şi, nu ştiu cum, reuşi să-şi arunce curelele de la două dintre genţile de voiaj pe umerii mici şi în acelaşi timp să le apuce pe celelalte în mîini. Mă urmă pe interval, spre partea din faţă a avionului.

Dar stewardesa ne blocă drumul.

– Domnule! Doamnă! Îmi pare foarte rău, dar regulamentul prevede...

O femeie în vîrstă ţipă îngrozită:

– Lăsaţi-l să iasă de-aici!

– Dumnezeule! am strigat.

– Domnule, avionul este pe punctul de-a decola!

– *Mişcă-te!* Pleacă din faţa noastră!

Era Molly, fioroasă din cauza mîniei.

– Sînt medicul lui! Dacă nu ne laşi să coborîm din avionul ăsta imediat, o să vă pomeniţi cu ditamai procesul. Vreau să spun dumneata *personal*, doamnă, şi o să tragi toată blestemata asta de linie aeriană în jos după tine, m-ai înţeles?

Ochii stewardesei se măriră şi femeia se dădu înapoi pe interval, după care se lipi de şirul de scaune ca să ne lase să trecem. Cu Molly în urmă, luptîndu-se din greu cu bagajele noastre, am alergat în jos pe scara de serviciu, care era, slavă Domnului, încă acroşată pe o parte a avionului.

Am străbătut pista în fugă şi am intrat iar în terminal. Acolo am înşfăcat toate bagajele de la Molly – durea, dar am fost în stare s-o fac – şi am tras-o după mine, în timp ce alergam spre ghişeul de bilete de la Swissair.

– Ce dracu' se întîmplă?

– Taci... Doar... taci puţin!

Din fericire, cei de la agenţia de bilete Swissair nu văzuseră de unde veneam. Am scos un teanc de bani (tot prin amabilitatea lui Toby) şi am cumpărat două bilete de clasa întîi spre Zürich. Avionul decola peste zece minute.

Trebuia să reuşim.

Cu toate că zborul Swissair de la Milano la Zürich era plăcut şi lipsit de incidente – întotdeauna am preferat Swissair oricărei alte linii aeriene – mă aflam într-o permanentă agitaţie fizică.

Am dat pe gît un Bloody Mary şi am încercat să-mi golesc mintea. Molly adormise buştean. Înainte de-a ne sui în avion, chiar înainte să înceapă toată treaba cu schimbarea avioanelor, se plînsese că nu se simţea bine, că îi era greaţă. Cu toate acestea, nu dăduse prea mare importanţă; vreun microb pe care-l luase în timpul zborului spre Italia, într-un 747 care era ceea ce ea numea „un tub de pastă de dinţi" şi „un vas Petri". Era limpede că nu-i prea plăcea să zboare.

Hotărîsem că ar fi fost o prostie să am încredere în Toby. Poate că eram exagerat de suspicios. Dar nu ne mai puteam permite să riscăm, iar dacă Toby era şarpele din grădină...

De aceea îi spusesem că fusesem îndreptat spre Bruxelles. Nu, Orlov nu „gîndise" Bruxelles, dar numai eu ştiam asta. Peste aproximativ o oră, de asta puteam fi sigur, personalul CIA din Bruxelles îşi va da seama că domnul şi doamna Carl Osbome nu sosiseră de la Milano şi va da alarma peste tot. Deci, în cel mai bun caz, era doar o diversiune de moment; dar tot era mai bună decît nimic.

Mergi pe urma aurului! strigase Orlov spre mine cu cîteva secunde înainte de cumplita sa moarte. *Mergi pe urma aurului.*

Acum ştiam ce voise să spună. Cel puţin credeam că ştiu. El şi Sinclair făcuseră tranzacţia la Zürich. Nu-mi spusese numele băncii, dar *gîndise* ceva, un nume: Koerfer. Trebuia să fie un nume. Era numele unei bănci? Sau al unui individ? Va trebui să găsesc banca din Zürich unde se întîlniseră cei doi spioni.

Mergi pe urma aurului însemna să urmăresc pista hîrtiilor, care era singurul mod de a descoperi ce fel de bestie îl omorîse pe Sinclair. Şi, cu siguranţă, singurul mod pentru ca Molly şi cu mine să rămînem în viaţă.

Am încercat să mă destind. Una dintre primele întrebări pe care mi le pusese după ce am terminat de raportat fusese dacă „abilitatea" mea, după cum s-a exprimat el delicat, rămăsese intactă în urma incendiului. Iar adevărul era că nu ştiam ce să răspund; încă nu aveam puterea sau voinţa necesară de-a mă concentra suficient.

Totuşi, acum mi-am adunat puterile şi, în timp ce Molly dormea, am încercat. Mă durea capul – parcă mai rău acum decît mă duruse vreodată. Avea vreo legătură cu rănile pe care le căpătasem în timpul focului?

Sau, şi mai rău, avea legătură cu puterea pe care o căpătasem în laboratorul Proiectului Oracol? Începuse să se strice ceva, să meargă prost? Oare cine spusese – Rossi sau Toby? – parcă din întîmplare că singura persoană asupra căreia avusese efect

procedeul, adică olandezul, înnebunise? Zgomotul din capul lui îl împinsese spre sinucidere. Începeam să înţeleg impulsul.

Cu toate acestea, în acelaşi timp mă întrebam dacă era posibil ca afurisitul ăsta de talent telepatic, care la urma urmei mă vîrîse în toate astea, să nu mai fie în posesia mea.

Aşa că mi-am ridicat sprîncenele, mi-am îngustat ochii, m-am încruntat, am încercat să-mi fac mintea receptivă şi am constatat că era greu. Eram înconjurat de zgomote, ceea ce făcea să fie înnebunitor de greu să separi undele FEJ. Era zgomotul făcut de motoarele avionului, înăbuşit, monoton şi adormitor; vorbăria, în mare parte nedesluşită, a pasagerilor din apropiere; un rîs sonor, convulsiv, de undeva din spate, din compartimentul fumătorilor; scîncetul unui copil mic, care stătea la cîteva scaune în spatele nostru; clănţănitul şi zăngănitul cărucioarelor de servit care se mişcau pe interval, încărcate cu sticle şi cutii.

Lîngă mine, adormită, stătea Molly, dar nu voiam să-mi încalc promisiunea pe care i-o făcusem. Cel mai apropiat pasager – eram la clasa întîi, la urma urmei – se afla la o distanţă bunicică.

Pe furiş, mi-am înclinat capul spre Molly, m-am concentrat şi am auzit-o murmurînd ceva cu voce tare. S-a mişcat brusc, de parcă mi-ar fi simţit apropierea, şi a deschis ochii.

– Ce faci? întrebă ea.

– Te controlez, am spus repede.

– A, da?

– Cum te simţi?

– Prost. Încă mi-e greaţă.

– Îmi pare rău.

– Mersi. O să treacă.

Se ridică încet şi îşi masă gîtul.

– Ben, ai o idee precisă despre ce-o să faci în Zürich?

– În mare măsură, am spus. În rest, o să joc după ureche.

Aprobă din cap şi îmi întinse mîna dreaptă.

– Cum stai cu durerile?

– Cedează, am minţit.

– Bun. Adică, eşti drăguţ că încerci să faci pe masculul, dar ştiu cît de mult suferi. Dacă vrei, diseară o să-ţi dau ceva să te ajute să dormi. Noaptea e cel mai rău, pentru că nu poţi să nu te întorci pe o parte sau pe alta.

– N-o să fie nevoie.

– Doar să-mi spui.

– O să-ţi spun.

– Ben?

M-am uitat la ea. Ochii ei erau roşii.

– Ben, l-am visat pe tata. Dar probabil că ştii asta.

– Ţi-am spus, Molly, n-o să...

– N-are importanţă. Visul pe care l-am avut... Ştii, toate locurile alea pe unde am trăit cînd eram copil – Afganistan, Filipine, Egipt? De cînd mă ştiu, i-am simţit absenţa. Cred că asta-i ceva obişnuit la copiii celor din CIA – tata este mereu plecat şi nu ştii unde sau ce face, iar prietenii te întreabă tot timpul de ce nu e niciodată acasă, ştii? Tata părea să nu fie niciodată acasă – n-a trecut mult timp pînă am descoperit ***de ce*** – dar îmi aduc aminte că mă gîndeam că, dacă aş fi mai drăguţă cu mămica, el ar petrece mai multă vreme acasă, jucîndu-se cu mine. Cînd am mai crescut şi el mi-a spus că lucra la CIA, am suportat bine – cred că asta îmi cam închipuisem şi eu, iar doi dintre prietenii mei îmi spuseseră deja acest lucru. Dar asta n-a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare.

Şi-a lăsat încet spateaza scaunului în jos, pînă cînd a ajuns aproape la orizontală, apoi şi-a închis ochii, ca şi cum s-ar fi aflat la psihiatru.

– Nici cînd n-a fost agent secret, cînd a fost cunoscut ca ofiţer CIA, lucrurile n-au fost mai simple. Lucra tot timpul, un adevărat sclav al carierei, şi ce crezi că am făcut? Am devenit şi eu o sclavă a carierei, am făcut medicina, ceea ce, în anumite privinţe, este chiar mai rău.

Am observat că începuse să plîngă, lucru pe care l-am pus pe seama oboselii sau a traumei prin care tocmai trecuserăm amîndoi.

Continuă, oftînd din străfunduri.

– Presupun că am crezut întotdeauna că el şi cu mine o să ne cunoaştem mai bine după ce se va pensiona şi cînd eu voi avea o familie. Şi acum...

Vocea ei devenise mică, înecată, ascuţită. Era din nou fetiţă.

– Şi acum, niciodată n-o să...

Nu mai putea să continue, dar o mîngîiam pe păr ca să ştie că nu era nevoie.

Ultima oară cînd îl văzusem pe tatăl lui Molly fusese într-o călătorie de afaceri la Washington. Era director al Agenţiei Centrale de Informaţii de cîteva luni. Eu eram la Washington cu treburi avocăţeşti. Nu aveam un motiv anume ca să-l sun de la Jefferson, unde stăteam. Probabil că doream, într-o oarecare măsură, să împărtăşesc entuziasmul faţă de noua funcţie pe care o căpătase Hal, faţă de faptul că socrul meu ocupa o poziţie atît de însemnată. Eram egoist? Normal. Doream să mă încălzesc la lumina faimei lui. Fără îndoială, mai voiam şi să mă întorc la sediul CIA într-un mod triumfător, chiar dacă triumful era al altcuiva.

La telefon, Hal mi-a spus că ar fi încîntat să ne întîlnim – la un prînz rapid sau la un pahar (devenise un fanatic al menţinerii sănătăţii şi renunţase la alcool; obişnuia să bea bere fără alcool sau falsul lui cocteil din suc de merişor, apă gazoasă şi tei).

A trimis o maşină cu şofer pentru mine, ca să mă ducă la McLean, ceea ce mă făcea să fiu agitat: dacă *The Washington Post* prindea de veste de abuzul în serviciu al lui Hal? Harrison Sinclair, simbolul corectitudinii, trimisese o limuzină guvernamentală, pe cheltuiala contribuabililor, să-l ia pe ginerele său. Care ar fi putut să ia un taxi. O să-mi văd cumva fotografia pe prima pagină mîine în *Post*, urcînd într-o limuzină guvernamentală mare, neagră?

Spre deosebire de ultima oară cînd mă strecurasem de la CIA cu o cutie de carton sub braţ, tîrîndu-mi picioarele prin holul imens spre locul de parcare, de data asta a fost într-adevăr

un triumf. Am fost aşteptat în hol de către Sheila McAdams, asistenta executivă atrăgătoare în vîrstă de vreo treizeci de ani a lui Hal, care m-a condus cu liftul în biroul acestuia.

Radia de sănătate. Chiar părea încîntat să mă vadă. Cred că asta se datora în parte dorinţei de-a se mîndri cu noua reşedinţă. Am luat prînzul în sufrageria lui particulară: salate greceşti, sandvişuri cu salată de vinete şi pahare înalte, reci, cu suc de merişor, apă gazoasă şi tei.

Am vorbit puţin, la modul general, despre treburile care mă aduseseră la Washington. Am discutat despre felul cum se schimbase Agenţia de la destrămarea Uniunii Sovietice, despre ce anume avea de gînd să facă pe durata mandatului său de director. Am bîrfit despre oamenii pe care îi cunoşteam. Puţină politică. Una peste alta, un prînz agreabil, chiar dacă nu s-a remarcat prin nimic.

Dar nu am să uit niciodată ce mi-a spus la plecare. În timp ce ieşeam, şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi mi-a zis:

– Ştiu că n-am vorbit niciodată despre ceea ce s-a întîmplat la Paris.

M-am uitat la el cu ironie.

– Ce ţi s-a întîmplat ţie, vreau să spun.

– Da, am zis.

– Într-o zi, vreau să stăm de vorbă, a spus el. Vreau să-ţi dezvălui ceva.

Am simţit imediat că mi se face rău.

– Hai să vorbim acum, am spus.

Am respirat uşurat cînd a refuzat:

– Nu pot.

– Programul tău trebuie să fie...

– Nu-i numai asta. Nu pot. O să vorbim. Nu acum, dar în curînd.

N-am mai vorbit niciodată.

Cînd Molly şi cu mine am ajuns la aeroportul Kloten, am luat un taxi Mercedes pînă în centrul Zürich-ului. Am trecut pe

lîngă uriaşa, nou-renovata Hauptbahnhof şi am înconjurat statuia lui Alfred Escher, un politician din secolul al nouăsprezecelea, despre care se spunea că făcuse din Zürich un centru bancar modern.

Rezervasem locuri la Savoy Baur en Ville, cel mai vechi hotel din oraş, preferat în rîndul avocaţilor şi al oamenilor de afaceri americani înstăriţi. Fusese frumos renovat în 1975 şi era chiar în Paradeplatz, în inima oraşului – şi, ceea ce era mai important, aproape de Bahnhofstrasse, unde aproape fiecare a doua clădire era o bancă.

Am semnat în registru şi am urcat în camera noastră, care era plăcută – o mulţime de servante încrustate, din lemn de păr şi alamă – fără a fi nici modernă, nici veche. Am stat de vorbă un timp, pînă cînd amîndoi ne-am simţit prea moleşiţi ca să mai continuăm. Din nou Molly s-a oferit să-mi dea un sedativ; am refuzat. Am privit-o în timp ce adormea; am încercat să fac la fel. Aveam o nevoie disperată de somn, dar acesta nu voia să vină. Durerea din mîini şi braţe trimitea valuri usturătoare de fierbinţeală, iar mintea îmi vîjîia din cauza evenimentelor şi a descoperirilor din ultimele cîteva zile.

Într-unul dintre subsolurile din Bahnhofstrasse, la numai cîţiva metri de hotelul nostru, se afla răspunsul la ceea ce se întîmplase cu peste zece miliarde de dolari în aur, furaţi din fosta Uniune Sovietică, răspunsul la enigma morţii lui Sinclair. În cîteva ore, mai mult ca sigur, vom fi mult mai aproape de rezolvarea misterului. Doream să fie deja dimineaţă.

Pe măsuţa de lîngă lampadar era un exemplar din *International Herald Tribune*, pe care hotelul ni-l lăsase în cameră.

L-am ridicat şi am trecut leneş cu privirea peste prima pagină.

Unul dintre articole, o coloană de pe partea dreaptă a paginii, avea deasupra fotografia unui chip care îmi era deja foarte familiar. Cu toate că nu eram surprins să văd nota de acolo, conţinutul său era de rău augur.

Ultimul şef al KGB-ului a fost găsit asasinat în nordul Italiei

de Craig Rimer
Washington Post Service

– Roma – Vladimir A. Orlov, ultimul şef al agenţiei sovietice de informaţii, KGB, a fost găsit mort de către poliţia locală la reşedinţa lui, aflată la 25 de kilometri de Siena. Avea 72 de ani.

Surse diplomatice afirmă că domnul Orlov se ascunsese în regiunea Toscanei, în Italia, de mai multe luni, după fuga sa din Rusia.

Autorităţile italiene confirmă că domnul Orlov a fost ucis în timpul unui atac înarmat. Atacatorii nu au fost identificaţi, dar se crede că sînt fie adversari politici, fie membri ai Mafiei siciliene. După unele relatări neconfirmate, este posibil ca, înainte de asasinat, domnul Orlov să fi fost antrenat în operaţiuni financiare ilicite.

Guvernul rus a refuzat să comenteze moartea domnului Orlov, dar în declaraţia făcută în această dimineaţă la Washington, noul director al CIA Alexander Truslow a spus: „Vladimir Orlov a prezidat dezmembrarea celei mai mari agenţii a opresiunii sovietice, lucru pentru care trebuie să-i fim recunoscători cu toţi. Deplîngem moartea saîi.

Stăteam în capul oaselor în pat, cu inima bătîndu-mi puternic şi cu o durere îngrozitoare de cap, mîini şi braţe. Articolul alăturat se referea la noul lider al Germaniei: *Vogel este în favoarea legăturilor cu America*, se spunea în titlu.

Articolul începea aşa: „Cancelarul desemnat al Germaniei, Wilhelm Vogel, a cărui recentă alegere cu o majoritate de voturi zdrobitoare a avut loc la numai cîteva zile după ce căderea bursei de valori germane aruncase naţiunea într-o panică generală, l-a invitat pe recent confirmatul director al CIA Alexander Truslow în Germania, pentru consultări în vederea celei mai

bune modalităţi de asigurare a stabilităţii relaţiilor dintre SUA şi Germania. Noul şef al informaţiilor a acceptat imediat invitaţia pentru prima sa vizită oficială de stat şi se crede că va zbura la Bonn pentru o întîlnire atît cu cancelarul ales, cît şi cu omologul domnului Truslow, directorul *Bundesnachrichtendienst*, sau cu cel al Serviciului Federal German de Informaţii, Hans Koenig..."

Şi am ştiut că Truslow era în primejdie.

Era vorba de juxtapunere.

Vladimir Orlov avertizase în legătură cu durii care doreau să pună stăpînire pe ţara lui, Rusia. Ce spusese corespondentul Britanic, prietenul meu Miles Preston, despre faptul că era nevoie de o Rusie slabă pentru ca Germania să fie puternică? Orlov, care împreună cu Harrison Sinclair încercase să salveze Rusia, era mort. Un nou lider german fusese ridicat la putere, în timp ce Rusia era slăbită şi tensionată.

Teroriştilor conspiratori, din rîndul cărora (după cum am spus) nu fac parte, le place să scrie şi să vorbească despre neonazişti, de parcă toată Germania nu ar dori nimic altceva decît să se întoarcă la Al Treilea Reich. Este o prostie, o nebunie – germanii pe care am ajuns să-i cunosc, şi care în final mi-au plăcut, în timpul scurtei mele şederi la Leipzig nu erau deloc aşa. Erau oameni buni, decenţi, patrioţi, cu nimic diferiţi în esenţă de rusul de rînd, de americanul de rînd, de suedezul de rînd, de cambodgianul de rînd.

Dar aici nu era vorba de *oameni*, nu-i aşa?

Germania, omule, spusese Miles. *Valul viitorului. O să vedem în curînd o nouă dictatură germană. Şi nu va apărea întîmplător, Ben. Este plănuită de foarte mult timp.*

Plănuită...

Şi Toby avertizase în legătură cu un iminent complot de asasinat.

Apoi s-a făcut lumină, un fulger al iluminării într-un întuneric de nepătruns, un scurt moment de înţelegere.

Fotografia lui Vladimir Orlov declanşase totul. El vorbise despre crahul de la bursa de valori americană din 1987.

Un crah la bursa de valori, ca să folosesc cuvîntul tău, nu este neapărat un dezastru pentru cineva care este pregătit pentru asta. Ba dimpotrivă; un grup de investitori pricepuți poate scoate profituri uriașe dintr-o cădere a bursei de valori...

„Înțelepții", întrebasem eu, au făcut bani de pe urma colapsului bursei de valori?

Bineînțeles, răspunsese el. *Folosind programul computerizat și o mie patru sute de conturi comerciale separate, adaptîndu-se cu precizie la indicele Nikkei de la Tokio și trăgînd sforile la momentul oportun, cu viteza corectă, nu numai că au scos sume imense de bani din crah, domnule Ellison, dar chiar l-au provocat.*

Dacă „Înțelepții" provocaseră importanta – dar, în același timp, relativ benigna criză a bursei de valori din 1987 – oare făcuseră același lucru și în Germania?

Alex dăduse un avertisment sumbru că exista un cancer al corupției în CIA. O corupție care presupunea strîngerea și folosirea informațiilor economice strict secrete din toată lumea pentru a manipula bursele de valori și, în consecință, națiunile.

Era oare cu putință?

Și putea exista un motiv mai sumbru pentru care cancelarul ales Vogel îl invitase pe Alexander Truslow să viziteze Germania?

Dacă la Bonn ar fi apărut proteste împotriva acestui șef al spionilor americani? La urma urmei, demonstrațiile neonaziste erau permanent prezente în mass-media. Cine va fi chiar atît de surprins dacă Alexander Truslow ar fi ucis de „extremiștii" germani? Era un plan perfect, logic.

Alex, care în mod sigur știa prea multe despre „Înțelepți", despre căderea bursei germane de valori...

Era ora nouă seara la Washington cînd l-am găsit pe Miles Preston.

– Crahul de la bursa de valori germană? repetă el cu asprime, de parcă își imagina că îmi pierdusem mințile. Ben, crahul german a avut loc pentru că în cele din urmă nemții au format o bursă de valori unică, *Deutsche Börse.* Nu s-ar fi putut

întîmpla acum patru ani. Acum spune-mi: de unde interesul ăsta brusc pentru economia germană?

– Nu pot să-ţi spun, Miles.

– Dar ce faci? Eşti undeva, în Europa, aşa e? Unde?

– Hai să spunem că sînt în Europa şi s-o lăsăm aşa.

– După ce umbli?

– Îmi pare rău.

– Ben Ellison, sîntem prieteni. Pune-mă la curent.

– Dacă aş putea, aş face-o. Dar nu pot.

– Ascultă, bine, aşa e. Dacă ai de gînd s-o ţii pe-a ta, dă-mi voie cel puţin să te ajut. O să pun cîteva întrebări, o să fac săpături pentru tine, o să vorbesc cu nişte prieteni. Spune-mi unde te pot găsi.

– Nu poţi...

– Atunci sună-mă tu.

– Ţinem legătura, Miles, am spus şi am încheiat convorbirea.

Abia atunci am început să am o bănuială.

Am stat mult timp acolo, pe marginea patului, privind fix pe fereastră, la priveliştea elegantă din Paradeplatz, la clădirile care străluceau în soare, şi am fost paralizat de o groază profundă şi neagră.

43

N-am dormit; nu puteam.

În schimb, am dat telefon unuia dintre cei cîţiva avocaţi pe care îi cunoşteam la Zürich şi am avut destul de mult noroc să-l găsesc în oraş şi în biroul lui. John Knapp era un avocat specializat în dreptul corporativ – singurul domeniu mai plictisitor decît dreptul proprietăţii intelectuale, lucru care îmi făcea plăcere. Locuia la Zürich, lucrînd de vreo cinci ani pentru un avanpost al unei prestigioase firme de avocaţi americane. Ştia, de asemenea, mai multe despre sistemul bancar elveţian decît oricare dintre cunoştinţele mele, deoarece studiase la Universitatea din Zürich şi se ocupase de cîteva tranzacţii secrete destul de onorabile pentru unii dintre clienţii săi. Knapp şi cu mine ne cunoşteam din Facultatea de Drept, unde eram în acelaşi an şi la aceeaşi secţie şi unde jucam din cînd în cînd squash. Bănuiam că în adîncul sufletului avea o antipatie la fel de mare faţă de mine pe cît aveam şi eu faţă de el, dar afacerile ne aduceau adeseori faţă în faţă, aşa că amîndoi ne prefăceam că aveam o relaţie camaraderească, simplă, la vedere, atît de caracteristică prieteniilor dintre bărbaţi.

Am lăsat un bilet pentru Molly, în care îi spuneam că o să mă întorc peste o oră sau două. Apoi, în faţa hotelului, m-am suit într-un taxi şi l-am rugat pe şofer să mă ducă la Kronenhalle, pe Ramistrasse.

John Knapp era un bărbat scund, slab, dominat evident de complexul piticului. Ca un cîine chihuahua care încearcă să ameninţe un Saint-Bernard, făcea risipă de gesturi arogante,

afectate, care erau uşor ridicole, ca în desenele animate. Avea ochi mici, căprui, şi un păr scurt, şaten, presărat cu fire albe şi tuns cu breton, ceea ce îl făcea să arate ca un călugăr libertin. După tot acest timp petrecut la Zürich, începuse să capete culoarea locală şi să se îmbrace ca un bancher elveţian; purta un costum albastru cu croială englezească şi o cămaşă cu dungi roşii, care probabil că provenea de la Charvet, din Paris; oricum, butonii lui din mătase împletită de acolo veneau. Ajunsese cu cincisprezece minute întîrziere – în mod aproape sigur, o mişcare deliberat făcută ca să-şi arate puterea. Era un tip care citise toate cărţile despre putere şi succes, despre cum să-ţi demonstrezi puterea şi cum să pui mîna pe o funcţie importantă.

Barul de la Kronenhalle era atît de aglomerat, încît cu greu m-am putut strecura ca să găsesc un loc. Dar era clar că patronii erau exact genul potrivit pentru elita din Zürich. Knapp, căruia îi plăcea să trăiască pe picior mare, frecventa locuri ca acesta. Schia în mod regulat la St. Moritz şi Gstaad.

– Iisuse, ce s-a întîmplat cu mîinile tale? a întrebat el, în timp ce îmi strîngea mîna dreaptă bandajată cu puţin prea multă fermitate şi cînd m-a văzut strîmbîndu-mă.

– O manichiură prost făcută, am spus.

Groaza din privirea lui s-a schimbat pe loc într-o ilaritate exagerată.

– Eşti sigur că nu e vorba de tăieturi făcute de hîrtie în timp ce răsfoiai cu entuziasm cererile de brevetare?

Am zîmbit, tentat să dau drumul arsenalului meu de ironii (avocaţii corporativi erau deosebit de vulnerabili, aşa aflasem), dar n-am spus nimic. Cred că este important să-ţi aminteşti că plictisitor este cel care vorbeşte atunci cînd vrei să asculte. Şi oricum, într-un moment, avea să uite complet de mîinile bandajate.

După ce am trecut de introducere, a întrebat:

– Aşa deci, ce naiba te aduce în oraşul Z?

Beam un scotch; se dăduse mare comandînd un *kirschwasser* în *Schweitzerdeutsch*, dialectul elveţian al Germaniei.

– De data asta, mă tem, va trebui să fiu ceva mai circumspect, am spus. Afaceri.

– Aha, spuse el cu subînțeles.

Fără îndoială că aflase de la unul sau altul dintre prietenii noștri comuni că lucrasem un timp la Agenție. Probabil că se gîndea că asta era explicația pentru succesul meu din domeniul juridic. (Și, desigur, nu greșea prea mult.) Oricum, am considerat că era mai bine să fii misterios cu Knapp decît să-i spui o poveste stupidă, de acoperire.

M-am prefăcut că mă înduplec puțin.

– Un client de-al meu are bunuri pe care încearcă să le găsească.

– Asta nu iese oarecum din sfera ta de activitate?

– Nu de tot. Este în legătură cu o tranzacție pe care o face firma mea. Nu te supăra, dar nu pot să-ți spun mai mult.

Își strînse buzele și rînji, de parcă ar fi știut chiar mai mult decît mine despre treaba la care făceam aluzie.

– Să auzim.

Nivelul zgomotului din jurul nostru era atît de ridicat, încît ideea de a-i citi gîndurile era o aberație. Chiar am încercat de cîteva ori, aplecîndu-mă spre el, concentrîndu-mă cît de mult puteam, dar nimic. Oricum, nu doream să aflu de la el nimic din ce nu putea fi spus cu voce tare. Lăsînd la o parte cît de banale, de încîlcite și de plictisitoare erau gîndurile lui Knapp.

– Cît de mult știi despre aur?

– Cît de mult vrei să afli?

– Încerc să dau de urma unei depuneri în aur care s-a făcut la una dintre băncile de-aici.

– La care?

– Nu știu.

Rîse zgomotos, ironic.

– Aici sînt patru sute de bănci înregistrate, istețule. Aproape cinci mii de filiale. Și sînt sute de mii de kilograme de aur nou care intră în Elveția în fiecare an, din Africa de Sud și din alte părți. Succese-n muncă.

– Care sînt cele mai mari?

– Cele mai mari? Primele trei? *Anstalt, Verein* şi *Gesellschaft*.

– Ha?

– Scuză-mă. *Anstalt* este denumirea pe care o dăm noi pentru *Credit Suisse* sau *Schweizerische Kreditanstalt*. *Verein* este Corporaţia Băncii Elveţiene, *Gesellschaft* este Banca Unională a Elveţiei. Deci, cauţi aurul depus într-una dintre aceste trei mari bănci, dar nu ştii în care?

– Aşa-i.

– Cît aur?

– Tone.

– *Tone?*

Alt rîs zgomotos.

– Mă îndoiesc serios. Despre ce vorbim aici, despre o ţară?

Am clătinat din cap.

– Despre o întreprindere prosperă.

Scoase un fluierat uşor. O femeie blondă, într-o rochie verde pal, strîmtă, cu braţele subţiri ca nişte spaghete, se uită la el, crezînd în mod eronat că era admirată, iar apoi îşi mută privirea în altă parte. Probabil că n-o interesa un călugăr libertin în costum albastru.

– Şi care-i problema? întrebă el, dîndu-şi pe gît *kirschwasser*-ul şi pocnind din degete spre chelner ca să-i mai comande unul. Cineva a pierdut numărul de cont?

– Urmăreşte-mă o secundă, am spus.

Începusem să vorbesc la fel ca Knapp şi nu-mi plăcea.

– Dacă o cantitate importantă de aur ar fi expediată la Zürich şi depozitată într-un cont cifrat, practic unde ar merge?

– În subsoluri. Este o problemă din ce în ce mai mare pentru băncile de-aici. Au de ascuns toţi banii şi aurul ăsta şi nu mai au loc, iar legile municipale nu le permit să construiască imobile mai înalte, aşa că sînt nevoiţi să scormonească în pămînt, ca popîndăii.

– Pe sub Bahnhofstrasse.

– Exact.

– Dar n-ar fi mai convenabil să vîndă aurul aici, să-l transforme în bani lichizi? Mărci germane, franci elveţieni sau orice altceva?

– Nu chiar. Guvernul elveţian este îngrozit de inflaţie, aşa că au fixat limite pentru sumele de bani gheaţă pe care le pot deţine străinii. Era chiar o limită de o sută de mii de franci pentru conturile străine.

– Aurul nu produce dobîndă, aşa-i?

– Sigur că nu, spuse Knapp. Dar nimeni nu depune în băncile elveţiene ca să primească dobîndă, pentru Dumnezeu. Ratele dobînzilor lor sînt, probabil, de unu la sută. Sau zero. Uneori, trebuie să *plăteşti* pentru privilegiul de a-ţi ţine banii aici. Nu glumesc. Multe bănci percep ceva în jur de 1,5 la sută pentru retrageri.

– Bine. Acum, uitîndu-te la aur, poţi spune de unde vine, nu-i aşa?

– De obicei. Aurul – genul de aur pe care îl foloseau băncile centrale drept rezerve monetare – se păstrează sub formă de lingouri, de regulă în greutate de patru sute de uncii[1] bucata. De obicei este aur cu trei de nouă, care înseamnă că este 99,9 la sută aur pur. Şi de obicei este marcat, gravat cu numere de testare şi cu numere de serie.

Sosi chelnerul cu *kirschwasser*-ul lui şi Knapp îl luă fără să-şi dea seama de unde apăruse.

– Pentru fiecare zece lingouri de aur care se toarnă, unul este testat prin efectuarea unor găuri în şase locuri diferite de pe lingou, de unde se iau cîteva miligrame de pilitură şi se verifică. Dar oricum, în cazul majorităţii lingourilor de aur, poţi spune de unde provin.

Chicoti şi sorbi gînditor din băutură.

– Ar trebui să încerci chestia asta. Chiar că ajunge să-ţi placă. Oricum, piaţa de aur este ciudată şi foarte tensionată. Îmi amintesc de vremea cînd, nu cu mult în urmă, piaţa aurului a

[1] O uncie = 30,103 grame. (n. tr).

sărit în aer. Sovieticii încercau să vîndă un transport de lingouri de aur aici şi cineva a observat că unele dintre lingouri aveau „acvila ţarilor" pe ele. Spiriduşii au reacţionat imediat.

– De ce?

– Haide, isteţule. Asta se întîmpla de Crăciun, în 1990. Lingouri de aur cu vulturii Romanovilor pe ele! Guvernul lui Gorby era pe ducă şi îşi vindea aurul care-i mai rămăsese! Rîcîia fundul sacului! Altfel ce motiv ar fi avut să intre în rezervele ţariste? Aşa că preţul aurului a sărit la cincizeci de dolari uncia.

Am încremenit în timp ce sorbeam din băutură şi am simţit cum mi se ridică sîngele la cap.

– Şi pe urmă? am întrebat.

– Pe urmă, ce? Pe urmă, nimic. S-a dovedit a fi o păcăleală bine pusă la punct. O mică dezinformare financiară, foarte sofisticată, lansată de rusnaci. S-a constatat că amestecaseră intenţionat cîteva vechi lingouri ţariste la grămadă. Au văzut cum înnebuneşte piaţa, aşa cum prevăzuseră că se va întîmpla, iar apoi s-au debarasat de aurul lor la preţul cel mai mare. Foarte deşteaptă treaba, este? Rusnacii nu erau complet tîmpiţi.

Timp de cîteva clipe, am gîndit în tăcere. Şi dacă nu fusese o dezinformare? mă întrebam. Şi dacă... Dar nu puteam să văd care era logica. În schimb, mi-am pus paharul jos şi am continuat, încercînd să par cît de nepăsător puteam.

– Păi, aurul poate fi *spălat?*

Tăcu un moment.

– Da... sigur. Îl topeşti pur şi simplu – îl repurifici, îl retestezi, scapi de marcaje. Dacă vrei să păstrezi secretul în această privinţă, ai multă bătaie de cap ca să-l muţi şi să faci toate astea, dar se poate. Şi este ieftin. Aurul arde complet. Dar, Ben, nu înţeleg. Cauţi o încărcătură uriaşă de aur care aparţine unuia dintre clienţii tăi şi nu ştii *unde* este?

– E niţel cam complicat. Nu pot să te lămuresc mai mult. Spune-mi: cînd vorbeşti despre secretul băncilor elveţiene, la ce te referi? Cît de greu este să penetrezi acest secret?

– Ohoho, spuse Knapp. Îmi sună puţin a capă şi spadă.

M-am uitat urît la el şi mi-a răspuns:

– Nu-i uşor, Ben. Unele dintre cele mai venerate cuvinte din oraşul ăsta sînt „principiul confidenţialităţii" şi „libertatea schimbului valutar". În traducere: dreptul inalienabil de a ascunde bani. Asta-i raţiunea existenţei lor. Banii sînt religia lor. Vreau să spun că, atunci cînd Huldryck Zwingli a început reformarea Zürichului cu aruncarea tuturor statuilor catolice în rîul Limmat, s-a asigurat mai întîi că a salvat tot aurul din aceste statui şi l-a dat primăriei. A dat astfel naştere afacerilor bancare elveţiene.

Dar elveţienii – ei bine, trebuie să-i iubeşti. Sînt nebuni după secrete dacă nu atrag după ele încălcarea confidenţialităţii. Mafioţi, baroni ai drogurilor, dictatori corupţi ai lumii a treia, cu genţi pline de fonduri delapidate – elveţienii le apără secretul ca un preot dintr-un confesional. Dar nu uita, cînd naziştii au venit în timpul războiului şi au început să facă presiuni asupra lor, s-au schimbat imediat. Le-au dat naziştilor numele evreilor germani care aveau conturi elveţiene. Le place să lanseze mitul ăsta că au rezistat în faţa naziştilor, că au fost neclintiţi cînd au venit să pună mîna pe banii evreilor, dar nu ţine.

Mă rog, nu toate băncile, dar multe dintre ele. Basler Handelsbank a spălat banii naziştilor şi faptul ăsta este atestat de documente.

Ochii lui scrutau mulţimea, de parcă ar fi căutat pe cineva.

– Ascultă, Ben, umbli după acul în carul cu fîn.

Am dat din cap şi am desenat ceva pe condensul care se făcuse pe pereţii paharului.

– Ei bine, am spus, am un nume.

– Un nume?

– Numele unui bancher, cred.

N-am spus că era un nume pe care Orlov îl gîndise în legătură cu aurul din Zürich.

– Koerfer.

– Bravo, foarte bine, spuse el triumfător. De ce n-ai spus aşa de la început? Doctorul Ernst Koerfer, directorul Băncii din Zürich. Sau cel puţin asta era pînă acum aproape o lună.

– S-a pensionat?

– A murit. Atac de inimă sau aşa ceva. Deşi n-aş pune mîna în foc că *avea* inimă. Un ticălos în toată regula. Dar îşi conducea bine nava.

– Aha, am spus. Cunoşti pe cineva care lucrează acum la Banca din Zürich?

S-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

– Haide, isteţule. Cunosc pe *toată lumea* din sistemul bancar elveţian. Asta mi-e meseria, omule. Noul director este un tip pe nume Eisler. Doctor Alfred Eisler. Dacă vrei, pot să-i dau un telefon, să-ţi aranjez o prezentare. Vrei?

– Da, am spus. Ar fi grozav.

– Nici o problemă.

– Mulţumesc, isteţule, am spus.

Procurarea unei arme în Elveţia s-a dovedit a fi o încercare mult mai grea decît mă aşteptasem. Relaţiile mele erau puţine sau, practic, nici nu existau. Îmi era teamă să iau legătura cu Toby sau cu cineva de la CIA; nu exista nimeni în care să am încredere. Dacă era absolut necesar, puteam să ajung la Truslow, dar calea asta trebuia evitată: cum puteam să fiu sigur că liniile de comunicare nu erau interceptate? Era mult mai bine să nu-l chem. În cele din urmă, după ce l-am mituit pe directorul unui magazin de articole sportive şi echipamente de vînătoare, am făcut rost de numele cuiva care m-ar fi putut „ajuta": cumnatul directorului care conducea, să vezi şi să nu crezi, un anticariat.

Am găsit magazinul la cîteva blocuri mai încolo. Literele aurii din vitrină, care imitau vechea scriere germană tip *Fraktur*, spuneau:

BUCHHÄNDLER
ANTIQUITÄTEN UND MANUSKRIPTE

Un clopoţel montat deasupra uşii a sunat cînd am intrat. Încăperea era mică şi întunecoasă, mirosind a mucegai şi

umezeală, şi plină de izul de vanilie al copertelor vechi şi deteriorate ale cărţilor.

Rafturile înalte, negre, de metal, supraîncărcate cu grămezi de cărţi şi reviste îngălbenite, aşezate la întîmplare, ocupau practic fiecare centimetru pătrat disponibil de pe suprafaţa podelei. Un culoar îngust, lăsat între rafturi, ducea în spate spre un birou mic de stejar, dezordonat, acoperit cu teancuri înalte de ziare şi cărţi, la care stătea proprietarul. Acesta a strigat:

– *Guten Tag!*

Am dat din cap în semn de salut, m-am uitat atent în jur, ca şi cum aş fi căutat un volum anume, şi l-am întrebat în limba germană:

– Pînă cînd ţineţi deschis?

– Pînă la şapte, a răspuns el.

– O să mă întorc cînd o să am mai mult timp.

– Dar dacă aveţi doar cîteva minute la dispoziţie, spuse el, am cîteva achiziţii noi în camera din spate.

Se ridică, încuie uşa din faţă şi puse semnul „Închis" în vitrină. Apoi mă conduse în spate, într-o cameră mică, dezordonată, ticsită cu teancuri înalte de cărţi, jerpelite, îmbrăcate în piele. În cîteva cutii de pantofi avea o colecţie jalnic de mică de pistoale, cel mai bun dintre ele fiind un Ruger Mark II (un semiautomat bunicel, dar cu calibrul de numai 0,22), un Smith & Wesson şi un Glock 19. Am ales Glock-ul. Era un pistol care avusese o groază de probleme, cel puţin aşa mi-au spus prietenii mei de la Agenţie, dar mie mi-a plăcut întotdeauna. Preţul era exorbitant, dar la urma urmei asta era Elveţia.

În tot timpul cinei de la Agnes Amberg, pe Hottingerstrasse, nici unul dintre noi nu a discutat despre ceea ce ne apăsa atît de mult gîndurile. Parcă am fi avut amîndoi nevoie să ne detaşăm o vreme de tensiunile noastre şi, pentru scurt timp, să fim doar nişte turişti obişnuiţi. Cu mîinile bandajate, era greu şi dureros să tai carnea de pasăre.

Mergi pe urma aurului.

Acum aveam un nume şi o bancă. Eram cu cîţiva paşi mai aproape.

O dată ce aveam o direcţie, o cale, puteam să aflu mai repede de ce fusese ucis Sinclair – adică ce conspiraţie trebuia să fie acoperită. Şi dacă epifania mea din miez de noapte era aievea sau nu.

Stăteam într-o tăcere mohorîtă. Apoi, înainte să pot spune ceva, Molly zise:

– Ştii, ăsta este un loc unde femeile n-au avut drept de vot pînă în 1969.

– Şi ce-i cu asta?

– Şi eu credeam că doar medicina din SUA nu le lua pe femei în serios. N-am să mai spun asta niciodată acum după ce am fost azi la doctor.

– Ai fost la doctor? am spus, deşi ştiam. În legătură cu stomacul?

– Da.

– Şi?

– Şi, a spus ea, împăturind cu grijă şervetul alb de pînză, sînt însărcinată. Dar ştiai asta.

– Da, am recunoscut. Ştiam.

44

Abia aşteptam să ne întoarcem la hotel, Molly şi cu mine. În bucuria – şi totodată groaza – descoperirii că ai zămislit o fiinţă umană, poate să fie ceva foarte excitant şi în noaptea aceea amîndoi ne-am trezit, cu siguranţă, într-o dispoziţie amoroasă. Deşi Laura fusese însărcinată cu copilul nostru, nu ştiusem asta cît timp trăise. Aşa că mi se întîmpla pentru prima oară. În ceea ce o priveşte pe Molly – ei bine, timp de mai mulţi ani păruse a fi atît de pornită împotriva procreării, încît mă aşteptasem să fie morocănoasă şi chiar să vorbească despre felul cum ar putea să scape de copil, sau despre alte lucruri îngrozitoare de felul ăsta.

Dar nu. Era emoţionată, copleşită de bucurie. Avea vreo legătură cu recenta pierdere a tatălui? Posibil, dar cine putea cunoaşte cu adevărat felul cum lucrează subconştientul?

Smulgea hainele de pe mine înainte să fi închis uşa de la camera hotelului. Îşi trecea mîinile pe pieptul meu, pe sub curea, spre fese, apoi le strecura în faţă şi în tot timpul acesta mă săruta cu sălbăticie. I-am răspuns cu aceeaşi pasiune, trăgînd de bluza ei de mătase crem, bîjbîind nerăbdător la nasturi (dintre care cîţiva au sărit pe covor) şi băgîndu-mi mîinile înăuntru ca să-i mîngîi sînii şi sfîrcurile deja întărite. Apoi, aducîndu-mi aminte că mîinile mele erau arse şi bandajate, mi-am folosit limba în locul lor, plimbînd-o în cercuri concentrice din ce în ce mai mici, în jurul sfîrcurilor. S-a înfiorat. Cu umerii şi cu partea superioară a corpului – braţele mele tremurătoare erau întinse ca nişte gheare de homar prinse în ace – am împins-o pe spate, pe patul imens, şi am căzut deasupra ei. Dar nu se lăsa dominată atît de uşor. Ne-am luptat corp la corp, cu o agresivitate pe care n-o mai

văzusem niciodată în felul în care făcuserăm dragoste înainte, dar care îmi producea o plăcere enormă. Chiar înainte de-a o pătrunde, suspină şi gemu, anticipînd plăcerea.

După aceea am rămas unul lîngă altul, bucurîndu-ne de trupurile noastre asudate, lipicioase, mirosind a mosc, şi de senzaţia de căldură plăcută, mîngîindu-ne şi vorbind liniştit.

– Cînd s-a întîmplat? am întrebat.

Mi-am amintit că la scurtă vreme după ce am devenit telepatic am făcut dragoste şi că am fost amîndoi atît de înfierbîntaţi, încît ea nu-şi mai pusese diafragma. Dar asta se întîmplase prea de curînd.

– Luna trecută, spuse ea. N-am crezut c-o să se întîmple ceva.

– Ai uitat?

– Pe jumătate.

Am zîmbit la subterfugiul ei, fără nici un fel de resentiment.

– Vezi tu, i-am spus, oamenii de vîrsta noastră încearcă şi tot încearcă să procreeze, cumpără truse pentru ovulaţie, cărţi şi tot felul de lucruri din astea. Şi la un moment dat îţi dai drumul, uiţi să-ţi pui diafragma o dată şi se întîmplă din greşeală.

Ea dădu din cap şi zîmbi enigmatic.

– Nu chiar numai din greşeală.

– Chiar mă miram.

Ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să discutăm despre asta înainte?

– Probabil, am spus. Dar în ceea ce mă priveşte, totul este în regulă.

O nouă pauză, după care Molly spuse:

– Cum mai stai cu arsurile?

– Bine, am spus. Endorfinele naturale sînt nişte calmante grozave.

Ezită, de parcă îşi aduna curajul pentru a spune ceva important. Nu m-am putut opri să nu aud o propoziţie – *ce oribil era înainte* – şi apoi vorbi:

– Te-ai schimbat, nu-i așa?

– Ce vrea să însemne asta?

– Știi tu. Ai devenit ceea ce ai jurat că nu vei mai fi niciodată.

– Așa trebuie, Mol. Chiar nu există o altă variantă.

Răspunsul ei fu rostit încet și cu tristețe.

– Nu, cred că nu. Dar deja ești altfel – o simt. Pot s-o *intuiesc*. N-am nevoie de telepatie ca să văd asta – ei bine, e ca și cum toți anii ăștia petrecuți în Boston ar fi fost complet șterși cu buretele. Ești din nou în vîltoarea lucrurilor. Iar asta nu-mi place. Mă sperie.

– Și pe mine mă sperie.

– Ai vorbit în toiul nopții.

– În somn?

– Nu, la telefon. Cu cine vorbeai?

– Cu Miles Preston, un reporter pe care îl cunosc. L-am întîlnit în Germania, la începutul carierei mele la CIA.

– L-ai întrebat ceva despre crahul de la bursa germană de valori.

– Și eu care credeam că dormeai dusă.

– Crezi că are vreo legătură cu asasinarea lui tata?

– Nu știu. S-ar putea.

– Ai descoperit ceva?

– Da, am spus. Îmi amintesc că mi-ai spus ceva în timp ce pluteam în țara viselor, la Greve.

– Cred că acum înțeleg de ce mi-a lăsat tata scrisoarea aceea de împuternicire.

– Ce tot vorbești?

– Îți amintești de documentul pe care mi l-a lăsat prin testament? Era titlul de proprietate pentru casă, titlurile și acțiunile lui și acel ciudat „instrument" financiar, cum îi tot spuneau avocații, prin care mă împuternicea să dispun de toate drepturile de folosință a bunurilor lui din străinătate și din țară.

– Așa e. Și?

– Ei bine, asta n-ar fi avut rost în cazul conturilor lui din țară, care îmi revin automat. În ceea ce privește conturile *din*

străinătate, unde legile bancare sînt atît de diferite, o scrisoare ca asta s-ar dovedi foarte utilă.

– În special în cazul unui cont elveţian.

– Exact.

Se ridică din pat şi se duse la debara, deschise o valiză şi scoase un plic.

– Instrumentul financiar, mă anunţă ea.

Scotoci niţel mai mult şi dădu la iveală cartea pe care, din anumite motive, tatăl ei mi-o lăsase moştenire, prima ediţie a memoriilor lui Allen Dulles, *Arta informaţiilor.*

– La ce naiba ai mai adus şi asta? am întrebat.

N-a răspuns. În schimb, s-a întors în pat şi a pus ambele lucruri cu grijă pe cearşafurile răvăşite.

Apoi a deschis cartea. Coperta pe care predomina culoarea gri era neatinsă şi cotorul cărţii a trosnit în timp ce a deschis-o la mijloc. Probabil că mai fusese deschisă de cîteva ori pînă atunci. Poate doar o dată, cînd legendarul domn Dulles îşi scosese stiloul Waterman şi caligrafiase pe pagina de titlu, cu cerneală albastru-închis, cu scrisul său ordonat: „Pentru Hal, cu cea mai profundă admiraţie, Allen".

– Ăsta a fost singurul lucru pe care ţi l-a lăsat tata, spuse ea. Şi multă vreme m-am întrebat de ce.

– Şi eu.

– Te iubea. Cu toate că era mereu cumpătat, nu era niciodată meschin. Şi m-am întrebat de ce ţi-a lăsat doar cartea asta. Îi cunoşteam destul de bine felul de-a gîndi – era un jucător. Aşa că, atunci cînd mi-au dat voie să-mi împachetez lucrurile, am adunat toate documentele pe care mi le lăsase tata şi m-am hotărît să iau asta cu mine şi să mă uit cu atenţie prin ea, după vreun fel de semn – e genul de lucruri pe care le făcea pentru mine cînd eram mică, îmi însemna cărţile ca să fiu sigură că nu scăpam pasajele importante. Şi am descoperit.

– Ce?

M-am uitat la locul pe care mi-l arăta. La pagina 73, care se ocupa de coduri, cifruri şi analiza criptogramelor, expresia

„Codul Roz" era subliniată în text. Lîngă ea, scris uşor cu creionul, era „L2576HJ".

– Ăsta este şaptele lui, explică ea. Şi cu siguranţă este doiul lui. Şi J-ul lui.

Am înţeles imediat. „Codul Roz" însemna în realitate Codul Onix; era limpede că Dulles nu dorise să deconspire numele adevărat. Codul Onix era o carte de coduri, legendară în timpul primului război mondial, pe care Agenţia o moştenise de la serviciul diplomatic al SUA. Încă mai lîncezea pe acolo, deşi era rareori folosită, de vreme ce fusese descifrată de mult. L2576HJ era o expresie codificată.

Hal Sinclair îi lăsase lui Molly mijloacele legale de acces la cont.

Iar mie îmi lăsase numărul de cont. Numai de l-aş putea decodifica.

– Încă ceva, spuse ea. Pagina de dinainte.

Îmi arătă cu degetul. În capul paginii 72 era un şir de cifre, 79648, pe care Dulles le citase, pentru cititorul de rînd, ca exemplu de felul cum lucrau codurile. Era subliniat uşor cu creionul, iar lîngă el Sinclair scrisese tot cu creionul „R2".

R2 se referea la o carte de coduri de o dată mult mai recentă, pe care n-o folosisem niciodată. Am presupus că 79648 era un cod care s-ar traduce printr-un alt şir de numere (sau poate litere) cînd se aplica acel cod R2.

Aveam nevoie de informaţii despre codurile de la CIA, dar nu puteam risca să-mi fac cunoscute intenţiile. Aşa că am dat un telefon unui prieten din Agenţie, pe care îl cunoscusem în timpul zilelor petrecute la Paris şi care se retrăsese în urmă cu cîţiva ani şi preda ştiinţele politicii în Erie, Pennsylvania. Îl salvasem de două ori – o dată dintr-un filaj pe timp de noapte, care ieşise prost, şi o dată în mod birocratic, scoţîndu-l basma curată din ancheta care urmase.

Îmi era dator vîndut şi a acceptat fără ezitare să telefoneze la un prieten de-al lui de încredere, care era încă în Agenţie, şi să-l roage, ca o favoare pentru un prieten vechi, să facă o plimbare

rapidă la arhivele criptografice de jos. De vreme ce o carte de coduri veche de trei sferturi de secol nu prea mai era o chestiune de securitate naţională, sursa prietenului meu i-a citit o serie de coduri. Pe urmă m-a sunat la telefonul public de lîngă hotel şi mi le-a citit.

În cele din urmă am avut în mînă numărul de cod.

Oricum, al doilea cod era o nucă mai greu de spart. Cartea nu era în arhiva criptografică („Cripta", cum i se spunea) fiindcă era încă folosită.

– O să fac tot ce pot, îmi spuse prietenul meu din Erie.

– Te sun eu, am răspuns.

Am căzut pe gînduri. M-am uitat prin memoriile lui Dulles. Începuse capitolul „Coduri şi cifruri" cu acel faimos îndemn sever al lui Henry Stimson, secretar de stat în 1929: „Domnilor, nu citiţi unul corespondenţa celuilalt".

Sigur că greşea şi Dulles se străduise din răsputeri să sublinieze acest lucru. Fiecare persoană din lumea spionajului citea corespondenţa celuilalt şi orice altceva mai putea. Poate că, la urma urmei, spionii nu erau deloc nişte domni.

Şi mă întrebam ce dracu' ar fi declarat Henry Stimson despre domnii care îşi citeau unul altuia *gîndurile*.

Am sunat din nou în Erie cu o oră mai tîrziu. Prietenul mi-a răspuns după primul apel. Vocea lui era diferită, reţinută.

– N-am putut să fac rost de cod, spuse el.

– Ce vrei să spui? Îl descoperise cineva?

– Este dezactivat.

– Cum?

– Dezactivat. Toate exemplarele au fost scoase din circulaţie.

– De cînd?

– De ieri. Ben, despre ce este vorba?

– Îmi pare rău, am spus, simţind o gheară în piept. „Înţelepţii". Trebuie să fug. Mulţumesc.

Şi am închis.

În dimineaţa următoare, am mers pe Bahnhofstrasse, la cîteva case mai încolo de Paradeplatz, pînă am găsit numărul corect de stradă. Majoritatea băncilor îşi aveau sediul la niveluri superioare ale clădirilor, deasupra magazinelor moderne.

În ciuda numelui său pompos, Banca din Zürich era mică, deţinută de o singură familie şi foarte discretă. Intrarea sa era ascunsă pe o străduţă laterală de lîngă Bahnhofstrasse, din apropierea unui *Konditorei*. O plăcuţă de alamă anunţa simplu *B. Z. et Cie*. Dacă trebuia să întrebi, nu era treaba ta să ştii.

Am intrat în hol şi, în timp ce făceam asta, am simţit o mişcare în spatele nostru. M-am întors repede încordîndu-mă şi am văzut că era doar cineva, probabil un locuitor al Zürichului, care trecea pe acolo. Înalt, foarte slab, într-un costum gri-albăstrui, era fără îndoială un bancher sau un proprietar de magazin care mergea la lucru; m-am destins şi, cu braţul în jurul lui Molly, am intrat în hol.

Însă ceva îmi stăruia în minte şi m-am uitat din nou în spate, dar proprietarul de magazin dispăruse.

Era din cauza figurii. Palidă, extrem de palidă, cu cearcăne mari, alungite şi galbene sub ochi, buze palide, subţiri, şi păr rar, blond, pieptănat drept, spre spate.

Părea izbitor de familiar, nu exista nici o îndoială.

Şi pentru o clipă mi-am adus aminte de după-amiaza ploioasă a împuşcăturilor de pe Marlborough Street din Boston, de trecătorul înalt, uscăţiv...

El era. Timpul de reacţie fusese supărător de lent, dar acum eram foarte sigur. El era. Acelaşi bărbat din Boston era acum aici, în Zürich.

– Ce e? a întrebat Molly.

M-am întors şi am mers mai departe.

– Nimic, am spus. Hai. Avem treabă.

45

– Ce este, Ben? întrebă ea speriată. Era cineva acolo?

Dar, înainte să mai poată spune ceva, o voce de bărbat se auzi prin interfon, rugîndu-ne să spunem cu ce treburi veniserăm.

I-am spus numele adevărat.

Receptorul a răspuns cu o foarte uşoară urmă de respect.

– Vă rog să intraţi, domnule Ellison. Herr Direktor Eisler vă aşteaptă.

John Knapp crescuse în ochii mei; era clar că avea ceva relaţii pe-aici.

– Vă rog să aveţi grijă să nu păstraţi obiecte de metal asupra dumneavoastră, ne-a rugat vocea fără trup. Chei, bricege, orice număr important de monede. Le puteţi pune pe toate spre păstrare în acest sertar.

Un sertăraş ţîşni din perete. Amîndoi ne-am debarasat de monede, chei şi alte fleacuri şi le-am pus în sertar. O operaţiune impresionantă şi minuţios făcută, mi-am zis.

S-a auzit un bîzîit slab şi uşile din faţa noastră au fost descuiate electronic. M-am uitat în sus la două camere de supraveghere mici, japoneze, montate lîngă tavan, şi am păşit cu Molly într-o cămăruţă unde am aşteptat să se deschidă electronic al doilea set de uşi.

– N-ai armă, nu-i aşa? şopti Molly.

Am clătinat din cap. Al doilea set de uşi s-a deschis şi am fost întîmpinaţi de o femeie tînără, blondă, urîtă, puţin cam mătăhăloasă, ce purta ochelari mari, cu rame de oţel, care pe oricine ar fi arătat probabil modern. S-a prezentat drept asistenta

personală a lui Eisler şi ne-a condus pe un coridor acoperit cu mochetă gri. M-am oprit puţin în camera de toaletă şi apoi m-am alăturat celor două femei.

Biroul doctorului Alfred Eisler era mic şi simplu, lambrisat cu lemn de nuc. Cîteva pasteluri în acuarelă, încadrate în rame de lemn natur, împodobeau pereţii şi cam asta era tot. Nimic din obiectele decorative la care mă aşteptasem – carpete orientale, pendule vechi, mobilă de mahon. Biroul directorului era o masă simplă, din sticlă şi crom, pe care era ordine. În faţa biroului erau două fotolii aparent confortabile, din piele albă, în stil suedez modern, şi o canapea îmbrăcată tot în piele albă.

Eisler era destul de înalt, cam de înălţimea mea, dar ceva mai corpolent, şi purta un costum negru din lînă. Avea în jur de patruzeci de ani, o faţă rotundă, fălcoasă, ochi înfundaţi în orbite şi urechi mari, clăpăuge. Avea cute adînci în jurul gurii, de-a lungul frunţii şi între sprîncene. Era complet chel şi îi lucea chelia. Eisler era o apariţie captivantă, dacă nu chiar puţin sinistră.

– Doamnă Sinclair, spuse el, luîndu-i mîna lui Molly.

Ştia cine trebuia să stea cu adevărat în centrul atenţiei: nu soţul, ci soţia, moştenitoarea legală a contului cifrat al tatălui ei, după cum spuneau clauzele legii bancare elveţiene. Se înclină uşor.

– Domnule Ellison.

Vocea lui Eisler era joasă, bubuitoare, *basso profondo;* accentul lui era un amestec de germană elveţiană şi engleză cultivată de la Oxbridge.

Ne-am instalat în fotoliile de piele albă; s-a aşezat cu faţa spre noi, pe canapea. Am făcut prezentările şi i-a spus secretarei să aducă o tavă cu cafea pentru fiecare. În timp ce vorbea, cutele care îi brăzdau fruntea se adînceau mai mult şi gesticula cu mîinile manichiurate într-un fel atît de delicat, încît păreau aproape feminine.

Zîmbi forţat, ca să arate că discuţia începuse; ce doream? întreba expresia lui.

Am scos documentul de împuternicire semnat de tatăl lui Molly şi i l-am înmînat.

Se uită la el, apoi îşi ridică privirea.

– Cred că doriţi să aveţi acces la contul cifrat.

– Aşa este, spuse Molly, cu tonul unui om de afaceri.

– Sînt cîteva formalităţi, se scuză el. Trebuie să vă confirmăm identitatea, să vă verificăm semnătura şi altele de felul ăsta. Cred că aveţi referinţe bancare în Statele Unite?

Molly aprobă din cap cu superioritate şi scoase un set de hîrtii care conţineau toate informaţiile de care avea nevoie. Eisler le luă, apăsă pe un buton ca să-şi cheme secretara şi îi dădu hîrtiile.

Nici nu trecură cinci minute de conversaţie generală – despre Kunsthaus şi alte locuri de vizitat din Zürich – că se şi auzi soneria telefonului. Eisler ridică receptorul, spuse *Ja?*, ascultă cîteva secunde şi puse receptorul înapoi în furcă. Un alt zîmbet forţat.

– Miracolul tehnologiei faxului, spuse el. Procedura asta ne lua atît de mult timp înainte. Dacă vreţi...

Îi înmînă lui Molly un pix şi un suport de latex pe care era o singură foaie de hîrtie, cu antetul Băncii din Zürich, şi o rugă să scrie numărul de cont cu cuvinte – semnătura numerică – pe linia gri din centrul paginii.

După ce Molly termină de scris numărul de cont pe care tatăl ei îl codificase cu atîta grijă, Eisler îşi chemă secretara din nou, îi dădu hîrtia şi mai sporovăi un timp, în vreme ce scrisul ei era scanat optic, explică el cu volubilitate, şi comparat cu specimenul de semnătură transmis de banca noastră din Boston prin fax.

Telefonul sună din nou; îl ridică, spuse *Danke* şi închise. Un moment mai tîrziu, secretara lui se întoarse cu un dosar gri care purta numărul 322069.

Era clar: trecuserăm de primul obstacol. Numărul de cont era corect.

– Acum, spuse Eisler, ce anume pot să fac pentru dumneavoastră?

În mod deliberat alesesem locul care era mai aproape de el. M-am aplecat în faţă şi m-am concentrat.

Mi-am eliberat mintea. Am profitat de momentul de liniște. M-am concentrat profund.

Se auzea ceva. Normal, în germană, un potop de propoziții.

– Vă rog? spuse el, privindu-mă cum stăteam cu capul plecat și cu fruntea încruntată.

Nu era suficient ca să merg mai departe. Învățasem limba germană, trecusem printr-un curs intensiv cînd eram la Fermă, dar Eisler gîndea prea repede pentru mine.

Nu puteam s-o fac.

Am spus:

– Am vrea să știm ce sumă este în cont.

M-am aplecat din nou spre el, am încercat, m-am *concentrat*, am încercat să scot ceva din șuvoiul de germană, *orice* puteam înțelege și de care să mă agăț.

– Nu am voie să discut detaliile, spuse Eisler zeflemitor. Oricum, nu știu.

Și atunci am auzit un cuvînt. *Stahlkammer.*

Fără discuție, acesta era cuvîntul care îmi atrăsese atenția. *Stahlkammer.*

Subsolul.

Am spus:

– Există un spațiu la subsol care corespunde acestui cont, am dreptate?

– Da, domnule, recunoscu el, există. Unul chiar foarte mare, ca să vă spun drept.

– Vreau să am acces la el imediat.

– Cum doriți, spuse el. Sigur, imediat.

Se ridică de pe canapea. Capul lui chelios strălucea în luminile mici, ascunse în tavan.

– Presupun că aveți combinația codului de acces.

Molly se uită la mine, semnalîndu-mi că era pe dinafară.

– Cred că este aceeași ca și la numărul de cont, am spus.

Eisler rîse brusc și apoi se așeză din nou.

– Chiar că nu ştiu. Deşi, din motive de securitate, îi sfătuim clar pe clienţii noştri să nu facă aşa ceva. Şi oricum, nu este acelaşi număr de cifre.

– S-ar putea să-l avem, am spus. Sînt sigur că-l avem undeva. Tatăl soţiei mele ne-a lăsat o grămadă de hîrtii şi note. Ne puteţi da o mînă de ajutor? Cîte cifre are codul?

Se uită în jos, la dosar.

– Mă tem că nu vă pot spune.

Dar am auzit, de cîteva ori, un număr pe care îl gîndea, dar pe care, sfidător, *nu* îl spunea, ci îl articula undeva, în centrul vorbirii din creierul lui... *Vier*...

Asta însemna patru cifre?

Am spus:

– Poate să fie un cod din patru cifre?

Rîse din nou şi ridică din umeri: jocul era amuzant, spunea limbajul trupului său, dar acum am terminat.

– Este un cont cifrat pe care îl administrăm şi de care avem grijă, explică el cu răbdare, de parcă vorbea cu un copil înapoiat mintal. Legea vă permite să retrageţi sau să transferaţi acele fonduri, după cum doriţi. Dar mai există un loc la subsol, în realitate o boxă de depozitare sigură, pe care avem datoria s-o păstrăm în siguranţă. Nu avem acces la ea. Nu avem niciodată, în afară de cazurile deosebite. Aşa cum a stipulat răposatul domn Sinclair, pentru a deschide boxa este nevoie de un cod de acces.

– Atunci, ni-l puteţi da dumneavoastră, spuse Molly, punîndu-şi la bătaie toată mîndria.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

– Ca moştenitor legal al contului lui, vă cer s-o faceţi.

– Dacă aş putea, vi l-aş da cu plăcere, spuse Eisler. Dar, conform termenilor acordului încheiat aici, nu pot.

– Dar...

– Îmi pare rău, spuse bancherul cu hotărîre. Mă tem că nu este posibil...

– Sînt moştenitorul legal al *întregii* averi a tatălui meu, spuse Molly cu indignare.

– Îmi pare foarte rău, spuse Eisler imperturbabil. Sper din tot sufletul că nu aţi bătut atîta drum pînă aici din... Boston, nu-i aşa? – ca să aflaţi asta. Un simplu telefon v-ar fi economisit timpul şi cheltuielile.

Stăteam în linişte, abia ascultînd acest schimb de cuvinte, trăgînd absent fermoarul de la mapa mea de piele.

Şi atunci am auzit iar:... *Vier...* şi apoi un şir de alte numere. *Acht...*, *Sieben...* L-am privit cum studia dosarul şi apoi, unul după altul, foarte clar, am auzit:

Vier... Acht... Sieben... Neun... Neun.

– Vedeţi, doamnă Sinclair, spuse bancherul cu voce tare, acesta este un sistem de dublă parolă, proiectat...

– Da, l-am întrerupt.

Răsfoind prin notele din mapa mea, m-am prefăcut că examinez atent o foaie de hîrtie.

– E aici. Îl avem.

Eisler se opri, dădu din cap şi apoi mă măsură cu suspiciune.

– Excelent, spuse el, în timp ce rosteam numerele. Conform termenilor stabiliţi de proprietarii acestui cont, acum că aveţi acces la el, contul trece din regim pasiv în regim activ...

– Proprietari? l-am întrerupt. Sînt mai mulţi de unu?

– Da, domnule, este un cont cu dublă semnătură. Ca beneficiar legal, soţia dumneavoastră este unul dintre proprietari.

– Cine este celălalt proprietar? întrebă ea.

– Nu pot să vă dezvălui acest lucru, spuse Eisler, scuzîndu-se şi în acelaşi timp arborînd un aer dispreţuitor. Este nevoie de încă o semnătură. Ca să fiu foarte sincer, nu cunosc identitatea celuilalt proprietar. Cînd al doilea proprietar se va prezenta la noi cu codul de acces, şirul de numere va fi introdus în calculatoarele noastre. Semnătura coproprietarului este codificată în baza de date şi atunci cînd se introduce codul real, semnătura apare grafic. Acesta este sistemul nostru de securitate bancară prin care ne asigurăm că nimeni din personalul băncii nu poate fi implicat într-o eventuală plîngere depusă împotriva noastră.

– Şi ce înseamnă asta? vru să ştie Molly.

– Înseamnă, spuse Eisler, că aveţi dreptul legal de a vizita boxa şi de a lua cunoştinţă de conţinutul ei. Dar fără împuternicirea celui de-al doilea proprietar nici nu puteţi transfera, nici nu puteţi retrage conţinutul.

Doctor Alfred Eisler ne-a condus într-un lift înghesuit, care coborî mai multe etaje. Coboram sub Bahnhofstrasse, explică el, la subsol.

Am ieşit într-un coridor scurt, cu mochetă gri: o cuşcă mărginită de bare de oţel. La capătul coridorului stătea un gardian solid, îmbrăcat într-o uniformă verde-oliv. Dădu din cap spre directorul băncii, apoi deschise uşa grea de oţel.

Nici unul dintre noi nu a vorbit în timp ce intram pe uşă şi porneam pe un alt coridor mărginit cu bare de oţel, pînă cînd am ajuns la o zonă mică, închisă, notată cu *Sieben*. Barele de oţel formau trei dintre pereţii cuştii. Celălalt perete era în întregime din metal, făcut dintr-un fel de crom sau oţel vopsit. În centrul său era o roată de metal enormă cu şase spiţe; evident, mecanismul prin care peretele de metal se putea deschide.

Eisler scoase o cheie de pe inelul prins la cureaua lui şi descuie cuşca.

– Vă rog să vă aşezaţi, spuse el, indicînd o măsuţă gri de metal din mijlocul cuştii, la care erau două scaune.

În mijlocul mesei era un telefon bej, de birou, fără butoane, cu un mic ecran negru şi tastatură electronică.

– În cod, spuse bancherul, se stipulează că nici un funcţionar al băncii nu are voie să rămînă în această zonă în timp ce se face combinaţia de numere. Introduceţi numerele codului de acces încet, verificînd ecranul, ca să fiţi siguri că nu aţi greşit. Dacă aţi greşit, aveţi voie să mai faceţi o încercare. Dacă daţi greş, mecanismul electronic de blocare intră în funcţiune. Accesul nu va mai fi permis timp de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

– Înţeleg, am spus. Ce se întîmplă după ce-am introdus codul de acces?

– În acel moment, explică Eisler, arătînd spre roata cu şase spiţe, boxa se va debloca electronic şi atunci răsuciţi roata. Este mult mai simplu decît pare, nu vă temeţi. Iar uşa boxei se va deschide.

– Şi după ce terminăm? întrebă Molly.

– După ce-aţi terminat de cercetat conţinutul sau dacă sînt probleme, vă rog să mă chemaţi ridicînd pur şi simplu receptorul.

– Mulţumesc, spuse Molly, în timp ce doctorul Eisler pleca.

Am aşteptat un moment, pînă cînd am auzit a doua uşă de oţel închizîndu-se.

– Ben, şopti Molly, ce dracu' facem?

– Răbdare.

Încet şi cu grijă – degetele mele bandajate aveau o dexteritate redusă – am tastat 48799, privind cum fiecare număr apărea în cifre roşii, electronice, pe micul ecran negru. După ce am tastat şi ultimul 9, s-a auzit un sunet hîrşîit, mecanic, de parcă se rupsese un sigiliu.

– Asta e, am spus.

– Abia dacă mai pot respira, spuse Molly, cu vocea întretăiată.

Am mers împreună spre roată şi am răsucit-o. Se mişca uşor în mîinile noastre, în sensul acelor de ceasornic. Şi o porţiune mare din zidul de oţel s-a deschis.

Nişte becuri slabe, fluorescente, luminau interiorul boxei care, din cîte vedeam, era foarte mică, o adevărată dezamăgire. Pereţii neregulaţi de cărămidă ai camerei interioare erau probabil de doi metri pe doi. Era complet goală.

Dar la a doua privire mi-am dat seama că ochii noştri fuseseră înşelaţi de o iluzie optică.

Ceea ce la început păreau să fie pereţii interiori de cărămidă ai boxei, aşezaţi şi îmbinaţi cu stîngăcie, puteau fi văzuţi acum, pe măsură ce ochii ni se obişnuiau cu lumina insuficientă, drept altceva, total diferit.

Nu erau cărămizi. Erau lingouri de aur, de un galben mat, cu o tentă roşcată.

Boxa spaţioasă era umplută – aproape în întregime, de la podea la tavan – cu lingouri de aur.

46

– Doamne, şopti Molly.

N-am putut să fac altceva decît să rămîn cu gura căscată. Înaintam încet, aproape cu prudenţă, în încăpere, spre pereţii de aur solid. Nu sclipeau sau străluceau, după cum şi-ar putea închipui cineva. Culoarea care predomina era un galben mat ca muştarul, dar la o privire mai atentă am văzut că unele dintre lingourile înghesuite acolo erau de un galben-deschis ca untul (nou şi cu o puritate de aproape sută la sută), iar altele erau de un galben-roşcat, ceea ce indica prezenţa impurităţilor de cupru: probabil că fuseseră turnate din monede de aur şi bijuterii topite. Fiecare lingou era marcat la capăt cu numere de serie lungi.

Dacă nu ar fi fost nuanţele întunecate de galben şi patina delicată, aceste lingouri de aur ar fi putut fi luate drept cărămizi stivuite cu grijă, de felul celor pe care puteai să le găseşti pe orice şantier de construcţii.

Multe erau zgîriate şi ciobite; acestea existaseră în Rusia de un secol sau chiar mai mult. Ştiam că unele fuseseră furate de la armatele lui Hitler de către trupele victorioase ale lui Stalin; majoritatea proveniseră din minele Uniunii Sovietice. Marginile mai multora dintre ele erau crestate: urmele de testare. Lingourile mai noi aveau o formă trapezoidă, dar majoritatea erau dreptunghiulare.

– Iisuse, Ben, spuse Molly, întorcîndu-se spre mine.

Faţa ei era îmbujorată, iar ochii mari.

– Ai vreo idee?

Fără să ştiu de ce, vorbea în şoaptă.

Am dat din cap.

S-a dus să ridice unul dintre lingouri, dar nu a reuşit. Era prea greu. Cu ambele mîini, a izbutit să-l ridice. După cîteva secunde, l-a aşezat peste celelalte. S-a auzit un zgomot înfundat. Apoi şi-a vîrît unghia degetului mare în el.

– Este adevărat, nu-i aşa? spuse ea.

Am aprobat din cap, fără să spun nimic. Eram nervos, firește, şi emoţionat, speriat, iar sîngele meu era plin de adrenalină.

Există o observaţie celebră, făcută de Vladimir Ilici Lenin: „Cînd vom obţine victoria la scară mondială, cred că vom folosi aurul ca să construim spălătoare pe străzile unora dintre cele mai mari oraşe ale lumii".

Greşise din mai multe puncte de vedere.

Mai potrivită este părerea poetului roman Plaut, care a trăit cu două sute de ani înainte de Hristos: „Urăsc aurul; i-a convins pe mulţi oameni, în multe situaţii, să facă rău".

Foarte adevărat.

Am fost întrerupt din meditaţiile mele cînd am văzut-o pe Molly lăsîndu-se pe podeaua de beton, cu spatele rezemat de peretele din lingouri de aur. Energia părea să se fi scurs din corpul ei. Nu leşinase, dar parcă era ameţită.

– Cine este celălalt proprietar? întrebă ea calm.

– Nu ştiu, am recunoscut.

– Nu ghiceşti?

– Nici măcar asta. Încă.

Îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor şi îi strînse la piept.

– Cît o fi?

– Cum?

– Aur. Cît aur o fi aici?

Îşi ţinea ochii închişi.

Am trecut în revistă camera. Şirul avea în jur de doi metri şi jumătate înălţime. Fiecare lingou era lung de douăzeci şi cinci de centimetri, lat de opt centimetri şi gros de doi centimetri şi jumătate.

Mi-a luat ceva timp, dar am numărat 526 de şiruri, fiecare înalt de doi metri şi jumătate. Ceea ce însemna 1315 metri liniari.

Adică... 37.879 de lingouri de aur.

Calculasem bine?

Mi-am amintit că odată citisem un articol despre Banca Rezervei Federale din New York. Mi l-am adus în memorie. Trezoreria aurului federal, care avea o lungime cît jumătate dintr-un teren de fotbal, deţinea aur în valoare de circa 126 de miliarde de dolari, dacă socoteai uncia la 400 de dolari, preţul pieţei. Nu ştiam la cît se vindea aurul cînd Orlov şi Sinclair goliseră trezoreria naţională a sovieticilor, dar 400 de dolari uncia suna destul de corect pentru a face un calcul.

Ba nu. Nu mergea.

Bun. Cel mai mare compartiment din trezoreria federală avea un perete de aur lat de patru metri şi înalt de patru pe cinci metri şi jumătate adîncime. Asta însemna 107.000 lingouri. În valoare de şaptesprezece miliarde de dolari.

Capul mi se învîrtea de atîtea socoteli. Volumul de aici era cam o treime din acela.

M-am întors la socoteala mea iniţială de 37.879 lingouri de aur. Aurul nu se vindea acum la 400 de dolari uncia, ci mai degrabă la 330 de dolari. Bun. La 330 de dolari uncia, un lingou de aur de patru sute de uncii valora 132.000 de dolari.

Ceea ce ne ducea la...

Cinci miliarde de dolari.

– Cinci, am spus.

– Cinci *miliarde?*

– Chiar aşa.

– Nici măcar nu pot să concep, spuse Molly. Stă aici, stivuit – mă sprijin de el – şi nu *concep* că pot exista cinci miliarde de dolari – şi toţi ai mei...

– Nu.

– Jumătate din ei?

– Nu. Aparţin Rusiei.

Mă fixă cu o privire rece, apoi spuse:

– N-ai nici un haz.

– Ai dreptate. Dar a spus zece, am întrerupt-o.

– Ce?

– Poate că aici sînt cinci miliarde. Orlov mi-a vorbit despre *zece*.

– Atunci a greşit. Sau poate că te-a minţit.

– Sau jumătate din ei au dispărut.

– Au *dispărut?* Ce vrei să spui, Ben?

– Am crezut că în sfîrşit am găsit aurul, am meditat cu voce tare. Şi am găsit doar o parte din el.

– Ce-i asta? spuse ea, tresărind.

– Ce?

Strivită într-o crăpătură dintre două şiruri verticale de aur, la nivelul podelei, era un pliculeţ pătrat, de culoare ocru.

– Ce dracu'...? spuse ea, trăgînd de el.

Ieşi uşor.

Cu ochii mari, întoarse plicul pe o parte şi pe alta, văzu că nu scria nimic pe nici una dintre părţi şi îl rupse cu grijă la partea de sus.

Era o carte poştală cu margini albastre – o carte poştală de corespondenţă de la Tiffany, după cît se părea – care purta numele lui Harrison Sinclair, scris cu litere mari în partea de sus.

În mijlocul cărţii poştale era notat ceva, cu scrisul tatălui lui Molly.

– E... începu Molly, dar am întrerupt-o.

– Nu spune cu voce tare. Arată-mi.

Două rînduri.

Primul era: „Căsuţa poştală 322. Banque de Raspail".

Al doilea: „Boulevard Raspail, 128, Paris 7e".

Asta era tot. Numele şi adresa unei bănci din Paris. Un număr de căsuţă poştală, probabil o cutie de depozitare sigură. Pentru ce? Ce trebuia să însemne asta? Practic, cutii în cutii; la asta se redusese toată treaba.

– Ce...? spuse ea.

– Hai, am spus nerăbdător, băgînd cartea poştală în buzunar. Hai să mai avem o discuţie cu Eisler.

47

După cum spune Plutarh în *Viețile* sale, „Un om mort nu poate să muște". Și cred că John Dryden a fost cel care a scris în urmă cu cîteva secole: „Morții nu spun povești".

S-au înșelat amîndoi. Hal Sinclair continua să spună povești la multă vreme după înmormîntare, povești care rămîneau învăluite în mister.

Vechiul și sclipitorul spion de mare clasă Harrison Sinclair fusese o surpriză pentru sute de oameni de-a lungul celor șase decenii petrecute pe acest pămînt – prieteni și asociați, superiori și subordonați, dușmani din toată lumea și de la Langley. Chiar și după moartea lui se părea că surprizele, încîlcelile și contrariile nu se opreau. Cine s-ar fi așteptat la atîtea de la un mort?

Cît timp Molly și cu mine am avut o discuție rapidă, în șoaptă, asistenta personală a lui Eisler ne-a așteptat pe coridor, lîngă boxă. O chemaserăm noi înșine și am cerut să-l vedem pe director imediat.

– Este vreo problemă? întrebă ea și chipul ei era plin de îngrijorare.

– Da, spuse Molly, dar nu mai dădu alte detalii.

– Vom fi bucuroși să vă ajutăm pe cît ne stă în putere, spuse ea, conducîndu-ne în lift și sus în biroul lui Eisler.

Era eficiența întruchipată, dar rezerva ei elvețiană se mai topise întrucîtva: ciripea cu familiaritate, de parcă în ultima jumătate de oră deveniserăm prieteni la caramă.

Molly conversă politicos cu ea, în timp ce eu rămîneam tăcut. În buzunarul drept din față, am pipăit Glock-ul.

Nu era floare la ureche să intri într-o bancă şi să treci cu aşa ceva printr-un detector de metale, iar pentru asta trebuia să mulţumesc pregătirii mele de la CIA. O cunoştinţă oarecare de la Agenţie, Charles Stone (a cărui poveste extraordinară sînt sigur că vă este cunoscută), mi-a descris odată cum trecuse cu un pistol Glock prin poarta de securitate a unei linii aeriene de pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris. În cea mai mare parte, dar nu în întregime, Glock-ul este făcut din plastic, iar Stone (într-un fel ingenios, cred eu) a demontat pistolul în bucăţi, a pus piesele mici de metal într-o trusă de bărbierit soioasă, iar piesele mai mari de metal în rama unui geamantan pentru haine – amîndouă au fost trecute prin aparatul cu raze X pentru bagaje – iar piesele din plastic le-a ţinut asupra lui.

Din nefericire, tehnica lui Stone n-ar fi mers aici pentru că n-am avut plăcerea de-a face faţă unui detector de metale şi unui aparat de raze X pentru bagaje. Totul trebuia să fie asupra mea şi fără îndoială că arma ar fi declanşat alarmele.

Aşa că am aplicat o metodă proprie, profitînd de o anomalie existentă la toate detectoarele de metal. Aceste maşini nu sînt nici pe departe la fel de sensibile la extremităţi cum sînt în centrul cîmpului. Iar Glock-ul este făcut dintr-o cantitate relativ mică de oţel. De aceea, ce aveam de făcut era să leg pistolul de un fir lung de nailon prins de cureaua mea şi care trecea printr-o gaură mică pe care o făcusem în buzunarul din dreapta faţă al pantalonilor. Pistolul se bălăngănea în cracul drept al pantalonilor, aproape de pantof; l-am ţinut nemişcat, băgîndu-mi mîna în buzunar şi apucînd firul în timp ce treceam prin detectorul de metal. În esenţă, dădeam un picior pistolului prin detector, în acel perimetru al cîmpului magnetic unde acesta era atît de redus, încît nu putea detecta practic nimic. Normal, în timp ce treceam, eram aproape paralizat de teama că şmecheria nu va reuşi, că încercarea mea de a trage în piept detectorul de metal putea să dea greş. Dar am trecut fără nici un incident şi, oprindu-mă apoi puţin în camera de toaletă, am putut

să-mi recuperez micuţul pistol şi să-l pun la îndemînă în buzunarul pantalonilor.

Doctorul Eisler, care părea să fie chiar mai tulburat decît asistenta lui, ne-a oferit cafea. Am refuzat politicos. Fruntea lui se încreţise a îngrijorare, în timp ce se aşeza pe canapeaua din faţa noastră.

– Aşa, spuse el cu vocea lui gravă, dar politicoasă. Care pare să fie problema?

– Conţinutul boxei este incomplet, am spus.

Mă privi cu atenţie mult timp, apoi ridică din umeri cu aroganţă.

– Nu ştim nimic despre conţinutul boxei unui client. Sîntem obligaţi doar să păstrăm toate măsurile de securitate, absolut toate.

– Banca este răspunzătoare.

Ne învrednici cu un rîs uscat.

– Mă tem că nu. Şi oricum, soţia dumneavoastră este doar coproprietar.

– Pare să lipsească o cantitate mare de aur, am spus. Cam mult ca să fie pus în altă parte din greşeală. Aş vrea să ştiu unde-ar fi putut să dispară.

Eisler expiră pe nas şi dădu din cap cu amabilitate. Părea să se simtă uşurat.

– Domnule Ellison, doamnă Sinclair, în mod sigur înţelegeţi că nu sînt liber să discut cu dumneavoastră nici o tranzacţie...

– De vreme ce s-a făcut pe cheltuiala mea, interveni Molly, am dreptul să ştiu *unde* a fost mutat!

Eisler ezită şi aprobă din nou din cap.

– Doamnă, domnule. În cazul conturilor cifrate, obligaţia noastră este să permitem accesul oricui îndeplineşte condiţiile stipulate de persoana sau persoanele care au înfiinţat contul. Dincolo de asta, în scopul protejării elementelor implicate, trebuie să păstrăm un secret total.

– Vorbim despre contul *meu*, spuse Molly neînduplecată. Vreau să ştiu unde s-a dus aurul!

– Doamnă Sinclair, secretul în aceste probleme este o tradiție în sistemul bancar al națiunii noastre, una pe care Banca din Zürich este obligată s-o respecte. Îmi pare foarte rău. Dacă mai este altceva de făcut pentru a vă ajuta...

Printr-o singură mișcare blîndă, am scos Glock-ul și l-am îndreptat spre fruntea lui înaltă și lată.

– Pistolul este încărcat, am spus. Sînt foarte pregătit să-l folosesc. *Nu* – am tras piedica atunci cînd l-am văzut că începe să-și miște încet piciorul spre dreapta, foarte subtil, spre ceea ce acum vedeam că era un buton pentru alarma silențioasă, montat în partea de jos a biroului său, cu cîțiva centimetri mai departe – *nu* fiți chiar atît de nesăbuit încît să atingeți alarma silențioasă.

Am venit mai aproape, astfel încît țeava pistolului era doar la cîțiva centimetri de fruntea lui.

Nu prea mai era nevoie să mă concentrez acum, gîndurile lui curgeau extrem de clar de data asta. Puteam să culeg foarte multe: frînturi de gînduri majoritatea în limba germană, dar cu fragmente întîmplătoare de engleză atunci cînd se pregătea să pronunțe propoziții, obiecții, pretenții de jignire.

– După cum vedeți, sîntem disperați, am spus.

Expresia mea l-a făcut să înțeleagă că, deși disperat, aveam un control deplin și eram pregătit să trag în orice moment.

– Dacă sînteți chiar așa de imprudent încît să mă împușcați, spuse Eisler cu un calm uimitor, nu veți realiza nimic. În primul rînd, nu veți părăsi această cameră. Nu numai că împușcătura va fi auzită de secretara mea, dar în această cameră există senzori de mișcare și...

Mințea; atîta lucru am putut să ciupesc și eu. Era, pe bună dreptate, speriat: nu i se mai întîmplase niciodată așa ceva. Continuă:

– Chiar presupunînd că v-aș da informațiile pe care le căutați, ceea ce n-am de gînd să fac, cu siguranță că nu veți reuși să părăsiți banca.

Aici, am conchis, părea să spună adevărul; dar nu era nevoie de percepții extrasenzoriale ca să înțelegi logica celor spuse de el.

– Oricum, sînt pregătit să pun capăt aceste idioţenii, continuă el. Dacă puneţi jos pistolul ăsta şi plecaţi imediat, n-o să raportez ce s-a întîmplat. Înţeleg că sînteţi disperaţi. Dar nu cîştigaţi nimic ameninţîndu-mă.

– Nu ameninţăm. Vrem informaţii despre tranzacţia referitoare la contul care, de drept, conform legilor americane şi ale sistemului bancar elveţian, aparţine soţiei mele.

Cîteva broboane de sudoare începuseră să-i curgă pe frunte, începînd din creştetul chel şi neted şi traversînd apoi liniile paralele săpate adînc acolo. Îmi dădeam seama că hotărîrea lui slăbea.

Am auzit un vîrtej de gînduri, unele furioase, altele rugătoare. Trecea printr-o chinuitoare stare de nehotărîre.

– A scos cineva aur din trezoreria asta? am întrebat calm.

Nein, am auzit clar. *Nein*.

Îşi închise ochii, părînd să-şi adune tot curajul pentru împuşcătura care i-ar fi pus capăt vieţii. Transpiraţia îi curgea acum şiroaie.

– Nu pot să spun, rosti el.

Nimeni nu scosese aur de-acolo. Dar...

Brusc, mi-a venit o idee.

– A *existat* totuşi şi alt aur, nu-i aşa? Aur care nu a fost băgat în trezorerie.

Ţineam pistolul nemişcat şi apoi l-am apropiat încet, pînă cînd capătul ţevii a atins tîmpla lui jilavă. Am apăsat-o pe piele. Se comprima cu o elasticitate uşoară, formînd urme mici de întindere de jur împrejurul capătului ţevii.

– Vă rog, şopti el.

Abia mai puteam să-l aud.

Gîndurile lui veneau repede şi amestecate acum, incoerente. Nu le puteam înţelege.

– Un răspuns, am zis, şi vă lăsăm în pace.

Înghiţi, îşi închise ochii şi apoi îi deschise din nou.

– Un transport, şopti el. Lingouri de aur în valoare de zece miliarde de dolari. L-am primit pe tot aici, la Banca din Zürich.

– Unde au dispărut?

– O parte din ele au fost puse în trezorerie. Acesta e aurul pe care tocmai l-aţi văzut.

– Şi restul?

Înghiţi din nou.

– A fost vîndut. Am ajutat la vînzarea lui prin intermediul agenţilor de la bursele de aur cu care am tratat în termeni confidenţiali. A fost topit şi apoi turnat din nou.

– Care era valoarea?

– Poate cinci... poate şase...

– Miliarde.

– Da.

– A fost transformat în lichidităţi? În bani?

– Au fost transferaţi telegrafic.

– Unde?

– Nu am voie să spun.

– Banii au fost transferaţi telegrafic la Paris?

– Nu... vă rog, nu pot...

– Unde au fost transferaţi banii?

Deutschland... Deutschland... München...

– Banii au fost transferaţi la München?

– Puteţi să mă omoriţi, şopti el, cu ochii încă închişi. Sînt pregătit să mor.

Hotărîrea lui m-a surprins. Ce-l apucase? Ce-l împingea spre această soluţie nebunească? Încerca să arate că totul era o glumă? Sigur că pînă acum trebuia să-şi fi dat seama că nu glumeam, sau, dacă aşa stăteau lucrurile, cu pistolul la tîmplă, ce om sănătos şi-ar fi asumat *riscul* presupunerii că glumeam, că arma nu era încărcată? Mai degrabă ar fi murit decît să încalce confidenţialitatea bancară elveţiană!

S-a auzit un sunet slab, de lichid care curgea, şi am văzut că îşi pierduse controlul asupra vezicii urinare. O pată întunecată la culoare i se întindea pe o suprafaţă mare, neregulată, în apropiere de şliţul pantalonilor. Spaima lui era adevărată. Ochii îi erau închişi şi stătea ca o stană de piatră, paralizat de frică.

Dar n-am cedat; nu puteam.

Apăsîndu-i ţeava mai adînc în tîmplă, am spus încet:

– Nu vreau decît un nume. Spuneţi-ne unde au fost transferaţi banii. Cui. Daţi-ne un nume.

Acum întregul corp al lui Eisler era vizibil cuprins de tremur. Ochii lui nu erau numai închişi; pleoapele erau lipite atît de strîns, încît se zăreau mici umflături ridate formate de muşchii încordaţi. Sudoarea curgea pe faţa lui, de-a lungul fălcilor, în jos pe gît. Transpiraţia îi păta reverele costumului gri şi cravata.

– Tot ce vrem, am spus, e un nume.

Molly mă privea cu ochii plini de lacrimi şi se crispa din cînd în cînd. Scena era prea dură pentru ea. *Rezistă, Mol*, aş fi vrut să-i spun. Stai pe poziţii.

– Ştiţi ce nume vreau.

Iar după un minut am obţinut numele.

Tăcea în continuare. Buzele îi tremurau de parcă era cît pe ce să plîngă, dar n-o făcu. Nu vorbea.

Gîndea.

Fără să vorbească.

Eram pe punctul de a lăsa arma în jos cînd mi-a venit în minte o altă întrebare.

– Care a fost ultima dată cînd fondurile au fost transferate de la această bancă?

Azi-dimineaţă, gîndi Eisler.

Îşi strînse ochii şi mai tare. Picături de sudoare i se rostogoleau pe nas şi pe buze.

Azi-dimineaţă.

Atunci am lăsat arma în jos şi am spus:

– Ei bine, văd că sînteţi un om cu o voinţă de oţel.

Încet, îşi deschise ochii şi se uită drept la mine. Era o frică mare în ei, desigur, dar mai era ceva. O strălucire de triumf, se părea; o sclipire dispreţuitoare.

În cele din urmă, vorbi. Vocea lui era spartă.

– Dacă părăsiţi biroul meu imediat...

– N-aţi vorbit, am spus. Admir lucrul ăsta.

– Dacă părăsiţi...

– Nu am intenția să vă omor, am continuat. Sînteți un om de onoare; vă faceți meseria. În schimb, dacă am putea considera că nu s-a întîmpalt nimic – dacă sînteți de acord să nu raportați nimic și să ne lăsați pe amîndoi să părăsim în liniște banca, vom pune capăt la toate astea. Vom pleca.

Știam, bineînțeles, că în momentul în care părăseam banca va chema poliția – în locul lui, și eu aș fi făcut același lucru – dar asta ne-ar fi lăsat cele cîteva minute de care aveam mare nevoie.

– Da, spuse el.

Vocea lui era din nou spartă. Își drese glasul.

– Plecați de aici. Imediat. Și dacă aveți o urmă de bun-simț, lucru de care mă îndoiesc foarte mult, plecați imediat și din Zürich.

48

Am ieşit cu un pas grăbit şi hotărît din bancă şi am luat-o la fugă pe Bahnhofstrasse. Eisler părea să-şi fi respectat promisiunea de-a ne lăsa să ieşim din bancă (pentru siguranţa lui şi cea a angajaţilor lui), dar acum, am socotit, îi chemase deja şi pe cei care asigurau securitatea băncii şi poliţia municipală. Avea numele noastre adevărate, nu pe cele de acoperire, ceea ce era un avantaj, dar probabil că era doar o chestiune de cîteva ore – dacă nu mai puţin – înainte de-a fi prinşi. Şi de îndată ce forţele „Înţelepţilor" aflau că eram aici, dacă nu cumva o făcuseră deja – nici nu voiam să mă gîndesc la asta.

– Ai aflat? întrebă Molly, în timp ce alergam.

– Da. Dar nu putem vorbi acum.

Eram extrem de atent, uitîndu-mă cu mare atenţie la toţi trecătorii, căutînd chipul acela pe care îl recunoscusem, faţa spălăcită a potenţialului asasin blond pe care îl văzusem pentru prima oară în Boston.

Nu era acolo.

Dar un moment mai tîrziu am simţit încă o dată că aveam un însoţitor.

Există zeci de tehnici folosite în urmărirea unui om, iar agenţii cu adevărat buni sînt rareori prinşi. Problema blondului era că îl „dibuisem", după cum se spunea în argoul folosit în supravegheri: îl recunoscusem. Nu mai putea spera să mă urmărească neobservat decît dacă era vorba de o distanţă foarte, foarte mare. Şi într-adevăr, nu-l zăream nicăieri în apropierea noastră.

Dar, după cum aveam să aflu în curînd, erau şi alţii, „codiţe" pe care nu le recunoşteam. În aglomeraţia pietonală de pe

Bahnhofstrasse, era greu, dacă nu chiar imposibil, să reperezi un urmăritor.

– Ben, a început Molly, dar i-am aruncat o privire aprigă, care i-a închis gura imediat.

– Nu acum, i-am spus printre dinți.

Cînd am ajuns în Barengasse, am luat-o spre dreapta și Molly m-a urmat. Fațadele de sticlă ale magazinelor îmi ofereau o suprafață bună de reflecție, astfel că puteam să văd cine ne urmărea, dar nimeni nu părea suspect. Erau profesioniști. Era posibil ca, din momentul în care îl observasem, în timp ce intram în bancă, blondul să fi luat hotărîrea să nu mai riște să fie văzut. Alții, colegi de breaslă, erau acum în locul lui și intraseră în joc.

Trebuia să-i descopăr.

Molly scoase un oftat lung, tremurător.

– Asta este o nebunie, Ben. Este al naibii de periculos!

Vocea ei se îmblînzise.

– Ascultă, nu mi-a plăcut deloc să te văd ținînd un pistol lipit de capul tipului ăluia. Nu mi-a plăcut să văd ce i-ai făcut. Chestiile astea sînt sinistre.

Mergeam pe Barengasse. Eram foarte atent la pietonii care se deplasau de o parte și de alta a noastră, dar încă nu mă puteam fixa asupra nimănui.

– Armele? am spus. Mi-au salvat viața în mai multe situații.

Oftă din adîncul sufletului.

– Și tata spunea mereu chestia asta. El m-a învățat cum să trag cu arma.

– Cu puşca sau cu altceva?

– Cu pistolul. Unul de calibrul 38 și altul de 45. De fapt, mă pricepeam destul de bine. Eram un as, dacă vrei să știi. Odată am reușit să lovesc în centrul uneia dintre țintele alea în formă de om de la poliție de la o distanță de treizeci de metri. De atunci am pus pistolul jos și n-am mai tras niciodată. I-am spus, de asemenea, să nu mai țină niciodată unul în casă.

– Dar dacă ar trebui vreodată să folosești o armă ca să te aperi pe tine sau pe mine...

– Sigur că aş face-o. Dar să nu mă aduci niciodată într-o astfel de situaţie.

– N-am s-o fac. Promit.

– Mulţumesc. Dar chiar era nevoie să procedezi aşa cu Eisler?

– Da, mă tem că era. Acum am un nume. Un nume şi un cont care ne vor spune, probabil, unde a dispărut aurul.

– Cum rămîne cu Banque de Raspail din Paris?

Am clătinat din cap.

– Nu ştiu ce era cu nota aia. Sau cine trebuia s-o vadă.

– Dar de ce ar fi lăsat tata biletul acolo?

– Nu ştiu.

– Dar dacă există o cutie de depozitare sigură, trebuie să existe şi o cheie, corect?

– În general, da.

– Şi unde este?

Am clătinat încă o dată din cap.

– N-o avem. Dar trebuie să existe o cale de-a deschide cutia. Însă mai întîi, la München. Dacă există vreun mijloc de-a lua legătura cu Truslow înainte să i se întîmple ceva, o să-l descopăr.

Oare scăpaserăm de ei?

Puţin probabil.

– Cum rămîne cu Toby? întrebă Molly. N-ar trebui să-l anunţi?

– Nu putem risca să-l contactăm acum. Pe el sau pe altcineva de la CIA.

– Dar ne-ar prinde bine ajutorul lui.

– Nu am încredere în ajutorul pe care ni-l dă.

– Ce-ai spune să încercăm să dăm de Truslow chiar acum?

– Da, am spus. S-ar putea să fie în drum spre Germania. Însă dacă îl pot opri...

– Ce?

La jumătatea frazei m-am răsucit şi am luat-o spre un telefon public de pe stradă. Era mult, mult prea riscant să telefonez la biroul lui Truslow de la CIA, desigur. Existau oricum şi alte

metode. Chiar şi un anunţ scurt, improvizat pe loc. Erau tot felul de metode.

Stînd pe stradă, cu Molly lîngă mine, continuam să supraveghez cu atenţie ce se întîmpla în jurul meu. Nimeni – deocamdată.

Cu ajutorul unei telefoniste de la convorbiri internaţionale, am făcut apel la un dispozitiv de comunicaţii particular din Bruxelles, al cărui număr l-am putut spune, desigur, cu uşurinţă. O dată stabilită legătura, am făcut un şir de numere care au trecut convorbirea într-un sistem telefonic de comutare foarte complicat, o buclă fără capăt. Următoarea convorbire pe care am stabilit-o direct părea, în cazul că era urmărită, că venea din Bruxelles.

Asistentul executiv al lui Truslow mi-a preluat apelul. I-am dat un nume pe care Truslow să-l recunoască imediat ca pe un semnal de la mine şi l-am rugat să i-l comunice directorului.

– Îmi pare rău, domnule, spuse asistentul. În acest moment, domnul director se află la bordul unei aeronave militare, undeva, deasupra Europei.

– Dar se poate ajunge la el prin intermediul satelitului, am insistat.

– Domnule, nu am voie...

– Este o *urgenţă!* aproape că am strigat la asistent. Trebuie să se ia legătura cu Truslow şi să fie avertizat să nu intre în Germania.

– Îmi pare rău... răspunse el.

Am închis. Era prea tîrziu.

Şi atunci mi-am auzit numele.

M-am întors spre Molly, dar ea nu spusese nimic.

Cel puţin am *crezut* că-mi aud numele.

O senzaţie foarte ciudată. Da, era clar numele meu. M-am uitat în jur, pe stradă.

Iar se auzise, fără îndoială, dar *gîndit*, nu rostit.

Numai că lîngă noi nu se afla nici un bărbat care ar fi putut...

Da. Nu era un bărbat, ci o femeie. Urmăritorii mei practicau politica şanselor egale. Foarte corect şi etic.

Era femeia care stătea lîngă un stand de ziare aflat cu un metru sau doi mai încolo şi care părea absorbită în studierea unui exemplar din *Le Canard Enchaîné*, un ziar satiric francez.

Părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani, avea părul scurt, roşcat, şi purta un costum sobru, oliv, de femeie de afaceri. Avea o constituţie puternică, din cîte îmi puteam da seama. Fără îndoială, era foarte bună în meseria ei, care, din cîte bănuiam, nu se limita doar la simple urmăriri.

Dacă era o urmăritoare, cam asta era tot ce puteam afla despre ea. O urmăritoare angajată de *cine?* De cei din CIA despre care mă avertizase Truslow, aşa-zişii „Înţelepţi"? Sau de oameni care erau asociaţi cu Vladimir Orlov – care ştiau de existenţa aurului şi ştiau că eram pe urmele lui?

Ei – adică şefii femeii – ştiau că fusesem la Banca din Zürich. Ştiau că ieşisem cu mîinile goale...

Da, cu mîinile goale, dar cu o informaţie strașnică. Numele unui neamţ din München care primise în jur de cinci miliarde de dolari.

Acum era rîndul meu.

– Mol, am spus cît de calm puteam. Trebuie să pleci de-aici.

– Ce...

– Vorbeşte mai încet. Poartă-te de parcă nu se întîmplă nimic.

Am zîmbit ca de o vorbă de duh.

– Avem companie. Vreau să pleci.

– Dar unde? întrebă ea speriată.

– Du-te şi ia-ne bagajele de la biroul de bagaje pierdute de lîngă gara principală, am şoptit şi m-am gîndit preţ de o secundă. Apoi du-te la Baur-au-Lac, pe Talstrasse. Orice taximetrist din Elveţia ştie unde este. Este un restaurant acolo numit „Grătarul". Ne întîlnim acolo.

I-am dat mapa de piele.

– Ia şi asta cu tine.

– Dar dacă...

– *Mişcă-te!*

Disperată, răspunse în şoaptă:

– Nu eşti în condiţia potrivită de a întreprinde ceva periculos, Ben. Mîinile tale, dexteritatea ta...

– *Pleacă!*

Ea se uită la mine, apoi, pe neaşteptate, se întoarse şi porni ca o vijelie în josul străzii. Era o înscenare deşteaptă; un eventual observator ar fi crezut că avuseserăm o mică ciondăneală, atît de naturală fusese reacţia lui Molly.

Roşcata îşi ridică brusc ochii din ziar, o urmări pe Molly cu privirea, apoi se uită la mine şi se întoarse spre ziar. Era clar că se hotărîse să stea cu mine, asta era sarcina ei principală.

Bun.

Deodată m-am răsucit şi am pornit în goană pe stradă. Cu ajutorul vederii periferice am observat că roşcata lăsase ziarul jos şi, renunţînd la orice subtilitate şi prefăcătorie, alerga după mine.

Chiar în faţă se afla o străduţă îngustă ca o alee, spre care am cotit brusc. Din Barengasse, în spatele meu, auzeam strigăte şi paşii femeii. M-am lipit de un zid de cărămidă, am văzut-o pe roşcata în costum oliv intrînd pe alee după mine, am observat că scoate un pistol, am tras piedica de la Glock-ul meu şi am tras un foc în direcţia femeii.

Se auzi un geamăt şi un oftat. Femeia se strîmbă, înaintă cu stîngăcie cîţiva paşi, apoi îşi recăpătă echilibrul. O împuşcasem undeva în pulpă, poate în coapsă, şi acum, fără să ezit nici un moment, am sărit în faţă, trăgînd în ea, nu, nu chiar *în* ea, ci *în jurul* ei, în jurul capului şi umerilor, iar ea, pierzîndu-şi pe moment echilibrul, îşi contorsionă corpul, întorcîndu-se spre stînga şi spre dreapta, după care îşi regăsi centrul de gravitate, îşi îndreptă pistolul spre mine, ochind cu o clipă prea mult şi – şi mîna îi tresări şi se deschise cînd un glonţ din pistolul meu îi intră în încheietură; arma căzu zdrăngănind pe asfalt şi apoi, aruncîndu-mă cu capul înainte, am ajuns deasupra ei, trîntind-o

pe trotuar, cu cotul înfipt în gîtul ei şi cu mîna stîngă ţintuind-o acolo.

Un moment, stătu nemişcată.

Fusese rănită în coapsă şi la încheietura mîinii, iar în mai multe locuri sîngele formase pete negre pe mătasea oliv.

Cu toate acestea, era foarte puternică şi avea o constituţie musculoasă, aşa că s-a tras înapoi cu o mişcare bruscă de forţă, făcîndu-mă aproape să-mi pierd echilibrul, pînă cînd cotul meu drept i-a zdrobit din nou cartilagiul gîtului.

În realitate, femeia era mai tînără decît păruse mai devreme, avea probabil douăzeci şi ceva de ani şi era dotată cu o forţă extraordinară.

Cu o mişcare rapidă, sigură, i-am apucat pistolul – era un Walther mic – şi mi l-am îndesat în buzunarul de la piept al costumului.

Dezarmată astfel şi vizibil marcată de durere, presupusa asasină a gemut, scoţînd un sunet jos, gutural, ca de fiară, iar eu mi-am îndreptat pistolul spre ea, ţintind exact între ochi.

– Pistolul ăsta are şaisprezece gloanţe, i-am spus foarte calm. Am tras cinci. Asta înseamnă că mai sînt unsprezece.

Ochii ei se măriră, dar în semn de sfidare, nu de frică.

– N-am să ezit să te omor, am spus. Presupun că mă crezi, dar chiar dacă nu, n-are importanţă. O să te omor pentru că trebuie, ca să mă apăr pe mine şi pe alţii. Dar nu vreau s-o fac acum.

Ochii ei se îngustară uşor, de parcă ar fi cedat.

Acum auzeam sirenele din ce în ce mai tare, aproape de locul unde ne aflam. Credea că sosirea poliţiei elveţiene i-ar da ocazia să scape?

Eram hotărît să trag, ştiind că această femeie era o profesionistă, mînată probabil de un curaj ucigaş, şi în plus era în mod sigur plătită cu o sumă considerabilă de bani pentru curajul ei.

Ar fi făcut aproape orice. Dar, socoteam, n-ar fi vrut să moară dacă nu era neapărată nevoie. Era un instinct uman şi pînă şi ucigaşa aceea avea instincte omeneşti.

Trebuia s-o duc cît puteam de departe de stradă, astfel încît nici unul dintre noi să nu poată fi văzut.

– Acum, i-am spus, vreau să te ridici încet în picioare. Apoi vreau să te întorci şi să mergi încet. Am să te instruiesc cum. Dacă faci greşeala de a întreprinde ceva ce nu ţi-am spus, n-o să ezit să trag.

M-am tras înapoi, mi-am ridicat cotul de pe gîtul ei învineţit şi, cu Glock-ul îndreptat în continuare spre centrul frunţii ei, am privit cum se ridica foarte încet, suportînd evident durerea, şi se lupta să stea în picioare.

Apoi rosti primele ei cuvinte către mine:

– N-o face, spuse ea cu un accent nedefinit, de origine europeană.

– Întoarce-te, i-am zis.

S-a întors încet şi am pipăit-o rapid pe corp, cu mîna liberă. N-am găsit nimic, nici un al doilea pistol sau măcar un cuţit.

– Acum mişcă-te, am spus, înfigîndu-i pistolul în ceafă şi îndemnînd-o să se mişte mai repede.

Cînd am ajuns într-un intrînd întunecos, părăsit, aflat spre capătul blocului, am împins-o brusc în el, ţinîndu-i Glock-ul pregătit în ceafă. Apoi am spus:

– Cu faţa la mine.

Se întoarse încet. Pe faţa ei se citea o duritate recalcitrantă. Văzută de aproape, era o faţă pătrată. Chiar bărbătească, dar nu lipsită de atractivitate. Acorda multă atenţie înfăţişării fie din vanitate, fie din grija pentru personajul sub care se ascundea. Folosea un dermatograf albastru intens şi un fard de pleoape bleu pal, amestecat cu foarte puţin sidef. Buzele sale rotunde şi cărnoase fuseseră date cu ruj.

– Cine eşti? am întrebat-o.

Nu spuse nimic. O uşoară contracţie sub ochiul stîng, dar în afară de asta chipul ei rămase ca de piatră.

– Nu ai de ce să te ţii tare, am spus.

Obrazul stîng îi zvîcni, dar ochii mă priveau plictisiţi.

– Cine te-a angajat? am spus.

Nimic.

– Aha, o profesionistă veritabilă, am spus. Atît de greu de găsit în zilele noastre. Trebuie să fi fost plătită foarte bine.

Încă o zvîcnire şi apoi tăcere.

– Cine este bărbatul blond? am insistat. Cel palid.

Tot tăcere.

Se uită la mine, ca şi cum era pe punctul de-a vorbi, apoi privi iar în zare. Era foarte bună, într-adevăr, în a-şi ascunde frica.

Preţ de o clipă m-am gîndit s-o ameninţ din nou, dar apoi mi-am amintit că erau şi alte metode de-a afla ce doream. Alte resurse; alte talente. Uitasem chiar lucrul care mă adusese aici.

Arma era îndreptată în continuare între ochii ei; m-am mişcat mai aproape.

Am fost imediat întîmpinat de acel flux de sunete nedesluşite pe care ajunsesem să-l recunosc, acel amestec de silabe şi zgomote, dar, în mod ciudat, era ceea ce ştiam acum că erau gîndurile „audibile" ale cuiva care nu se temea. Şi într-o limbă pe care n-o recunoşteam.

Obrazul ei stîng zvîcnea din cauza tensiunii, dar nu de frică. Femeia asta fusese împinsă într-o nişă întunecoasă cu o armă semiautomată îndreptată asupra ei, şi totuşi nu-i era frică.

Există diferite droguri pe care cei care se ocupă de activităţi strict secrete le administrează agenţilor pentru a le conserva calmul şi puterea de concentrare, o adevărată farmacie de anihilante beta, de anxiolitice şi altele de felul ăsta, care fuseseră descoperite de-a lungul anilor pentru a-i menţine pe agenţii de teren calmi, dar concentraţi. Poate că femeia asta era sub influenţa unei astfel de substanţe. Poate că, pe de altă parte, era neobişnuit de calmă, unul dintre acele specimene umane deosebite, sociopate sau cum s-or fi numind, care nu simt teama aşa cum o facem noi, ceilalţi, şi care de aceea sînt foarte

potrivite pentru activitatea aceasta ciudată. Nu capitulase în fața mea din teamă, ci dintr-un calcul foarte rațional. Pariez că plănuise să mă ia prin surprindere într-un moment cînd apărarea mea s-ar fi relaxat.

Dar nimeni nu poate spune că este complet lipsit de frică.

Fără frică, nu sîntem oameni. Toți simțim, într-o oarecare măsură, frica. Frica ne ține vii.

– Numele lui, am șoptit.

Mi-am apăsat foarte ușor degetul pe trăgaciul de metal albastru, vizibil, și mi-am spus că, dacă era nevoie, va trebui s-o ucid pe femeia asta.

Max.

Am auzit foarte distinct, cu acel timbru cristalin, o silabă clară. *Max*. Un nume, am presupus. Un nume care putea fi înțeles în orice limbă.

– Max, am spus cu voce tare. Max și mai cum?

Ochii ei s-au întîlnit cu ai mei, cu indiferență, nu cu frică sau cu surprindere.

– Mi-au spus că poți să faci asta, spuse ea, vorbind în sfîrșit.

Accentul ei era european. Nu francez, ci – scandinav'? Finlandez sau norvegian...'? Ridică din umeri.

– Știu foarte puțin. De aceea am fost angajată.

Acum îi recunoșteam accentul. Olandez sau, poate, flamand.

– Știi foarte puțin, am acceptat, dar nu se poate să nu știi *nimic*. Altfel n-ai putea să fii utilă. Ai primit instrucțiuni, nume de coduri și așa mai departe. Care este celălalt nume al lui Max'?

Am auzit din nou *Max*.

– Pune-mă la încercare, spuse ea cu o urmă de impertinență.

– Care este celălalt nume al lui?

Răspunse, strîngînd ușor din buze:

– Nu știu. Oricum, sînt sigură că Max nu e numele lui adevărat.

Am dat din cap.

– Sînt convins că ai dreptate. Dar cine este?

Dădu iar din umeri.

– Cine te-a angajat?

– Vrei să spui numele cărei companii este scris pe cecul cu care sînt plătită săptămînal? ripostă ea cu un surîs afectat.

M-am aplecat mai mult, pînă cînd am putut să-i simt fierbinţeala respiraţiei pe faţă, ţinînd încă Glock-ul îndreptat asupra ei, în timp ce mîna mea stîngă o ţintuia de zidul de cărămidă.

– Cum te cheamă? am întrebat. Presupun că asta ştii.

Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată.

Zanna Huygens, gîndi ea.

– De unde eşti, Zanna?

Las-o baltă, boule, am auzit. În engleză.

Las-o baltă.

Vorbea engleza, germana, flamanda. Era probabil unul dintre acei ucigaşi plătiţi de origine flamandă pe care agenţiile de spionaj din întreaga lume preferau să-i angajeze în chip de talente liber-profesioniste. CIA îi folosea pe olandezi şi pe flamanzi nu numai pentru că erau buni, dar şi pentru că aveau o uşurinţă naturală de-a vorbi mai multe limbi străine, ceea ce făcea să le fie uşor să se acomodeze oriunde în lume şi să-şi ascundă adevărata identitate.

Mai era ceva ce nu înţelegeam. O frază care persista, repetată de mai multe ori: *numele numele numele numele numele boule numele dă-mi numele.*

numele dă-mi numele.

– Nu ştiu *nimic,* scuipă ea spre mine, în timp ce picături fine de salivă mă izbeau în faţă.

– Ţi s-a spus să scoţi un nume de la mine, aşa este?

O zvîcnire a obrazului stîng; o fină contracţie a buzelor ei sîngerii, perfecte. Apoi, după ce se gîndi un moment, vorbi.

– Ştiu că eşti un fel de nebun, spuse ea.

Pe neaşteptate, cuvintele ei începură să curgă mai departe, cu un impecabil şi cîntat accent flamand.

– Ştiu că ai fost pregătit de CIA. Ştiu că, habar n-am cum, ai chestia asta ciudată prin care uneori poţi să auzi vocile celorlalţi, din minţile oamenilor care sînt speriaţi, nu ştiu exact cum, de ce, de unde vine chestia asta, sau dacă te-ai născut cu ea...

Se văicărea, trăncănea repede, aproape fără să gîndească şi deodată am înţeles ce făcea.

Vorbea non-stop, umplîndu-şi centrul vorbirii din creier cu alte şi alte cuvinte, lucru care probabil că fusese exersat pentru că, dacă vorbeşti încontinuu, mintea ta este prea ocupată să producă gîndurile care determină vorbirea reală, prea ocupată ca să mai poată fi pătrunsă sau citită.

–... sau de ce eşti aici, pălăvrăgea ea în continuare, dar ştiu că trebuie să fii brutal, crud şi ştiu că nu trebuie să te întorci în SUA viu, dar probabil că pot să te ajut cu ceva şi te rog, *te rog* nu mă omorî, *te rog nu mă omorî,* îmi făceam treaba şi n-am tras direct în tine, să observi, *te rog.*

Chiar se ruga? m-am întrebat pe moment. Era teamă ceea ce vedeam în ochii ei? Calmantul îşi pierduse efectul sau, în sfîrşit, tensiunea şi groaza o cuprinseseră şi, în timp ce trăgeam aer în piept, gîndindu-mă cum să reacţionez, şi-a înfipt brusc mîinile în faţa mea, mi-a căutat cu unghiile ascuţite orbitele ochilor, ţipînd ascuţit, asurzitor, şi m-a izbit cu genunchiul în vintre, toate astea întîmplîndu-se într-o singură secundă uluitoare, înspăimîntătoare. Am reacţionat puţin cam tîrziu, dar nu prea tîrziu, încercînd să fixez stîngaci pistolul, cu degetul meu bandajat, pe trăgaci, cînd presupusa asasină mi-a dat peste mînă, vrînd, desigur, să dea pistolul la o parte, dar n-a reuşit; în schimb, m-a determinat să mă retrag instinctiv, făcîndu-mă astfel să apăs foarte uşor pe trăgaci şi capul femeii explodă; cu un sunet fluid, aerul ieşi din plămînii ei, iar ea se prăbuşi la pămînt.

Calm, m-am lăsat în jos şi am percheziţionat-o, căutînd inutil vreun document, hîrtii sau un portivizit; am găsit doar un portofel mic, ce conţinea o sumă de bani elveţieni, probabil doar cît s-o ajute să-şi îndeplinească treaba din acea dimineaţă, iar apoi am fugit.

Timp de cîteva secunde agonizante, în care am căutat-o pe Molly la „Grătarul" din Bar-au-Lac, *ştiam* că o pătise. Ştiam că puseseră mîna pe ea. Aşa cum se mai întîmplase o dată, înainte, supravieţuisem măcelului organizat de ei, dar ceilalţi puseseră mîna pe soţia mea.

„Grătarul" este un loc select, confortabil, cu un bar în stil american, un şemineu mare de piatră şi cu oameni de afaceri care stau la mese, mîncîndu-şi prînzul format din *émincé de turbot.*[1] Hotărît lucru, nu era locul meu acolo, murdar de noroi şi de sînge cum eram, aşa că mi-am atras o serie de priviri ostile, dezaprobatoare.

Pe cînd mă întorceam ca să plec, o tînără într-o uniformă de chelneriţă s-a apropiat spre mine şi m-a întrebat:

– Sînteţi domnul Osborne?

Mi-a trebuit un moment ca să-mi aduc aminte că ăsta era numele de acoperire.

– De ce mă întrebi?

A dat din cap cu timiditate şi mi-a înmînat o hîrtie împăturită.

– De la doamna Osborne, domnule, spuse ea şi stătu acolo, aşteptînd, în timp ce eu desfăceam hîrtia.

I-am dat o bancnotă de zece franci şi a plecat grăbită.

„Fordul Granada albastru din faţă", stătea scris de mîna lui Molly.

[1] Filé de calcan (n. tr.).

49

Era întuneric la München cînd am ajuns; ne-a întîmpinat o seară senină şi rece, în care se vedeau sclipind luminile oraşului. Ne recuperaserăm bagajele de la biroul de bagaje pierdute din Hauptbahnhof Zürich, şi ne suiserăm în trenul de 15:39 care sosea la 20:09 în Hauptbahnhof München. Am trecut printr-o scurtă perioadă de teamă în tren, în timp ce străbăteam frontiera germană, şi mi-am adunat toate forţele pentru controlul paşapoartelor. Fusese timp suficient pentru ca paşapoartele noastre false să fie transmise prin fax către autorităţile germane, mai ales dacă CIA o considera o prioritate, şi pun pariu că aşa era.

Dar vremurile se schimbaseră. Vremurile trecute, cînd erai trezit brusc din somn în mijlocul nopţii, cînd uşa de la compartimentul tău era deschisă cu violenţă şi o voce lătra în limba germană: *Deutsche Passkontrolle!* – vremurile acelea erau de-acum pierdute în istorie. Europa se unifica. Controalele paşapoartelor se făceau doar rareori.

Obosit, dar încordat, neliniştit şi tensionat, încercasem să dorm în tren, dar nu fusesem în stare.

Am schimbat nişte bani la un ghişeu al băncii Deutsche Verkehrs din gară şi apoi am rezervat locuri la hotel, pentru noapte. Metropol, al cărui singur avantaj era aşezarea în faţa gării, avea toate camerele ocupate. Dar am reuşit să găsesc o cameră la Bayerischer Hof und Palais Montgelas, pe Promenadeplatz, în centrul oraşului – excesiv de scump, dar bun, ca orice port pe timp de furtună.

De la un telefon public i-am telefonat lui Kent Atkins, adjunct al şefului secţiei CIA din München. Atkins, un vechi

tovarăş de băutură de-al meu de pe vremea cînd eram la Paris, era, după cum am mai spus, un prieten de-al lui Edmond Moore – şi, ceea ce este mai important, era cel care-i dăduse lui Ed documentele prin care îl avertiza că era ceva putred în toată chestia asta.

Era în jur de nouă şi jumătate cînd l-am sunat pe Atkins acasă. A răspuns după primul apel.

– Da?

– Kent?

– Da?

Vocea lui deveni ascuţită, atentă, dar suna de parcă fusese trezit din somn. Una dintre calităţile vitale pe care le căpătai în munca asta era capacitatea de a te trezi brusc şi de a deveni perfect atent într-o fracţiune de secundă.

– Doamne, dar devreme te mai culci. Nici n-a trecut bine de nouă seara.

– Cine este?

– Părintele John.

– Cine?

– *Père* Jean.

Era o glumă veche, ştiută doar de noi; o referinţă de care speam să-şi aducă aminte.

Urmă o tăcere lungă.

– Cine-i – o, Doamne. Unde eşti?

– Putem să ne vedem la un pahar sau ceva de felul ăsta?

– Nu mai suportă amînare?

– Nu. La Hofbraüihaus, peste o jumătate de oră?

Atkins a răspuns repede şi sarcastic:

– Ce-ar fi să ne întîlnim în holul Ambasadei Americane?

M-am prins şi am zîmbit. Molly mă privea cu îngrijorare; am dat din cap ca s-o liniştesc.

– Ne vedem la Leopold, spuse el şi închise.

Părea tulburat.

Ştiam – iar el ştia că ştiam – că Leopold însemna Leopoldstrasse, din Schwabing, partea de nord a oraşului. Asta însemna Grădina Englezească, un loc firesc de întîlnire, şi mai precis, Monopteros, templul clasic construit la începutul secolului al nouăsprezecelea, pe o faleză din parc. Un loc bun pentru o întîlnire cu un necunoscut, cum îi spuneam noi, spionii.

În loc să iau metroul direct din gară, ceea ce ar fi comportat anumite riscuri, am ieşit din gară şi m-am plimbat puţin spre Marienplatz, piaţa centrală a oraşului, veşnic aglomerată, dominată de monstrul gotic care se numea Primăria Nouă, cu faţada ei cenuşie, de prost gust, iluminată înspăimîntător de puternic în timpul nopţii, şi apoi spre colţul dinspre sud-est, unde se afla clădirea unui magazin universal revoltător de modern, care compromitea complet dominaţia kitsch-ului gotic ce stăpînea piaţa.

În unele privinţe, Germania nu se schimbase deloc de cînd o văzusem ultima oară. Eram mulţumit să remarc o mulţime aşteptînd ca o turmă de bovine lîngă lumina roşie a stopului de pe Maxburgstrasse, deşi nu se zărea nici urmă de maşină şi toată adunătura aia ar fi putut să traverseze liniştit, fără ca cineva să bage de seamă, dar legea era lege. Un tînăr ţopăia de pe un picior pe altul, disperat şi nerăbdător, ca un cal care îşi muşcă zăbala, dar nici măcar el nu putea încălca eticheta socială.

Totuşi, Germania se schimbase hotărîtor în domeniile importante. Mulţimile din Marienplatz erau mai zgomotoase şi mai ameninţătoare decît grupurile politicoase care puteau fi de obicei întîlnite acolo. Capetele rase ale neonaziştilor se adunau în mici bande pline de ură, care aruncau epitete rasiale spre trecători. Inscripţiile scrise cu cărbune acopereau cîteva dintre clădirile gotice altminteri curate. *Ausländer raus!* şi *Kanacken raus!* – „Afară cu străinii", sub diferite moduri de exprimare. *Tod allen Juden und dem Ausländerpack* – „Moarte evreilor şi hoardelor străine".

Deutschland ist stärker ohne Europa – „Germania este mai puternică fără Europa". Erau atacuri la adresa foştilor est-germani: *Ossis-Parasiten!* Scrisă cu vopsea fosforescentă roz pe faţada unui restaurant altfel elegant, era o evocare a timpurilor mai vechi: *Deutschland für Deutsche*, „Germania pentru germani". Şi un singur strigăt de jale: *Für mehr Menschlichkeit, gegen Gewalt!,* care însemna „Pentru mai multă omenie, împotriva violenţei".

Zeci de oameni fără locuinţe dormeau pe cartoane puse deasupra grătarelor. Multe magazine aveau vitrinele acoperite cu placaj, căci geamurile fuseseră sparte fără a fi puse altele în loc şi multe afaceri păreau să moară. *Wegen Geschäftsaufgabe alle Waren 30% billiger!* spunea un anunţ: „Lichidarea afacerii, toate mărfurile la preţ redus cu 30%".

Münchenul părea un oraş scăpat de sub control. Mă întrebam dacă toată ţara, care se afla în cea mai mare criză economică de la perioada de dinaintea venirii lui Hitler la putere pînă acum, arăta la fel.

Molly şi cu mine am luat metroul din Marienplatz spre München Freiheit şi ne-am îndreptat spre aleile asfaltate ale Grădinii Englezeşti, trecînd pe lîngă lacul artificial şi pe lîngă Turnul Chinezesc. Am găsit repede Monopteros, care îmi amintise întotdeauna de un Monument al lui Jefferson mai masculin, plin de coloane stîngace şi de capiteluri ornamentale. Ne-am învîrtit în linişte. În anii '60, Monopteros fusese un loc de întîlnire al oamenilor de rînd, al protestatarilor şi al altora de felul ăsta. Acum părea să fie punctul de întîlnire al adolescenţilor şi adolescentelor îmbrăcaţi în tricouri ale colegiilor americane şi în jachete de piele neagră.

– De ce crezi că banii au fost trimişi telegrafic în München? întrebă Molly. Nu este Frankfurtul capitala finanţelor germane?

– Da. Dar Müchenul este centrul industrial. Capitala industrială şi, în egală măsură, capitala Bavariei. Adevăratul oraş al

banilor. Uneori Münchenul se mai numeşte şi capitala secretă a Germaniei.

Ajunseserăm devreme sau, mai bine spus, Atkins sosise cu întîrziere, în vechiul său Ford Fiesta, care era ceva mai mult decît o grămadă de table ruginite unite la un loc printr-o bandă flexibilă. Dăduse radioul tare sau poate că era o casetă: Donna Summer cîntînd un şlagăr clasic al perioadei postdisco, *She Works Hard for the Money*. Mi-am amintit că în Paris avusese o supărătoare pasiune pentru discoteci. Muzica încetă doar atunci cînd Atkins opri motorul şi maşina rămase la o distanţă de cincisprezece metri de locul unde ne aflam.

– Frumoasă maşină! am strigat în timp ce se apropia. Foarte *gemütlich*.

– Foarte rablagită, replică el fără să zîmbească.

Pe faţa lui se citea o mare încordare, aceeaşi nelinişte pe care i-o simţisem în voce. Atkins avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era sprinten, cu o coamă de păr albit prematur, care contrasta cu sprîncenele stufoase şi negre. Avea o faţă lungă, îngustă, şi practic nu avea buze, dar era atrăgător. Mai era şi homosexual, ceea ce, pentru mult timp, îl împiedicase să avanseze în carieră (eşaloanele superioare de la Langley se emancipaseră doar de puţină vreme).

Atkins îmbătrînise destul de mult de cînd îl văzusem ultima oară la Paris. Avea cearcăne adînci sub ochi, care vorbeau despre nopţi întregi de insomnie. Nu fusese genul de om care îşi făcea griji atunci cînd l-am cunoscut la Paris, dar ceva îl obseda acum şi ştiam despre ce era vorba.

Am dat să i-l prezint lui Molly, dar nu avea chef de glume de societate. Întinse o mînă şi îmi strînse umărul:

– Ben, spuse el, cu o privire alarmată. Pleacă dracului de-aici. Pleacă dracului din Germania. Nu-mi permit să fiu văzut cu tine. Unde stai? întrebă el.

– Vier Jahreszeiten, am minţit.

– Prea public, prea vulnerabil. În locul tău, nici n-aş sta în oraş.

– De ce?

– Eşti PNG. *Persona non grata.*

– Aici?

– Peste tot.

– Şi ce dacă?

– Eşti pe lista celor urmăriţi.

– Ce înseamnă asta?

Atkins ezită, se uită la Molly şi apoi la mine de parcă ar fi cerut permisiunea să continue. Am dat din cap.

– Cauterizare.

– *Ce?*

În limbajul Agenţiei, un agent compromis sau descoperit era „cauterizat" pentru protecţia lui, fiind iute scos dintr-o situaţie neplăcută şi dus într-un loc sigur. Dar, din ce în ce mai des, termenul era folosit ironic – cu sensul de prindere a unui agent de către cei care l-au angajat, atunci cînd este considerat periculos pentru organizaţie.

Atkins îmi spunea că fuseseră împrăştiate ordine în toată lumea că trebuia să fiu prins de orice angajat al Agenţiei care se întîmpla să mă întîlnească.

– Decizia şefului. DDACI.

DDACI era orice directivă a directorului Agenţiei Centrale de Informaţii.

– Nişte ordine date de un rahat cu ochi de la Agenţie, pe nume Rossi. Ce faci aici?

Atkins se mişca repede acum, probabil datorită unui reflex subconştient al fricii. Ţineam pasul cu el; Molly fu forţată să intre într-un ritm pe jumătate mers, pe jumătate sprint. Se mulţumea să asculte, lăsîndu-mă să port toată conversaţia.

– Am nevoie de ajutorul tău, Kent.

– Am întrebat ce *faci* aici? Ţi-ai pierdut minţile?

– Cît ştii?

– M-au avertizat că poţi să apari. Te-ai retras sau ce-ai făcut?

– M-am retras cînd am plecat de la Agenţie şi am urmat Facultatea de Drept.

– Dar te-ai întors, mă repezi el. De ce?

– Am fost obligat.

– Aşa spun toţi. Nu poţi pleca niciodată.

– Rahat. Pentru un timp, am reuşit.

– Se spune că ai fost supus la un fel de program experimental ultrasecret. Un fel de program de cercetare menit să-ţi sporească gradul de utilitate. Nu ştiu ce înseamnă asta. Zvonurile sînt vagi.

– Zvonurile sînt bariu, am spus.

Înţelegea ce voiam să spun: „bariu" era un termen inspirat de KGB, denumind informaţiile false care li se dădeau celor suspectaţi de scurgeri, pentru a-i descoperi, la fel cum se folosea bariul în gastroenterologie.

– Poate, spuse el. Dar trebuie să intri în pămînt, Ben. Amîndoi. Să dispăreţi. Vieţile voastre sînt în pericol.

Cînd am ajuns într-un loc părăsit, un pîlc de copaci lîngă o potecă de pămînt, m-am oprit.

– Ştii că Ed Moore a murit.

Clipi des de cîteva ori.

– Ştiu. Am vorbit cu el cu o seară înainte de-a fi ucis.

– Mi-a spus că eşti mort de frică.

– A exagerat.

– Dar te temi, Kent. Trebuie să-mi spui ce ştii. I-ai dat lui Moore nişte documente...

– Ce tot îndrugi?

Simţindu-i reţinerea, Molly ne anunţă:

– Mă duc să mă plimb. Am mare nevoie de aer curat.

Mîna ei îmi mîngîie ceafa în timp ce se îndepărta.

– El mi-a spus, Kent, am continuat. N-o să răsufle nimic de la mine, promit. N-avem timp pentru asta. Ce ştii?

Îşi muşcă buza subţire de jos şi se încruntă. Gura lui era aproape o linie dreaptă, un arc cu colţurile uşor îndreptate în jos. Se uită la ceas, un Rolex contrafăcut.

– Documentele pe care i le-am dat lui Ed erau departe de-a fi concludente.

– Dar acum ştii mai mult, nu-i aşa?

– Nu am nimic scris. Nici un document. Tot ce am aflat este din auzite.

– Adeseori astea sînt informaţiile cele mai valoroase. Kent, Ed Moore a fost ucis din cauza asta. Am cîteva informaţii care ar putea fi utile...

– Nu *vreau* afurisitele tale de informaţii!

– *Ascultă-mă!*

– Nu, spuse el. Ascultă-mă tu pe mine. Am stat de vorbă cu Ed cu cîteva ore înainte ca nenorociţii să-l facă să se sinucidă. M-a avertizat în legătură cu un complot de asasinat.

– Da, am spus şi stomacul mi s-a încordat din cauza tensiunii. Împotriva cui?

– Ed avea doar frînturi şi fragmente. Speculaţii.

– Cine?

– Împotriva singurului tip care ar putea face curăţenie în Agenţie.

– Alex Truslow.

– Ai priceput.

– Lucrez pentru el.

– Mă bucur să aflu asta. De dragul lui şi de dragul Companiei.

– Mă simt măgulit. Ei bine, am nevoie de nişte informaţii. De curînd, o sumă mare de bani a fost trimisă prin telex în contul unei corporaţii din München. La Commerzbank.

– Al cui cont?

Puteam să am încredere în el sau nu? Trebuia să mă bazez pe judecata lui Ed Moore. M-am aruncat cu capul înainte.

– Eşti de partea mea sau nu?

Atkins trase adînc aer în piept.

– Sînt cu tine, Ben.

– Numele primitorului era Gerhard Stoessel. Contul de corporaţie aparţine lui Krafft A. G. Spune-mi tot ce ştii.

Clătină din cap.

– Ai înţeles greşit. Doamne, ai înţeles totul pe dos.

– De ce?

– Tu ştii cine este Stoessel?

– Nu, am recunoscut.

– Hristoase! N-ai citit ziarele? Gerhard Stoessel este preşedintele lui Neue Welt, un concern-mamut care se ocupă de proprietăţile imobiliare. Se crede că deţine şi/sau controlează majoritatea proprietăţilor imobiliare comerciale din Germania unificată. Mai exact, Stoessel este consilierul pe problemele economice al lui Wilhelm Vogel, cancelarul ales. Vogel l-a numit deja ministru de finanţe. Vrea ca Stoessel să reconstruiască economia zdruncinată a Germaniei. Este cunoscut drept un fel de geniu financiar. Dar, aşa cum spuneam, ai înţeles totul pe dos.

– Cum?

– Compania de proprietăţi imobiliare a lui Vogel nu are nici un fel de legătură cu Krafft A. G. Ştii multe lucruri despre Krafft?

– Parţial, ăsta este motivul pentru care sînt aici, am spus. Ştiu că este o uriaşă întreprindere producătoare de armament.

– Cel mai mare producător de armament din Europa. Cu sediul la Stuttgart. Mult mai mare decît celelalte companii ale industriei de apărare germane – Krupp, Dornier, Krauss-Maffei, Messerschmitt-Bölkow-Blohm, Siemens şi să nu uităm de Bayerische Motorenwerke. Mai mare decît Ingenieurkontor Lübeck, constructorii de submarine; sau decît Maschinenfabrik Augsburg-Nürnberg, AEG, MTU, Messerschmitt, Daimler-Benz, Rheinmettal...

– De unde ştii că Stoessel nu are legături cu Krafft?

– Legea. A existat o ordonanţă dată în urmă cu cîţiva ani de Biroul Federal al Cartelurilor, cînd Neue Welt a încercat să cumpere Krafft. Biroul cartelurilor a hotărît că cele două companii nu au nimic în comun una cu alta şi că o fuziune ar crea un gigant ce nu putea fi controlat. Ştiai că însuşi cuvîntul cartel vine de la germanul *Kartell?* Este un concept german.

– Informaţia mea este corectă, am spus.

În tot acest timp mă încordasem în timp ce vorbeam şi ascultam, încercînd să prind ceva din gîndurile lui Kent. Din cînd în cînd se auzea ceva. De fiecare dată, acest ceva îmi confirma ceea ce ştiam deja, că îmi spunea adevărul, cel puţin aşa cum îl cunoştea.

– Dacă – *dacă* informaţia ta este corectă, şi n-o să te întreb de unde o ai, nu vreau să ştiu – asta este o dovadă al naibii de convingătoare că firma lui Stoessel a reuşit cumva, în secret, să cumpere Krafft.

M-am întors ca să mă asigur că Molly era în cîmpul meu vizual. Era; se plimba înainte şi înapoi.

Asta însemna, am gîndit, dar nu am spus cu voce tare, că Banca din Zürich vărsase miliarde de dolari către o corporaţie germană, cea mai mare firmă de proprietăţi imobiliare, combinată cu cel mai mare producător de muniţii... care se afla în spatele lui Wilhelm Vogel, viitorul cancelar al Germaniei... viitorul lider în exerciţiu al Europei.

M-am cutremurat, nevrînd să mă gîndesc la urmările acestui lucru, dar incapabil să mă opresc. Mi-am dat seama imediat; consecinţele erau mult mai rele decît mă aşteptasem.

50

– Se poate să fi fost vorba de o mită? am întrebat.

– Stoessel este cunoscut drept prototipul omului incoruptibil, răspunse Atkins.

– Ăştia sînt tipii care de cele mai multe ori primesc mită.

– Bine, nu spun că n-ar primi. Dar adevărul este că acum întreaga finanţare a companiilor este foarte îndeaproape urmărită în Germania. Asta pentru a-i împiedica pe aceşti giganţi industriali să controleze politica. Există un număr de mijloace de-a vărsa bani în secret, dar nici o corporaţie n-ar avea curajul s-o facă. Informaţiile germane sînt cu ochii în patru. Aşa că orice dovadă – *dovadă scrisă* – despre aşa ceva înseamnă pură dinamită politică.

Ce să mai spun? Nu aveam documente. Nu aveam decît gîndurile pe care le recepţionasem din capul lui Eisler. Dar spune-i asta lui Atkins!

– Cu atît mai mult, am spus, motivul pentru care miliarde întregi de dolari sau de mărci germane au intrat clandestin în ţară ar fi extraordinar de valoros pentru un candidat. Dar nu înţeleg. Credeam că Vogel este un moderat oarecum populist.

– Hai să ne plimbăm, spuse el.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Molly. Am început să mergem şi ea ne-a urmat, păstrînd distanţa.

– Bine, spuse Atkins, lăsîndu-şi capul în jos în timp ce mergea. Economia germană este la pămînt, cum n-a mai fost din anii '20, corect? Revolte la Hamburg, Frankfurt, Berlin, Bonn – în toate oraşele importante şi în multe dintre cele mai mici.

Neonaziştii sînt peste tot. Există un val de violenţă care bîntuie prin ţară. Mă urmăreşti?

– Continuă.

– Aşa că acum germanii au alegerea asta grozavă. Dar ce se întîmplă cu cîteva săptămîni înainte de ziua alegerii? O cădere puternică a bursei de valori? O catastrofă totală, absolută. Economia germană – vezi şi tu, ai auzit – este în ruină. O ţară pustiită. Se află într-o perioadă de depresiune care, în unele privinţe, este mai rea decît Marea Criză din Statele Unite, din anii '30. Aşa că germanii intră în panică. Cel compromis este, firește, înlăturat şi se alege o figură nouă. Un om al poporului. Un om de onoare – un fost profesor, bun familist – care va da o altă întorsătură lucrurilor. Va salva Germania. O va face din nou mare.

– Da, am spus. Aşa cum a venit Hitler la putere în 1933, în mijlocul dezastrului de la Weimar. Vrei să spui că Vogel este, în secret, nazist?

Pentru prima oară Kent rîse, dar îi ieşi mai degrabă un sforăit decît un rîset.

– Naziştii – sau, ca să fim mai exacţi, neonaziştii – sînt de repudiat. Sînt extremişti. Nu reprezintă nici pe departe o majoritate a electoratului german. Cred că germanii au primit multe acuzaţii pentru asta. Da, Hitler a existat. Dar asta s-a petrecut cu ani în urmă şi oamenii se mai schimbă. Germanii doresc să fie din nou mari. Vor să-şi revendice statutul de superputere a lumii.

– Şi Vogel?

– Vogel nu este ceea ce spune că este.

– Ce înseamnă asta?

– Asta încercam să aflu cînd i-am expediat documentele alea lui Ed Moore. Ştiam că este un om bun, cineva în care puteam să am încredere. Din afara Agenţiei. Afară de tot ce se petrecea. Şi în acelaşi timp un specialist în politica europeană.

– Ce-ai descoperit?

– Am fost transferat aici la cîteva luni după ce căzuse Zidul Berlinului. Eram însărcinat cu strîngerea de informaţii de la agenţii KGB, Stasi şi cei de teapa lor. Existau zvonuri – atenţie, doar zvonuri – că Vladimir Orlov scosese sume de bani din ţară. Majoritatea acestor tipi mărunţi nu ştiau nici ce îngroapă pisica. Dar, cînd am încercat să caut informaţii despre Orlov, am constatat că în toate băncile de date, în dreptul adresei lui era menţiunea „necunoscut".

– Locul unde se afla era protejat de CIA, am spus.

– Corect. Ciudat, dar e-n regulă. Se întîmplă. Dar apoi am jumulit un tip de la KGB, un ofiţer cu o poziţie destul de înaltă, din Primul Directorat Principal, care... cred că tipul avea mare nevoie de bani, ca să fiu cinstit. A început să ciripească despre un dosar pe care îl văzuse şi care se referea la corupţia din CIA. Bun, sigur. Este CIA coruptă? Se cacă papa în pădure? Un grup de persoane oficiale, am uitat numele. Nu este important. Dar ceva m-a pus pe gînduri: acest tip de la KGB mi-a povestit despre un plan *american* – un plan *CIA*, pretindea el – de manipulare a busei de valori germane.

Am aprobat din cap şi am simţit că inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

– În octombrie 1992, Bursa de Valori din Frankfurt a fost de acord să înfiinţeze o singură bursă de valori germană, centralizată, *Deutsche Börse*. Date fiind legăturile existente pe plan european, felul în care monedele europene erau corelate prin Sistemul Monetar European, un eşec la *Deutsche Börse* ar fi zguduit toată Europa, spune individul. Mai ales azi, cînd comerţul se face pe calculator şi hîrtiile de valoare sînt asigurate, comerţul computerizat a înnebunit complet. Nu exista nici un întrerupător de circuit pe piaţa germană. Computerele erau programate să vîndă automat, atrăgînd după sine lichidări masive. În plus, era un moment de mare instabilitate valutară de cînd Bundesbank, banca centrală a Germaniei, fusese silită să mărească rata dobînzilor. Aşa că restul Europei

nu avea de făcut decît să urmărească acest proces. Acest lucru a afectat evaluările de pe piaţa bursei de valori. Oricum, amănuntele nu sînt importante. Esenţialul este că acest tip de la KGB spune că există un plan care urmăreşte să submineze şi să distrugă economia europeană. Tipul era un specialist în finanţe, aşa că l-am ascultat. El spunea că toate pîrghiile erau deja la locul lor; tot ce mai trebuia era o infiltrare rapidă şi bruscă de capital.

– Unde este tipul ăsta, kaghebistul?

– Pojar.

Kent zîmbi cu tristeţe şi ridică din umeri. Asta însemna un asasinat care trebuia să arate ca o moarte provocată de cauze naturale.

– Presupun că unul dintre ai lui au făcut-o.

– Ai raportat chestia asta?

– Sigur că da. E munca mea, omule. Dar mi s-a spus s-o las baltă. Să renunţ la toate eforturile de a mai cerceta afacerea; cică e dăunătoare pentru relaţiile germano-americane. Să nu mai pierd timpul cu asta.

Brusc, am observat că stăteam în faţa Fordului Fiesta al lui Atkins, rabla aia ruginită. Făcuserăm un ocol mare, iar eu mă concentrasem atît de mult, încît nu observasem. Molly ni s-a alăturat.

– Aţi terminat, băieţi? spuse ea.

– Îhî, am spus. Deocamdată.

Lui Atkins i-am spus:

– Mulţumesc, amice.

– E-n regulă, spuse el, deschizînd portiera maşinii.

N-o încuiase; nimeni, oricît de sărac ar fi fost, nu s-ar fi deranjat să fure un astfel de vehicul.

– Dar acum ascultă-mi sfatul, Ben, te rog. Şi tu, Molly. Plecaţi dracului din ţară. În locul vostru, nu mi-aş petrece nici măcar noaptea aici.

I-am strîns mîna.

– Te-ar deranja dacă ne-ai duce pînă în centrul oraşului?

– Îmi pare rău, spuse el. Ultimul lucru de care am nevoie este să fiu văzut cu voi. Am fost de acord să mă întîlnesc cu tine pentru că am fost prieteni. M-ai ajutat să trec prin nişte momente grele. Îţi rămîn îndatorat. Dar luaţi metroul. Faceţi-mi favoarea asta.

Se sui la volan şi îşi puse centura de siguranţă.

– Succes, spus el.

Trînti uşa, lăsă geamul în jos şi adăugă:

– Şi plecaţi de aici.

– Putem să ne mai vedem? am întrebat.

– Nu.

– De ce nu?

– Nu te mai apropia de mine, Ben, căci altfel sînt un om mort.

Răsuci cheia de contact, zîmbi şi adăugă:

– Pojar.

Am luat-o de braţ pe Molly şi am pornit-o în jos pe alee, spre Tivolistrasse. Motorul lui Kent nu reuşi să pornească la primele două încercări, dar la a treia îşi dădu drumul şi maşina se puse în mişcare.

– Ben, a început Molly, dar ceva mă nedumerea şi m-am întors ca să mă uit la Kent, care îşi dădea maşina înapoi.

Muzica, mi-am amintit.

Oprise maşina în timp ce cînta muzica, melodia aceea a Donnei Summer. Radioul, spusese el. Dar acum radioul tăcea.

Nu el închisese radioul.

– Kent! am strigat, năpustindu-mă spre maşină. Sari!

Se uită înspre mine surprins, zîmbind nesigur, de parcă s-ar fi întrebat dacă încercasem să fac vreun soi de glumă.

Acea jumătate de zîmbet dispăru brusc într-o explozie de lumină albă, un pocnet înfundat, absurd ca spargerea unei oale de lut, dar erau geamurile Fordului Fiesta al lui Kent. Apoi am văzut o explozie cumplită, asurzitoare, ca un tunet, o văpaie

galbenă care deveni portocalie şi roşie ca sîngele şi care se întindea cu limbi de flăcări portocalii şi violete; pe urmă o coloană de fum cenuşiu formă nişte nori grei, care aruncau bucăţele din maşină sus în aer. Ceva m-a lovit în cap, pe la spate: cadranul imitaţiei lui de ceas Rolex.

Molly şi cu mine ne-am agăţat unul de altul, muţi de groază pentru o secundă, după care am fugit cît de repede am putut în întunericul Grădinii Englezeşti.

51

La cîteva minute după ora amiezii am ajuns la Baden-Baden, vechea şi celebra staţiune balneară cuibărită între pinii şi mestecenii Pădurii Negre din Germania. În Mercedesul nostru 500 SL gri-metalizat pe care-l închiriaserăm (cu tapiseria lui asortată, de piele vişinie, exact genul de maşină pe care ar conduce-o un tînăr şi ambiţios diplomat de la Ambasada Canadiană), scoseserăm un timp foarte bun. Ne luase mai puţin de patru ore de condus frenetic, dar atent, pe autostrada AB, la vest-nord-vest de München. Eram îmbrăcat într-un costum clasic, dar totodată modern, pe care îl luasem din rafturile magazinului Loden-Frey din Maffeistrasse, în drumul spre ieşirea din oraş.

Petrecuserăm o noapte chinuitoare de nesomn la hotelul nostru de pe Promenadeplatz. Explozia cumplită din Grădina Englezească, oribila moarte a prietenului meu, imaginile şi groaza se cuibăriseră în minţile noastre. Ne-am liniştit unul pe celălalt şi am vorbit ore în şir, încercînd să ne alungăm unul altuia frica şi să înţelegem ce se întîmplase.

Ştiam că acum era obligatoriu să-l găsim pe Gerhard Stoessel, industriaşul german şi baronul proprietăţilor imobiliare care primise transferul prin telex de la Zürich. El era în centrul conspiraţiei, eram sigur. Trebuia să fac în aşa fel încît să mă plasez în apropierea lui Stoessel ca să recepţionez gîndurile conspiratorului. Şi va trebui să ajung şi la Alex Truslow, la Bonn sau unde s-o fi aflînd, ca să-l avertizez. Sau nu pleca din ţară, sau trebuia să-şi ia măsuri de securitate adecvate.

Dimineaţa devreme, după ce am renunţat să mă mai străduiesc să prind cîteva ore de somn de care aveam atîta nevoie,

l-am sunat pe un reporter financiar de la *Der Spiegel*, pe care îl cunoscusem vag la Leipzig.

– Elizabeth, am spus, trebuie să dau de Gerhard Stoessel.

– Marele Gerhard Stoessel în persoană? Sînt sigură că e la München. Acolo se află cartierul general al lui Neue Welt.

Dar nu era la München, după cum descoperisem din cîteva telefoane preliminare.

– N-o fi la Bonn? am întrebat.

– Nu vreau să te întreb de ce vrei să-l găseşti pe Stoessel, spuse ea, simţindu-mi graba din voce. Dar trebuie să ştii că nu-i uşor să ajungi la el. Stai să dau nişte telefoane.

Mă sună din nou după douăzeci de minute.

– Este la Baden-Baden.

– Nu întreb ce sursă ai, dar presupun că este de încredere.

– Foarte de încredere.

Înainte să pot întreba ceva, ea adăugă:

– Şi stă întotdeauna la Brenner's Park Hotel and Spa.

În secolul al nouăsprezecelea Baden-Baden fusese năpădit de nobilimea europeană; acolo, după ce pierduse tot la cazinoul Spilbank, Dostoievski, în culmea disperării, scrisese *Jucătorul*. Acum germanii şi alţi europeni se duceau acolo să schieze, să joace golf sau tenis, să asiste la cursele de cai de la hipodromul Iffezheim şi să beneficieze de băile cu bogate ape minerale, alimentate de puţurile arteziene ce se aflau adînc sub muntele Florentiner.

Dimineaţa fusese înnorată şi foarte rece, iar la vremea cînd ne apropiam de Brenner's Park Hotel and Spa, înconjurat de un parc particular, în apropierea rîului Oosbach, începuse să cadă o burniţă rece. Baden-Baden părea un oraş obişnuit cu grandoarea; Lichtentaler Allee, mărginită de pomi, cu podoabele sale vii de rodondendroni, azalee şi trandafiri, era centrul atracţiei, celebrul loc de promenadă. Dar acum arăta uitat şi părăsit, duşmănos şi tainic.

Molly mă aştepta în Mercedes, în timp ce intram în holul spaţios şi liniştit al hotelului. Parcurseserăm distanţe aşa de mari în ultimele cîteva luni, am cugetat. Atîtea lucruri ni se întîmplaseră din acea zi de martie, spălată de ploaie, din nordul statului New York, cînd aşezaserăm sicriul lui Harrison Sinclair în pămînt şi iată-ne acum aici, într-o staţiune nemţească părăsită din Pădurea Neagră, unde ploua din nou.

Funcţionarul în uniformă de la recepţie care părea să se ocupe de înregistrări era un tînăr înalt, de vreo douăzeci şi cinci de ani, încrezut şi oficial.

– Pot să vă ajut, domnule?

– *Ich habe eine dringende Nachricht für Herrn Stoessel,* am spus, dîndu-mi cît mai multă importanţă puteam şi ţinînd într-o mînă un plic mare. Am un mesaj urgent pentru domnul Stoessel.

M-am prezentat sub numele de Christian Bartlett, ataşat-adjunct la Consulatul Canadian de pe Tal Strasse din München.

– Vreţi să-i daţi această scrisoare? am spus în germana mea marcată de un accent puternic, dar folositoare.

– Da, sigur că da, domnule, spuse funcţionarul, întinzînd mîna după plic. Dar domnul Stoessel nu este aici. A plecat chiar în după-amiaza aceasta.

– Unde e? am spus şi mi-am strecurat plicul în buzunarul de la piept.

– La băi, cred.

– La care?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu, îmi pare rău.

În realitate, sînt doar două băi principale în Baden-Baden, amîndouă aşezate în Romerplatz: Băile Vechi, numite şi Friedrichsbad, şi Termele lui Caracalla. La prima unde am ajuns, Termele lui Caracalla, am adoptat procedeul obişnuit şi am fost întîmpinat cu priviri bovine. Nu era nici un Herr Stoessel acolo,

mi s-a spus. Totuşi, unul dintre îngrijitorii mai vechi trase cu urechea la conversaţie şi spuse:

– Domnul Stoessel nu vine aici. Încercaţi la Friedrichsbad.

La Friedrichsbad, îngrijitorul – un tip de vîrstă mijlocie, solid şi cu faţa măslinie – dădu din cap. Da, spuse el. Domnul Stoessel era acolo.

– *Ich bin Christian Bartlett,* i-am spus, *von der Kanadischen Botschaft. Es ist äusserst wichtig und dringend dass ich Herrn Stoessel erreiche.* Trebuie să ajung urgent la Stoessel.

Îngrijitorul clătină încet din cap, cu o încăpăţînare de catîr.

– *Er nimmt gerade ein Dampfbad.* Este la baia de aburi. *Man darf ihn auf gar keinen Fall stören.* Ne-a instruit să nu-l deranjăm.

Cu toate astea, îngrijitorul era speriat şi impresionat de autoritatea mea, poate şi de faptul că eram străin, şi a fost de acord să mă conducă în baia de aburi particulară, unde se afla marele Herr Stoessel. Dacă era într-adevăr o chestiune urgentă, va vedea ce putea să facă. Am trecut pe lîngă ospătarii în uniforme albe care duceau tăvi de argint cu apă minerală şi alte băuturi răcoritoare, şi pe lîngă alţii care cărau grămezi de prosoape albe, groase, de bumbac; în cele din urmă am ajuns pe un coridor la care ceilalţi angajaţi păreau să nu aibă acces.

Lîngă intrarea în saună stătea un bărbat mare, cu faţa ca un cartof, îmbrăcat în uniforma gri a ofiţerilor de la securitate, asudînd abundent şi simţindu-se vizibil prost. Era clar că era o gardă de corp.

Îşi ridică privirea în timp ce ne apropiam şi strigă:

– *Sie dürfen nicht dort hineingehen!* Nu aveţi voie să intraţi acolo!

M-am uitat la el surprins şi am zîmbit. Cu o mişcare iute ca fulgerul, mi-am scos pistolul din buzunarul hainei şi l-am lovit cu tocul într-o parte a capului. Răsucind repede pistolul înapoi, în cealaltă direcţie, l-am izbit pe îngrijitor în cap, cu acelaşi rezultat.

Mişcîndu-mă repede, am tîrît ambele corpuri într-o cameră de serviciu din apropiere, ascunzîndu-le, şi apoi am închis uşile ca să împiedic accesul în zonă. Uniforma albă a îngrijitorului a fost uşor de îmbrăcat. Atîrna pe mine, dar n-aveam de ales.

Am înşfăcat o tavă de pe tejgheaua goală de inox şi mai multe sticle de apă minerală dintr-un frigider mic, după care m-am îndreptat indiferent spre uşa de la camera băii de aburi. Am smucit-o cu putere şi ea s-a deschis cu un şuierat sonor.

Aburul năvălea în jurul meu, gros şi opac ca vata, o pînză groasă, vălurită. În cameră era insuportabil de cald, înăbuşitor, iar aburul era sulfuros şi înţepător. Puteam să-i simt gustul. Pereţii boltiţi erau acoperiţi cu ceramică albă.

– *Wer ist da? Was ist los?* Cine este acolo? Ce se întîmplă?

Prin ceaţa compactă puteam să zăresc doar două trupuri goale, masive, roşii. Se odihneau pe o bancă lungă de piatră, pe prosoape albe, ca nişte carcase într-un abator.

Vocea venea de la trupul care era mai aproape de mine, cu un piept păros şi rotofei. În timp ce înaintam prin norii groşi, ţinînd tava în sus, puteam să-i disting urechile mari, creştetul chel şi nasul mare. Gerhard Stoessel. Îi studiasem fotografia din *Der Spiegel* în dimineaţa aceea; nu încăpea îndoială, el era. Nu vedeam prea bine cine era tovarăşul său, doar că era un alt bărbat de vîrstă mijlocie, fără păr, cu picioare scurte.

– *Erfrischungen?* lătră Stoessel. Răcoritoare? *Nein!*

Fără să spun un cuvînt, am ieşit din cameră, închizînd uşa în spatele meu.

Paznicul şi îngrijitorul erau încă inconştienţi. Repede şi cu hotărîre, am păşit pe coridoarele din apropierea băii de aburi, pînă cînd am găsit ce doream: o uşă fără geam, amplasată în ceea ce ar fi trebuit să fie spatele camerei. Era spaţiul de întreţinere a bazinului, despre care ştiam că trebuia să fie acolo, în care muncitorii băii puteau să facă reparaţiile la ţevile de emitere a aburului. Nu era închis; nici nu avea de ce să fie. L-am deschis şi m-am vîrît repede în spaţiul acela cu tavan jos.

Era întuneric beznă. Pereţii erau cleioşi din cauza umezelii şi a depunerilor de minerale. Pierzîndu-mi o clipă echilibrul, am întins mîinile ca să mă ţin şi, din greşeală, am apucat o ţeavă fierbinte. Cu un mare efort am reuşit să-mi reţin un urlet de durere.

În timp ce mă tîram în genunchi, am descoperit o rază de lumină şi m-am îndreptat spre ea. Garnitura din jurul ieşirii abuzului, pe acolo pe unde intra în zona băii, se desprinsese într-o parte, lăsînd să pătrundă un firicel de lumină – şi un sunet înăbuşit.

După aproximativ un minut, urechile mele au devenit suficient de obişnuite cu calitatea slabă a sunetului şi am reuşit să înţeleg expresii, iar apoi fraze întregi. Conversaţia dintre cei doi bărbaţi se purta, bineînţeles, în germană, dar puteam să înţeleg destul de mult din ceea ce auzeam. Ghemuit în întuneric, cu mîinile proptite de betonul pereţilor cleioşi, ascultam cu o fascinaţie îngrozită, dominată de teamă.

52

La început erau doar fragmente izolate: *Bundesnachrichtendienst*, Serviciul Federal German de Informaţii. Serviciul Elveţian de Informaţii. *Direction de la Surveillance du Teritoire*, organizaţia de contraspionaj franceză, DST. S-a mai spus ceva despre Stuttgart şi despre un aeroport.

Apoi conversaţia a devenit mai fluentă, mai expansivă. O voce dispreţuitoare – a lui Stoessel sau a celuilalt bărbat? – a rostit:

– Şi în ciuda tuturor oamenilor, a spuselor, a bazelor de date, n-au nici cea mai mică idee cine este acest martor secret?

N-am putut auzi răspunsul.

Doar un fragment care s-a pierdut:

– Ca să asigurăm succesul...

Apoi:

– Confederaţia.

Şi:

– Dacă este s-avem o Europă unită, să fie a noastră. O astfel de ocazie nu se iveşte decît o dată sau de două ori într-un secol.

– Coordonare perfectă cu „Înţelepţii"...

Celălalt bărbat, despre care hotărîsem acum că era Stoessel, rosti:

– ... în istorie. Sînt şaizeci şi unu de ani de cînd Adolf Hitler a devenit cancelar şi Republica de la Weimar a căzut. Să nu uităm că la început nimeni nu credea că va rezista pînă la sfîrşitul anului!

Celălalt răspunse furios:

– Hitler era un nebun! Noi sîntem întregi la minte.

– Noi nu sîntem îndopaţi cu ideologie, se auzi vocea lui Stoessel, ceea ce înseamnă întotdeauna căderea...

A urmat ceva ce n-am putut auzi, după care Stoessel a replicat:

– Aşa că trebuie să avem răbdare, Wilhelm. În cîteva săptămîni vei fi liderul Germaniei şi atunci vom conduce noi. Dar e nevoie de timp ca să ne consolidăm puterea. Partenerii noştri americani ne asigură că nu se vor băga.

Vei fi liderul Germaniei... Celălalt bărbat era, trebuia să fie, Wilhelm Vogel, cancelarul desemnat.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Vogel, eram sigur că era Wilhelm Vogel, scoase un zgomot, un fel de împotrivire înăbuşită, la care Stoessel răspunse tare şi foarte clar:

– ... că vor privi şi nu vor mişca un deget. De la Maastricht încoace, cucerirea Europei este infinit mai uşoară. Guvernele vor cădea unul cîte unul. Oricum, politicienii nu sînt buni conducători. Se bizuie pe liderii de corporaţii pentru că industria şi comerţul sînt singurele forţe capabile să guverneze o Europă unită. Nu au intuiţie. Pe cînd noi sîntem vizionari. Putem vedea mult mai departe, dincolo de ziua de mîine şi de poimîine. Dincolo de grijile imediate ale zilei de azi.

Un alt semn de neîncredere din partea cancelarului ales. Stoessel spuse:

– O cucerire globală este foarte simplă, pentru că se bazează pe ideea profitului pur şi simplu.

– Ministerul Apărării, spuse Vogel.

– Se va rezolva uşor, răspunse Stoessel. Vrea acelaşi lucru. De îndată ce armata germană îşi va recăpăta vechea glorie...

O altă remarcă înăbuşită, după care Stoessel continuă:

– Uşor! Uşor! Rusia nu mai este o ameninţare! Rusia este un nimic. Franţa... eşti destul de bătrîn ca să-ţi aminteşti de al doilea război mondial, Willi. Francezii vor înjura şi se vor plînge, se vor mai împăuna cu o linie Maginot, dar vor capitula fără nici o împotrivire.

Vogel păru să obiecteze din nou, căci Stoessel răspunse nervos:

– Pentru că vine în ajutorul celor mai bune interese economice pe care le au, de-aia! Restul Europei se va rostogoli, iar Rusia nu va avea de ales decît să se rostogolească şi ea.

Vogel spuse ceva despre Washington şi despre un „martor secret".

– Va fi găsit, spuse Stoessel. Scurgerea va fi descoperită şi astupată. Ne asigură că vor avea grijă.

Vogel spuse ceva despre „înainte de asta" şi Stoessel răspunse:

– Da, exact. Se va întîmpla peste trei zile... Da. Nu, omul va fi asasinat. Nu va fi un eşec. Totul este pus la punct. Va muri. Nici o grijă.

Se auzi un zgomot, o lovitură puternică, şi mi-am dat seama că era uşa de la camera băii de aburi, care fusese deschisă.

Apoi, foarte clar, Stoessel spuse:

– Aha, ai apărut.

– Bine-ai venit, zise Vogel. Îmi place să cred că zborul la Stuttgart a fost lipsit de neplăceri.

O altă lovitură puternică; uşa era închisă.

– ... voiam să-ţi spun, se auzi din nou vocea lui Stoessel, cît de recunoscători sîntem. Cu toţii.

– Mulţumesc, spuse Vogel.

– Te felicităm din toată inima, adăugă Stoessel.

Nou-venitul le vorbea într-o germană fluentă, dar cu un accent străin, probabil american. Vocea era baritonală, sonoră şi oarecum familiară. Vocea cuiva pe care îl auzisem la televizor? La radio?

– Martorul trebui să apară înaintea Comisiei Senatoriale pentru Informaţii, spuse nou-venitul.

– Cine este? întrebă Stoessel.

– Încă nu avem un nume. Ai răbdare. Am căpătat acces la băncile de date din computerul comisiei. Aşa am aflat cu

certitudine că acest martor secret va depune mărturie în cazul „Înţelepţilor".

– Şi al nostru? spuse Vogel. Ştie despre Germania?

– Nu pot spune asta, spuse americanul. Dacă el – sau ea – ştie, este simplu să facă legătura între noi şi voi.

– Atunci trebuie eliminat, spuse Stoessel.

– Dar fără să cunoaştem identitatea martorului, spuse americanul, este imposibil să ştii pe cine să elimini. Numai cînd o să apară individul...

– Abia atunci? îl întrerupse Vogel.

– În acel moment facem treaba, spuse americanul. De asta pot să vă asigur.

– Dar vor lua măsuri de protecţie a martorului, spuse Stoessel.

– Nu există măsuri de protecţie perfecte, continuă americanul. Nu vă faceţi griji. Eu, unul, nu-mi fac. Problema presantă acum este cea de coordonare. Dacă emisferele sînt împărţite – dacă noi avem Americile şi voi aveţi Europa...

– Da, îl întrerupse Stoessel cu nerăbdare, vorbeşti despre coordonarea dintre cele două centre de guvernare a lumii, dar asta este uşor de realizat.

Era vremea să mă mişc.

Cît de uşor am putut, m-am întors cu stîngăcie în acel loc strîmt şi m-am tîrît înapoi spre uşă. Am stat să văd dacă se auzeau zgomote de paşi şi, după ce m-am asigurat că nu trecea nimeni prin apropiere, am deschis-o repede şi m-am întors în holul care acum mi se părea grotesc de luminat. Pe genunchii pantalonilor mei albi, de bumbac, erau pete negre de noroi.

Am alergat spre intrarea de la camera de aburi, am găsit tava cu sticle cu apă şi am tras de uşă. Un val uriaş de abur opac a năvălit spre mine în timp ce păşeam în cameră. Stoessel părea să-şi fi schimbat puţin poziţia; se dăduse mai spre dreapta. Bărbatul despre care acum ştiam că era Vogel nu se clintise din locul unde stătuse mai înainte pe bancă. Ultimul sosit stătea tot

pe bancă, mai departe de Vogel, în dreapta cancelarului ales, afară din raza mea vizuală.

– Hei, spuse americanul, tot în germană. Nu intră nimeni aici, m-ai înţeles?

Vocea era din ce în ce mai înnebunitor de familiară.

Stoessel m-a repezit în germană:

– Ajunge cu răcoritoarele alea! Lasă-ne în pace! Am dat instrucţiuni să fim lăsaţi în pace!

Stăteam acolo, fără să mă mişc, lăsîndu-mi ochii să se acomodeze cu aburul dens. Americanul părea să fie de vîrstă mijlocie. Nu puteam fi sigur, dar avea o condiţie fizică mai bună decît a celor doi nemţi. Rafala de aer care venea de undeva din apropiere a pus în mişcare norii sulfuroşi, formînd un vîrtej care a despărţit puţin valurile de abur. Brusc, faţa americanului a apărut în faţa mea, uşor de recunoscut, şi preţ de o clipă nu m-am putut mişca.

Nou director al CIA. Prietenul meu, Alex Truslow.

Partea a şasea

LACUL TREMBLANT

LOS ANGELES TIMES

GERMANIA SE ÎNARMEAZĂ CUMPĂRÎND ARME NUCLEARE. ACȚIUNEA ESTE SPRIJINITĂ DE WASHINGTON ȘI DE LIDERII DIN OCCIDENT.

De CAROLYN HOWE

Reporter la *Times*

Ușurate de faptul că Germania a întors cu hotărîre spatele neonazismului, Statele Unite și majoritatea guvernelor din lumea întreagă au acordat sprijinul lor noului Cancelar al Germaniei Wilhelm Vogel și promisiunii sale de a „restaura mîndria națională a Germaniei"...

53

– *Wer ist denn das?* strigă Vogel. Cine este ăsta? *Wo ist der Leibwächter?* Unde este garda de corp?

Acum vedeam că părul argintiu al lui Truslow era pieptănat cu grijă; faţa lui era roşie din cuza căldurii înăbuşitoare, de mînie sau probabil că de amîndouă.

M-am apropiat de el.

Cu o voce moale, grijulie şi blîndă, mi-a spus:

– Te rog, Ben, opreşte-te acolo. Pentru binele tău. Nu-ţi face griji. Tocmai le-am spus că eşti prieten, că nu trebuie să ţi se facă nici un rău. N-o să ţi se facă nimic. N-o să fii rănit.

Trebuie să fie omorît, am auzit. *Trebuie să fie omorît imediat.*

– Te-am căutat peste tot, continuă Truslow cu o voce mieroasă.

Ellison trebuie să fie eliminat, gîndea el.

– Trebuie să mărturisesc, continuă el liniştitor, că ăsta este ultimul loc din lume unde mă aşteptam să te întîlnesc. Dar acum eşti în siguranţă şi...

Am azvîrlit tava spre Truslow, împrăştiind sticlele de apă minerală peste tot. Una l-a lovit pe Vogel în stomac; celelalte au zăngănit cu zgomot pe podeaua de ceramică.

Truslow ordonă în limba germană:

– *Halten Sie diesen Mann auf. Er darf hier nicht lebend herauskommen!*

„Opriţi-l pe omul ăsta!" strigase el. „Nu trebuie să iasă viu de-aici!"

Am năvălit spre uşă şi am alergat cu toată puterea şi cu toată viteza de care eram în stare spre cea mai apropiată ieşire şi apoi în Romerplatz, în vreme ce cuvintele lui Truslow îmi răsunau în

minte. Atunci am ştiut că Alexander Truslow mă minţise pentru ultima oară.

Molly ţinuse Mercedesul la ralanti, la intrarea laterală de la Friedrichsbad. Puse maşina în mişcare, merse cu viteză spre periferia oraşului şi găsi autostrada AB. Aeroportul internaţional Echterdingen era la numai o sută de kilometri est şi la cîţiva kilometri sud de Stuttgart.

Mult timp, n-am scos o vorbă.

În cele din urmă i-am povestit ce văzusem. A reacţionat la fel ca mine, intrînd într-o stare de şoc, groază şi apoi furie absolută.

Amîndoi ştiam acum de ce mă recrutase Truslow, de ce mă păcălise Rossi şi mă supusese Proiectului Oracol, de ce fuseseră atît de entuziasmaţi cînd descoperiseră că experimentul dăduse rezultate la mine.

Foarte multe lucruri se explicau.

În timp ce, graţie priceperii lui Molly, ne îndreptam glonţ spre autostradă, puneam totul cap la cap cu voce tare.

– Tatăl tău n-a comis nici o infracţiune, i-am spus. Dorea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să salveze Rusia. Aşa că a fost de acord să-l ajute pe Vladimir Orlov să golească trezoreria sovietică de rezervele de aur, să le scoată în străinătate şi să le ascundă. Le-a mutat la Zürich, unde o parte din aur a fost pus la păstrare într-un subsol, iar o alta a fost convertită în bani lichizi.

– Dar unde au dispărut de acolo?

– Au căzut în mîinile „Înţelepţilor".

– Ale lui Alex Truslow, vrei să spui.

– Corect. Rugîndu-mă să-l ajut să dau de urma acestei averi dispărute – despre care îmi spusese că a fost delapidată de tatăl tău – mă folosea de fapt, pe mine şi talentul meu, ca să găsească jumătatea de aur la care *nu putea avea acces.* Pentru că tatăl tău îl blocase departe, la Banca din Zürich.

– Dar cine este coproprietarul contului?

– Nu ştiu, am recunoscut. Truslow trebuie să fi bănuit că Orlov furase aurul. De aceea m-a angajat să-l găsesc pe Orlov, lucru pe care CIA nu fusese în stare să-l facă.

– Şi de îndată ce-l găseai?

– De îndată ce-l găseam, puteam, probabil, să-i citesc gîndurile. Şi aflam unde pusese aurul.

– Dar tata era coproprietar al contului. Aşa că oricum Truslow ar fi avut nevoie de semnătura mea.

– Din nu ştiu ce motiv, Truslow a vrut să ajungem la Zürich. Ce-a spus bancherul? Dacă deschideai accesul la cont statutul său se modifica de la pasiv la activ.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ştiu.

Molly ezită şi lăsă un camion să ne depăşească.

– Şi dacă Proiectul Oracol n-ar fi avut nici un efect asupra ta?

– Atunci probabil că n-ar fi găsit aurul. Sau poate că l-ar fi găsit, dar oricum i-ar fi luat mult mai mult timp.

– Aşadar, spui că Truslow a folosit cele cinci miliarde la care a avut acces ca pe un mijloc de-a provoca prăbuşirea bursei germane de valori?

– Se potriveşte, Molly. Nu pot fi sigur, dar se potriveşte. Dacă informaţia lui Orlov este corectă şi „Înţelepţii" – include-i aici pe Truslow, probabil pe Toby şi pe alţii...

– Care conduc acum CIA...

– Da. Dacă „Înţelepţii" au folosit într-adevăr posibilităţile Agenţiei ca să adune informaţii despre pieţele străine şi au fost în stare să regizeze criza bursei de valori din SUA, în 1987, trebuie să fi fost aceiaşi oameni care au dus-o de rîpă pe cea germană, care era şi mai mare.

– Dar *cum?*

– Trimiţi cîteva amărîte de miliarde de dolari – sau mărci germane – în secret şi pe neaşteptate la bursa de valori germană. Folosite repede şi brusc de către experţi care au acces la conturile comerciale computerizate, ele pot ajuta la strîngerea unor sume

enorme de bani pe credit pentru a destabiliza o piață deja slabă. Pentru a obține controlul unor valori mult mai mari. Pentru a cumpăra și vinde la limită, tranzacționezi folosind comerțul programat pe computer, cu o viteză posibilă doar în această epocă a computerelor.

– Dar de ce?

– De ce? am repetat ca un ecou. Uită-te ce se întîmplă. Vogel și Stoessel sînt pe punctul de-a conduce Germania. Truslow și „Înțelepții" controlează acum CIA...

– Și?

– Și – nu știu.

– Dar cine va fi asasinat?

Nu aveam chiar un răspuns la asta, dar știam că exista o scurgere – cineva care știa despre această conspirație dintre oamenii lui Truslow și cei ai lui Stoessel, dintre Germania și America. Iar această persoană, oricine ar fi fost, era pe punctul de a depune mărturie în fața Subcomisiei Superioare a Senatului care se ocupa de audieri în cazul corupției din CIA. Corupția cauționată, altfel spus, de noul director al Agenției Centrale de Informații, Alexander Truslow.

Un martor secret era gata să arunce totul în aer peste două zile. Dacă nu era ucis înainte.

La Aeroportul Echterdingen am găsit o linie particulară și un pilot care se pregătea să plece acasă chiar în seara aceea. I-am oferit un preț dublu față de cît primea în mod normal pentru un zbor la Paris și atunci s-a întors, și-a pus vesta de zbor și ne-a condus către micul său avion. A cerut dinainte prin radio permisiunea de aterizare, a primit-o și apoi am decolat.

La puțină vreme după ora două noaptea am ajuns pe aeroportul Charles de Gaulle, am trecut prin cele mai scurte formalități vamale și am luat un taxi spre Paris. Am coborît pe Rue Saint-Simon, în Arondismentul șapte, am trezit-o pe funcționara

de noapte care moţăia la recepţie şi am reuşit să obţin o cameră liberă. Nu se prea bucura că fusese deranjată. Cu jumătate de gură, Molly a insistat să mă însoţească în misiunea mea nocturnă, dar îi era greaţă din cauza sarcinii şi a fost uşor de convins să renunţe.

Pentru mine, Parisul nu era doar unul dintre marile oraşe ale lumii; era, sau cel puţin devenise, un decor pentru repetatele mele coşmaruri. Paris nu era Île, malul stîng şi Rue Royale. Era Rue Jacob, strada întunecoasă, îngustă, cu ecou, unde Laura şi viitorul meu copil fuseseră ucişi, iar James Tobias Thompson al treilea paralizase pe viaţă, într-o succesiune care se tot repeta, devenind din ce în ce mai mult un ritual grotesc şi artificial. Parisul ajunsese un sinonim al tragediei.

Cu toate acestea, nu aveam altă soluţie decît să mă întorc. Acum mă aflam într-un studio fotografic, dintr-o casă tristă cu două etaje, fără lift, de pe o porţiune murdară din Rue de Sčze. Dedesubt erau mici faţade respingătoare, vopsite în negru, cu indicatoare pe care puteai citi SEX SHOP, VIDEO, SEXODROM şi LINGÉRIE LATEX CUIR, precum crucile şi verzi, luminoase, de la Grand Pharmacie de la Place.

Ceea ce părea să fi fost cîndva un micuţ apartament cu un dormitor fusese transformat, întîmplător, în decursul anilor, într-o combinaţie jalnică de studio porno şi loc de închiriat videocasete porno. M-am aşezat pe un scaun murdar, turnat din plastic, aşteptînd ca Jean să-şi termine treaba. Jean – nu-i ştiusem niciodată celălalt nume şi nici nu-mi dădusem osteneala să-l aflu – îşi dezvoltase o sănătoasă afacere colaterală, producînd excelente documente false, paşapoarte şi permise, mai ales pentru agenţii care lucrau pe cont propriu şi pentru escrocii mărunţi. Mai avusesem ocazia să fac afaceri cu el de cîteva ori înainte, în timpul numirii mele la Paris, şi îl consideram o persoană de încredere şi un meseriaş priceput.

Puteam să am încredere în el? Ei bine, nimic nu este sigur în viaţă, presupun. Dar Jean avea toate motivele din lume să fie

demn de încredere. Existența lui depindea de faima pe care o avea pentru discreție și care ar fi fost pătată pentru totdeauna dacă ar fi divulgat un singur secret.

Petrecusem patruzeci și cinci de minute uitîndu-mă printr-o revistă plicticoasă și jerpelită despre cinema, după ce mă săturasem inspectînd cutiile goale de la casetele video înșirate pe tejgheaua lui. Erau acolo mai multe fetișuri și variante ale afacerii pornografice decît mi-aș fi putut imagina vreodată (*La iuțeală, Țăria, Sex în trei* și altele de care nu auzisem niciodată) și toate puteau fi văzute acum pe video.

Trecuse de miezul nopții. Fotograful încuiase ușa din față și trăsese transperantul ca să se ferească de slaba circulație de la ora aceea din noapte. Din camera interioară auzeam bîzîitul unui uscător de fotografii cu aer cald.

În sfîrșit, Jean apăru din camera obscură. Era un om scund, uscat, de vîrstă mijlocie, chel, cu o figură îngrijorată și cu ochelari mici, cu rame rotunde de sîrmă. Mirosea puternic a soluție de permanganat de potasiu, pe care o folosise pentru a-și uza artificial documentele.

– *Voilà*, spuse el, punînd hîrtiile pe tejghea cu un gest ostentativ.

Zîmbea cu o oarecare mîndrie. Treaba nu fusese foarte grea: putuse să lucreze cu întregul set de documente pregătite de CIA pe care i-l dăduserăm Molly și cu mine ca să-l recicleze, folosind fotografiile noastre și modificînd cifrele acolo unde era nevoie. Ne furnizase un set de pașapoarte canadiene și două de pașapoarte americane. Molly și cu mine aveam acum documente complete, figurînd fie ca cetățeni americani, fie ca cetățeni canadieni.

Am verificat cu grijă toate cele patru seturi. Făcuse o treabă meticuloasă. Prețul era revoltător de ridicat. Dar nu-mi permiteam să negociez.

Am aprobat din cap, i-am plătit recompensa și am ieșit în stradă. Se auzea zgomotul motocicletelor și puteai simți mirosul înțepător al motorinei. Chiar și la această oră din noapte, oamenii

hoinăreau pe străzile din Place Pigalle, căutînd satisfacţii rapide. Pe lîngă mine trecu un grup de tineri costelivi, care păreau să fie elevi de liceu; erau îmbrăcaţi în hainele anilor '60, care păreau să fie ultimul strigăt la francezi – jachete de piele negre sau maro, sau jachete de tip american, cu numele universităţilor pe ele (efectul era stricat de inscripţii ciudate, de genul *American Football*, care le făceau să pară mai mult nişte imitaţii); păr lung, jeanşi cu manşeta îndoită şi botine cu talpă ortopedică, la fel ca aceia purtaţi de surorile medicale. Cineva trecu valvîrtej pe o motocicletă enormă, o Honda Africa Twin 750.

În minutele următoare am dat cîteva telefoane vechilor mele relaţii din perioada cînd lucram la CIA. Nici una dintre ele nu era legată oficial de serviciile de informaţii ale guvernului; fiecare lucra în condiţii ilegale (o deosebire greu de făcut cînd era vorba de spionaj): de la proprietarul unui restaurant suvlaki, care spăla bani pentru alţii (în schimbul unei taxe, bineînţeles), la proprietarul unui atelier de armament care modifica la comandă armele pentru asasini şi atacatori. Am reuşit să-l trezesc pe fiecare, cu excepţia unei singure păsări de noapte care se părea că ieşise la un club, cu o pipiţă şi un telefon celular. În sfîrşit, cu ajutorul unui prieten vechi, care cu ani în urmă fusese util ca mesager, mi-am găsit ceea ce prietenii mei, agenţii francezi, numeau uneori un *ingénieur*, un „inginer" sau un tip priceput la şmecherii deştepte făcute la sistemele telefonice internaţionale. Într-o oră mă aflam în Arondismentul douăzeci, în apartamentul *ingénieur*-ului, într-un bloc dărăpănat, construit prin anii '60 pe Avenue de la République. Se uită la mine prin vizor cîteva secunde şi apoi deschise uşa. Apartamentul lui mobilat sărăcăcios, cu lucruri ieftine, mirosea a bere stătută şi a transpiraţie. Era scund şi îndesat, purta o pereche de jeanşi murdari, împroşcaţi cu vopsea, şi un tricou alb, pătat, pe care scria Hard Rock Café şi de sub care ieşea o burtă enormă. Evident, dormea, ca majoritatea

locuitorilor Parisului; părul îi era în dezordine şi ochii pe jumătate închişi. Fără nici cea mai mică urmă de politeţe, şi-a îndreptat degetul spre un telefon alb, jegos, de pe o măsuţă de cafea acoperită cu un plastic termorezistent care imita lemnul granulat, ciobit pe margini. Lîngă măsuţa de cafea era o oribilă canapea galben-muştar, a cărei umplutură ieşea prin mai multe locuri. Telefonul stătea într-un echilibru precar deasupra unui teanc de cărţi de telefon ale Parisului.

Ingénieur-ul nu-mi ştia numele şi, normal, nici n-a întrebat. I se spusese doar că eram un *homme d'affaires*, dar la urma urmei toţi clienţii lui erau *hommes d'affaires*.

Cîştigă repede cinci sute de franci pentru că mă lăsa să folosesc un telefon ce nu putea fi detectat.

De fapt, convorbirea pe care urma s-o fac era detectabilă, dar urma ducea la o moară de undeva din Amsterdam. Totuşi, de acolo legătura era dirijată, printr-o serie de contacte, spre Paris, dar nici un echipament de detectare inventat pînă acum n-o putea urmări atît de departe.

Ingénieur-ul îmi luă banii, grohăi ca un porc şi se năpusti în altă cameră. Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi preferat un aranjament mult mai sigur decît acesta, dar trebuia să mă mulţumesc cu atît.

Am observat cu scîrbă că receptorul era murdar de urme soioase de degete şi mirosea a tutun de pipă. Am format numărul şi a urmat o succesiune de tonuri ciudate. Probabil că semnalul trecea ţopăind pe undeva prin Europa, pe sub Oceanul Atlantic şi poate chiar înapoi în Europa, înainte de a-şi croi, deja stabilit, drumul spre Washington, D.C., unde sistemul de telecomunicaţii cu fibre optice al Agenţiei urma să amplifice semnalul şi să-l introducă în propria frecvenţă electronică.

Am ascultat pocnetele şi bîzîiturile cunoscute şi am aşteptat al treilea apel.

La al treilea apel, vocea de femeie anunţă:

– Trei mii două sute.

Cum putea să răspundă la telefon mereu aceeaşi femeie, indiferent că era noapte sau zi? Poate că nici nu era o voce omenească, ci una sintetizată, de calitate superioară. Am răspuns:

– Interior nouă optzeci şi şapte, vă rog.

Alt pocnet, după care am auzit vocea lui Toby.

– Ben? Slavă Domnului. Am aflat de Zürich. Eşti...

– Ştiu, Toby.

– Ştii...

– Despre Truslow şi despre „Înţelepţi". Şi despre nemţi, Vogel şi Stoessel. Şi despre martorul-surpriză.

– Iisuse Hristoase, Ben, despre ce dracu' vorbeşti? Unde eşti?

– Las-o baltă, Toby, am izbucnit. Oricum, totul este pe cale să iasă la iveală. Am pus destule lucruri cap la cap. Truslow a încercat să mă omoare, ceea ce a fost o mare greşeală.

În fundal, se auzea slab un bîzîit static constant.

– Ben, spuse el într-un sfîrşit. Greşeşti.

M-am uitat la ceas şi am văzut că legătura era făcută de zece secunde deja, destul de lungă pentru a stabili că telefonul venea din... Amsterdam. Îmi vor calcula poziţia la Amsterdam. Şi asta ar fi o greşeală utilă.

– Normal, am răspuns sarcastic.

– Nu, te rog, Ben. Se petrec lucruri care nu pot fi înţelese... fără a avea o perspectivă completă. Sînt vremuri periculoase. Avem nevoie de ajutorul oamenilor ca tine şi acum, cu talentul tău, e cu atît mai...

Am pus încet receptorul în furcă.

Da. Toby era amestecat.

M-am întors la hotelul nostru şi m-am vîrît fără zgomot în pat, lîngă Molly, care dormea dusă.

Frămîntat şi chinuit de insomnie, m-am dat jos din pat, am adus exemplarul memoriilor lui Allen Dulles pe care mi-l lăsase tatăl lui Molly şi am început să-l răsfoiesc la întîmplare. Nici măcar

nu era o carte prea grozavă, dar era singura pe care o aveam în camera de hotel şi simţeam nevoia să-mi plimb privirea peste ceva, aveam nevoie să mă detaşez de gîndurile mele ameţitoare. Am parcurs superficial un pasaj despre locuitorii oraşului Jedburgh, care fuseseră paraşutaţi în Franţa, şi despre Sir Francis Walsingham, spionul reginei Elisabeta, în secolul al şaisprezecelea.

M-am uitat din nou peste codurile pe care mi le lăsase Hal Sinclair şi m-am gîndit la biletul neînţeles din subsolul din Zürich, care vorbea despre o casetă de depozitare sigură, dintr-o bancă de pe Boulevard Raspail.

Şi m-am gîndit, pentru a nu ştiu cîta oară, la tatăl lui Molly şi la secretele pe care ni le lăsase moştenire, secrete peste secrete. Mă întrebam...

Era mai mult o presupunere, sigur, nimic întemeiat, dar m-a făcut să mă dau jos din pat a doua oară şi să scot o lamă de ras din trusa mea de bărbierit.

Editorii din America aveau obiceiul să publice cărţi de o calitate mai bună în trecut, iar prin „trecut" vreau să spun doar anul 1963. Sub supracoperta de hîrtie gri, roşu şi galben a cărţii *Arta informaţiilor,* scoarţa grea de carton era acoperită cu o pînză ţesută fin şi pe ea era imprimată, în relief, emblema editorului. Legătura era cusută, nu lipită, cu pînză albă cu negru. Am examinat cartea căreia îi scosesem supracoperta de hîrtie, sucind-o şi răsucind-o de pe o parte pe alta şi examinînd-o din toate unghiurile.

Era posibil? Cît de deştept fusese oare bătrînul spion?

Cu grijă, am tăiat legătura cu lama. Am dat la o parte pînza neagră de la cotor, am curăţat căptuşeala de hîrtia maro şi iată, strălucind în faţa mea ca un far, un semn trimis de Harrison Sinclair de dincolo de mormînt.

Era o cheie mică, de damă, cu o formă ciudată, pe care era imprimat numărul 322: cheia la ceea ce presupuneam că era explicaţia, răspunsul la misterul ascuns undeva, într-un seif de pe Boulevard Raspail din Paris.

54

În dimineața următoare mergeam cu pași apăsați, repezi, pe Rue de Grenelle, spre Boulevard Raspail, la Banque de Raspail.

– Urmează să aibă loc un asasinat peste *două zile*, Ben, spuse Molly. Două zile! Nu știm cine va fi victima; singurul lucru pe care-l știm este că, dacă martorul-surpriză nu depune mărturie, ne putem considera cu toții morți.

Două zile. Știam; mă gîndeam la ceasul care ticăia efectiv tot timpul. Dar nu am răspuns.

Un bărbat mai în vîrstă, îmbrăcat îngrijit cu un pardesiu albastru, venea spre noi; părul lui scurt și alb era pieptănat spre spate și avea ochi căprui, migdalați, în spatele ochelarilor cu ramă dreptunghiulară. A zîmbit politicos. Am aruncat o privire în vitrina unui magazin unde stătea scris IMPRIMERIE și care etala *cartes de visite* prinse pe o suprafață de plută, ca mostre ale activității dinăuntru. În geam am surprins reflecția unei femei, i-am admirat silueta și pe urmă mi-am dat seama că era Molly, după care am văzut imaginea unui Austin Mini Cooper mic, roșu cu alb, care se deplasa încet, în urma noastră.

Am înghețat.

Văzusem aceeași mașină de la fereastra hotelului, noaptea trecută. Cîte mașini mici, roșii, marca Austin, aveau capota albă?

– Drace! am exclamat, lovindu-mi fruntea cu palma, cu o mișcare amplă, teatrală.

– Ce?

– Am uitat ceva.

Am arătat cu degetul în spatele meu, fără să mă întorc.

– Trebuie să ne întoarcem la hotel. Te superi?

– Ce-ai uitat?

Am luat-o de braţ.

– Hai.

Clătinînd din cap, am întors-o înapoi şi am mers iar pe strada care ducea la hotel. Austinul, am văzut acum, aruncînd pe furiş o privire rapidă, era condus de un tînăr cu ochelari, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. A accelerat şi a dispărut în josul străzii.

– Ai uitat documentele sau ce? întrebă Molly, în timp ce răsuceam cheia în uşa camerei.

Am dus un deget la buze.

Mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Am închis şi am încuiat uşa, aruncîndu-mi imediat mapa de piele pe pat. Am golit-o de seturile de documente, apoi am ţinut-o în lumină, trăgînd fermoarul fiecărui compartiment, pipăind cu degetele fiecare îndoitură, utiîndu-mă la ea cu atenţie.

Molly mimă cu buzele un cuvînt: Ce?

Am spus cu voce tare:

– Sîntem urmăriţi.

Se uită la mine întrebător.

– E în regulă, Molly. Poţi vorbi acum.

– Sigur că sîntem urmăriţi, spuse ea exasperată. Am fost urmăriţi de cînd...

– De cînd?

Se opri şi îşi încreţi fruntea.

– Nu ştiu.

– Gîndeşte-te. De cînd?

– Iisuse, Ben, *tu* eşti...

– Expertul. Ştiu. Bine. Cineva mă aştepta cînd am sosit la Roma. Am fost urmărit constant în Roma. Cred că i-am pierdut în Toscana.

– La Zürich...

– Da. Am fost urmăriţi şi în Zürich, în drum spre bancă şi după aceea. Poate că şi la München, deşi este greu de spus. Dar sînt al naibii de sigur că nu am fost urmărit noaptea trecută.

– De unde ştii?

– Ei bine, adevărul este că nu pot să fiu absolut sigur. Dar am fost atent şi m-am plimbat de colo-colo după ce m-am întîlnit cu tipul cu documentele şi, dacă a existat vreun indiciu, să fiu al naibii dacă l-am găsit. Sînt pregătit să mă uit după lucrurile de genul ăsta. Reflexul nu dispare, indiferent cît de mult te-ai ocupa de legislaţia proprietăţii intelectuale.

– Ce vrei să spui?

– Că *tu* ai fost urmărită.

– Şi înseamnă că este vina mea? Am plecat de la aeroport împreună, ai făcut în aşa fel încît taxiul să efectueze un adevărat tur al oraşului – spuneai că nu erai sigur că nu eram urmăriţi. Şi n-am părăsit hotelul.

– Să-ţi văd geanta.

Mi-a înmînat-o şi am vărsat conţinutul pe pat. Mă privea cu groază. Am cercetat totul cu grijă, apoi i-am verificat geanta şi căptuşeala. Am cercetat şi tocurile de la pantofii noştri; cu toate că era puţin probabil să descopăr ceva acolo, din moment ce fuseseră tot timpul sub ochii noştri. Nu. Nimic.

– Bănuiesc că acum eu sînt oaia neagră, spuse ea.

– Mai degrabă talanga de la gîtul oii, am spus cu mintea aiurea. Aha.

– Ce?

Am întins mîna. Şi, cu grijă, i-am ridicat medalionul şi lanţul de la gît, l-am tras în sus şi i l-am scos peste cap. Am deschis capacul de aur şi înăuntru am văzut doar cameea de fildeş.

– Pentru Dumnezeu, Ben, ce cauți? Un microfon sau ce?

– Mă gîndeam că merită să arunc o privire, nu?

I l-am dat înapoi, dar apoi mi-a venit o idee și l-am luat din nou.

Am desfăcut iar medalionul, după care m-am uitat cu foarte mare atenție în interiorul capacului.

– Ce scrie înăuntru?

Închise ochii, încercînd să-și amintească.

– Nimic. Inscripția este pe spate.

– Așa-i, am spus. Și atunci este foarte simplu.

– Simplu pentru cine?

Aveam o mică sculă de bijutier prinsă de lanțul de la chei, care era pe pat; am înșfăcat-o și am introdus șurubelnița mică, teșită, în capac. Un disc de aur, cu diametrul de cinci milimetri și gros de trei milimetri, sări afară. Lipită de el era o micuță bobină de sîrmă subțire, ca un fir de păr.

– Nu e un microfon, am spus. E un transmițător. Un radiocompas automat în miniatură, cu o rază de acțiune de maximum opt sau zece kilometri. Emite un semnal în radiofrecvență.

Molly se uită la mine cu gura căscată.

– Cînd oamenii lui Truslow te-au luat prizonieră în Boston, purtai asta, nu-i așa?

Îi trebui mult timp pînă să răspundă.

– Da...

– Și apoi, cînd te-au trimis în Italia, ți-au dat asta înapoi, împreună cu restul lucrurilor.

– Da...

– Ei, asta era. Sigur că voiau să stai cu mine. În ciuda tuturor măsurilor noastre de precauție, știau unde ne aflam în orice moment. Cel puțin, în orice moment cînd aveai medalionul cu tine.

– Chiar și acum?

Am răspuns încet, nedorind s-o alarmez mai mult decît era nevoie.

– Da, am spus. Aş spune că nu e prea greu de ghicit că ştiu şi unde sîntem în momentul ăsta.

55

Mică şi elegantă ca o bijuterie, Banque de Raspail din Boulevard Raspail numărul 128, Arondismentul şapte al Parisului, era o bancă comercială mică, particulară, care părea să deţină o clientelă formată exclusiv din parizieni bogaţi, discreţi, ce doreau servicii personale excelente şi care nu puteau fi obţinute la băncile la care aveau acces toţi nespălaţii.

Interiorul său era reprezentativ pentru caracterul ei exclusiv: nu se vedea nici urmă de client. Şi de fapt, nici nu prea semăna cu o bancă. Covoare Aubusson în culori palide acopereau podeaua, ici şi colo; de-a lungul pereţilor erau grupate scaune Biedermeier, tapiţate cu mătase de Scalamandre, fragile busturi italiene şi lămpi în formă de urne, aşezate pe măsuţe Biedermeier. Gravuri arhitecturale încadrate de rame împodobite erau agăţate în anumite spaţii pe pereţi, completînd astfel efectul de eleganţă sobră şi de mare trăinicie. Sigur că nu mi-aş fi plasat banii într-o bancă ce cheltuia atît de mult pentru întreţinere, dar, ce-i drept, nu sînt francez.

Şi Molly, şi eu ştiam că acţionam sub presiunea lipsei de timp. Mai rămîneau două zile pînă la asasinat şi încă nu ştiam cine era ţinta.

Iar acum, ei – adică agenţii lui Truslow, probabil în colaborare cu agenţii care lucrau pentru Vogel şi pentru consorţiul german care stătea în spatele lui – descoperiseră unde ne aflam. Ştiau că eram în Paris. Poate că nu ştiau *de ce;* poate că nu ştiau de bileţelul cifrat al lui Sinclair, care se referea la Banque de Raspail, dar ştiau că aveam un motiv să fim aici.

Şi, cu toate că nu-mi permisesem să vorbesc cu Molly despre asta, ştiam că exista o mare probabilitate să fim ucişi.

Este adevărat, valoram foarte mult pentru informaţiile americane, din cauza capacităţii mele psihice, dar acum reprezentam în primul rînd o ameninţare. Ştiam ce făceau oamenii lui Truslow în Germania, sau cel puţin ştiam ceva. Nu aveam nici o dovadă scrisă, nici o probă, nimic concret; aşa că, şi dacă aş face declaraţii publice – dacă aş telefona, să spunem, la *The New York Times* – pur şi simplu nu m-ar crede nimeni. Aş fi considerat nebun de legat. Molly şi cu mine trebuia să fim lichidaţi. Aceasta era singura cale logică pentru oamenii lui Truslow.

Dacă am reuşi să mergem înainte şi să descoperim cine urma să fie asasinat peste două zile la Washington, să împiedicăm asasinarea, s-o dăm în vileag şi să facem lumină, atunci am fi în siguranţă. Sau cel puţin aşa credeam.

Ceasul ticăia.

Dar cine putea să fie? Cine putea fi martorul-surpriză? Putea să fie un asistent de-al lui Orlov, un rus, cineva căruia îi încredinţase adevărul? Sau poate că era un prieten de-al lui Hal Sinclair, cineva în care avusese încredere.

Pentru scurt timp am luat în considerare chiar şi cea mai puţin plauzibilă posibilitate dintre toate. Toby? La urma urmei, cine altcineva ştia atît de multe? Toby era cel care urma să compară dintr-o dată în faţa Senatului, peste două zile, ca să depună mărturie împotriva lui Truslow, dînd în vileag toată conspiraţia?

Era ridicol. Din ce motiv?

Înspăimîntaţi, încordaţi şi la capătul puterilor, Molly şi cu mine ne certaserăm la Duc de Saint-Simon pînă cînd puseserăm la punct un plan plauzibil. Trebuia să părăsim hotelul cît de curînd posibil, în cîteva minute. Totuşi, trebuia să mergem pe Boulevard Raspail şi să vedem ce lăsase tatăl lui Molly în urma lui. Nu puteam risca să trecem cu vederea vreo

piesă a jocului. Poate că nu descoperearn nimic; poate caseta va fi goală; poate că la bancă nici nu mai exista o casetă de depuneri sigură pe numele lui. Dar trebuia să aflăm. *Mergi pe urma aurului*, mă îndemnase Orlov. Aşa am făcut. Iar urma aurului ducea inexorabil la această mică bancă din Paris.

Aşa că, dîndu-ne seama că ne rămăseseră puţine mijloace de acţiune, am făcut repede bagajele şi l-am rugat pe băiatul de serviciu să le trimită la Crillon, dîndu-i un bacşiş generos pentru discreţie. Molly îi explică faptul că făceam o muncă prealabilă pentru un proeminent om de stat străin, că era extrem de important ca mişcările noastre să fie secrete, că nu trebuia să spună nimănui unde ne trimisese bagajele.

Oricum, medalionul cu camee era o altă poveste. Nu mă îndoiam cîtuşi de puţin că transmiţătorul de radiofrecvenţă din medalion i-ar fi atras în cîteva minute pe următori în Saint-Simon. O soluţie ar fi fost să-l distrug, dar nu era cea mai bună. Am luat medalionul cu mine şi am hoinărit fără ţintă în afara hotelului, spre Boulevard Saint-Germain. Vizavi de staţia de metrou din Rue du Bac este o cafenea mai tot timpul aglomerată. Am intrat, m-am îndreptat spre bar şi am comandat o *demitasse*. Înghesuită lîngă mine stătea o femeie între două vîrste, foarte *soignée*, cu părul vopsit şi strîns într-un coc, ţinînd în mînă o poşetă enormă, încăpătoare, din piele verde şi citind un exemplar nou-nouţ din *Vogue*. Foarte indiferent, am strecurat medalionul în geanta femeii, mi-am terminat cafeaua, am lăsat cîţiva franci şi m-am întors la hotel. Deoarece aceste transmiţătoare trimit semnale de radiofrecvenţă în linie dreaptă, urmăritorii noştri vor fi cu ochii-n ceaţă cel puţin pentru un timp: atîta timp cît prietena mea, cititoarea revistei *Vogue*, continua să circule prin mulţime, n-or să fie niciodată în stare să localizeze semnalul, nu vor putea niciodată să descopere de unde venea.

Am părăsit hotelul separat şi cu diferite mijloace de transport – o să vă scutesc de amănunte, dar ajunge să vă spun că era

puţin probabil să fim urmăriţi – şi de la punctul de întîlnire, de lîngă Obeliscul din Place de la Concorde, am făcut drumul înapoi într-un taxi, peste Sena, pe Pont de la Concorde, în jos pe Boulevard Saint-Germain, pînă cînd am cotit pe Boulevard Raspail.

Cîteva tinere atrăgătoare, impecabil îmbrăcate, lucrau cu sîrg la nişte mese de mahon, la o distanţă bună de uşile de sticlă şi lemn pe care am intrat Molly şi cu mine; două dintre ele îşi ridicară privirea cu ciudă, supărate de această întrerupere. Emanau afectare, dar cu un anumit aer specific franţuzesc. Apoi un tînăr se ridică de la una dintre mese şi se grăbi îngrijorat spre noi, de parcă ne aflam acolo ca să jefuim banca şi să-i luăm pe toţi ostatici.

– *Oui?*

Stătea în faţa noastră, blocîndu-ne calea printr-o poziţie incomodă. Tînărul bancher purta un costum de serj bleumarin, la două rînduri, cu o croială îndrăzneaţă şi ochelari cu rame negre, perfect rotunde, în genul celor purtate de obicei de arhitectul Le Corbusier (şi după el, de generaţii întregi de arhitecţi americani fandosiţi).

Am lăsat totul în seama lui Molly, care juca rolul femeii cu treburi oficiale. Purta una dintre ţinutele ei ciudate, dar şic, un fel de cămaşă de in negru, care s-ar potrivi la fel de bine şi pe o plajă, şi la un dineu dat la Casa Albă. Ca de obicei, nimeni nu era în stare să-şi poarte excentricitatea aşa cum o făcea ea. Începu să explice, în franceza ei foarte bună, situaţia în care se afla: că era urmaşa legală a averii tatălui ei, că, din raţiuni de rutină, dorea să i se permită accesul la caseta de depozitare a tatălui ei. Îi priveam pe cei doi vorbind ca şi cum m-aş fi aflat la mare distanţă şi mă gîndeam la ciudăţenia situaţiei. *Averea tatălui ei.* Ne aflam acolo pe urma bunurilor tatălui ei, care păreau să însemne o avere imensă, ce nu-i aparţinea.

Ca un soţ tăcut, i-am urmat pe cei doi în sală, spre masa bancherului care urma să se ocupe de afacerea noastră. Deşi aceasta era abia a doua bancă pe care o vizitam în timpul dramei pe care o trăiam Molly şi cu mine de cînd căpătasem ciudata capacitate telepatică, mi se părea că de o săptămînă încoace nu mai făcusem nimic altceva decît să vizitez bancă după bancă. Ritualul, formele, totul era dezgustător de familiar.

În timp ce stăteam acolo, m-am trezit cufundîndu-mă în acea zonă specială a creierului meu, care îmi devenise de asemenea foarte familiară, locul acela ciudat în care pluteau cuvinte şi fraze. Gînduri. Ciupeam ceva franceză, după cum se spune, adică aveam cunoştinţe rezonabile şi aşteptam ca gîndurile galice ale bancherului să se facă auzite...

... dar nu venea nimic.

Timp de o secundă, mă cuprinse o spaimă cunoscută: oare acest talent straniu, care îmi fusese dat atît de neaşteptat, dispăruse acum la fel de brusc? Nu auzeam nimic. M-am gîndit la plimbarea de după-amiază prin Boston, după ce plecasem de la Corporaţie, cînd am fost asaltat de incredibila avalanşă de gînduri ale celor din jur, crîmpeie de propoziţii, gîndurile altora, fluşturatice, furioase şi pline de remuşcări, acele frînturi care soseau la mine fără să fie nevoie să mă concentrez cu adevărat.

În acel moment m-am întrebat dacă era posibil ca totul să dispară.

– Ben? am auzit-o deodată pe Molly.

– Da?

Se uită la mine curioasă.

– Spune că ne putem uita acum în casetă, dacă vrem. Nu trebuie decît să completez un formular.

– Atunci, hai s-o facem acum, am spus, ştiind că încerca să-mi ghicească intenţiile. *Dacă ai avea acea putere, Mol, n-ar mai trebui să întrebi*, mi-am zis.

Bancherul scoase dintr-un sertar un formular de două pagini, destinat evident unui singur scop: intimidarea. După ce ea a completat formularul, el l-a verificat, a strîns din buze şi apoi s-a dus să se consulte cu un bărbat mai în vîrstă, superiorul lui, probabil. Se întoarse după cîteva minute şi, cu o mişcare aprobatoare din cap, ne conduse într-o cameră alăturată, plină de compartimente de alamă mată, a căror dimensiune varia între aproximativ zece centimetri pătraţi şi cel puţin de încă trei ori pe atît. Îşi băgă cheia într-una dintre cutiile mai mici.

Trase caseta cu faţa de alamă din compartimentul ei şi o duse într-o sală de conferinţe izolată din apropiere, unde o aşeză pe o masă, explicîndu-ne că sistemul francez presupunea folosirea a două chei pentru deschiderea casetei de depozitare: una aparţinea clientului şi cealaltă băncii. Cu un zîmbet scurt şi cu un gest formal al capului, ne lăsă singuri în cameră.

– Ei bine? am spus.

Molly clătină din cap, un gest mărunt, care exprima extrem de mult – teamă, uşurare, mirare, frustrare – şi introduse în a doua broască cheiţa pe care o ascunsese tatăl ei în cotorul memoriilor lui Allen Dulles. Lui Harrison Sinclair, odihneasă-se în pace, nu i-a lipsit niciodată simţul ironiei.

Placa de alamă a casetei se deschise cu un pocnet slab. Molly îşi vîrî mîna înăuntru.

Timp de o secundă, mi s-a oprit respiraţia. O priveam cu încordare. Am spus:

– Goală?

După cîteva secunde, ea a clătinat din cap.

Am respirat uşurat.

Din cavitatea întunecată a casetei de depozitare, Molly scoase un plic gri, lung, care măsura probabil douăzeci pe zece centimetri. Uimită, deschise plicul şi scoase conţinutul: o notă scrisă la maşină, o bucăţică îngălbenită dintr-un plic şi o

fotografie mică, lucioasă, în alb și negru. Un moment mai tîrziu am auzit-o cum trage în grabă aer în piept.

– O, Doamne, spuse ea. Doamne Dumnezeule.

56

Mă uitam cu atenție la fotografia care o luase prin surprindere. Era cel mai obișnuit instantaneu desprins dintr-un album de familie: șapte pe zece centimetri, margini dantelate, ca în anii '50, chiar și o pată maronie, groasă, de mucegai uscat, pe verso. Un bărbat înalt, atletic și frumos stătea braț la braț cu o tînără frumoasă, cu păr negru și ochi negri; în fața lor, rînjind strengărește, se afla o fetiță băiețoasă, de trei sau patru ani, cu ochi strălucitori, de culoare deschisă, cu părul negru tuns cu un breton perfect și legat în codițe în părți.

Cei trei stăteau pe treptele tocite de lemn ale unei case sau ale unei reședințe mari de lemn, după cît se părea; genul de casă de vară confortabilă, neîngrijită, pe care îl puteai găsi lîngă Lacul Michigan, în Ponco sau în Munții Adirondack, ori pe malurile oricărui lac rustic din orice parte a țării.

Fetița – era Molly, nu încăpea îndoială – era un ghem de energie și imaginea ei abia putuse să fie captată de deschiderea diafragmei, în cele șaizeci și patru de milisecunde sau cîte or fi fost. Părinții ei păreau mîndri și relaxați; un tablou de familie care îți înmuia inima și care era atît de tipic american, încît era aproape kitsch.

– Îmi amintesc de locul ăsta, spuse Molly.

– Da?

– Adică, nu-mi amintesc prea multe despre el, dar îmi amintesc că am *auzit* de el. Era casa bunicii mele de undeva din Canada – mama mamei mele. Casa ei veche de lîngă un lac oarecare.

Tăcu şi continuă să se uite atent la fotografie, trecînd în revistă detaliile: un scaun Adirondack pe veranda din spatele lor, căruia îi lipsea o stinghie; pietrele mari, inegale, care formau faţada unui cuibar primitiv pentru găini; haina de bumbac a tatălui şi papionul; rochia impecabilă, înflorată, de vară, a mamei; mingea de cauciuc indian şi mănuşa de base-ball care zăceau pe trepte, lîngă el.

– Ce ciudat, spuse ea. Un fel de amintire fericită. Oricum, locul nu mai este al nostru. Din păcate. Cred că ai mei l-au vîndut cînd eram mică. N-am mai fost niciodată acolo, cu excepţia acelei singure veri.

Am ridicat bucăţica de plic, care avea o adresă sau un fragment de adresă mîzgălit pe ea cu litere subţiri şi un scris european: *7, Rue du Cygne, 1er, 23*. Paris, era limpede, dar unde? De ce aici, închisă într-un seif?

Şi de ce se afla acolo fotografia? Un semn, un mesaj pentru Molly de la răposatul ei tată de dincolo de mormînt, scuzaţi banalitatea.

Am ridicat scrisoarea care fusese bătută la o maşină veche, mecanică, era plină de tăieturi şi de greşeli de maşină şi din anumite considerente, era adresată „Iubitei mele Snoops".

M-am uitat la Molly, gata să întreb la ce dracu' se referea introducerea, cînd ea a zîmbit timid şi a explicat:

– Snoops era numele cu care mă alinta.

– *Snoops?*

– De la Snoopy. Personajul meu preferat din desenele animate, cînd eram copil.

– Snoopy.

– Şi... de asemenea pentru că îmi plăcea să deschid sertarele încuiate cînd eram mică. Să cotrobăiesc prin lucruri despre care se spunea că nu mă priveau. O chestie pe care o fac toţi copiii, dar dacă tatăl tău era şeful secţiei CIA din Cairo, sau director-adjunct la Proiecte sau orice o fi fost, erai muştruluit ceva mai

mult pentru curiozitatea ta. Aşa că mi-a zis Snoopy şi pe urmă Snoops.

– Snoops, am spus maliţios.

– Să nu îndrăzneşti, Ellison. M-auzi? Să nu te pună naiba să îndrăzneşti.

Am revenit la scrisoarea prost bătută la maşină pe hîrtia netedă şi sidefie de la Crane, care purta antetul lui Sinclair, şi am început s-o citesc:

Iubitei mele Snoops:

Dacă citeşti asta – şi sigur că o citeşti, altfel aceste cuvinte nu vor ieşi nicicînd la iveală – dă-mi voie mai întîi să-mi exprim, pentru a mia oară, admiraţia. Eşti un doctor minunat, dar ai fi putut să fii şi un spion de prima clasă dacă nu ai fi avut atîta dispreţ pentru profesiunea pe care mi-am ales-o. Dar nu o spun cu ostilitate: în anumite privinţe, aveai dreptate să ajungi să urăşti Informaţiile. Presupun multe lucruri reprobabile. Sper doar că într-o zi o să ajungi să apreciezi şi ce este nobil în această muncă – şi asta nu dintr-un sentiment de obligaţie filială, loialitate sau vină. Cînd cancerul mamei tale evoluase pînă în punctul în care era limpede că nu va mai fi printre noi mai mult de cîteva săptămîni, m-a pus să stau în camera ei de spital – nimeni nu putea să organizeze o întîlnire mai bine ca mama ta – şi mi-a spus, agitîndu-şi arătătorul înspre mine, că nu trebuie să mă amestec niciodată în felul cum vei alege să-ţi trăieşti viaţa. Spunea că nu te vei încadra niciodată în tiparele convenţionale, dar că în cele din urmă, indiferent de locul unde te vei stabili, nimeni nu va avea un cap mai limpede, rădăcini mai ferm înfipte în realitate şi o perspectivă mai bună decît „draga de Martha". Aşa că sînt sigur că vei înţelege ce am de gînd să-ţi spun.

Din motive care vor ieşi în curînd la iveală, nu există nici o referire la această casetă printre hîrtiile mele, în testament sau în altă parte. Ca să găseşti acest bilet, trebuie să fi găsit cheia pe

care am lăsat-o (uneori cele mai simple și mai demodate metode sînt cele mai bune) și, de asemenea, să fi ajuns în subsolul din Zürich.

Ceea ce înseamnă că ai găsit aurul pentru care, sînt convins, o să fii de acord că este nevoie de niște explicații.

Nu mi-au plăcut niciodată urmăririle și vînătorile, așa că te rog să crezi că intenția mea nu a fost să-ți fac tot felul de greutăți – ci să fac greutăți altcuiva. *Nimic din jocul ăsta nu este simplu, dar dacă ai ajuns atît de departe, vei înțelege de ce am făcut-o. Totul este pentru a te proteja.*

Scriu asta la cîteva ore după o întîlnire importantă, la Zürich, cu Vladimir Orlov, al cărui nume probabil că-l recunoști ca fiind al ultimului șef al KGB-ului. Am făcut cu el un aranjament pe care trebuie să ți-l explic și am aflat anumite lucruri pe care trebuie să ți le spun.

Pentru că o să fiu ucis. Sînt sigur. Cînd vei citi scrisoarea asta, s-ar putea să fiu sau să nu fiu mort, dar vreau să știi cauza.

După cum știi mai bine decît oricine, Snoops, banii nu m-au atras niciodată, în afară de cei de care ai nevoie pentru masă și casă. Așa că sînt convins că, atunci cînd ți se va spune că eram corupt, delapidator și orice ar mai putea ei să spună cînd nu voi mai fi, vei ști adevărul. Vei ști că este o prostie.

Dar ceea ce probabil că nu vei ști este că, în timp ce scriam asta, am primit o serie de amenințări cu moartea, unele neîntemeiate, altele foarte serioase. Ele au început (nu-i de mirare) la scurt timp după ce am fost numit director al CIA, cînd mi-am propus să fac curățenie și am lansat acea cruciadă de curățare a CIA. Iubeam locul ăla; credeam *în el. Ben, sînt sigur că înțelegi lucrul ăsta așa cum cineva din afară nu poate s-o facă.*

Se întîmplă ceva îngrozitor în străfundul Agenției. Există un grup mic care, de-a lungul anilor, a abuzat de informațiile la care a avut acces pentru a strînge sume uriașe de bani. Încă din prima

mea zi ca director mi-am propus să-i demasc. Aveam teoriile mele, dar îmi trebuiau dovezi.

La acea vreme, atmosfera de la Langley era ca un butoi de pulbere gata să sară în aer la cea mai mică scînteie aruncată de Comisia de Investigaţii a Congresului sau de un reporter zelos de la The New York Times. *Pe coridoare se vorbea mult şi pe faţă despre înlăturarea mea. Unii dintre cei vechi mă urau mai mult chiar decît îl uriserà pe Bill Colby! Întîmplător, ştiu că unii agenţi de la bursa puterii, persoane cu poziţii foarte înalte şi extrem de influente la Washington, s-au dus să se vadă cu preşedintele şi să-l convingă să mă înlocuiască.*

Vezi tu, circulau zvonuri despre o corupţie de proporţii ameţitoare. Auzisem poveşti despre un grup mic, necunoscut, format din funcţionari vechi şi actuali de la Informaţii, cunoscut sub numele de „Înţelepţii" şi care se întrunea în cel mai mare secret. Se spunea că aceşti „Înţelepţi" erau amestecaţi în fraude uriaşe. Se credea că foloseau informaţiile adunate de Agenţie ca să strîngă sume uriaşe de bani. Dar nimeni nu ştia cine erau aceşti oameni. Se părea că erau atît de influenţi, că aveau relaţii atît de sus-puse, încît putuseră să evite să fie descoperiţi.

Apoi, într-o bună zi, am fost contactat direct de un om de afaceri european – finlandez, de fapt – care pretindea că reprezenta, după cum s-a exprimat, „un fost lider mondial" care avea informaţii ce m-ar putea interesa.

Au început negocieri prelungite, cu mult timp înainte să fi aflat măcar că persoana pe care o reprezenta nu era nimeni altul decît ultimul şef al KGB-ului sovietic, Vladimir Orlov, care locuia într-o căsuţă mică din afara Moscovei şi voia să părăsească fosta Uniune Sovietică şi să plece în exil.

Intermediarul mi-a dat de înţeles că Orlov avea o propunere interesantă pentru mine.

Avea nevoie de ajutorul meu ca să salveze rezervele de aur ale Rusiei de durii care, credea el, vor răsturna într-o bună zi guvernul Elţîn. Dacă îl ajutam să scoată o cantitate masivă de

aur – zece miliarde de dolari – era pregătit să-mi dea un dosar valoros referitor la anumite elemente corupte din CIA.

Orlov, spunea intermediarul, avea în posesia lui un dosar care dovedea cu documente, prezentînd cele mai extraordinare amănunte, corupția extinsă din cadrul CIA. Sume vaste acumulate de-a lungul anilor de un grup restrîns din cadrul CIA, care scotea sume colosale de bani folosind informațiile strînse prin spionaj corporativ din lumea întreagă. Avea toate numele, locurile, sumele, documentele. Probe complete.

Bineînțeles că am fost de acord. Aș fi fost de acord să-l ajut oricum – știi cît de mult doream să împiedic Rusia să se întoarcă la dictatură – dar ispita acestui dosar făcea oferta efectiv irezistibilă.

După cum s-a dovedit, Orlov a apărut la Zürich fără dosarul ăsta – îi fusese furat de sub nas, lucru care m-a înfuriat peste măsură. Inițial, am bănuit că era o încercare de șantaj, dar mi-am dat seama că rusul era, în realitate, o victimă. Și după ce am ajuns atît de departe, trebuia să duc la bun sfîrșit înțelegerea.

Dar aveam nevoie de ajutor ca să fac o tranzacție de asemenea proporții – ajutor care să vină din afara *Agenției. Departe de orice posibilitate de corupție. Era un imperativ, dată fiind uriașa sumă de bani cu care aveam de-a face. De asemenea, aranjamentele financiare trebuiau să se facă în întregime în cea mai mare confidențialitate.*

Așa că m-am îndreptat spre singurul om din Agenție care era acum în afară, un om a cărui integritate personală era dincolo de orice reproș: Alexander Truslow. A fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată.

L-am făcut pe Truslow coproprietarul contului de la Banca din Zürich, în care am dus jumătate din aur. Asta însemna că nici unul dintre noi nu putea să scoată aurul fără consimțămîntul celuilalt. Iar aurul putea fi mutat sau vîndut numai atunci cînd contul era activat – un mecanism pus în mișcare de accesul fiecăreia dintre părți. Dacă s-ar ivi vreodată o problemă, mi-am

zis, amîndoi eram absolviţi de orice vină. Nu puteam fi acuzat de furt la scară mondială.

Am aranjat ca cealaltă jumătate să fie transportată într-un container, prin Newfoundland, de linia maritimă St. Lawrence în Canada. Sau, aş putea spune mai degrabă că Truslow a aranjat asta.

Însă ceva mă sperie acum foarte mult. Mă tem pentru viaţa mea. După cum ştii, Ben, avem oameni la Langley care sînt într-adevăr foarte pricepuţi în a face o crimă să pară o moarte naturală.

Aşa că nu mai am mult de trăit pe această lume.

Foarte de curînd am aflat că Wilhelm Vogel, care candidează pentru funcţia de cancelar al Germaniei, este manevrat de un cartel german extraordinar de puternic. În secret, ei încearcă să reînarmeze şi să reconstruiască Germania. Intenţia lor este să controleze nu numai Germania, ci prin ea o Europă unită.

Partenerii lor sînt membrii acestui grup din cadrul CIA. Mi s-a spus că aranjamentul are în vedere o împărţire pe cale paşnică a prăzii. Prin intermediul celor aflaţi la conducere, grupul din CIA va conduce CIA şi, prin extensie, economia Emisferei de Vest. Cartelul german va primi Europa. Toţi vor deveni extraordinar, neînchipuit de bogaţi. Este un neofascism nou, de tip corporativ – care va prelua comanda pîrghiilor guvernamentale în aceste vremuri nesigure.

Conducătorul americanilor este Alexander Truslow.

Şi nu pot să fac absolut nimic în această privinţă.

Dar cred că în curînd o să am un mijloc de a-i pune capăt. Există documente care să demonstreze totul. Acestea trebuie să iasă la iveală.

Dacă sînt omorît, voi doi va trebui să le găsiţi.

În acest scop, vă las fiecăruia cîte un dar.

Am avut foarte puţină avere pe care să v-o las drept moştenire, lucru care nu-mi face plăcere. Dar acum aş vrea să

las fiecăruia dintre voi un mic cadou – ambele daruri sînt niște informații care, la urma urmei, sînt cele mai valoroase averi.

Pentru tine, Snoopy, amintirea unui timp foarte fericit din viața ta, a mea și a mamei tale. Adevăratele bogății le vei găsi, după cum o să afli, în sînul familiei. Această fotografie, pe care cred că n-ai văzut-o niciodată, îmi amintește întotdeauna de o vară foarte fericită pe care am petrecut-o toți trei.

Aveai numai patru ani, așa că sînt convins că nu-ți amintești aproape nimic despre ea. Dar eu, cunoscut și atunci pentru faptul că îmi dedicam tot timpul muncii mele, am fost obligat să-mi iau o lună de concediu după operația de apendicită la care fusesem supus de urgență. Cred că de fapt corpul meu mi-a spus să-mi petrec puțin mai mult timp cu familia.

Ți-a plăcut acolo – prindeai broaște în lac, învățai să pescuiești, să arunci mingea... Te mișcai tot timpul și nu te-am mai văzut niciodată așa de fericită. Am crezut mereu că Tolstoi a greșit complet cînd a scris, la începutul Annei Karenina, *că toate familiile fericite seamănă între ele. Fiecare familie, fericită sau nefericită (și familia noastră a fost și una, și alta) este unică precum un fulg de zăpadă. Am voie, draga mea Snoopy, să fiu și eu, o dată în viață, sentimental și demodat.*

Ție, Ben, îți las adresa unei perechi care s-ar putea să mai trăiască la momentul cînd vei citi scrisoarea asta. Sper din tot sufletul că măcar unul dintre ei va fi în viață, ca să-ți spună o poveste foarte importantă. Poartă peticul ăsta de hîrtie la tine; îți va servi drept bilet de intrare, un fel de parolă.

Pentru că eu cred că ceea ce îți vor spune te va scăpa de cumplita povară pe care o porți cu tine de atîta vreme.

Sub nici o formă, Ben, nu ai fost vinovat de moartea primei tale soții, după cum îți va confirma perechea asta. Cît de mult aș fi vrut să-ți împărtășesc acest lucru cînd trăiam. Dar, din diferite motive, n-am putut.

O să înțelegi în curînd. Cineva – cred că era La Rochefoucauld sau unul dintre acei gînditori francezi din secolul al

şaptesprezecelea – a spus-o cel mai bine: Rareori sîntem în stare să-i iertăm pe cei ce ne-au ajutat.

Şi o ultimă referinţă literară, un vers din Gerontion *al lui Eliot: „După atîta cunoaştere, ce mai înseamnă iertarea?"*

Cu toată dragostea,
Tati

57

Lacrimile îi curgeau pe obraji lui Molly, care își mușca buza de jos. A clipit repede și s-a uitat fix la scrisoare, apoi, în cele din urmă, și-a ridicat privirea spre mine.

Nu știam cum să încep, ce să întreb. Așa că am luat-o în brațe, am strîns-o tare și pentru mult timp la piept și am tăcut o vreme. Simțeam cum spatele ei tresărea din cauza suspinelor tăcute. După un minut sau două, respirația ei deveni mai regulată și ea se desprinse de mine. Ochii îi străluceau și pentru o clipă au fost ochii fetiței de patru ani din fotografie.

– De ce? spuse ea în cele din urmă.

– De ce... ce?

Ochii ei îmi cercetau fața, de-a lungul și de-a latul, și totuși tăcea, de parcă încerca să se hotărască ce vrusese să spună cu adevărat.

– Fotografia, spuse ea.

– Un mesaj. Ce altceva ar putea fi?

– Nu crezi că ar putea fi... un dar simplu, direct, din... inimă?

– Tu ești cea care poate să-mi spună asta, Molly. Ar fi făcut așa ceva?

Inspiră adînc și clătină din cap.

– Tata era minunat, dar nu puteai să spui niciodată că era direct. Cred că a învățat cum să fie misterios de la prietenul lui, James Jesus Angleton.

– E-n regulă. Unde era casa bunicii tale din Canada?

Clătină din nou din cap.

– Doamne, Ben, aveam patru ani. Am petrecut exact o vară acolo. Practic, nu-mi aduc aminte nimic.

– Gîndeşte-te, am spus.

– Nu pot! La ce să mă gîndesc? Nu ştiu unde era! Undeva, în Canada Franceză, probabil în Quebec. Iisuse!

Mi-am pus mîinile pe obrajii ei, i-am ţinut capul nemişcat şi am privit-o direct în ochi.

– Ce faci – terminã, Ben!

– Cel puţin *încearcă*.

– Să încerc – hei, stai puţin. Avem o înţelegere. M-ai asigurat – mi-ai *promis* – că n-o să mai încerci să-mi citeşti gîndurile.

trem... tremur.... tremurător?....

Era doar un fragment, un cuvînt sau un sunet pe care l-am auzit deodată.

– Tremuri, am spus.

Se uită la mine întrebător.

– Nu, nu tremur. Ce faci...

– Tremur. Tremurător.

– Ce faci?

– *Concentrează-te!* Tremurător. Tremur. Trem...

– Despre ce vorbeşti?

– Nu ştiu, am spus. Ba nu, *ştiu*. *Ştiu*. Te-am auzit, l-ai *gîndit*...

Se uită iar în ochii mei, mai întîi cu dispreţ, apoi cu uimire. După care, un moment mai tîrziu, spuse:

– Chiar nu am idee...

– Încearcă. *Gîndeşte-te*. Tremurător. Trembley? Canada. Bunica ta. Trembly sau cam aşa ceva? Ăsta era numele bunicii tale?

Negă din cap.

– Era bunica Hale. Ellen. Bunicul se numea Frederick. Nimeni din familie nu se numea Trembly.

Am oftat nerăbdător.

– Bine, Trem. Canada. Tremurător. Canada...

... tromblon...

– A mai apărut ceva, am spus. Gîndeşti – sau poate că rosteşti în subconştient – ceva, un gînd, un nume, *ceva* despre care conştientul tău nu este pe deplin informat.

– Ce vrei?

Am întrerupt-o nerăbdător:

– Ce este *Tromblon?*

– Ce? O, Doamne – Tremblant. Lacul Tremblant!

– Unde?

– Casa se află pe malul unui lac din Quebec. Acum îmi amintesc. Lacul Tremblant. La poala unui munte mare şi frumos care se numea Muntele Tremblant. Casa ei era lîngă Lacul Tremblant. Cum de-am ştiut asta?

– Ţi-ai *amintit*. Nu suficient de bine pentru a vorbi, dar oricum era acolo, în mintea ta. Probabil că ai auzit numele rostit de zeci de ori cînd erai mică şi l-ai păstrat în memorie.

– Şi crezi că este important?

– Cred că este *crucial*. Cred că de asta a lăsat tatăl tău fotografia aceea făcută într-un loc pe care nimeni în afară de tine nu l-ar putea recunoaşte. Un loc care probabil că nu se găseşte în nici un fel de document. Astfel că, dacă cineva ajunge cumva la caseta asta, o să se afle într-un punct mort. Tot ce-ar putea face cineva, în afară de tine, ar fi să te recunoască pe tine şi pe părinţii tăi, dar cu asta s-ar înfunda de-a binelea.

– Aproape că m-a înfundat şi pe mine.

– Cred că s-a bazat pe faptul că o să faci un efort ca să-i dai de capăt cumva. Asta era pentru tine. Sînt foarte sigur. Tatăl tău ţi-a lăsat ţie în grijă să descoperi.

– Şi...

– Şi să mergi acolo.

– Crezi că ăsta este locul unde... sînt documentele?

– Nu m-ar surprinde prea mult.

M-am ridicat şi mi-am aranjat pantalonii şi sacoul.

– Ce faci?

– Nu vreau să mai pierd nici un minut.

– Încotro? Unde te duci?

– Rămîi aici, am spus.

M-am uitat prin sala de conferinţe.

– Crezi că sînt în siguranţă?

– O să-i spun directorului băncii că o să avem nevoie de camera asta toată ziua. Să nu lase pe nimeni să intre. Dacă va fi nevoie să plătim o taxă de închiriere pentru a o folosi, o plătim. O cameră de conferinţe încuiată, în subsolul unei bănci – nicăieri nu putem fi mai în siguranţă ca aici, cel puţin cînd totul este făcut în grabă.

M-am întors ca să plec.

– Unde te duci? strigă Molly.

Drept răspuns, am ridicat bucăţica de plic.

– Stai. Am nevoie de un telefon aici. Un telefon – şi un fax.

– De ce?

– Fă rost de ele, Ben.

Am privit-o surprins, am dat din cap şi am părăsit camera.

Rue du Cygne – strada Lebedei – era o stradă mică, liniştită, la numai cîteva case distanţă de ceea ce fusese cîndva Le Marché des Innocents, marea piaţă centrală a Parisului, locul pe care Emile Zola îl numea *le ventre de Paris,* „pîntecele Parisului". După ce vechile împrejurimi au fost curăţate, la sfîrşitul anilor '60, s-au înălţat cîteva clădiri moderne, gargantueşti şi cumplit de urîte, printre care Le Forum des Halles, galerii, restaurante şi cea mai mare staţie de metrou din lume.

Numărul 7 era o clădire sărăcăcioasă, de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea, apăsătoare, întunecoasă şi igrasioasă în interior. Uşa de la apartamentul 23 era din lemn gros, crăpat, împărţit în panouri care, cu mult timp înainte, fuseseră vopsite în alb, dar care acum ajunseseră cenuşii.

Cu mult înainte de-a fi ajuns la etajul doi, am auzit lătratul gros, amenințător, al unui cîine mare care se afla în apartament. M-am apropiat și am ciocănit.

După mai mult timp, cînd lătratul cîinelui era din ce în ce mai puternic și mai insistent, am auzit pași apropiindu-se încet, mersul unui bărbat sau al unei femei în vîrstă, apoi zăngănitul unui lanț de metal care, am presupus, însemna că ușa era descuiată de partea cealaltă.

Ușa s-a deschis.

Pentru o clipă, nici o fracțiune de secundă, parcă m-am găsit într-un film de groază – pașii, zăngănitul lanțului – și creatura care stătea acum în umbra ușii a deschis.

Era o femeie; hainele erau cele ale unei femei bătrîne, aduse de spate, iar părul îi era lung, argintiu și strîns la spate într-un coc neglijent. Dar fața bătrînei era aproape neverosimil de urîtă: o masă de vînătăi, excrescențe și gogoloaie înconjurau o pereche de ochi blînzi și o gură mică, deformată, contorsionată.

Am rămas mut din cauza șocului. Chiar dacă mi-aș fi adunat toate forțele ca să vorbesc, nu aveam nici un nume, nimic altceva decît o adresă. Am pășit înainte și, fără să spun o vorbă, i-am arătat bucata galbenă de plic. În spate, din fundul apartamentului întunecat, cîinele scîncea și se zbătea.

Fără să rostească nici ea vreo vorbă, se uită cu coada ochiului la hîrtie, apoi se întoarse și dispăru.

Cîteva secunde mai tîrziu, la ușă veni un bărbat care părea să aibă în jur de șaptezeci de ani. Puteai să-ți dai seama că fusese cîndva puternic, solid chiar; părul lui aspru, sur, fusese odinioară negru ca tăciunele. Acum bătrînul era șubred, dar încă mergea cu un șchiopătat pronunțat, iar cicatricea lungă și subțire de pe o parte a feței, de-a lungul maxilarului, cîndva de un roșu urît, aprins, devenise acum de un alb nelămurit. În cincisprezece ani îmbătrînise dramatic.

Bărbatul a cărui faţă şi siluetă ştiam că nu le voi uita niciodată, pentru că le văzusem noapte de noapte.

Omul pe care îl văzusem ultima oară plecînd şchiopătînd din Rue Jacob, în urmă cu cincisprezece ani.

– Aşa deci, am spus cu mai mult calm decît îmi închipuisem că eram în stare. Tu eşti bărbatul care mi-a ucis soţia.

58

Nu-mi aminteam să-i fi văzut ochii, care erau de un albastru-cenuşiu apos: ochi vulnerabili, ce nu aparţineau unui specialist „executant" de la KGB, ci omului care îmi omorîse soţia frumoasă şi tînără, care îi trăsese un glonţ în inimă fără să clipească.

Îmi aminteam doar cicatricea roşie şi subţire de pe falca sa, claia de păr negru, cămaşa vînătorească în carouri şi şchiopătatul.

Un viitor fugar, un funcţionar KGB de la documentare, din secţia de la Paris, care se prezintă sub numele de „Victor", are informaţii de vînzare. Informaţii pe care spune că le-a descoperit în arhivele de la Moscova. Ceva în legătură cu un criptonim, COŢOFANA.

Vrea să fugă. În schimb, vrea protecţie, securitate, confort şi toate lucrurile pe care se ştie că le oferim noi, americanii, spionilor care dezertează, ca un fel de Moş Crăciun al Informaţiilor.

Vorbim. Ne întîlnim pe Faubourg-St. Honoré. Ne vedem din nou într-o casă conspirativă. Ne promite nişte documente cutremurătoare, cu adevărat explozive, dintr-un dosar referitor la COŢOFANA. Interesul lui Toby este stîrnit. Îl interesează foarte mult COŢOFANA.

Aranjăm să ne întîlnim în apartamentul meu din Rue Jacob. Este sigur, pentru că Laura e plecată, aşa cred. Ajung tîrziu. Un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă în carouri, cu o coamă de păr negru, se depărtează şchiopătînd. Simt mirosul de sînge, înţepător şi metalic, cald şi acru, un miros care-ţi întoarce

stomacul pe dos şi care strigă la mine din ce în ce mai tare pe măsură ce urc treptele.

Să fie chiar Laura? Nu se poate, sigur, nu poate să fie ea corpul acela răsucit, cămaşa aia de noapte albă, de mătase, pata roşie şi strălucitoare. Nu este adevărat, nu poate fi. Laura este plecată din oraş; este în Giverny; nu este ea; există o asemănare, atîta tot, dar nu poate fi...

Îmi pierd minţile.

Şi Toby. Grămada aceea cu formă umană e pe podeaua holului: Toby, aproape mort, paralizat pe viaţă.

Eu am făcut asta.

Eu le-am făcut asta amîndurora. Mentorului şi prietenului meu. Adoratei mele soţii.

„Victor" examină bucata de plic şi apoi îşi ridică privirea. Ochii lui albaştri-cenuşii mă priveau cu o expresie pe care n-o puteam defini. Teamă? Indiferenţă? Putea fi orice.

Apoi îmi spuse:

– Intră, te rog.

Cei doi, „Victor" şi femeia diformă, se aşezară unul lîngă altul pe o canapea îngustă. Stăteam în picioare, cu arma aţintită asupra lor, roşu de furie. Un televizor color mare mergea, cu sonorul închis, prezentînd o veche comedie americană pe care n-o recunoşteam.

Bărbatul fu cel care vorbi primul, în ruseşte.

– Nu ţi-am omorît nevasta, spuse el.

Femeia – oare era soţia lui? – stătea cu mîinile tremurătoare încrucişate în poală. Nu mă puteam hotărî să mă uit la faţa ei.

– Cum te cheamă? am spus tot în ruseşte.

– Vadim Berzin, răspunse omul. Ea este Vera. Vera Ivanova Berzina.

Înclină uşor capul spre femeia care stătea în dreapta lui.

– Tu eşti „Victor", am spus.

– Am fost. Timp de cîteva zile, aşa m-am prezentat.

– Şi cine eşti în realitate?

– Ştii cine sînt.

Chiar ştiam? Ce ştiam de fapt despre bărbatul ăsta?

– Mă aşteptai? am întrebat.

Vera îşi închise ochii sau, mai bine spus, aceştia părură să dispară în carnea umflată. Mai văzusem o faţă ca a ei, acum îmi aminteam, dar era doar în fotografii şi în filme. *Omul-elefant*, un film dur, bazat pe povestea adevărată a celebrului John Merrick. Fusese desfigurat îngrozitor de o neurofibromatoză, boala lui Recklinghausen, care putea provoca tumori ale pielii şi deformări. De aşa ceva suferea şi femeia aceasta?

– Te aşteptam, spuse omul, dînd din cap.

– Dar nu-ţi e teamă să-mi dai drumul în apartamentul tău?

– Nu eu ţi-am omorît soţia.

– N-o să te surprindă faptul că nu te cred, am spus.

– Nu, spuse el, zîmbind uşor. Nu mă surprinde.

Se opri şi apoi spuse:

– Poţi să mă omori pe mine sau pe amîndoi, cu foarte mare uşurinţă. Poţi să ne omori chiar acum dacă vrei. Dar de ce ai face-o? De ce, înainte de-a asculta ce vreau să-ţi spun? Locuim aici, spuse el, de la destrămarea Uniunii Sovietice. Ne-am cumpărat fuga, aşa cum au făcut atît de mulţi tovarăşi de-ai noştri din KGB.

– Ai plătit guvernul rus?

– Nu, am plătit Agenţia ta Centrală de Informaţii.

– Cu ce? Cu dolarii pitiţi undeva, departe?

– Ei, haide. Cei cîţiva dolari pe care i-am putut pune deoparte de-a lungul anilor nu înseamnă nimic pentru marea şi bogata Agenţie Centrală de Informaţii. N-au nevoie de prăpădiţii noştri de dolari. Nu, ne-am cumpărat fuga cu aceeaşi valută pe care toţi ofiţerii KGB...

– Sigur, am spus. Informaţiile. Informaţii furate din dosarele KGB. Ca toţi ceilalţi. Mă mir că ai găsit cumpărători interesaţi după ceea ce-ai făcut.

– A, da, spuse Berzin sarcastic. Am încercat să prind în cursă un strălucit tînăr ofiţer de la CIA, pe care Centrul de la Moscova era foarte supărat. Aşa că am aranjat o falsă fugă ca la carte, da?

N-am spus nimic, aşa că el a continuat.

– Mă arăt, dar tînărul ofiţer CIA nu este acolo. Şi aşa – deoarece răzbunarea nu este selectivă – o omor pe soţia tînărului ofiţer CIA şi rănesc un mai vechi om de la CIA. Am înţeles bine?

– Aproximativ.

– A, da. O poveste frumoasă.

Îmi lăsasem pistolul jos în timp ce vorbea, dar acum l-am ridicat din nou uşor. Cred că nimic nu face adevărul să iasă mai bine la iveală decît un revolver încărcat, în mîinile cuiva care ştie cum să-l folosească.

Pentru prima oară a vorbit şi soţia lui. De fapt, a strigat cu o voce clară, puternică, de contralto:

– Lasă-l să vorbească!

M-am uitat repede la femeia desfigurată şi apoi m-am întors la soţul ei. Nu părea înspăimîntat; dimpotrivă, părea aproape amuzat de situaţie. Dar apoi expresia lui a devenit brusc gravă.

– Adevărul, spuse el, este acesta: Cînd am ajuns la apartamentul tău, am fost primit de un bărbat mai în vîrstă, Thompson. Dar nu ştiam cine este.

– Imposibil...

– Nu! Nu-l întîlnisem niciodată şi nu-mi spusese şi cine va fi cu tine. Din motive de compartimentare a informaţiilor, sînt sigur. Mi-a spus că fusese însărcinat să mă verifice, că dorea să înceapă interogatoriul chiar atunci. Am fost de acord. I-am povestit despre documentul COŢOFANA.

– Ce-i cu el?

– O sursă din informaţiile americane.

– O cîrtiţă sovietică?

– Nu tocmai. O sursă. Una de-a noastră.

– Cu numele de cod COŢOFANA?

Am folosit cuvîntul rusesc *soroka*, pentru pasăre.

– Da.

– Aşadar era un nume de cod al KGB-ului.

Exista o listă lungă cu nume de cod date de KGB după nume de păsări, ceva mult mai colorat decît orice am putut noi inventa vreodată.

– Da, dar îţi spun din nou, nu era o cîrtiţă în adevăratul înţeles al cuvîntului. Nu era chiar un agent de infiltrare. Mai degrabă un agent pe care reuşiserăm să-l convertim, să-l atragem de partea noastră doar atîta cît să ne fie de folos.

– Şi COŢOFANA era...?

– După cum a ieşit la iveală, COŢOFANA era James Tobias Thompson. Sigur, n-aveam nici cea mai mică idee că mă adresam sursei în persoană, pentru că nu-i cunoşteam numele adevărat – dosarele KGB erau mult prea specializate. Şi iată-mă stînd acolo şi ciripind despre dosarul pe care doream să-l vînd şi care se referea la o operaţiune sovietică delicată şi tot acolo, chiar în faţa mea, stătea agentul care asculta cu mare interes cum încercam să-i vînd informaţia care urma să-i dea la iveală acoperirea.

– Doamne, am spus. Toby.

– Brusc, acest Thompson a devenit violent. S-a aruncat spre mine, a aţintit asupra mea un pistol, un pistol cu amortizor şi mi-a cerut să-i dau documentul. Ei bine, nu eram chiar atît de prost încît să-l aduc cu mine, înainte de-a fi făcut un tîrg. M-a ameninţat; i-am spus că nu aveam documentul la mine. Şi tocmai era pe punctul de-a mă omorî, cred, cînd ne-am întors brusc şi am văzut o femeie intrînd în cameeră. O femeie frumoasă, îmbrăcată în alb, într-o cămaşă de noapte.

– Da. Laura.

– Auzise totul. Tot ce spusesem eu, tot ce răspunsese Thompson. Ne-a spus că dormise în cealaltă cameră, că era bolnavă şi că fusese trezită de zgomot. Şi acum, dintr-o dată, totul devenea confuz. Am profitat de întrerupere ca să mă ridic în picioare şi să încerc să scap. În timp ce fugeam, mi-am scos revolverul de serviciu ca să mă apăr, dar înainte să pot trage cocoşul pistolului, am simţit că-mi explodează piciorul. M-am uitat şi am văzut că Thompson trăsese în mine. Mă împuşcase, dar nu mă omorîse, îi alunecase braţul din cauza grabei, dar atunci reuşisem deja să-mi scot revolverul şi el a încremenit; am tras în el ca să mă apăr. Apoi am ieşit şchiopătînd pe hol, am coborît scara şi am reuşit să dispar înainte să mă poată ucide.

Tot ce doream era să mă prăbuşesc pe podea, să-mi acopăr ochii şi să mă refugiez în somn, dar aveam nevoie de toate rezervele mele de voinţă. În schimb, m-am lăsat într-un fotoliu mare ca o ladă, am pus piedica pistolului şi am continuat să ascult în linişte.

Şi pe cînd alergam în jos pe scări, continuă Berzin, am auzit o altă împuşcătură înfundată şi am ştiut că fie că se omorîse, fie c-o omorîse pe femeie.

Am observat că ochii femeii desfigurate erau închişi; fuseseră închişi aproape tot timpul cît a durat povestirea lui. A urmat o tăcere lungă. Auzeam bîzîitul îndepărtat al motocicletelor, zgomotul unui camion, rîsetele copiilor.

În sfîrşit, am fost în stare să vorbesc.

– O poveste plauzibilă, am spus.

– Plauzibilă şi adevărată, zise Berzin.

– Dar nu ai nici o dovadă.

– Nu? Cît de atent ai examinat corpul soţiei tale?

N-am răspuns. Nu fusesem în stare să-mi adun curajul să mă uit la cadavrul Laurei.

– Exact, spuse Berzin cu blîndeţe. Dacă un expert în balistică ar fi cercetat rănile, ar fi descoperit că glonţul a fost tras cu un pistol care îi aparţinea lui James Tobias Thompson.

– Uşor de spus, am rostit, cînd corpul este în pămînt de cincisprezece ani.

– Trebuie să fi fost documente.

– Sînt sigur că au fost.

N-am mai adăugat: *Dar n-am avut acces la nici unul.*

– Atunci, am ceva ce o să-ţi fie de folos şi, dacă o să mă laşi să-l iau, consider că mi-am plătit datoria faţă de Harrison Sinclair. Socrul tău, nu-i aşa?

– El este cel care te-a scos din Moscova?

– Cine altcineva ar fi avut destulă putere?

– Dar de ce?

– Probabil pentru ca într-o bună zi să-ţi pot spune povestea asta. Este pe televizor.

– Ce este?

– Lucrul pe care vreau să ţi-l arăt. Să ţi-l dau. Pe televizor.

Mi-am întors capul uşor, ca să mă uit la televizorul unde acum rula un episod din *M.A.S.H.* Pe consola sa de lemn erau mai multe obiecte: un bust al lui Lenin, în genul celor pe care puteai să le cumperi oriunde în Moscova; o farfurie lăcuită care părea să fie folosită ca scrumieră; un teanc mic de cărţi în ruseşte, publicate de sovietici, culegeri de poezii ale lui Alexandr Block şi ale Annei Ahmatova.

– E în Lenin, spuse el rînjind. Unchiul Lenin.

– Stai acolo, am spus.

M-am dus la televizor şi am ridicat capul mic, gol, de fier. L-am întors. Pe o etichetă de pe postament stătea scris BERIOZKA 4.31, ceea ce însemna că fusese cumpărat dintr-unul dintre vechile magazine sovietice pe valută, la preţul de patru ruble şi treizeci şi una de copeici, o sumă cîndva bunicică.

– Înăuntru, spuse el.

Am zgîlţîit bustul şi ceva s-a mişcat în interiorul lui. Am scos un cocoloş mic de hîrtie, care părea să fie bun de aruncat; apoi a ieşit un mic obiect lunguieţ. L-am luat într-o mînă şi l-am examinat.

O microcasetă.

M-am uitat întrebător la Berzin. Dintr-una dintre celelalte camere, cîinele (care presupun că fusese legat) a început să schelălăie.

– Dovada ta, spuse el, de parcă asta ar fi explicat totul.

Fiindcă n-am spus nimic, el a continuat:

– Purtam un microfon.

– În Rue Jacob?

Dădu din cap încîntat.

– O bandă înregistrată la Paris, în urmă cu cincisprezece ani, mi-a cumpărat libertatea.

– De ce dracu' aveai microfon?

Mi-a venit în minte un răspuns, dar nu se lega:

– Nu voiai să fugi în realitate, nu-i aşa? Chiar şi atunci lucrai tot pentru KGB, nu? Plantai informaţii?

– Nu! Era pentru *protecţie!*

– Protecţie? Faţă de cine? Faţă de oamenii la care voiai să fugi? E ridicol!

– Nu, ascultă! Acesta era un minicasetofon pe care cei de la Lubianka mi-l dăduseră pentru provocări, capcane, chestii de-astea. Dar atunci îl purtam ca să mă apăr. Să înregistrez orice promisiune, asigurare, chiar ameninţare. Altfel, dacă ar fi apărut vreo neînţelegere în privinţa celor promise, ar fi fost cuvîntul meu împotriva cuvîntului vostru. Şi ştiam că, dacă aveam un casetofon, îmi va fi de folos cîndva. Ce altceva mai aveam?

Luă mîna soţiei sale, care observasem că era oarecum deformată de mici tumori, dar care nu arăta nici pe departe la fel de rău ca faţa ei.

– Asta este pentru tine. O înregistrare a întîlnirii mele cu James Tobias Thompson. Este dovada pe care o vrei.

Împietrit, m-am apropiat de cei doi bătrîni, am tras un scaun foarte aproape de ei şi m-am aşezat. Nu era uşor deloc, dacă luam în considerare faptul că îmi vîjîia capul, dar mi-am aplecat capul şi m-am concentrat. Mi-am încordat atenţia, pînă cînd mi s-a părut că aud ceva, aici o silabă, acolo o propoziţie şi atunci am fost *sigur* că puteam să aud ceva, eram convins că mă racordasem la gîndurile lui disperate, îngrijorate, care practic *ţipau* la mine.

Foarte calm, metodic, am spus în ruseşte:

– Este foarte important pentru mine să spui adevărul despre toată afacerea asta – despre soţia mea, despre Thompson, despre toate.

– Sigur că spun adevărul, rosti el.

N-am răspuns; am *ascultat;* liniştea camerei era întreruptă doar de schelălăitul sonor al cîinelui, dar apoi ceva mi-a pătruns în conştiinţă.

Sigur că spun adevărul!

Dar chiar mi-l spunea? Gîndea el asta? Sau era doar pe punctul de a *spune* asta – două lucruri complet diferite? Ce mă făcea să cred că aveam capacitatea de a discerne adevărul?

Măcinat de această incertitudine, nu eram deloc pregătit pentru ceea ce am auzit imediat.

Vocea unei femei, plăcută şi profundă, de contralto, dar nu o voce rostită.

Vocea unui gînd, calmă şi sigură.

Poţi să mă auzi, nu-i aşa?

M-am uitat la femeie şi ochii ei erau din nou închişi, pierduţi într-o masă înspăimîntătoare de vînătăi şi tumori. Gura ei mică părea să se arcuiască uşor în sus, în ceea ce semăna oarecum cu un zîmbet; un zîmbet trist, atotştiutor.

Am gîndit: *Da, pot.*

Şi, uitîndu-mă la ea zîmbind, am dat din cap.

A urmat un moment de liniște, după care am auzit: *Tu mă poți auzi pe mine, dar eu nu te pot auzi. Nu am capacitatea pe care o ai tu. Trebuie să-mi vorbești tare.*

– Banda asta, începu Berzin să spună, dar soția lui duse un deget la gură, ca să-l facă să tacă.

Uimit, rusul se conformă.

– Da, am spus. Da, pot. Cum de știi?

Ea continuă să zîmbească, cu ochii încă închiși.

Am auzit de lucrurile astea. Știu despre proiectele lui James Tobias Thompson.

– Cum? am întrebat.

În timp ce soțul meu lucra ca funcționar la Paris, eu eram ținută acasă, la Moscova. Așa le plăcea lor să facă – să-i țină pe soț și pe soție separați, ca să te poată manevra. Oricum, serviciul meu era foarte important. Prea important pentru mine ca să renunț. Am fost secretară principală la trei șefi ai KGB-ului la rînd. Eram, de fapt, păzitorul secretelor. Manevram toate documentele lor strict secrete. Corespondența.

– Deci tu ai fost cea care a găsit dosarul COŢOFANA.

Da, și multe alte dosare.

Berzin era uimit.

– Ce se petrece?

Soția lui îi spuse pe un ton liniștit:

– Vadim, te rog. Taci cîteva momente. O să-ți explic totul.

Și continuă, gîndurile ei fiind mai clare și mai ușor de înțeles decît vocea vorbită.

Am suferit de boala asta toată viața.

Mîna stîngă se îndreptă spre fața ei.

Dar cînd am ajuns pe la patruzeci de ani, mi-a atacat fața și curînd am devenit... nepotrivită... pentru a ocupa o funcție în care eram atît de expusă. Președinții și ajutoarele lor nu mai puteau suporta să se uite la mine. La fel cum nici tu nu suporți să te uiți la mine. Așa că m-au scos din circuit. Dar, înainte să plec, am luat cu mine un document care am considerat cel puțin

că-i va permite lui Vadim să plece în Vest. Şi cînd a venit să mă viziteze, la Moscova, i l-am dat.

– Dar cum, am insistat, cum ai ştiut despre – despre mine?

N-am ştiut. Am presupus. Datorită funcţiei mele, am aflat despre programul pe care dorea să-l dezvolte Thompson. Nimeni de la sediul Primului Directorat Principal din Iazenevo nu credea că era posibil un astfel de lucru. Dar eu am crezut. Nu ştiam dacă va reuşi vreodată. Însă ştiam că se poate. Dispui de un lucru cu totul remarcabil.

– Nu, am spus. Este un lucru îngrozitor.

Înainte să-i pot explica de ce, ea gîndi:

Tatăl soţiei tale m-a scos din Rusia. A fost un lucru generos şi bun pe care l-a făcut. Dar aveam mai multe de oferit în afară de banda asta.

Mi-am încruntat fruntea, întrebînd în tăcere: *Ce?*

Gîndurile ei continuau să curgă, nepăsătoare şi clare.

Omul acesta, James Tobias Thompson. Mentorul tău. COŢOFANA. Continua să raporteze la Moscova. Ştiu; i-am văzut rapoartele. E vorba despre oamenii din interiorul şi din afara CIA, care plănuiesc să preia puterea. Ei cooperează cu germanii. Trebuie să-l găseşti. Thompson îţi va povesti. Regretă ceea ce a făcut. Îţi va spune.

Apoi dintr-o dată schelălăitul cîinelui se transformă într-un lătrat ascuţit, sonor.

– Ceva se întîmplă cu Hunter, spuse Berzin. Dă-mi voie să merg şi să văd...

– Nu, am spus.

Lătratul ascuţit era din ce în ce mai puternic, mai repezit, mai insistent.

– Ceva e în *neregulă*, spuse Berzin.

Atunci lătratul deveni un scîncet ascuţit, oribil, un plînset aproape omenesc, un fel de ţipăt.

Şi apoi se lăsă o tăcere cumplită.

Am crezut că puteam să aud ceva, un gînd. Numele meu, *gîndit* cu mare insistenţă, venind de undeva de foarte aproape.

Ştiam că acel ciine tocmai fusese omorît cu brutalitate.

Şi că urmam noi.

59

Este într-adevăr uluitor cît de repede poţi gîndi atunci cînd viaţa îţi este în primejdie. Şi Vera, şi Vadim tresăriră cînd auziră urletul pătrunzător, de agonie, al cîinelui, după care Vera ţipă, sări de pe canapea şi începu să alerge greoi în direcţia sunetului.

– Stai! am strigat la ea. Nu te mişca, nu e sigur! Lasă-te în *jos!*

Dezorientaţi şi îngroziţi, cei doi bătrîni se îmbrăţişară, în timp ce braţele lor se mişcau cu înfrigurare. Acum, bătrîna începu să geamă tare şi bărbatul ei bolborosi repede, în semn de protest.

– *Linişte!*

Speriaţi, cei doi tăcură şi imediat în apartament se lăsă o linişte totală, nefirească. O linişte absolută în care ştiam că cineva – sau mai mulţi oameni – se mişcau tiptil. Nu cunoşteam planul apartamentului, dar mi-l puteam închipui: apartamentul era la al doilea nivel – *le premier étage*, cum îl numesc francezii – şi probabil că o scară de incendiu se răsucea în spatele clădirii, unde presupuneam că trebuia să fie bucătăria, unde fusese închis cîinele şi pe unde intraseră invadatorii.

Invadatorii. Ce însemna asta?

Gîndurile mele alergau: Cine ştia că eram aici? Nu exista nici un transmiţător care să-i îndrume pe urmăritorii mei; şi nu fusesem urmărit, din cîte ştiam. Toby Thompson... Truslow... lucrau împreună? Sau aveau ţeluri opuse şi luptau unul împotriva celuilalt?

Fusese acest cuplu de ruşi bătrîni pe lista celor care erau ţinuţi sub observaţie? Se putea ca cineva care avea acces deplin la secretele Agenţiei – şi era atît cazul lui Truslow, cît şi al lui Toby – să ştie de tîrgul pe care îl făcuse tatăl lui Molly cu acest

cuplu? Da, sigur că se putea. Şi se ştia că eram la Paris; deci, era natural să întăreşti o supraveghere care altfel ar fi putut rămîne pasivă...

În nici o secundă sau două, aceste gînduri mi-au trecut prin minte, dar, făcînd o pauză de moment, am văzut că cei doi bătrîni se grăbeau, sau mai bine spus se mişcau greoi, spre holul mic şi întunecos, îndreptîndu-se probabil spre bucătărie. Proştii! Ce făceau? Ce credeau?

– *Înapoi*, am spus, aproape strigînd, dar ei ajunseseră deja la uşă, agitaţi şi înnebuniţi ca nişte căprioare speriate, necugetaţi, lipsiţi de logică şi acţionînd din reflex.

M-am năpustit spre ei ca să-i trag înapoi şi să-i dau la o parte din drum, ca să mă pot mişca nestingerit, fără să mai am grija siguranţei lor, dar, în timp ce mă deplasam, am zărit o umbră tremurătoare pe hol, silueta unui bărbat, după cît se părea.

– Jos! am strigat, dar chiar în acea clipă s-a auzit acel fîşîit monoton, şuierător, al pistolului automat cu amortizor şi atît Vera, cît şi Vadim au început să se lase greu înainte şi apoi au căzut cu o mişcare înceată şi grotească, de balet, la fel ca şi copacii care cad, acei copaci mari şi bătrîni care au fost retezaţi de la bază.

Singurul zgomot care se auzi fu geamătul slab şi profund scos de bătrîn în timp ce se prăbuşea la pămînt. Am îngheţat şi, fără să mă gîndesc, am tras o rafală de gloanţe înspre holul întunecos. Se auzi un strigăt, un ţipăt ascuţit de durere care părea să indice faptul că nimerisem pe cineva şi mai multe voci bărbăteşti, grăbite, care strigau în acelaşi timp. Acum împuşcăturile îmi erau înapoiate, ciuruind tocul uşii. Un glonţ îmi trecu pe lîngă umăr, altul lovi ecranul televizorului şi aparatul explodă. Am sărit în faţă, am apucat clanţa uşii şi am împins-o, trîntînd uşa de la salon şi răsucind cheia în broască în timp ce făceam asta.

De ce? Ca să mă închid în capcana acestei camere? Gîndeşte, la dracu'!

Singura cale de ieşire era prin hol, unde erau pistolarul sau pistolarii, şi nu avea sens să încerc, dar ce era să fac?

Nu aveam timp să mă gîndesc; aveam timp doar să reacţionez cît de repede puteam, dar mă închisesem singur în colţul ăsta înşelător şi, în timp ce socoteam posibilităţile, o rafală de gloanţe fu trasă în uşă, *prin* uşa grea de lemn.

Încotro s-o iau acum?

Iisuse, Ben, *mişcă-te*, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am răsucit ca o furtună, am văzut scaunul de lemn pe care stătusem cu numai cîteva secunde mai înainte şi l-am aruncat spre fereastră. Fereastra se sparse şi scaunul se opri între fîşiile transperantelor veneţiene de aluminiu. Am alergat spre fereastră, am smuls scaunul şi l-am folosit ca să curăţ cioburile de sticlă rămase acolo.

Altă rafală de gloanţe se auzi în spatele meu; clanţa era scuturată, apoi răsunară alte împuşcături.

Şi tocmai cînd, nu ştiu cum, uşa se deschidea în spatele meu, am sărit – fără să mă uit – de la fereastra celui de-al doilea nivel direct în stradă.

Mi-am îndoit picioarele, pregătindu-mă pentru impact, cu braţele întinse ca să-mi protejez capul, în caz că aterizam în faţă.

Mi se părea că mă mişcam cu încetinitorul. Pentru o clipă, timpul se opri în loc. Mă puteam vedea căzînd, de parcă priveam ecranul unui cinematograf, mă vedeam strîngîndu-mi picioarele, vedeam strada care venea spre mine, cu tufele şi betonul trotuarelor, cu pietonii şi cu...

Şi într-o clipă am simţit cum mă izbesc de trotuar, o lovitură dură, zdrobitoare: aterizasem pe tălpi şi am sărit în faţă, aproape zvîcnind ca un arc în sus, cu braţele întinse, ca să-mi recîştig echilibrul.

Eram rănit, asta era clar, şi aveam dureri mari. Dar, slavă Domnului, eram viu, mă puteam mişca şi cînd am auzit şuieratul gloanţelor care veneau din spate şi de sus m-am răsucit într-o

parte, încercînd să ignor durerea ascuţită din tălpi, din glezne şi din pulpe. Alergam cu o viteză de care nici nu mă ştiam capabil, condus de instinct în josul străzii, spre Les Halles. În jurul meu, trecătorii strigau şi ţipau, unii arătau cu degetul, alţii se ascundeau de frică, în timp ce eu mă strecuram forţat prin mulţime, dar mulţimea mă putea salva, ştiam asta; mulţimea era adăpostul care împiedica înaintarea urmăritorilor. Dar oare *existau*, în realitate, nişte urmăritori? Scăpasem complet de ei? Erau cu toţii sus, în apartamentul care aparţinuse ruşilor? Sau erau...

Dar nu erau sus. Nu. M-am uitat în urmă şi am văzut că mai mulţi bărbaţi în costume închise şi alţi cîţiva, în haine banale de stradă, alergau după mine, pe feţele lor putîndu-se citi o hotărîre nezdruncinată. Am fugit în zigzag în jurul unui morman de cărămizi şi ceva în legătură cu ele m-a atras.

Azvîrle cu afurisitele astea de cărămizi în ei, ce dracu'!

Mi-am amintit că aveam ceva mult mai eficient decît cărămizile; aveam un pistol bun, sigur, cu probabil încă zece sau douăsprezece cartuşe în el, m-am întors brusc şi am tras o dată, ţintind cît de exact puteam, ca să nu rănesc pe cineva care nu avea nici un amestec, şi am văzut că unul dintre bărbaţii în costume închise căzuse la pămînt şi acum n-a mai rămas decît unul; continuam să alerg, luînd-o pe Rue Pierre-Lescot, pe lîngă o tutungerie şi un bar, pe lîngă o brutărie, croindu-mi drum prin mulţimea care inunda străzile la ora asta de vîrf. Eram o ţintă mişcătoare, rapidă, cu o traiectorie neregulată; o ţintă nesigură pentru un – era doar unul? – urmăritor. Trebuia să se hotărască: fie să se oprească şi să ochească cu o precizie oarecare, fie să alerge cît de repede putea; strategia mea părea să funcţioneze: se hotărî să alerge şi să încerce să mă ajungă din urmă. Puteam să-l aud în spatele meu. Eram numai el şi cu mine acum, lumea se redusese doar la noi doi, pe viaţă şi pe moarte; nu mai exista mulţimea, nu mai existau trecătorii, doar bărbatul în costum închis, cu o pălărie de pîslă şi cu ochelari negri, care venea după mine, se apropia, iar eu alergam cum nu mai alergasem

niciodată. Nu luam în seamă durerea, ignoram semnalele de avertisment, iar corpul mă pedepsea pentru asta. Acum, în timp ce alergam, abdomenul şi părţile laterale erau cuprinse de nişte crampe cumplite, ca nişte lovituri de cuţit. Tot ce puteam să fac era să merg înainte; corpul meu, neantrenat în anii în care practicasem avocatura, îmi comanda să mă opresc, să mă predau: *Oare ce puteau să dorească de la mine acum? Informaţii? Dă-le! Nu eram eu, cu capacitatea mea, prea valoros ca să fiu răpit?*

Chiar în faţa mea se ridica conturul modern al halelor şi în timp ce alergam spre ele – de ce? care era scopul? plănuisem să mă epuizez pur şi simplu, asta era? – corpul meu se războia, se încorda şi ţipa la hotărîrea mea de oţel, supărîndu-se şi rugînd, apoi ademenind mieros: *Predă-te, n-or să-ţi facă nici un rău, n-or să-i facă rău nici lui Molly, tot ce vor este să-i asiguri că vei tăcea şi, da, poate că nu te vor crede, dar poţi să cîştigi timp, poţi să te joci cu ei, predă-te, salvează-te...*

Paşii, mai iuţi acum, bubuiau în spatele meu şi m-am trezit într-un fel de garaj de parcare doar cu parter, la capătul căruia era o uşă pe care era un semn roşu: SORTIE DE SECOURS şi PASSAGE INTERDIT; am deschis-o şi am închis-o după mine. A scos un scîrţîit metalic ruginit şi m-am trezit pe o scară mică, slab luminată, care mirosea a gunoi. Lîngă uşă era un tomberon înalt din care se revărsau gunoaiele.

Era făcut din aluminiu: prea uşor ca să fie folosit ca barieră.

De cealaltă parte, ceva se izbi cu putere în uşă. Probabil un picior sau un umăr; dar uşa n-a cedat. Disperat, am răsturnat tomberonul. Gunoi, gunoi, mai mult gunoi... şi o jumătate tocită de foarfecă. S-ar putea să ajungă, merita să încerc.

Încă o lovitură înfundată în uşă, care de data asta se deschise puţin: o fărîmă de lumină clipi în cămăruţa întunecoasă şi apoi se stinse. Am întins mîna pe jos, am înşfăcat bucăţica subţire, îndoită, de oţel şi am strecurat-o într-o deschizătură din balamaua uşii, cît de mult am putut.

Uşa bubui din nou, dar de data asta nu se zări nici o fărîmă de lumină: nici o mişcare. Atîta timp cît foarfeca va rezista, uşa nu va ceda.

Am pornit în sus pe scările care dădeau direct într-un coridor ce m-a scos în curînd într-un pasaj aglomerat.

Unde eram? O staţie – o staţie de metrou, da, asta era. Chatelet les Halles. Cea mai mare staţie de metrou din lume. Un labirint. Aveam multe direcţii în care puteam să merg acum; multe direcţii în care să scap de el, dacă, *doar* dacă şi corpul mi-ar rămîne credincios, dacă m-ar lăsa să merg mai departe.

Atunci am ştiut ce aveam de făcut.

60

Sîntem cu cincisprezece ani în urmă și sînt tînăr, proaspăt absolvent la Camp Peary – CIA, de curînd numit la Paris, cu caș la gură, cum îi plăcea șefului și prietenului meu James Tobias Thompson al III-lea să mă ia peste picior. Laura și cu mine am sosit la Paris în dimineața aceea, după ce zburaseràm cu o cursă TWA de pe Washington National și eram epuizat. Laura doarme în apartamentul nostru gol, din Rue Jacob; eu sînt pe jumătate adormit aici, în biroul lui Thompson de la Consulatul SUA de pe Rue St.-Florentin.

Îmi place tipul; pare să-i placă și lui de mine. Este un început bun într-o carieră în legătură cu care avusesem mai multe temeri decît erau necesare. Majoritatea ofițerilor de teren tineri îi urăsc de la început pe superiorii lor, care îi tratează ca pe niște puștani necopți și nedemni de încredere.

– Eu sînt Toby, insistă el. Ori ne spunem amîndoi pe numele de familie, în care caz tu ești Ellison, iar eu trebuie să mă port ca un împuțit de ofițer instructor de marină, ori sîntem colegi.

Apoi, înainte să-i pot mulțumi, îmi pune în brațe un teanc de cărți.

– Memorează-le, spune el. Memorează-le pe toate.

Unele dintre ele sînt ghiduri care stau la dispoziția oricărui turist (Plan de Paris par Arrondissement: Nomenclature des rues avec la station du métro la plus proche), *altele sînt publicate de Agenție doar pentru uz intern (hărți detaliate și secrete ale metroului din Paris, liste strict secrete ale amplasamentelor diplomatice și militare din tot orașul, căi posibile de scăpare, cu trenul sau cu mașina).*

– Sper că glumeşti, spun eu.

– Arăt ca şi cum aş glumi?

– Nu-ţi cunosc simţul umorului.

– Nu am aşa ceva.

Rostise asta cu o anume expresie a gurii care indica opusul.

– Ai o memorie fotografică. Poţi să reţii mult mai mult decît praful pe care l-am acumulat eu.

Am râs: are părul negru, este înalt, are un aspect tineresc.

Spune:

– Într-o bună zi, prietene, informaţiile astea îţi pot fi de folos.

Într-o bună zi, Toby, mă gîndeam acum, aruncîndu-mi privirile prin uriaşa staţie de metrou, ca să mă orientez. Trecuseră ani de cînd nu mai fusesem pe aici. *Nu te-ai gîndit niciodată că o să le folosesc împotriva ta, nu-i aşa?*

Din punct de vedere fizic, eram o epavă. Braţele mele, deşi mă dureau mult mai puţin, erau încă bandajate, picioarele, labele picioarelor, gleznele, toate îmi provocau spirale de împunsături cumplite, declanşînd durerea aşa cum declanşezi un foc de artificii în ziua de 4 Iulie.

Chatelet les Halles. *Cu patruzeci de mii de metri, este cea mai mare staţie de metrou din lume.* Mulţumesc, Toby. Mi-a prins bine. Ah, eu şi bătrîna mea memorie fotografică.

M-am uitat în spate şi n-am văzut nimic, dar nu mi-am permis să trăiesc acel sentiment de uşurare care poate fi confundat cu delăsarea. Fără îndoială că el mă urmărise sus, pe scări, întîrziat doar de cinci milimetri de oţel ruginit şi uzat, care probabil că într-o secundă s-a şi rupt sau s-a îndoit sub loviturile repetate.

Cînd eşti urmărit, cea mai mare greşeală pe care o poţi face este să cedezi instinctelor omeneşti străvechi, atavice, de supravieţuire, cum ar fi acea reacţie luptă-sau-fugi care a salvat vieţile strămoşilor noştri din peşteri. Instinctul face ca reacţiile tale să fie previzibile, iar previzibilitatea este un duşman înrăit.

În schimb, pune-te în locul adversarului tău, judecă lucrurile aşa cum crezi că le-ar judeca el, chiar dacă asta înseamnă să-i atribui mai multă inteligenţă decît are în realitate.

Aşadar, ce-ar face el?

Chiar în momentul ăsta, dacă uşa nu a cedat, ar căuta cea mai apropiată intrare. Fără îndoială că trebuia să fie una prin apropiere. Ar intra în gară, s-ar pune în locul *meu*, ar decide dacă aş hotărî să părăsesc staţia în favoarea străzii – nu, prea riscant – dacă aş încerca să mă pierd în labirintul de coridoare (o posibilitate bună) sau dacă aş încerca să măresc cît se putea mai mult distanţa dintre mine şi el, căutînd cel mai apropiat tren (o posibilitate şi mai bună).

Şi apoi, calculînd, s-ar concentra, ar elimina cea mai bună (şi de aceea cea mai evidentă) cale de scăpare... şi m-ar căuta prin mulţime. Oriunde, în afară de peronul de tren.

Am trecut cu privirea prin mulţime. În apropiere, o adolescentă cu părul slinos cînta într-o engleză cu un accent franţuzesc, o imitaţie groznică şi tremurată după Edith Piaf, „Pe strada unde locuieşti", pe fundalul sintetizat de corzi amplificate şi de obligato-uri angelice, scoase de o staţie Casio. Oamenii aruncau franci spre haina aşternută pe jos în faţa ei mai mult de milă, cred eu, decît ca semn de apreciere.

Toată lumea părea să se îndrepte spre un ţel anume. Tot ce puteam să spun era că nimeni din gară nu venea după mine.

Şi-atunci, el unde era?

În staţie exista un număr stînjenitor de semne portocalii de *correspondances* şi de semne albastre de *sortie*, de trenuri care se îndreptau spre zeci de destinaţii diferite: Pont de Neuilly, Créteil-Préfecture, Saint-Rémy-Les-Chevreusses, Porte d'Orléans, Château de Vincennes... Şi nu numai obişnuitele trenuri de metrou, dar şi RER, Réseau Express Régional, trenuri rapide de navetişti către şi dinspre suburbiile pariziene. Locul era uriaş, întins, ameţitor, nesfîrşit. Iar asta era în avantajul meu.

Cel puţin, pentru încă vreo cîteva secunde.

M-am îndreptat în direcţia pe care urmăritorul meu ar considera-o cea mai evidentă şi de aceea – probabil – mai puţin realizabilă, direcţie în care părea să meargă cea mai mare parte a traficului: *Direction* Château de Vincennes şi Port de Neuilly.

În dreapta lungului şir de bariere rotitoare, exista o zonă cu semnul PASSAGE INTERDIT, care era izolată printr-un lanţ. Am mers în pas săltat spre ea, am accelerat şi am sărit peste lanţ. O coadă lungă de oameni care ţineau în mîini exemplare din *Pariscope* se încolăcea în jurul unei gherete unde se vindeau bilete de teatru la o jumătate de preţ *(Ticket Kiosque Theater: Les places du jour a moitié prix)*, pe lîngă o statuie ciudată din bronz, care reprezenta un bărbat şi o femeie, ambii diformi, într-o manieră artistică, întinzînd oropsiţi mîinile unul spre altul. Am trecut grăbit pe lîngă o ieşire care dădea în Centre Georges Pompidou şi în Forum des Halles şi pe lîngă un grup format din trei poliţişti echipaţi cu radioemiţătoare, pistoale şi bastoane, care mă priveau suspicioşi.

Doi dintre ei au devenit atenţi şi au început să alerge după mine, strigînd.

M-am oprit brusc în faţa unui şir de uşi pneumatice, înalte, care nu puteau fi sărite.

Dar de aceea a inventat Dumnezeu *la sortie de secours*, intrarea de securitate doar pentru oficialităţi, spre care m-am năpustit şi pe care, spre îngrijorarea sonoră a unui grup de muncitori de la metrou, am intrat ca fulgerul.

Strigătele s-au amplificat în spatele meu. Un fluier ascuţit, de trafic, a vibrat în aer.

Un răpăit de paşi.

Am trecut de un magazin de ciorapi şi apoi de un stand de flori *(Promotion – 10 tulipes 35F)*.

Acum ajunsesem la un coridor foarte lung, prin care un set de scări rulante îi duceau pe pietoni în sus. Cealaltă bandă îi aducea pe oameni înapoi jos, în direcţia din care veneam. Între cele două benzi transportatoare era o bandă de metal, lată de un

metru, înaltă pînă la brîu, care se mişca în sus, ca un nesfîrşit covor de oţel.

M-am uitat în jur şi am văzut că ofiţerii de la securitatea metroului care urcau după mine erau acum însoţiţi de o siluetă singuratică, îmbrăcată într-un costum de culoare închisă, care îi depăşea văzînd cu ochii, apropiindu-se de mine cu o viteză înspăimîntătoare, în timp ce eu mă aflam prins într-o mulţime de oameni care nu se mişcau, lăsînd transportoarele de cauciuc şi oţel să facă toată treaba.

Bărbatul în costum închis: exact acela de care voiam să scap.

În timp ce el se apropia, iar eu mă întorceam din nou ca să măsor distanţa care ne despărţea, mi-am dat seama că mai văzusem faţa aceea înainte.

Ochelarii lui grei, cu rame negre, îi ascundeau doar într-o mică măsură cearcănele gălbui de sub ochi. Pălăria lui dispăruse, se pierduse în timpul urmăririi, probabil, dînd la iveală părul rar, de un blond deschis, pieptănat drept, spre spate. Slab, palid ca o stafie, cu buze subţiri, palide.

Pe Marlborough Street din Boston.

În faţa băncii din Zürich. Nu aveam nici o îndoială, era acelaşi om. Un om care probabil că ştia foarte multe despre mine.

Era un bărbat care – gîndul mi-a dat fiori reci pe şira spinării – nu se prea obosea să se ascundă.

Nu-i păsa dacă îl recunoşteam.

Chiar *voia* să-l recunosc.

M-am strecurat prin barajul de oameni, dîndu-i la o parte cu coatele din calea mea, şi am sărit pe banda metalică dintre scările rulante.

Împiedicîndu-mă, mi-am dat seama că suprafaţa de metal era întreruptă cam la fiecare treizeci de centimetri de lame de oţel ieşite în afară, puse acolo, sînt sigur, tocmai pentru a face ceea ce făceam eu, adică alergatul pe ea, greu de realizat.

Greu, dar nu imposibil.

Cum l-a numit femeia din Zürich?

Max.
E-n regulă, amice, mi-am zis.
Vino după mine, Max.
Indiferent ce vrei, vino şi serveşte-te.
Încearcă.

61

Alergam fără să gîndesc.

Pe marginea de metal, în sus. În jurul meu, de o parte şi de alta, se auzeau icnituri, ţipete şi strigăte: *Cine-i nebunul? Un criminal? De ce vrea să fugă?* Răspunsul era dat de îndată ce se uitau în jos, la mică distanţă, pe scara rulantă şi îi vedeau pe ofiţerii în uniformă suflînd în fluiere, ca într-o variantă franceză a lui *Keystone Kops,* şi croindu-şi drum prin mulţime.

Şi acum, fără îndoială, spre uimirea privitorilor, nu unul, ci *doi* bărbaţi ţopăiau pe banda de metal, unul încercînd disperat să scape de celălalt.

Max. Ucigaşul.

Aproape negîndindu-mă deloc la ce făceam, am sărit de partea cealaltă a scărilor care coborau, cîştigînd pentru o secundă sau două un mic punct de sprijin, înainte de-a sări peste sticla din părţi şi apoi jos, de la o înălţime de trei metri, şi de-a o lua în sus pe scări. Nu-mi permiteam riscul de a mă uita înapoi, nu puteam să-mi întrerup fuga nici pentru o secundă, aşa că alergam pur şi simplu cît de repede mă lăsau gleznele slăbite, în timp ce toate sunetele din jurul meu erau estompate de ritmul rapid şi continuu al inimii, de inspirarea şi expirarea şuierătoare a aerului din plămîni. Departe, în faţa mea, la capătul scărilor, era un semn albastru: DIRECTION PONT DE NEUILLY. Un semnal luminos. Eram un ogar care urmărea un iepure; eram un prizonier care evada. În mintea mea înfierbîntată eram orice, orice îmi trecea prin cap, orice mă putea face să merg înainte, să uit de durere, să ignor trupul care îmi striga să mă opresc, să încerc să nu iau seama la seducătoarele, mieroasele chemări de sirenă:

Renunţă, Ben. Nu-ţi vor face rău. Oricum nu poţi să cîştigi, nu poţi să-i întreci, eşti în inferioritate, gîndeşte-te doar la tine şi renunţă.

Nu.

El nu va ezita să-mi facă rău, am răspuns, prins în nebunescul meu monolog interior. O să facă orice.

Chiar în faţă, la capătul scărilor, apăru o scară rulantă îngustă.

Unde erau... urmăritorii?

Mi-am permis să arunc o privire în jur, printr-o mişcare iute a capului, înainte să mă duc spre scară.

Copoii de la metrou, toţi trei – erau doar trei? – renunţaseră la urmărire. Probabil că îi anunţaseră pe alţii prin radio.

Mai rămînea unul.

Vechiul meu prieten Max.

El nu renunţase, desigur. Continua să meargă cu paşi mari pe banda de metal, o siluetă solitară, încovoiată, care se apropia, se grăbea...

În vîrful scării rulante era un mic palier şi la dreapta o scară rulantă cu indicatorul: SORTIE RUE DE RIVOLI. Ei, bine, pe unde? Spre stradă sau spre platforma trenului?

Rămîi la ce cunoşti.

Am ezitat doar o secundă, apoi am năvălit în faţă, spre platforma trenului, unde o mulţime de oameni intrau şi ieşeau din tren.

Era, probabil, la o distanţă de zece secunde în urma mea, ceea ce însemna că şi el se va opri pe palier şi, dacă aveam ghinion, mă va dibui în faţa lui, pe peron, o ţintă mare în bătaia puştii.

Am mers înainte.

Semnalele sonore electronice indicau că trenul se pregătea să plece şi ştiam că n-o să reuşesc. Am accelerat cu ultimele forţe, disperat, intenţionînd să ajung la cea mai apropiată uşă

deschisă, dar toate s-au închis cu brutalitate tocmai cînd mă aflam la o distanţă de douăzeci de metri.

În timp ce trenul se punea în mişcare şi îl auzeam pe Max intrînd pe peron, am sărit nebuneşte înainte – spre trenul în mişcare – şi m-am agăţat de partea exterioară, iar mîna mea dreaptă s-a prins de ceva solid.

Un mîner.

Slavă Domnului.

Apoi mîna stîngă a găsit un alt mîner, în timp ce eram purtat de-a lungul peronului, lăsînd staţia Chatelet şi pe Max în urmă, lipindu-mi corpul strîns de trenul care se mişca şi sigur că norocul nu mai era de partea mea; era o idee îngrozitoare, tocmai eram pe punctul de-a fi ucis.

Cu privirea rătăcită, am văzut ce apărea în faţa mea abia cînd prima parte a trenului a intrat în tunel.

O oglindă rotundă, uriaşă, ieşea din peretele în care era montată, la intrarea în tunel.

Am putut să văd că trenul trecea la cîţiva centimetri de ea, dar eu nu puteam, o bucată de carne umană atîrnată care va fi despicată în două, cu aceeaşi precizie cu care un cuţit Sabatier taie o roată de caşcaval.

Ceva rămăşiţe de logică ieşeau acum la suprafaţa minţii mele înfierbîntate: *Ce dracu' crezi că faci? Ce fel de nebunie mai este şi asta? Ai de gînd să mergi călare pe tren prin tunelul lui îngust, ca să te storcească la fel ca pe o ploşniţă, să laşi pereţii tunelului să facă ce n-a putut face Max, asta vrei?*

Am auzit un strigăt prelung, sonor, ieşindu-mi involuntar din plămîni şi, chiar atunci cînd enormul disc metalic rotund se pregătea să mă decapiteze, am dat drumul la mînere şi m-am rostogolit pe peronul rece, tare.

Nici n-am auzit împuşcăturile din jurul meu. Eram într-o altă lume, un tărîm aproape halucinant al fricii şi al adrenalinei. M-am izbit de platformă, lovindu-mi capul şi umerii, şi lacrimi de durere mi-au ţîşnit din ochi, iar durerea era de nedescris,

incandescentă şi pîrjolitor de puternică, orbitor de aprinsă şi atotcuprinzătoare.

PASSAGE INTERDIT AU PUBLIC – DANGER

Un semn galben de deasupra mea îmi străpungea întunericul minţii.

Puteam să mă opresc şi s-ar fi terminat totul. Puteam să zac acolo şi să mă predau.

Sau – dacă trupul îmi dădea voie – mă puteam arunca înainte spre semnul galben, strălucitor, spre gura tunelului şi spre ce posibilitate aveam în realitate acolo.

Ceva din mine, o rezervă mare de energie, s-a deschis şi un şuvoi de adrenalină mi-a fost pompat în sînge; am mers împiedicîndu-mă înainte, spre nişte trepte mici, de beton. Semnul galben de avertizare era prins în balamale, aşa că l-am împins cu umărul la o parte, aproape că m-am rostogolit în jos, pe cele cîteva trepte, în întunericul rece al tunelului, în curentul de aer provocat de trenul care tocmai plecase.

Era o trecere, un pasaj.

Sigur că era. Cum îi spunea?

Passarelle de sécurité. Pasarela. Construită pentru ca echipele de muncitori de la metrou să poată lucra în timp ce trenurile circulau, dacă era nevoie.

În timp ce alergam – nu, de fapt, *şchiopătam* – prin pasaj, am auzit un sunet în spatele meu, un sunet pneumatic, de frîne, un sunet slab, ascuţit, de metal, zgomotul altui tren care trăgea la peronul pe care tocmai îl lăsasem în urmă.

Venea spre mine.

Dar era în regulă, nu-i aşa? Eram în siguranţă, nu?

Nu. Pasajul era prea îngust; corpul meu era prea aproape de trenul care urma să vină. Puteam să pricep asta chiar şi în starea de nebunie provocată de adrenalină şi de frică. Şi sigur că urmăritorul meu n-ar avea suficient spirit de sacrificiu ca să mă urmeze; el ştia că eram ca şi mort; era suficient de deştept ca să

mă lase să mă arunc prin tunele, spre o moarte inevitabilă, dar atunci am auzit ceva, un gînd, şi am ştiut că nu eram singur.

M-am întors pentru o secundă. Era în tunel cu mine.

Sînt impresionat, Max.

Măcar acum o să murim amîndoi.

Şi, de la o distanţă destul de bună, auzeam semnalele electronice sunînd, apoi zăngănitul uşilor care se închideau şi atunci am încremenit în tunel, în timp ce trenul începea să se mişte spre mine.

Am simţit ceva ca o ameţeală. O mîncărime în ceafă. Toate sinapsele mele tresăreau primind un mesaj chimic, al fricii –

mişcă mişcă mişcă mişcă

– dar mi-am înfrînt instinctul, m-am lipit de peretele tunelului, în timp ce curentul de aer anunţa venirea trenului, şi nu m-am putut opri să nu închid ochii cînd învelişul de metal al trenului, ca o umbră îngrozitoare, a vuit prin dreptul meu, atît de aproape, încît eram sigur că puteam să-l simt hîrşiindu-se de mine.

Venea ca un tăvălug.

Şi mi-am deschis ochii.

Cu coada ochiului am văzut că Max – aflat poate la vreo zece metri distanţă – făcuse acelaşi lucru. Şi el se lipise de peretele tunelului.

Era animat stroboscopic de lumina fluorescentă, slabă, pîlpîitoare, de o culoare bolnăvicioasă, galben-verzuie, care venea de la becul montat chiar deasupra capului lui.

Dar era o diferenţă.

Ochii lui nu erau închişi. Priveau cu atenţie, drept în faţă; şi nu cu teamă: cu încordare.

Şi mai era o diferenţă.

Nu stătea nemişcat.

Aluneca foarte grijuliu spre mine.

Apropiindu-se.

62

Se apropia şi trenul continua să treacă. Părea a fi cel mai lung tren din lume.

Aveam impresia că încremenisem, stînd în mijlocul unei tornade. În timp ce mă îndepărtam încet de el, intrînd mai adînc în tunel, am zărit ceva chiar în faţă. O firidă în perete, luminată de un bec fluorescent. O nişă. Dacă aş putea...

Şi chiar la doi metri mai încolo, iată, o nişă adîncă. Siguranţa.

Încă puţin efort, ca să mă tîrăsc încet prin pasaj, prin îngrozitorul curent de aer, cu sticla, oţelul şi mînerele de oţel ieşite, trecînd la cel mult cinci centimetri distanţă de nasul meu.

Şi eram acolo. În nişă. În siguranţă.

Nici o altă reţea de transport subteran din lume nu avea acest sistem de pasarele şi nişe, mi-am amintit. Puteam să văd pagina şi schemele. *Există o nişă la fiecare zece metri... Între staţii există o distanţă medie de şase sute de metri... Rutele obişnuite dintre staţiile metroului parizian însumează două sute de kilometri de şine... A treia şină este extrem de periculoasă, deoarece este încărcată cu curent electric continuu de 750 de volţi.*

Nişa avea un metru adîncime.

Suficient de spaţioasă.

Acum puteam să scot pistolul, să-i înlătur piedica, să-l ridic, să scot mîna din nişă şi să trag.

Punct ochit.

Şi lovit. Se strîmbă de durere, se bălăngăni în faţă...

Şi imediat după ce ultimul vagon al trenului trecu huruind, căzu în faţă, pe şine. Dar nu era rănit grav, asta se văzu imediat după felul cum îşi încordă corpul, cu picioarele îndoite, ca să nu cadă iar.

Trenul plecase. În tunel rămăseserăm numai noi doi. Stătea pe pietrişul dintre şine; m-am retras în nişa îngustă ca să mă apăr. Mă trăsesem înapoi, afară din bătaia armei lui, dar el sări în faţă, cu pistolul întins, şi trase.

Am simţit o durere în piciorul stîng: mă nimerise.

Am apăsat din nou pe trăgaci, dar am auzit doar păcănitul acela slab, inofensiv, acel sunet batjocoritor, înnebunitor, care îmi spunea că nu mai aveam gloanţe. Nici nu încăpea vorbă să încarc iar pistolul; nu aveam muniţie de rezervă.

Aşa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac: cu un urlet puternic, scos din gît, am sărit spre asasin. I-am zărit doar expresia de pe chip, cu o clipă înainte de a-l doborî la pămînt: o privire de o indiferenţă posomorîtă sau de neîncredere? În acea fracţiune de secundă a încercat să ochească, dar, chiar înainte să poată ridica pistolul, ne-am prăbuşit la pămînt, iar spatele lui a scos un zgomot surd cînd s-a izbit de oţelul şinelor şi de pietrele cenuşii, ascuţite, dintre ele; am auzit pistolul lui zăngănind ceva mai departe, scăpat din mînă.

Se trăgea în spate cu o putere colosală, dar eu aveam atît avantajul surprizei, cît şi pe cel al poziţiei – îi imobilizasem mîinile şi picioarele – şi puteam să-l ţin cu forţa pe spate, lovindu-l cu o mînă în beregată.

Bolborosi, se încordă din nou şi vorbi pentru prima oară, cîteva cuvinte cu un accent – oare german? – puternic.

– N-are... rost, a mormăit el, dar pe mine nu mă interesa ce avea de spus, îmi păsa numai de ceea ce îi trecea prin afurisita aia de *minte,* dar nu mă prea puteam retrage şi concentra, nu era vreme pentru asta, aşa că l-am prins de gît şi m-am izbit de corpul lui.

În spate, dinspre peronul trenului, se zărea sclipirea unei luminiţe, la circa treizeci sau patruzeci de metri distanţă.

Şi am *auzit* cîteva crîmpeie de gînd, propoziţii care păreau să vină spre mine cu o insistenţă bizară, sonore, dar nu foarte distincte. *Poţi să mă omori*, gîndea el în germană, *poţi să mă omori, dar va veni altul. Altul îmi va lua locul. Altul...*

Şi doar pentru o secundă, împietrit, am slăbit strînsoarea din jurul gîtului. S-a încordat din nou, şi de data asta a putut să scape din strînsoarea mea, iar eu am căzut spre spate, pantofii mei alunecînd pe pietriş ca pe o baltă de grăsime. Mîna dreaptă mi-a zburat prin aer cînd am încercat să-mi frînez căderea, dar nu aveam de ce să mă agăţ, decît de aer şi atunci...

curentul electric continuu de 750 de volţi

... vîrful degetelor mele s-a apropiat foarte mult de oţelul rece, dur, al celei de-a treia şine, dar am reuşit să mi le smulg la ţanc, chiar la timp ca să-l văd zburînd prin aer, spre mine.

Mi-am căutat arma, dar dispăruse.

Cu un avînt brusc, m-am împins în sus, lovindu-mă de el, trimiţîndu-l în zbor peste umărul meu, spre a treia şină electrificată, în timp ce trenul care se apropia era lîngă noi, asurzitor, incredibil de zgomotos; i-am văzut picioarele tremurînd din cauza curentului electric, cu doar o fracţiune de secundă înainte ca trenul şuierînd să treacă peste el şi, Iisuse Hristoase, nu-mi venea să cred ce vedeam, picioarele încă îi tremurau, dar se terminau la coapse; partea de jos a corpului încă vibra, o grămadă sîngerîndă, complet retezată din talie, o halcă tremurătoare de carne omenească.

Din faţă se auzea zgomotul bubuitor al altui tren care se apropia. Senin, cu un calm de gheaţă, m-am suit pe pasarelă şi am intrat în siguranţa celei mai apropiate firide. Trenul venea şi m-am lipit de peretele nişei. După ce a trecut, mi-am croit drum afară din tunel, fără să mă mai uit înapoi.

63

Orăşelul Mont-Tremblant era format dintr-un număr restrîns de clădiri – două restaurante franţuzeşti de ţară, un magazin universal Bonichoix şi un hotel cu o marchiză verde în faţă, ciudat de nelalocul său, arătînd ca o variantă la scară redusă a marilor hoteluri din Monte Carlo. De jur împrejur se zăreau Munţii Laurenţieni din Quebec, verzi şi luxurianţi.

Din Paris, Molly şi cu mine zburaserăm separat spre cele două aeroporturi internaţionale ale Montrealului, pe două linii diferite, ea cu Mirobel, prin Frankfurt şi Bruxelles, eu cu Dorval, prin Luxemburg şi Copenhaga.

Folosisem cîteva tehnici obişnuite ale meseriei pentru a mă asigura că nici unul dintre noi nu putea fi uşor urmărit. Amîndoi puseserăm la bătaie paşapoartele canadiene pe care legătura mea franceză din Pigalle le falsificase pentru noi, ceea ce însemna că ambele seturi de paşapoarte americane pe numele domnului şi doamnei Alan Crowell şi ale domnului şi doamnei John Brewer erau încă virgine; puteau fi folosite cîndva, pe viitor, dacă apărea vreo urgenţă. Plecaserăm de pe aeroporturi diferite, Molly de la Charles de Gaulle, eu de pe Orly. Ce era mai important, zburaserăm la clasa întîi, pe linii europene – Aer Lingus, Lufthansa, Sabena şi Air France. Liniile aeriene europene încă îi tratau pe pasagerii de la clasa întîi ca pe nişte personaje importante, spre deosebire de cele americane, care le dădeau pasagerilor de la clasa întîi un scaun mai mare, o băutură gratis şi atît. În calitate de personaj important, locul ţi se păstra pînă în ultimul moment; de fapt, ei bifau de obicei orice pasager de la clasa întîi care era pe listă, dar încă nu suise la bord. La fiecare escală a

călătoriei ne îmbarcam chiar în ultima secundă, ceea ce însemna că paşapoartele noastre contrafăcute erau verificate în cea mai mare grabă, în timp ce eram conduşi la bordul avionului.

Deşi aleseserăm rute diferite, am putut, în chip miraculos, să aterizăm la o diferenţă de două ore şi jumătate unul de altul.

Închiriasem o maşină de la AVIS. Am luat-o pe Molly şi ne-am început călătoria de 130 de kilometri pe autostrada 15 Nord. Putea fi o şosea din orice colţ de lume, de la periferiile industriale şi suburbaneşti din Milano, Roma, Paris sau chiar Boston. Dar cînd 15 a devenit 117 – *Autoroute des Laurentines* – şoseaua lată, bine pavată, a tăiat un drum minunat prin maiestuoşii Munţi Laurenţieni, prin Sainte-Agathe-des-Monts şi apoi prin Saint-Jovite.

Iar noi stăteam acolo, în faţa farfuriilor noastre cu *escargots Florentine* şi păstrăvi prăjiţi în tigaie, ca o pereche de boxeri năuciţi, care nu puteau să vorbească. Nu vorbiserăm deloc nici pe drum.

În parte pentru că eram amîndoi foarte epuizaţi şi derutaţi din cauza diferenţei de fus orar. Dar în parte cred că eram tăcuţi pentru că în ultimele zile trecuserăm prin atîtea, împreună şi separat, încît aveam mult *prea multe* de vorbit.

Trecuserăm prin oglindă: totul era din ce în ce mai ciudat. Tatăl lui Molly a fost o victimă, apoi un ticălos şi acum... ce? Toby fusese o victimă, apoi un salvator, apoi un ticălos şi acum... ce?

Iar Alex Truslow, prietenul şi confidentul meu, noul director – cruciatul din CIA – era în realitate liderul facţiunii care de ani de zile profitase ilegal de pe urma Agenţiei.

Un asasin cu numele de cod Max încercase să mă omoare în Boston, în Zürich şi în Paris.

Ăsta cine mai era de fapt?

Răspunsul venise în ultimele cîteva momente uluitoare ale capacităţii mele telepatice, în timp ce asasinul şi cu mine

ne luptam pe şinele metroului parizian. Cu un ultim efort de concentrare, reuşisem; îi citisem gîndurile.

Cine eşti? întrebasem.

Numele lui adevărat era Johannes Hesse. „Max" era doar un nume conspirativ.

Cine te-a angajat?

Alex Truslow.

De ce?

O lovitură.

Cine era ţinta?

Cei care-l angajaseră nu ştiau. Tot ce ştiau era că viitoarea victimă era martorul-surpriză care urma să apară înaintea Comisiei Superioare pentru Informaţii din Senat.

Mîine.

Cine era? Cine putea să fie?

Mai rămîneau aproximativ douăzeci şi patru de ore.

Cine era?

Ce căutam aici, în locul ăsta izolat şi îndepărtat din Quebec? Ce ne aşteptaserăm să găsim? O scorbură de copac care să conţină documentele? Un felinar scobit într-un dovleac, cu un microfilm în el?

Acum aveam şi eu teoriile mele, care ar putea explica totul, dar îmi lipsea ultima piesă a jocului. Şi eram convins că urma s-o găsim ascunsă într-o locuinţă de piatră, părăsită, de pe malul Lacului Tremblant.

Registratura oraşelului Mont-Tremblant îşi avea sediul în oraşul mai mare din apropiere, St. Jerome. Dar se dovedi a ne fi de foarte puţin folos. Francezul nepăsător care ţinea registrele, emitea permisele şi făcea diferite alte treburi birocratice, un bărbat care se numea Pierre La Fontaine, ne informă răspicat că toate registrele oraşelului Mont-Tremblant fuseseră complet distruse într-un incendiu, la începutul anilor

'70. Tot ce avea erau actele înregistrate de atunci încolo, dar nu găsi nici un act de vînzare-cumpărare a casei de lîngă lac, în care să apară numele de Sinclair sau Hale. Molly şi cu mine am petrecut trei ore bune puricînd împreună cu el documentele, dar fără folos.

Apoi am făcut o plimbare cu maşina, atît cît am putut, în jurul Lacului Tremblant, pe lîngă Clubul Tremblant şi alte noi locuri de odihnă, Mont Tremblant Lodge, cu terenurile sale de tenis cu zgură şi cu plaja acoperită cu nisip din faţa locului, Manoir Pinoteau, Chalet des Chutes şi nişte case elegante şi rustice în acelaşi timp.

Presupun că ideea era că fiecare dintre noi sau amîndoi puteam să recunoaştem locuinţa, fie din amintire (în cazul lui Molly), fie din fotografie. Dar nici acolo n-am avut noroc. Majoritatea caselor nu se zăreau de pe drumul murdar care mărginea locul. Tot ce vedeam erau numele de pe indicatoare, unele scrise cu litere de mînă, altele desenate la marea meserie. Chiar dacă am fi avut timp să ieşim de pe şosea, s-o luăm pe fiecare cărare, spre fiecare casă de pe malul lacului – şi asta ne-ar fi luat cu siguranţă cîteva zile – ar fi fost practic imposibil, pentru că unele şosele erau blocate ferm, împiedicînd accesul. Şi apoi, cîteva case erau aşezate în partea de nord, izolată, a lacului, unde nu se putea ajunge decît cu barca.

La capătul micii noastre misiuni de recunoaştere, descurajat, am tras maşina în faţa Clubului Tremblant şi am parcat.

– Acum ce facem? întrebă Molly.

– Închiriem o barcă, am spus.

– De unde?

– De aici, cred.

Dar n-a fost să fie. Nu se vedea nici un fel de loc unde se închiriau bărci şi nici unul dintre hotelurile la care ne-am oprit nu se ocupa de închirieri. Era clar că oraşul le făcea turiştilor viaţa cît mai grea cu putinţă.

Apoi, bîzîitul unui motor de barcă a spart liniştea lacului frumos şi lucios, de undeva de la distanţă, şi atunci mi-a venit o idee. La Lac Tremblant-Nord (care de fapt nu era punctul cel mai nordic al lacului, ci capătul şoselei, dincolo de care nu mai aveai acces) am descoperit mai multe barăci pentru bărci din aluminiu şi lemn, nepăzite, vopsite în gri. Sigur, erau încuiate. Aceasta părea să fie o zonă portuară pentru locuitorii din regiunea lacului, care nu aveau ieşire la mal.

Deschiderea lacătelor a fost o chestiune de cîteva minute. Înăuntru erau înşirate ambarcaţiuni mici, în majoritate bărci pescăreşti. Am ochit un Sunray galben, cu un motor de şaptezeci de cai-putere – o barcă bună, rapidă şi, ceea ce era cel mai important, ale cărei chei fuseseră uitate în contact. Motorul a pornit imediat şi, cîteva minute mai tîrziu, printre nori de fum albastru, tăiam cu viteză suprafaţa lacului.

Casele erau de diferite feluri: vile elveţiene moderne şi cabane rustice, unele aşezate chiar deasupra apei, altele abia zărindu-se printre copaci; unele se ridicau chiar pe versantul muntelui. A fost o alarmă falsă, o casă din piatră şi mortar care a părut la început să fie cea care ne trebuia, dar care apoi s-a dovedit a fi ideea trăsnită a unui arhitect modern despre o locuinţă veche.

Şi apoi, fără nici un fel de avertisment, s-a ivit vechea locuinţă cu faţada de piatră de pe o colină mică, la circa o sută de metri de mal. O verandă dădea spre lac şi pe verandă erau două scaune Adirondack albe. Era fără îndoială casa în care îşi petrecuse Molly o vară. De fapt, părea că nu se schimbase deloc din ziua cînd fusese făcută fotografia, cu zeci de ani în urmă.

Molly se uită fix la ea, copleşită şi fermecată. Culoarea îi dispăruse din obraji.

– Asta este, spuse ea.

Am oprit motorul cît de aproape de ţărm am avut curajul s-o fac şi am lăsat barca să plutească restul drumului, după care am legat-o de digul şubred din lemn.

– Doamne, şopti Molly. Asta este. Ăsta e locul.

Am ajutat-o să se suie pe doc şi apoi m-am cățărat şi eu.

– Doamne, Ben, îmi amintesc de locul ăsta.

Vocea ei era o şoaptă ascuţită, emoţionată.

Îmi arătă cu degetul spre un şopron pentru bărci, făcut din lemn vopsit în alb.

– Tata m-a învăţat să pescuiesc acolo.

Începu să meargă pe dig, spre şopronul pentru bărci, pierdută în reveria ei nostalgică, cînd am prins-o de mîini.

– Ce e?

– Linişte, i-am ordonat.

La început, sunetul abia se auzea, un fîşîit prin iarbă care venea de undeva din apropeirea casei.

Un foşnet ciudat.

– Ce este? şopti Molly.

Am îngheţat.

Forma neagră părea că zbura spre noi, peste gazonul înalt, de pe deal, foşnetul amestecîndu-se acum cu un scheunat.

Un mîrîit scăzut.

Mîrîitul s-a transformat într-un lătrat puternic, înspăimîntător, de avertizare, în timp ce creatura – un Doberman pinscher, după cum am văzut – se îndrepta spre noi, arătîndu-şi colţii.

Pentru că se mişca atît de repede, era practic ca o pată.

– *Nu!* ţipă Molly, fugind spre şopronul pentru bărci.

Stomacul mi s-a întors pe dos cînd Dobermanul a sărit în aer, acoperind o distanţă incredibilă, şi tocmai cînd îmi scoteam pistolul, am auzit vocea unui bărbat ordonînd:

– Halt!

Am auzit un clipocit de apă în spatele nostru şi m-am întors ca fulgerul.

– Puteai să te răneşti în felul ăsta. Nu-i plac surprizele.

Un bărbat înalt, într-un costum de baie bleumarin, ieşea din apă. Apa îi şiroia din barba sură cînd se ridică de-a binelea, un Neptun bronzat, cu toată vîrsta înaintată, venit din lumea de

dincolo. O priveliște care era atît de lipsită de logică, încît nu putea fi acceptată de mintea mea.

Molly și cu mine rămaseserăm amîndoi cu gura căscată, cu ochii mari, muți de uimire.

Apoi Molly alergă să-și îmbrățișeze tatăl.

Partea a şaptea

WASHINGTON

64

Ce-i de spus în asemenea momente?

Pentru un timp care mi se păru o eternitate, nimeni nu scoase o vorbă.

Locul era liniştit, apa lucioasă şi opacă. Nu se auzea bîzîitul nici unei bărci cu motor, nici un strigăt, nici măcar chemarea vreunei păsări. O liniște absolută. Lumea se oprise în loc.

Plîngînd, Molly îşi strîngea braţele în jurul pieptului tatălui ei atît de tare, încît părea că voia să-l strivească. Era înaltă, dar el era şi mai înalt, aşa că a trebuit să se aplece în faţă ca să se poată îmbrăţişa.

Priveam cu o uimire prostească.

În cele din urmă, am spus:

– Nici nu te-am recunoscut cu barbă.

– Nu ăsta este scopul? spuse Harrison Sinclair solemn, cu o voce răguşită.

Apoi mi-a aruncat un zîmbet zbîrcit, pieziş:

– Sper că te-ai asigurat că nu ai fost urmărit pînă aici.

– Cît de bine am putut.

– Ştiam că pot conta pe tine.

Brusc, Molly se desprinse din îmbrăţişare, se trase înapoi şi îşi plesni tatăl peste faţă. El se strîmbă.

– Lua-te-ar naiba, spuse ea cu o voce spartă.

Locuinţa era întunecată şi liniştită. Avea mirosul caracteristic al caselor care au fost închise mult timp; al nenumăratelor focuri care au trosnit de-a lungul anilor şi care s-au impregnat în

podele şi pereţi; al camforului şi al naftalinei, al mucegaiului, al vopselei şi al uleiului de gătit rînced.

Ne-am aşezat împreună pe o canapea mică, a cărei tapiţerie de şifon era decolorată de praful aşternut de-a lungul anilor, iar Molly şi-a privit tatăl care vorbea. Sinclair stătea pe un scaun de canafas, suspendat cu un cablu de tavanul înalt.

Îşi pusese o pereche de pantaloni kaki scurţi şi largi şi un pulover mare, bleumarin. Cu picioarele întinse în faţă, încrucişate nepăsător la glezne, părea cît se putea de relaxat, o gazdă amabilă, stînd la un pahar de Martini cu oaspeţii pe care îi găzduia la sfîrşit de săptămînă.

Barba lui Sinclair era stufoasă şi nearanjată; părea să fie rezultatul mai multor luni de creştere, lucru perfect logic. Stătuse mult la soare, probabil înotînd şi plimbîndu-se cu barca pe lac, iar faţa lui arăta aspră şi tăbăcită, ca pielea unui marinar bătrîn.

– Presimţeam că mă veţi găsi aici, spuse el. Dar nu atît de repede. Dar Pierre La Fontaine m-a sunat acum cîteva ore şi mi-a spus că o pereche întrebase de mine şi de casă acolo, în St. Jerome.

Molly părea încurcată, aşa că el îi explică:

– Pierre este custodele registrelor, primarul din Lac Tremblant, şeful poliţiei. Şi, în general, şef peste toate. Este de asemenea îngrijitorul unor case ale căror stăpîni vin aici doar pe timpul verii. Un prieten vechi şi de încredere pentru mine. A avut grijă de casa asta multă vreme – de fapt, ani de zile. Demult, în anii '50, el a aranjat vînzarea acestui loc – foarte inteligent, trebuie să recunosc – aşa că a ieşit din mîinile bunicii Hale şi practic a dispărut, dreptul de proprietate fiind încurcat şi greu de depistat.

Nu a fost ideea mea. A fost a lui Jim Angleton. Cu mult în urmă, cînd am început să mă implic în activităţi strict secrete, Jim a fost de părere că trebuia să am întotdeauna un loc unde să dispar, dacă lucrurile se înfierbîntau prea tare. Canada părea să fie un loc la fel de bun ca oricare altul, de vreme ce era în afara graniţelor SUA. Oricum, Pierre îl închiria uneori vara şi mai des în timpul sezonului de schi. El reprezenta întotdeauna un

investitor canadian inexistent, pe nume Strombolian. Veniturile scoase din chirie acopereau cu vîrf şi îndesat întreţinerea şi comisionul lui. Restul rămînea în păstrare la Pierre.

Ne-a aruncat din nou zîmbetul acela încreţit.

– Este un tip cinstit.

Fără nici un avertisment, mînia lui Molly ieşi la suprafaţă. Stătuse lîngă mine în tăcere, gînditoare, credeam eu, fiind fără îndoială într-o avansată stare de şoc. Dar, după cum se vedea, ea mocnise, ba chiar clocotise.

– Cum... ai putut... să-mi faci aşa ceva? Cum ai putut să mă supui la toate astea?

– Snoops... începu tatăl ei.

– La dracu'! Ai idee...

– Molly! ţipă el răguşit. Potoleşte-te! N-am avut de ales, nu înţelegi?

Îşi retrase picioarele lungi pînă cînd ajunse în poziţie dreaptă, apoi se aplecă în faţă, spre fiica lui, cu nişte ochi rugători, strălucitori.

– Cînd au omorît-o pe draga mea Sheila, iubita mea – da, Molly, eram amanţi, dar sînt sigur că ştii asta – mi-am dat seama că era doar o chestiune de ore pînă să ajungă la mine. Am înţeles că trebuia să mă ascund.

– Din calea „Înţelepţilor", am spus. De Truslow şi Toby.

– Şi de încă vreo şase. Şi de forţele lor de securitate, care nu sînt chiar de neglijat.

Am spus:

– Asta are legătură cu ce se întîmplă în Germania, nu-i aşa?

– E complicat, Ben. Nu prea am...

– Ştiam că trăieşti, interveni Molly. Ştiam încă de la Paris.

Era ceva dur în tonul ei, o siguranţă calmă, aşa că m-am întors s-o privesc.

– Din scrisoarea lui, continuă ea, uitîndu-se la mine. Menţiona o operaţie de apendicită urgentă, care îl forţase să petreacă o vară întreagă cu noi aici, la Lac Tremblant.

– Şi? am îndemnat-o.

– Şi – sună banal acum, dar nu-mi aminteam să fi văzut vreo cicatrice în zona apendicelui. Faţa era destul de distrusă, dar corpul nu era şi cred că mi-aş fi amintit, s-ar fi înregistrat undeva, la nivelul subconştientului. Adică s-ar fi putut să fie acolo, dar *nu eram sigură*. Înţelegi? Şi îţi aduci aminte că mai demult am încercat să fac rost de autopsie, dar era sigilată? Din ordinul procurorului districtual din comitatul Fairfax. Aşa că am tras nişte sfori.

– De-aia ai vrut faxul la Paris, am spus.

Atunci, îmi spusese doar că avea o ipoteză despre asasinarea tatălui ei, o idee, un mod de-a dovedi ceva.

Ea dădu din cap.

– Orice patolog – cel puţin toţi patologii pe care îi cunosc – păstrează o copie a documentelor cu care lucrează în propriul seif. Asta pentru cazul în care dai de bucluc mai tîrziu, ca să îţi poţi revedea notiţele şi aşa mai departe. Aşa că nu-mi lipsesc resursele. Am telefonat unui prieten patolog de la Spitalul General din Massachusetts, care a telefonat unui coleg de la Sibley, la Washington, unde s-a făcut autopsia. Întrebări de rutină, nu? Birocraţie. Este incredibil cît de uşor este să dai peste cap măsurile de securitate într-un spital, dacă ştii să tragi sforile.

– Şi? am îndemnat-o din nou.

– Mi s-a trimis raportul autopsiei prin fax. Şi, bineînţeles, se menţiona prezenţa unui apendice. În acel moment am ştiut că, indiferent unde se afla tata, nu era sub piatra aia de mormînt din District of Columbia, în nordul statului New York.

Se întoarse spre tatăl ei.

– Atunci al cui era cadavrul?

– Nimeni nu-i va simţi lipsa, răspunse el. Am şi eu propriile resurse.

Apoi adăugă calm:

– E o treabă împuţită.

– Doamne, spuse Molly, printre dinţi, cu capul plecat.

– Nu e chiar atît de rău pe cît probabil că îţi închipui, spuse el. O trecere atentă în revistă a cîtorva cadavre de la morgile spitalelor ne-a scos în cale pe cineva cu aproximativ aceeaşi constituţie, vîrstă şi – cea mai grea treabă – cu o sănătate bună. Majoritatea vagabonzilor sînt afectaţi de tot felul de boli.

Molly încuviinţă din cap şi zîmbi aprig. Spuse cu amărăciune:

– Şi ce contează un vagabond mai puţin?

– Faţa nu era importantă, am spus, de vreme ce oricum urma să fie distrusă în mare parte în accident, nu?

– Corect, răspunse Sinclair. De fapt, a fost distrusă *înainte* de accident, dacă vreţi să ştiţi. Artiştilor restauratori de la morgă, care nu aveau nici cea mai mică idee că nu lucrau la adevăratul Harrison Sinclair, li s-a dat fotografia mea, ca să se inspire. Fie că era expus public, fie că nu, lor le place în general să-l facă pe mort cît de prezentabil se poate.

– Tatuajul de pe umăr, am spus. Aluniţa din barbă...

– Simplu de făcut.

Molly păstrase tăcerea, urmărind acest dialog prozaic dintre tatăl şi soţul ei, şi apoi începu să vorbească din nou, cu o voce plină de amărăciune:

– A, da. Cadavrul arăta groaznic după accidentul de maşină. La care se mai adăugaseră şi umflăturile provocate de descompunere..

Dădu din cap şi aruncă un zîmbet larg, ce nu era deloc plăcut. Ochii ei străluceau cu sălbăticie.

– *Arăta* ca tata, sigur, dar cît de atent ne-am uitat de fapt? Cît de atent puteam *suporta* să ne uităm în astfel de momente, în astfel de condiţii?

Se uită fix la mine, dar nu mă vedea; se uita *prin* mine. Acum era ceva groznic în tonul ei: o voce cu accente de oţel, mînie, sarcasm.

– Te duc la morgă, deschid un sertar şi trag fermoarul de la sacul în care se află cadavrul. Vezi o faţă, distrusă parţial într-o explozie, dar ajunge ca să spui da, sigur, acesta este tata, acesta

este nasul lui, din cîte pot să-mi dau seama, atît cît vreau să văd, asta este o parte din gura lui, pentru Dumnezeu! Îţi spui, mă uit la carnea şi la sîngele meu, la omul care m-a ajutat să vin pe lume, tipul pe umerii căruia călăream cînd eram copil şi nu vreau să-mi amintesc niciodată că l-am văzut în halul ăsta, dar ei vor să mă uit, aşa că o să arunc o privire fugară, poftim, acum luaţi-l de-aici!

Tatăl ei îşi dusese o mînă la faţa colţuroasă. Ochii lui erau trişti. Aştepta şi nu spunea nimic.

O priveam pe draga mea Molly, vedeam că nu mai putea continua. Sigur, avea dreptate. Ştiam că nu era foarte greu să foloseşti măşti faciale şi ceea ce se numeşte artă restaurativă, ca să faci cadavrul cuiva să semene cu al altcuiva.

– Sclipitor, am spus, sincer impresionat, chiar dacă eram încă ameţit bine.

– Nu-i meritul meu, spuse Sinclair. Ideea mi-a venit de la vechii noştri duşmani de la Moscova. Îţi aminteşti de cazul acela ciudat pe care l-am prezentat în timpul unei instrucţii de la Fermă, Ben? Cam pe la jumătatea anilor '60, cînd ruşii au organizat la Moscova nişte funeralii cu sicriul deschis ale unui ofiţer de rang înalt de la Serviciul de Informaţii al Armatei Roşii?

Am dat din cap.

Sinclair continuă, adresîndu-i-se fiicei lui:

– I-am trimis ostentativ pe agenţii noştri să prezinte condoleanţe, dar în realitate doream să vedem cine se arăta la înmormîntare, să facem fotografii în secret şi aşa mai departe. Se pare că acest ofiţer al Armatei Roşii fusese o importantă achiziţie pentru americani timp de vreo doisprezece ani.

Apoi, opt ani mai tîrziu, a ieşit la iveală că tipul încă trăia. Toată chestia fusese o operaţiune minuţioasă a contrainformaţiilor sovietice, adică o ţeapă. Complicată treabă. Evident, făcuseră o mască a agentului dublu – pe care îl transformaseră între timp în agent *triplu* – şi o puseseră pe un cadavru care se întîmpla să le stea la îndemînă. În zilele alea, în frumoasa epocă

Brejnev, ofiţerii de la vîrf nu-şi făceau prea multe probleme să împuşte pe cineva cînd aveau nevoie, aşa că poate că au dat ordin să fie împuşcat un tip care semăna cu „cîrtiţa", nu ştiu.

– N-ar fi fost mai simplu să spui că ai fost atît de tare ars în accident, încît n-a mai rămas nimic de identificat? am întrebat.

– Mai simplu, spuse Sinclair, dar în cele din urmă mai riscant. Un cadavru care nu poate fi identificat ridică tot felul de suspiciuni.

– Şi fotografia? întrebă Molly. Tu cu... cu gîtul tăiat?

– În zilele noastre, spuse Sinclair obosit, nici asta nu era imposibil. Un om de legătură, care a fost cîndva afiliat la Media Lab, la MIT...

– Sigur, am spus. Retuşarea numerică a fotografiilor.

Aprobă din cap; Molly arăta uluită.

Am explicat:

– Îţi aminteşti că acum doi ani *National Geographic* publica pe copertă o fotografie în care mutaseră puţin piramida din Gizeh, astfel încît să se încadreze?

Ea clătină din cap.

– O mare controversă în anumite cercuri, am spus. Oricum, acum se pot retuşa fotografiile prin mijloace atît de sofisticate, încît este foarte greu să-ţi dai seama.

– Aşa este, spuse Sinclair.

Am continuat:

– Astfel încît în centrul atenţiei să nu fie întrebarea *dacă* ai fost omorît, ci *cum*.

– Ei bine, îi spuse Molly tatălui ei, m-ai păcălit. Am crezut că fuseseşi omorît, am crezut că îţi tăiaseră gîtul înainte de accidentul de maşină, că tatăl meu fusese omorît! Şi în tot acest timp erai aici, plimbîndu-te cu barca pe un lac din Canada!

Vocea ei era din ce în ce mai sonoră şi mai furioasă.

– Ăsta era scopul? Scopul era să mă faci pe *mine* să cred că fuseseşi ucis? Să-i faci aşa ceva propriei fiice?

– Molly... încercă tatăl ei să intervină.

– Să-ţi îngrozeşti şi să-ţi traumatizezi fata? De ce?

– Molly! spuse el aproape cu disperare. Ascultă-mă, te rog! Te rog, ascultă-mă pînă la capăt. Scopul era să-mi salvez viaţa.

Trase adînc aer în piept şi începu.

65

Camera în care stăteam – formată din geamuri mari şi o mobilă simplă, disparată – se întuneca din ce în ce mai mult, pe măsură ce se lăsa seara. Treptat, ochii noştri se obişnuiau cu întunericul. Sinclair nu se ridică să aprindă luminile; şi nici noi. Stăteam pironiţi acolo, privindu-i silueta din umbră, ascultînd.

– Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după ce m-am mutat în biroul directorului, Ben, a fost să cer de la arhivă transcrierea sigilată a procesului tău de la curtea marţială, de acum cincisprezece ani. Întotdeauna am avut bănuielile mele în legătură cu el şi, chiar dacă doreai să laşi totul în urmă şi să nu mai discuţi niciodată despre el, ţineam să ştiu adevărul despre ceea ce se întîmplase în ziua aceea.

Dacă s-ar fi întîmplat în grelele vremuri ale trecutului, toată afacerea ar fi fost îngropată. Dar Uniunea Sovietică se destrămase şi foştii agenţi sovietici ne deveniseră brusc foarte accesibili. Transcrierea procesului menţiona adevărata identitate a individului care încercase să fugă – Berzin – şi printr-o filieră complicată, pe care n-am s-o descriu aici, am reuşit să-l contactez.

Nu ştiu cum, ai lui aflaseră că încercase să fugă. Presupun că Toby îi informase. Aşa că Berzin a fost închis – din fericire, de cînd venise Hruşciov la putere, nu-şi prea mai împuşcau oamenii – şi, mai tîrziu, eliberat şi trimis să trăiască într-un oraş ca vai de el, la aproximativ şaptezeci şi cinci de kilometri nord de Moscova.

Ei bine, noul guvern postsovietic nu era deloc interesat de persoana lui. De aceea am putut să fac un tîrg cu individul. I-am aranjat o plecare sigură pentru el şi pentru soţie. În schimb, mi-a dat dosarul pe care încerca să-l vîndă la Paris – şi care dovedea că Toby era sau, mai degrabă, fusese în serviciul sovieticilor şi avusese numele de cod COŢOFANA.

Molly îl întrerupse:

– Dar ce înseamnă „în serviciul sovieticilor?'

– COŢOFANA nu era un simpatizant al ideologiei comuniste, explică Sinclair. Treaba asta murise încă de prin 1956, dacă nu chiar mai înainte. Aparent, Toby fusese prins de un tip vigilent de la KGB delapidînd fondurile Agenţiei. I s-a dat o şansă: ori cooperezi cu noi, ori le spunem celor de la Langley ce ştim şi suporţi consecinţele. Toby a preferat să coopereze.

Oricum, Berzin ăsta mi-a spus că avea înregistrarea întîlnirii cu tine şi cu Toby şi m-a pus s-o ascult. Totul se confirma. Ţi se aranjase o înscenare. I-am dat voie lui Berzin să păstreze caseta originală – eu am făcut o copie – cu condiţia să ţi-o dea ţie personal, cînd va veni momentul şi cînd o vei cere.

Am verificat şi am aflat că Toby nu mai ocupa o funcţie importantă. Conducea anumite proiecte externe, care mie mi se păruseră lipsite de importanţă – percepţii extrasenzoriale şi chestii din astea – şi nu aveau nici o şansă să se realizeze.

– De ce nu l-ai arestat? am întrebat.

– Ar fi fost o greşeală să-l arestez pînă cînd nu-i aveam şi pe ceilalţi, spuse Sinclair. Nu puteam risca să-i pun în gardă.

– Dar dacă Toby era unul dintre conspiratori, m-a întrebat Molly, de ce era dispus să se apropie fizic aşa de mult de tine în Toscana?

– Pentru că ştia că sînt mult prea drogat ca să pot face ceva, i-am explicat.

– Despre ce vorbiţi? spuse Sinclair.

Aici, Molly s-a întors şi mi-a aruncat o privire semnificativă.

M-am întors şi eu; ce rost avea să-i explicăm, chiar dacă ne-ar fi crezut? Am spus:

– Scrisoarea ta arăta ce era cu aurul şi felul cum l-ai ajutat pe Orlov să-l scoată. Se pare că ai scris-o imediat după ce te-ai întîlnit cu el la Zürich. Ce s-a întîmplat după aceea?

– Ştiam că apariţia aurului ăluia la Zürich va trage tot felul de semnale de alarmă, spuse el, dar nu aveam idee ce va însemna asta. Am trimis-o pe Sheila acolo să se vadă cu Orlov, să conducă o a doua rundă de negocieri şi să facă ultimele aranjamente. La cîteva ore după ce s-a întors de la Zürich, în timp ce se deplasa pe jos în apropierea apartamentului ei din Georgetown, a fost ucisă.

Am fost distrus şi îngrozit. Ştiam că eram implicat pînă peste cap. Şi eram sigur că urmam la rînd. Eram martor la un război care se purta pentru acest aur, declanşat probabil de către „Înţelepţi". Nici nu mai eram capabil să gîndesc – eram în stare de şoc şi o plîngeam pe Sheila.

Deşi nu prea puteam să-i văd chipul lui Hal, îmi dădeam seama după înfăţişarea sa că avea faţa trasă, fie din cauza concentrării serioase, fie din cauza tensiunii mari, nu eram sigur. M-am concentrat, încercînd să culeg ceva gînduri, dar nu venea nimic; nu era destul de aproape de mine.

– Şi pe urmă au venit după mine. Trecuseră cîteva ore de la moartea Sheilei – doi oameni au intrat în casa mea. Ţineam un pistol lîngă pat, normal, şi l-am omorît pe unul dintre atacatori. Celălalt – ei bine, nu era participant. Dar era limpede că nu voia să mă elimine pur şi simplu; avea planuri mult mai complicate. Trebuia ca totul să pară un accident. Aşa că era oarecum constrîns în acţiunea sa.

– L-ai mituit, am spus.

Molly a întrebat:

– Ce?

– Corect, răspusne Hal. L-am mituit. Am încheiat un tîrg cu el. La urma urmei, şeful CIA are resursele lui, nu? În esenţă,

l-am dat pe brazdă, exact aşa cum fusesem învăţat să fac în timpul pregătirii pentru această muncă. Aveam bugetele mele discreţionare. Puteam să-l plătesc bine – şi ceea ce era mai important, puteam să-i asigur protecţia.

Am aflat de la el că Truslow îl trimisese să mă omoare, tot aşa cum ordonase şi moartea Sheilei. Iar aurul urma să fie scos din mîinile mele, din mîinile guvernelor american şi rus – şi urma să se treacă în mîinile „Înţelepţilor". Truslow începuse deja pregătirile pentru a-mi face o înscenare; pusese să mi se facă fotografii false, care mă arătau în Insulele Cayman, foi de călătorie contrafăcute pe calculator şi altele de felul ăsta. Urma să mă omoare şi apoi să pună căderea mea pe seama banilor lipsă.

Ştiam că Truslow era corupt. Că era unul dintre „Înţelepţi". Că nu se va opri pînă cînd nu va intra deplin în posesia aurului. Şi că va trebui să dispar.

Aşa că eu însumi am realizat o fotografie, una care arăta foarte convingător că murisem. Era toată dovada de care avea nevoie, ca să i-o ducă lui Truslow şi apoi să-şi primească jumătatea de milion de dolari. Şi de îndată ce eu muream – de îndată ce sosia mea ardea în accidentul de maşină, el era în siguranţă. Pentru el era o afacere importantă. La fel şi pentru mine.

– Unde este acum? întrebă Molly.

– Undeva în America de Sud, cred. În Ecuador, probabil.

Şi pentru prima oară i-am auzit unul dintre gînduri lui Hal, limpede ca cristalul: *Am pus să fie omorît.*

De acum, toate începeau să se potrivească şi i-am întrerupt povestea.

– Ce ştii despre un asasin german cu numele de cod Max?

– Descrie-l.

Am făcut-o.

– Albinosul, răspunse Sinclair imediat. Aşa îi spuneam noi. Numele lui adevărat este Johannes Hesse. Hesse era specialistul

de frunte al executanţilor de la Stasi, pînă în ziua cînd a căzut Zidul Berlinului.

– Şi apoi?

– Apoi a dispărut. Undeva în Catalania, în drum spre Burma, unde mai mulţi tovarăşi de-ai lui de la Stasi îşi găsiseră refugiul. Ne-am închipuit că lucra pe cont propriu.

– A fost angajat de Truslow, am spus. Altă întrebare: Te aşteptai ca „Înţelepţii" să caute aurul?

– Normal. Nu m-au dezamăgit.

– Cum...

Zîmbi misterios.

– Am ascuns numărul de cont în mai multe locuri unde ştiam că or să caute. Seifurile de la birou şi de acasă. Dosarele mele active. Era, bineînţeles, codificat.

– Ca să fie mai plauzibil, am spus. Dar n-ar fi putut cineva mai deştept să găsească o cale de a transfera banii la mare distanţă? Fără să lase urme?

– Nu, dat fiind felul cum era înfiinţat contul. De îndată ce eu sau moştenitoarea mea legală deschidea accesul la cont, acesta devenea activ şi Truslow putea transfera banii. Dar ar fi trebuit ca Truslow să meargă personal la Zürich şi deci să-şi lase amprentele.

– Iată de ce Truslow dorea să mergem *noi* la Zürich, am spus. Şi de ce – o dată ce am activat contul – oamenii lui au încercat să mă omoare. Dar trebuie să fi avut un om de încredere la Banca din Zürich.

Sinclair dădu din cap obosit.

– Trebuie să merg la culcare. Am nevoie de somn.

Dar am continuat:

– Şi aşa l-ai prins. Aveai „amprentele" lui, aşa cum te-ai exprimat.

– De ce mi-ai lăsat fotografia din Paris? întrebă Molly.

– Simplu, răspunse tatăl ei. Dacă eram găsit şi omorît aici, voiam să fiu sigur că cineva – de preferinţă tu – venea aici şi găsea documentele pe care le-am ascuns în casă.

– Deci ai dovada? am întrebat.

– Am semnătura lui Truslow. N-a fost prea mare vitejie din partea lui – oamenii lui îl supravegheau pe Orlov şi din cîte ştia el, eu murisem.

– Bătrîna – soţia lui Berzin – mi-a spus să-l găsesc pe Toby. Spunea că va coopera.

Sinclair începuse s-o lase mai moale, pleoapele i se închideau. Începu să dea din cap.

– Ar fi fost o posibilitate, spuse el. Numai că, în urmă cu două zile, Toby Thompson s-a rostogolit în jos pe scară, acasă la el. În raport scrie că scaunul cu rotile i s-a prins de colţul unui covoraş. Mă îndoiesc serios că a fost vorba de un accident. Dar în orice caz a murit.

Molly şi cu mine am rămas fără grai timp de douăzeci sau treizeci de secunde. Nu ştiam ce trebuia să simt: oare poţi să plîngi după un om care ţi-a omorît nevasta?

Sinclair întrerupse tăcerea.

– Am mîine dimineaţă o întîlnire cu Pierre La Fontaine ca să fac nişte aranjamente financiare urgente în Montreal. Din întîmplare, Banca din Zürich n-are nici cea mai mică idee cît aur are în trezorerie. S-a depozitat aur în valoare de cinci miliarde de dolari. Dar lipsesc nişte lingouri – mai exact, treizeci şi opt.

– Ce s-a întîmplat cu ele? întrebă Molly.

– Le-am furat. Le-am scos şi le-am vîndut. La valoarea curentă a aurului, am obţinut ceva mai mult de cinci milioane de dolari. Ţinînd cont de cît aur este în încăperea aceea, nimeni n-o să observe cît lipseşte. Şi cred că guvernul Rusiei îmi datorează mie – adică *nouă* – acest comision.

– Cum ai putut? şopti Molly uluită.

– E numai o părticică, Snoops. Cinci milioane de pitaci. Ai spus întotdeauna că doreai să deschizi o clinică pentru copiii săraci, nu? Ei bine, iată banii cu care s-o faci. Oricum, ce contează nişte amărîte de cinci milioane, în comparaţie cu zece miliarde, aşa-i?

Eram epuizaţi cu toţii şi nu peste mult timp Molly şi cu mine am adormit într-unul dintre dormitoarele libere. Dulapul pentru lenjerie avea aşternuturi de pat curate şi călcate, chiar dacă miroseau puţin a mucegai.

M-am întins lîngă ea ca să trag un pui de somn, după care intenţionam să fac un plan de acţiune pentru ziua următoare. În schimb, am dormit mai multe ore şi am fost trezit dintr-un vis despre un fel de maşinărie ce bătea ritmic, ca un fel de perpetuum mobile, iar cînd am ţîşnit în sus, sub razele lunii care pătrundeau prin geamurile prăfuite, mi-am dat seama că visele mele fuseseră stîrnite de un zgomot care venea de afară. Un zgomot la început slab, dar care era din ce în ce mai puternic.

O bătaie regulată. Un vîjîit oarecum familiar.

Sunetul palelor de elice.

Un elicopter.

După sunete, se părea că aterizase undeva, foarte aproape. Era vreo pistă pentru elicoptere pe proprietate? Nu văzusem nici una. M-am întors să mă uit pe fereastră, dar aceasta dădea spre lac, iar elicopterul părea să fi aterizat într-o parte a locuinţei.

Ieşind în grabă din dormitor şi alergînd spre o fereastră de pe hol, am zărit clar un elicopter care se ridica de pe o mică faleză a proprietăţii. După cum abia zăream, era o mică pistă asfaltată pe care n-o observasem înainte, în timpul zilei.

Sosise cineva?

Sau – şi gîndul m-a făcut să tresar – cineva tocmai *plecase*?

Hal.

Deschizînd uşa de la dormitorul lui Hal, am văzut că patul era gol. De fapt, era făcut: fie că îl făcuse înainte să plece (puţin probabil), fie că nu dormise deloc în el (mult mai plauzibil). Lîngă dulapul lui era un teanc mic şi ordonat de haine, de parcă plecase în grabă.

Se dusese. Era limpede că îşi aranjase această plecare pe furiş, la miezul nopţii, fără să ne spună.

Dar unde se dusese?

Am simţit prezenţa cuiva în cameră. M-am întors: Molly stătea acolo, frecîndu-se la ochi cu o mînă şi trăgîndu-se leneş de păr cu cealaltă.

– Unde este, Ben? Unde s-a dus? întrebă ea.

– N-am idee.

– Dar el era în elicopter?

– Aşa cred.

– Spunea că se duce să se vadă cu Pierre La Fontaine.

– La miezul nopţii? am spus, alergînd spre telefon.

În cîteva momente, aveam numărul de telefon al lui Pierre La Fontaine. L-am format; a sunat mult timp pînă cînd La Fontaine a răspuns cu o voce somnoroasă. I-am dat receptorul lui Molly.

– Trebuie să vorbesc cu tatăl meu, spuse ea.

Pauză.

– A spus că se va întîlni cu tine în Montreal, mai tîrziu, în dimineaţa asta.

Altă pauză.

– O, Doamne, spuse ea şi închise.

– Ce e? am întrebat-o.

– Spune că trebuia să vină aici să se vadă cu Hal peste trei zile. N-aveau nici un plan să se întîlnească în Montreal, azi sau în altă zi.

– De ce ne-a mint? am întrebat.

– Ben!

Molly ridică un plic adresat ei, pe care îl găsise sub teancul de rufe.

Înăuntru era un bilet, mîzgălit în grabă:

Snoops – te rog să mă înţelegi şi să mă ierţi – nu puteam să vă spun – ştiam că ai fi încercat din răsputeri să mă opreşti pentru că m-ai mai pierdut deja o dată – o să înţelegi mai tîrziu – te iubesc.

Tata

Molly a fost cea care, cunoscînd atît de bine ciudăţeniile tatălui ei – scrupulozitatea cu care îşi ţinea documentele – a găsit, în cele din urmă, dosarul cafeniu subţire, cu spirală, într-un sertar din camera pe care Hal o folosise drept birou. Printre diferitele documente personale de care în mod sigur avusese nevoie în izolarea sa – înregistrări de conturi bancare, documente de identitate false şi aşa mai departe – era un teanc subţire de hîrtii care, toate împreună, spuneau povestea de la cap la coadă.

Se părea că Sinclair închiriase o căsuţă poştală în St. Agatha sub un nume fals şi, în ultimele două săptămîni, primise mai multe documente.

Unul dintre ele era o fotocopie a programului unei audieri publice televizate în faţa Comisiei Speciale pentru Informaţii din cadrul Senatului. Audierea urma să aibă loc diseară, în sala 216 din Clădirea Hart, unde se afla Senatul Statelor Unite, la Washington.

Un punct din program era încercuit cu cerneală roşie: o apariţie la ora şapte, în seara asta – peste nici cincisprezece ore – a unui martor nenumit.

Atunci am înţeles.

– Martorul-surpriză, am murmurat cu voce tare.

66

Molly lăsă să-i scape un țipăt.

– *Nu!* spuse ea. Doamne, *nu!* El e...

– Trebuie să-l oprim, am întrerupt-o.

Acum totul era limpede; toate căpătaseră un sens îngrozitor. Harrison Sinclair – martorul-surpriză – era cel care urma să fie asasinat. Mi s-a părut o ironie cumplită: Sinclair, pe care credeam că l-am îngropat, se dovedea dintr-o dată a fi viu și în cîteva ore avea să fie omorît de-adevăratelea.

Molly (căruia trebuie să-i fi trecut prin cap același gînd) își încleștase mîinile și le ținea la gură. Își mușcă articulația degetului arătător, ca să-și înăbușe parcă strigătele. Începu să se plimbe în jurul biroului, în cercuri mici, frenetice.

– Doamne, șopti ea. Doamne. Ce putem face?

M-am trezit și eu plimbîndu-mă. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac acum era s-o sperii și mai tare. Trebuia să ne păstrăm amîndoi calmul, să gîndim limpede.

– Pe cine putem să sunăm? spuse ea.

Am continuat să mă plimb.

– La Washington, spuse ea. Cineva din Comisia Senatului.

Am clătinat din cap.

– Prea periculos. Nu știm în cine putem să avem încredere.

– Cineva de la Agenție...

– E absurd!

Începu iar să-și muște degetul.

– Atunci altcineva. Un prieten. Cineva care poate intra la audiere...

– Şi ce să facă? Să se opună unui asasin de meserie? Nu. Trebuie să-l prindem.

– Dar unde?

Am început să gîndesc cu voce tare.

– N-are cum să meargă cu elicopterul pînă la Washington.

– De ce?

– E prea departe. Mult prea departe. Elicopterul merge mult prea încet.

– Montreal.

– Probabil. Nu e sigur, dar am calculat că există o probabilitate destul de mare ca elicopterul să-l ducă la Montreal, unde fie că se opreşte pentru puţin timp...

– Fie că se suie într-un avion spre Washington. Dacă verificăm toate zborurile programate de la Montreal spre Washington...

– Sigur, am spus nerăbdător, asta dacă zboară pe un avion comercial. Mai plauzibil ar fi să închirieze un avion.

– De ce? Unul comercial n-ar fi mai sigur?

– Da, dar un avion particular este mult mai anonim în felul lui. Eu aş închiria un avion. Bine. Hai să presupunem că elicopterul îl duce la Montreal.

M-am uitat la ceas.

– Probabil că este deja acolo.

– Dar unde? Pe care aeroport?

– La Montreal avem Dorval şi Mirabel. Asta înseamnă două cîmpuri de aterizare, ca să nu mai vorbim de nenumăratele cîmpuri de aterizare dintre locul unde ne aflăm noi şi Montreal.

– Dar trebuie să existe un număr limitat de companii înregistrate care închiriază avioane, spuse Molly.

Trase o carte de telefon de pe podea, de lîngă canapea.

– Dacă telefonăm la fiecare...

– Nu! am exclamat prea tare. Majoritatea n-or să răspundă la telefon acum, noaptea. Şi de unde ştim că tatăl tău a aranjat cu o companie de închiriat canadiană? S-ar putea să fie oricare dintre miile de companii din SUA!

Molly se prăbuşi pe canapea, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

– O, Doamne, Ben. Ce putem face?

M-am uitat iar la ceas.

– N-avem de ales, am spus. Trebuie să ajungem la Washington şi să-l oprim acolo.

– Dar nu ştim unde o să fie la Washington!

– Ba sigur că ştim. Clădirea Hart a Senatului, sala 216, la audierile Comisiei Senatoriale pentru Informaţii.

– Dar înainte de asta? Habar n-avem unde o să stea înainte de asta!

Desigur, avea dreptate. Tot ce puteam face era să ne înfiinţăm în sala unde se făceau audierile şi...

Şi ce?

Cum Dumnezeu îl puteam opri pe tatăl ei, cum îl puteam apăra?

Mi-am dat seama brusc că soluţia era în mintea mea. Inima a început să-mi bată nebuneşte de emoţie şi frică.

Cu cîteva momente înainte de-a fi ucis într-un mod atît de groaznic, Johannes Hesse, alias „Max", gîndise că un alt asasin îi va lua locul.

Nu puteam să-l opresc pe Harrison Sinclair, dar puteam să-l opresc pe asasinul lui.

Dacă putea cineva să facă asta, eu eram acela.

– Îmbracă-te, am spus. Ştiu cum facem.

Era trecut de patru şi jumătate dimineaţa.

67

Trei ore mai tîrziu – pe la şapte şi jumătate, în dimineaţa ultimei zile – micul nostru avion a aterizat pe un mic aeroport situat într-o zonă rurală din Massachusetts. Rămîneau mai puţin de douăsprezece ore şi, deşi era o perioadă de timp nesfîrşită, mă temeam (pe bună dreptate) că nu va fi de ajuns.

De la Lac Tremblant, Molly contactase o companie de închiriat avioane particulară pe nume Compagnie Aéronautique Lanier, care avea sediul în Montreal şi îşi făcuse reclamă că dispunea de un serviciu de urgenţă deschis douăzeci şi patru de ore. Telefonul ei îl trezise pe pilotul de serviciu al firmei. Molly explică faptul că era medic şi trebuia să zboare urgent spre Aeroportul Dorval din Montreal. Furnizã cu precizie coordonatele cartografice ale pistei de elicopter a tatălui ei şi, o oră şi ceva mai tîrziu, plecam la bordul unui Bell 206 Jet Ranger.

La Dorval, am aranjat cu o altă firmă de închiriat să ne ducă de la Montreal la Baza Forţelor Aeriene de la Hanscom, în Bedford, Massachusetts. Din mai multe avioane – un Seneca II, un Commander, un avion cu reacţie King Air sau un Citation 501 – am ales Citation, care era de departe cel mai rapid, fiind în stare să zboare cu şase sute de kilometri pe oră. La Dorval am trecut repede prin vamă: paşapoartele noastre americane false (le-am folosit pe cele ale domnului şi doamnei John Brewer, ceea ce însemna că mai aveam un set nou-nouţ pentru cazul cînd ar fi trebuit să devenim domnul şi doamna Alan Crowell) au fost verificate în grabă şi, oricum, de îndată ce Molly a spus că era vorba de o urgenţă medicală, am fost repede lăsaţi să trecem.

La Hanscom am închiriat o maşină şi am parcurs cei aproximativ treizeci de kilometri cu cea mai mare viteză cu care am îndrăznit să conduc, respectînd exact limita de viteză. De cum i-am explicat amănunţit planul meu lui Molly, între noi s-a lăsat o tăcere posomorîtă. Era îngrozită, dar probabil că îşi dădea seama că nu avea sens să se certe cu mine, de vreme ce nu putea să ofere un plan mai puţin riscant, care să-i salveze viaţa tatălui ei. Trebuia să-mi limpezesc mintea cît mai mult şi să iau în considerare orice posibilitate de eşec. Ştiam că lui Molly i-ar fi prins bine acum nişte asigurări, dar nu aveam nimic de oferit şi, în afară de asta, tot ce puteam să fac era să-mi gîndesc planul pînă la capăt.

Ştiam de asemenea că ar fi fost un dezastru să fiu oprit pentru depăşire de viteză. Închiriasem maşina folosind un fals permis de conducere, eliberat de statul New York, şi o carte de credit Visa contrafăcută. Trecuserăm de agenţia care închiria maşini, dar n-am fi reuşit să trecem şi de verificarea de rutină a permisului, făcută de un poliţist al statului Massachusetts, control care însoţea inevitabil amenda pentru viteză. N-ar fi găsit nicăieri în banca de date a computerului lor interstatal înregistrarea permisului meu de conducere şi tot jocul s-ar fi încheiat.

Aşa că mergeam cu atenţie prin traficul aglomerat de dimineaţă, spre oraşul Shrewsbury. Cu puţin înainte de opt şi jumătate, am ajuns la o casă din zona suburbană, mică şi galbenă, în stilul caselor de fermă, care aparţinea unui om pe nume Donald Seeger.

Ca să fiu cinstit, Seeger reprezenta un risc calculat. Era negustor de armament şi proprietarul a două magazine de la periferia Bostonului, unde se vindeau arme. Furniza arme de foc pentru poliţia statală şi, dacă era nevoie, pentru Biroul Federal de Investigaţii (ori de cîte ori FBI-ul avea nevoie să procure repede arme personale, fără să mai treacă prin complicata filieră birocratică).

Seeger ocupa o anumită zonă gri de pe piaţa legală a armelor de foc, undeva între producătorii de armament şi clienţii care, dintr-un motiv sau altul, aveau nevoie de foarte mare discreţie şi nu puteau trata direct nici cu distribuitorii, nici cu reţelele tradiţionale de vînzare cu amănuntul.

Oricum, important era că îl ştiam destul de bine ca să am încredere în el. Un coleg de la Facultatea de Drept crescuse în Shrewsbury şi îl cunoştea pe Seeger în calitate de prieten de familie. Seeger, care avea rareori de-a face cu avocaţi şi (la fel ca toată lumea, se pare) dispreţuia această tagmă, avea nevoie repede (şi gratis) de consultaţii juridice referitoare la cooperarea cu un producător nemulţumit de arme mici, îmi spusese prietenul meu de la Drept. Sigur, nu era domeniul meu de specialitate, dar am pus un asociat să găsească răspunsul la problema lui. Seeger a fost foarte recunoscător şi m-a scos în oraş la o masă de mulţumire, undeva în Boston, unde se mîncau nişte cotlete grozave.

– Dacă pot vreodată să fac ceva pentru tine, îmi spusese el în timp ce mînca un *filet mignon* şi îşi ducea la gură cana cu bere Bass, dă-mi un telefon.

Atunci m-am gîndit că n-o să-l mai văd niciodată pe tip. Cu toate astea, acum era momentul să-şi plătească datoria.

La uşă a răspuns soţia lui, îmbrăcat într-o rochie de casă decolorată, împodobită cu mici flori de caprifoi albastre.

– Don e la serviciu, spuse ea, cercetîndu-ne cu suspiciune. Pleacă de obicei între şapte şi jumătate şi opt.

Biroul şi depozitul lui Seeger erau o clădire de cărămidă lungă, îngustă, care nu avea nici un indicator şi se afla pe o şosea principală aglomerată, la cîţiva kilometri distanţă, lîngă un Ground-Round. Din cîte se vedea pe dinafară, putea foarte bine să treacă drept un loc de depozitare public, poate o curăţătorie chimică, dar sistemul de securitate din interior era foarte sofisticat.

A fost, bineînțeles, surprins să mă vadă cînd am sunat, dar s-a grăbit spre ușă cu un zîmbet larg pe chip. Abia trecuse de cincizeci de ani, era într-o formă fizică bună și avea un gît ca de taur. Își purta descheiat blazerul bleumarin, care era cam cu o măsură prea mic pentru el.

– Avocatul, nu? spuse el, conducîndu-ne pe lîngă rafturile de metal umplute pînă sus cu cutii cu arme. Ellison. Ce dracu' faci în fundătura asta?

I-am spus ce doream.

Seeger, care de felul lui era greu de păcălit, se opri o secundă și mă privi cu atenție.

Ridică din umeri.

– S-a făcut, spuse el.

– Încă ceva, am adăugat. Ai putea să obții specificații pentru un detector de metale Sirch-Gate III, model SMD 200 W?

Se uită la mine multă vreme.

– Aș putea, spuse el.

– Este important.

– Mi-am imaginat. Da. Am un prieten consilier pe problemele de securitate. Pot să-l rog să le transmită prin fax în două minute.

Am plătit cu bani gheață, firește. Cînd am terminat tranzacția, magazinul de tehnică medicală din Framingham, care se afla la aproape cincisprezece kilometri distanță pe șosea, era deja deschis.

Magazinul, care se specializase în echipamentele pentru invalizi, prezenta și cîteva modele de scaune cu rotile. Pe majoritatea le-am refuzat imediat. De îndată ce-am explicat că voiam să cumpăr unul pentru tatăl meu, vînzătorul mi-a recomandat imediat să aleg unul dintre scaunele ușoare, care erau simplu de suit și de scos dintr-o mașină. I-am spus totuși că tatăl meu era ciudat și destul de excentric, că prefera un scaun făcut din cît mai mult oțel și cît mai puțin aluminiu. Dorea ceva solid.

În cele din urmă m-am oprit la un scaun cu rotile bun, rezistent, demodat, făcut de firma Invacare. Era extraordinar de greu; scheletul său era construit din oţel-carbon tubular, lipit cu alamă şi placat cu crom. Dar cel mai important lucru era că tubulatura de la braţe avea un diametru suficient de mare pentru scopurile mele.

L-am încărcat în portbagaj, aşa greu cum era în cutia de carton, şi am lăsat-o pe Molly la cel mai apropiat complex comercial ca să cumpere o serie de lucruri: un costum scump, albastru, cu dungi subţiri, cu două numere mai mari decît purtam de obicei, o cămaşă, butoni şi alte cîteva lucruri.

În timp ce făcea cumpărăturile, m-am dus la un mic garaj auto care se afla lîngă Worcester. Proprietarul, un fost puşcăriaş înalt şi gras, pe nume Jack D'Onofrio, îmi fusese recomandat de Seeger. Avea o fire iute, dar era un metalurgist de mare clasă, îmi spusese Seeger. Acesta sunase înainte şi îl informase pe D'Onofrio că eram un bun prieten de-al lui, că trebuia să aibă grijă de mine şi că, la rîndul meu, voi avea grijă de el.

Cu toate astea, D'Onofrio nu era în toane bune. Cercetă scaunul cu rotile cu nervozitate şi dezgust şi studie dispozitivele de sprijin, din plastic gri, care erau fixate pe tubulatura de oţel a braţelor cu şuruburi cu fantă în cruce.

– Nu ştiu, spuse el în cele din urmă. Nu este uşor să încerci să frezezi tipul ăsta de plastic. Aş putea înlocui dispozitivele cu lemn de tei.

M-am gîndit un moment şi am spus:

– Dă-i drumul.

– Oţelul n-ar fi o problemă. Tai şi pe urmă sudez. Dar va trebui să modific diametrul tubulaturii din faţă.

– Sudura nu trebuie să se vadă nici măcar la o cercetare mai atentă, am spus. Ce-ar fi să foloseşti un ferăstrău chirurgical ca să tai tubulatura?

– Asta şi aveam de gînd să fac.

– Bun. Avem nevoie de el peste o oră sau două.

– O oră? gemu el. Cred că eşti al dracu' de glumeţ.

Îşi agită braţele mici şi grase prin atelierul ticsit.

– Ia uită-te aici. Sîntem striviţi. Cocoşaţi de muncă. Pînă peste cap.

O oră, chiar şi două ore, era un timp scurt, dar nu imposibil. Desigur, omul negocia. Oricum, nu aveam timp de pierdut. Am scos un plic plin cu bancnote pe care i le-am fluturat pe sub nas.

– Sîntem gata să plătim în plus, am spus.

– O să văd ce pot face.

Ultima întîlnire era cel mai greu de aranjat şi, în unele privinţe, cea mai riscantă. Din cînd în cînd, forţele de poliţie, FBI şi CIA, trebuie să apeleze la serviciile specialiştilor în tehnici de deghizare pentru a aranja o acoperire. De obicei, aceştia sînt pregătiţi în arta teatrului, a machiajului şi în utilizarea protezelor, dar deghizarea pentru acoperire este o artă rară, extrem de specializată. Artistul trebuie să poată transforma un ofiţer secret într-o altă persoană, s-o facă să fie complet de nerecunoscut, capabilă să reziste la cea mai minuţioasă cercetare. De aceea, tehnicile sînt limitate, iar artiştii puţini.

Am descoperit că poate cel mai bun în această meserie, un bărbat care lucrase din cînd în cînd pentru CIA (şi pentru o lungă listă de stele de cinema şi televiziune, precum şi cîţiva lideri religioşi şi politici de marcă), se retrăsese în Florida. În cele din urmă, după mai multe telefoane date companiilor teatrale şi de costume din Boston, am făcut rost de numele unui veteran, un ungur pe nume Ivo Balog, care lucrase cîte ceva pentru FBI şi deci era familiarizat cu recuzita artistică. Mi se spusese că reuşise să-l facă pe acelaşi ofiţer agent secret FBI să se infiltreze nu o dată, ci de două ori, în familia mafiotă care-şi avea sediul în Providence. Asta îmi ajungea. Lucra lîngă o clădire administrativă veche din cartierul comercial al Bostonului, în calitate de coproprietar al unei firme care executa machiaje teatrale. L-am găsit puţin înainte de amiază.

Deoarece nu aveam timp să merg cu maşina pînă la Boston şi înapoi, am stabilit să ne întîlnim la Holiday Inn, în Worcester, unde rezervasem o cameră pentru ziua şi noaptea aceea. Ca să-şi facă timp pentru mine, trebuia să-şi elibereze restul zilei: i-am dat de înţeles că efortul lui va fi mai mult decît profitabil.

– Trebuie să ne despărţim, i-am spus lui Molly cînd am ajuns la Holiday Inn. Tu finalizează aranjamentele legate de zbor. Mă găseşti din nou aici după ce termini.

Ivo Balog se apropia de şaptezeci de ani, avea trăsături aspre şi faţa roşie a beţivilor. Se dovedi totuşi repede că, indiferent de defectele personale, era într-adevăr un vrăjitor.

Meticulos şi cu o inteligenţă ascuţită, petrecu în jur de un sfert de oră studiindu-mi pur şi simplu faţa şi conformaţia înainte să-şi deschidă trusa de machiaj.

– Dar cine anume vreţi să fiţi? întrebă el.

Răspunsul meu, care credeam că era perfect convingător, nu-l satisfăcu.

– Cum îşi cîştigă existenţa cel pe care doriţi să-l întruchipaţi? întrebă el. Unde locuieşte? Este bogat sau nu? Fumează? Este căsătorit?

Am conversat cîteva minute, punînd la punct această falsă biografie. De cîteva ori obiectă la sugestiile mele, repetînd într-o engleză cu un accent puternic regula după care se ghida:

– Nu. Esenţa unui proiect bun este simplitatea.

Balog îmi decoloră părul şaten-închis şi sprîncenele, după care aplică o vopsea cenuşie.

– Pot să vă îmbătrînesc cu zece, poate cincisprezece ani, mă avertiză el. Mai mult ar fi periculos.

Habar nu avea de ce făceam asta, dar fără îndoială că simţise tensiunea existentă în amîndoi. I-am apreciat meticulozitatea şi discreţia.

Îmi aplică pe faţă o loţiune pentru bronzare artificială, tamponînd cu grijă, ca să evite dungile care m-ar fi dat de gol.

– Asta va avea nevoie de cel puţin două ore ca să-şi facă efectul, spuse el. Presupun că avem atîta timp la dispoziţie.

– Da, am spus.

– Bun. Hai să vedem hainele pe care le veţi purta.

Cercetă costumul şi pantofii negri, foarte lustruiţi, aprobînd din cap. Apoi îi veni o idee.

– Dar armura...

– Aici, am spus, ţinînd în sus tricoul Safariland Cool Max, făcut din fibre spectro ultrauşoare, despre care Seeger mă asigurase că era de zece ori mai rezistent ca oţelul.

– Frumos, spuse Balog cu admiraţie. Foarte subţire.

După ce crema de bronzat îşi făcuse efectul, Balog îmi aplică un email care să-mi înnegrească dinţii şi mă împodobi cu o barbă grizonată, îngrijit tunsă, care părea foarte adevărată, plus o pereche de ochelari cu ramă de baga.

Cînd Molly se întoarse în cameră, trase o spaimă adevărată, care o făcu să-şi ducă mîna la gură.

– Doamne, spuse ea. M-ai păcălit pentru un moment.

– Un moment nu este îndeajuns de bine, am spus, apoi m-am întors ca să mă uit, pentru prima oară, în oglinda din camera de hotel.

Şi eu am fost uimit. Transformarea era cu adevărat extraordinară.

– Scaunul este în portbagaj, spuse ea. Va trebui să-l cercetezi cu atenţie. Ascultă...

Se uită la artistul machior cu prudenţă. L-am rugat să meargă pentru cîteva secunde pe hol, ca să putem vorbi.

– Ce este? am întrebat.

– A fost o problemă cu audierea, spuse ea. De obicei, audierile la Senat sînt publice, în afară de cele care sînt clar considerate închise. Dar de data asta, nu ştiu de ce – poate pentru că este preluată în direct la televiziune – au voie să intre doar reprezentanţi ai presei şi nişte invitaţi.

Am răspuns calm, nedorind să cedez sentimentului de panică:

– Ai spus că *a fost*. *A fost* o problemă.

Zîmbetul ei era slab; ceva o tulbura încă.

– Am telefonat la biroul obscurului senator din Commonwealth, Massachusetts, spuse ea. Am spus că eram asistenta administrativă a unui oarecare doctor Charles Lloyd din Weston, Massachusetts, care se află în Washington pentru o zi şi doreşte să vadă pe viu cum decurge o audiere în Senat. Oamenii senatorului sînt oricînd încîntaţi să facă o favoare unui alegător. Un permis de trecere eliberat de Senat te aşteaptă la sala de audiere.

Se aplecă şi mă sărută pe frunte.

– Mulţumesc, am spus. Dar nu am nici un document de identitate pe numele ăla şi nu mai e timp să...

– Nu va fi nevoie de nici un document de identificare la intrare. Am cerut – le-am spus că ţi s-a furat portofelul; am sugerat să telefonezi la poliţia din District of Columbia în legătură cu asta. Oricum, ei nu cer niciodată documentul de identitate pentru intrarea la audierile publice – de fapt, rareori e nevoie de permis de trecere.

– Şi dacă verifică şi descoperă că nu există nimeni cu numele ăsta?

– Nu vor verifica şi, chiar dacă ar face-o, există o astfel de persoană. Charlie Lloyd este şeful secţiei de chirurgie de la Spitalul General din Massachusetts. Îşi petrece întotdeauna o lună în Sudul Franţei. Am verificat bine. Chiar acum, doctorul Lloyd şi soţia lui sînt în vacanţă în Îles d'Hyčres, mai jos de Toulon, pe Côte d'Azur. Desigur, telefonista care răspunde este instruită să le spună celor care îl caută că nu e în oraş. Nimănui nu-i place să afle că medicul lui trage la măsea în Provence sau cine ştie pe unde.

– Eşti un geniu.

Făcu o plecăciune modestă.

– Mulţumesc. Acum, să trecem la avion.

Am simţit imediat din tonul ei că nu erau toate în regulă.

– Nu, Molly. Nu e nici un obstacol la avion, nu?

Răspunse cu o umbră de isterie abia reprimată.

– Am sunat la toate companiile care închiriază avioane, pe o rază de o sută de mile distanţă. N-am putut să găsesc decît una singură care avea un avion disponibil acum. Toate celelalte şi-au închiriat avioanele de acum o săptămînă.

– Aşa că îmi închipui că ai închiriat avionul ăla...?

Ezită.

– Da. L-am închiriat. Dar nu e aproape. Compania este la Aeroportul Logan.

– Asta este la o oră distanţă! am tunat.

Mi-am privit ceasul; trecuse de trei după-masa. Trebuia să fim la Senat înainte de ora şapte. Asta însemna că mai aveam patru ore!

– Spune-le să trimită avionul să ne aştepte la Hanscom. Plăteşte-le cît cer. Numai fă-o!

– Am făcut-o! explodă Molly la rîndul ei. Am făcut-o la naiba! M-am oferit să le dublez, chiar să le triplez tarifele! Dar singurul avion pe care-l aveau – un Cessna 303, bimotor – nu era disponibil pînă la amiază sau pînă la ora unu şi atunci trebuia să fie alimentat cu combustibil şi cu ce mai...

– Ce dracu', Molly! Trebuie să fim la Washington la ora şase, cel mai tîrziu! Afurisitul de taică-tău...

– Ştiu! ridică ea vocea care aproape că deveni un ţipăt ascuţit, pe cînd lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Tu crezi că nu sînt conştientă în fiecare secundă, Ben? Avionul o să fie acolo, la Hanscom, peste o jumătate de oră.

– Abia dacă mai avem timp! Zborul durează în jur de două ore şi jumătate!

– Există o cursă comercială care pleacă din Boston din jumătate în jumătate de oră, pentru Dumnezeu! N-ar trebui să fie nici o problemă...

– Nu! Nu putem lua un avion comercial. E o nebunie. Tocmai acum? Este mult prea riscant, fie şi pentru faptul că avem arme.

M-am uitat din nou la ceas şi am făcut un calcul rapid.

– Dacă plecăm acum, ar trebui să ajungem la Senat în ultimul moment.

L-am chemat pe Balog, l-am plătit, i-am mulţumit pentru ajutorul rapid pe care mi-l dăduse şi l-am condus afară.

– Hai să plecăm dracului de aici, am spus.

Era trei şi zece.

68

La cîteva minute după trei şi jumătate, zburam deja.

Ca de obicei, Molly reuşise să iasă din încurcătură. Planurile de construcţie ale tuturor clădirilor publice din Washington D.C. sînt la dispoziţia tuturor şi se află la registratura oraşului. Totuşi, este o problemă să le obţii; dar un număr de firme particulare din Washington sînt specializate în astfel de operaţiuni în schimbul unei taxe. În timp ce eu deveneam un bărbat demn, mai în vîrstă, condamnat să stea într-un scaun cu rotile, Molly luase legătura cu una dintre aceste firme şi – contra unei sume exorbitante pentru urgenţa serviciului – îi convinsese să-i trimită prin fax, la un magazin de copiat local, fotocopii ale planurilor Clădirii Hart a Senatului.

În vremea asta, ea intră în pielea unui editor de la *The Worcester Telegram* şi contactă biroul senatorului de Ohio care îndeplinea funcţia de vicepreşedinte al Comisiei Superioare pentru Informaţii. Şeful serviciului de presă al senatorului fu mai mult decît încîntat să-i trimită prin fax acestui editor ultimul program al audierii istorice din seara aceea.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tehnica avansată, mi-am spus.

În timpul celor două ore şi jumătate de zbor, am consultat programul şi planurile, pînă cînd am fost sigur că planul meu se putea realiza.

Părea să fie perfect.

La şase patruzeci şi cinci, microbuzul pe care îl închiriasem la aeroport trăgea la intrarea Clădirii Hart a Senatului.

Cu cîteva minute mai devreme, la cererea noastră, şoferul o lăsase pe Molly ceva mai departe, la o agenţie care închiria maşini. Era supărată în legătură cu acest aspect al planului meu: dacă îmi riscam viaţa să o salvez pe cea a tatălui ei, de ce să fie ea redusă doar la rolul de şofer al maşinii cu care urma să fugim? Mai făcuse asta în Baden-Baden şi nu voia s-o mai facă o dată.

– Nu vreau să fii acolo, i-am spus în drum spre Capitol Hill. Numai unul dintre noi trebuie să se expună acestui pericol.

A bombănit un protest, dar am continuat:

– Chiar dacă ai fi deghizată, este mult prea riscant să fim amîndoi acolo. Oamenii se vor uita foarte atent – nu ne putem permite să fim văzuţi împreună. Oricare dintre noi ar putea fi recunoscut; prezenţa noastră acolo ar dubla în orice caz şansele de a fi reperaţi. Iar asta este o treabă pentru un singur om.

– Dar dacă nu cunoşti identitatea asasinului, de ce este nevoie de deghizare?

– Or să fie alţii – care lucrează pentru Truslow sau pentru germani – care fără îndoială că vor fi informaţi de apariţia mea şi vor primi ordin să mă găsească şi să mă elimine, am răspuns.

– Bine. Dar tot nu înţeleg de ce nu poţi să strecori pur şi simplu o armă în galeria presei şi să-l dobori pe asasin. Mă îndoiesc că există vreun detector de metale pe-acolo.

– Poate să existe în seara asta, deşi mă îndoiesc. Dar oricum, nu se pune problema doar de a strecura o armă înăuntru. Galeria presei este la etajul doi – prea departe de locul unde va sta martorul. Şi este prea departe de locul unde va trebui să se afle asasinul.

– Prea departe? obiectă Molly. Eşti un trăgător destul de bun. Hristoase, şi eu sînt o trăgătoare destul de bună!

– Nu asta-i problema, am spus brusc. Trebuie să fiu acolo, în apropierea asasinului, pentru a hotărî cine este. Galeria presei este prea departe.

O învinsesem şi a acceptat în silă. În problemele de medicină ea era experta; aici eram eu – sau cel puţin trebuia să fiu.

Clădirea de pe Capitol Hill se lumină în timp ce mă apropiam; cupola sa strălucea în întunericul serii. Circulaţia era îngreunată din cauza navetiştilor obosiţi care încercau să ajungă acasă de la slujbele lor guvernamentale.

În apropierea Clădirii Hart se adunaseră o mulţime de oameni: spectatori, martori şi ceea ce păreau a fi reprezentanţi ai presei. Un şir lung se formă în afara uşii, probabil oameni care aşteptau să fie lăsaţi în sala 216, demnitari şi cei cu relaţii sus-puse, cărora li se eliberaseră permise speciale.

Era o mulţime strălucitoare şi nu era deloc surprinzător: audierea extraordinară din seara aceasta era un adevărat spectacol la Washington, căci îi aduna la un loc pe cîţiva dintre importanţii deţinători ai puterii din capitala ţării.

Inclusiv pe noul director al Agenţiei Centrale de Informaţii, Alexander Truslow, care tocmai se întorsese dintr-o vizită făcută în Germania.

De ce era aici?

Două dintre cele patru reţele americane de televiziune importante transmiteau în direct, renunţînd la emisiunile programate de obicei.

Cum va reacţiona lumea cînd va vedea că martorul-surpriză nu era nimeni altul decît răposatul Harrison Sinclair? Şocul avea să fie extraordinar.

Dar era nimic în comparaţie cu asasinarea lui Sinclair, transmisă în direct la televiziune.

Cînd va apărea?

Şi de unde?

Cum puteam să-l opresc, să-l protejez, dacă nu ştiam cînd şi de unde va apărea?

Şoferul îmi fixă scaunul cu rotile pe platforma din spatele microbuzului şi o coborî pe asfalt. Scoase un scîncet mecanic, ascuţit. Apoi desprinse scaunul şi mă ajută să urc pe rampă.

După ce m-a împins pînă în aglomeratul hol de la intrare, l-am plătit şi a plecat.

Mă simţeam expus, vulnerabil şi foarte înspăimîntat.

Pentru Truslow şi oamenii lui, ca şi pentru noul cancelar al Germaniei, mizele erau uriaşe. Nu puteau risca să fie demascaţi, asta era sigur. Doi bărbaţi – de fapt, doi oameni neînsemnaţi – stăteau între ei şi propria lor variantă de cucerire a lumii. Între ei şi împărţirea bogăţiilor unei lumi noi; între ei şi o avere incalculabilă. Nu de cinci sau zece prăpădite de miliarde, ci de sute de miliarde de dolari.

În comparaţie cu asta, ce mai însemnau vieţile a doi agenţi, Bejamin Ellison şi Harrison Sinclair?

Mai exista vreo îndoială că nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să pună mîna pe noi, să ne neutralizeze, cum se spunea în meseria de spion?

Nu.

Iar acolo, în sala de dincolo de mulţimea în care mă aflam, dincolo de cele două seturi de detectoare de metal, dincolo de cele două şiruri de gardieni de la securitate, stătea Alexander Truslow, care tocmai începea să-şi rostească discursul.

Aşadar, unde era asasinul?

Şi cine era?

Mintea mea se învîrtea cu viteză. Dar frica este iraţională uneori şi nu ţine seama de logică.

După toate aparenţele, eram o persoană cu picioarele amputate, într-un scaun cu rotile. Îmi îndoisem picioarele sub mine, astfel încît să stau pe ele. Scaunul pe care îl alesesem era destul de mare ca să-mi permită acest lucru. Balog, machiorul vrăjitor, îmi croise în grabă pantalonii de la costum, aşa că arătau ca un soi de modificare pe care ar fi făcut-o un infirm adevărat la un costum elegant. O pătură de picioare completa efectul. Nimeni n-ar căuta un bătrînel fără picioare, aşezat într-un scaun cu rotile.

Părul meu era de un cenuşiu foarte convingător, la fel ca barba, iar ridurile de bătrîneţe de pe piele puteau rezista la cea mai atentă cercetare. Mîinile aveau pete uşoare, trădînd un ficat bolnav. Ochelarii cu rame de baga îmi confereau o demnitate profesională care, împreună cu toate celelalte, îmi schimbau radical înfăţişarea. Balog refuzase să facă ceva mai puţin subtil şi acum eram bucuros de asta. Arătam ca un diplomat sau ca un om de afaceri, un bărbat care se apropia sau care tocmai trecuse de şaizeci de ani şi care fusese supus pe nedrept ravagiilor bătrîneţii. Nu semănam deloc cu Benjamin Ellison.

Sau aşa eram convins.

Bineînţeles că Toby Thompson fusese sursa mea de inspiraţie pentru deghizare. Un om pe care n-o să-l mai văd niciodată, cu care n-o să mai pot niciodată să mă confrunt direct. Fusese ucis, dar îmi dăduse o idee.

Un om într-un cărucior atrage atenţia, dar în acelaşi timp o şi îndepărtează. Acesta este una dintre ciudăţeniile naturii umane. Oamenii se întorc să se uite la tine, dar la fel de repede – după cum vă va spune orice om silit să stea într-un scaun cu rotile – îşi întorc privirile, de parcă s-ar simţi prost că sînt surprinşi uitîndu-se. Ca urmare, persoana din scaun se bucură adeseori de un anume anonimat.

Avusesem grijă, de asemenea, să sosesc cît se poate de tîrziu, dar, desigur, nu prea tîrziu. Orice minut în plus petrecut în sala de audiere, unde exista o şansă cît de mică de a fi recunoscut, ar fi fost periculos.

Mai luasem o măsură de prevedere, care fusese ideea lui Molly. De vreme ce unul dintre cele mai puternice simţuri umane este acela al mirosului, care adeseori acţionează subconştient asupra noastră, ea îmi sugerase să aşez o cantitate mică dintr-o substanţă chimică, mirosind înţepător a medicament, pe scaun. Acest miros de spital ar completa, subtil şi inevitabil, deghizarea. Mi s-a părut o idee sclipitoare.

Acum aşteptam în mulţimea agitată, uitîndu-mă în jur cu o gravitate care se potrivea cu pretinsa mea imobilitate, ca să găsesc un loc unde puteam să mă aşez la rînd. O pereche de vîrstă mijlocie îmi făcu cu amabilitate semn să intru în rînd în faţa lor. Le-am acceptat oferta, m-am deplasat într-acolo şi le-am mulţumit.

Lîngă detectoarele de metal era o masă lungă, unde se aflau tineri funcţionari de la Capitol Hill care dădeau permise albastre-deschis celor înscrişi pe listele de invitaţi. Cînd mi-a venit rîndul la masă, am luat cartonaşul cu numele doctorului Charles Lloyd de la Spitalul General din Boston, Massachusetts.

Unul cîte unul, oamenii erau îndrumaţi prin detectorul de metal. Aşa cum se întîmpla uneori, au fost cîteva alarme false. Un bărbat din faţa mea a trecut prin cadru şi a declanşat alarma. A fost rugat să scoată toate cheile şi monedele din buzunare. Din specificaţiile de care îmi făcuse rost Seeger, ştiam că detectorul era un Sirch-Gate III şi că în centru era suficient de sensibil ca să detecteze 100 de grame de oţel inoxidabil. Ştiam, de asemenea, că măsurile de securitate erau extinse.

De aceea, bineînţeles, foloseam scaunul cu rotile. Ştiam că Toby purtase, de mai multe ori, un revolver atunci cînd trecuse prin detectorul de metal, punîndu-l pur şi simplu sub un strat de folie de plumb de sub perna de pe scaunul său. Nu aveam curajul să fiu chiar atît de îndrăzneţ. O armă ascunsă astfel putea fi prea uşor descoperită la o percheziţie superficială.

Derringer-ul american, Model 4, care este o armă destul de neobişnuită, fusese introdus în braţul scaunului. Nu se putea distinge de oţelul care îl înconjura.

Aşa că, în timp ce mergeam spre cadrul de depistare, eram destul de sigur că arma nu va fi găsită.

Dar inima îmi bătea tare şi repede în piept. Îmi asurzea urechile cu ritmul alert şi puternic care acoperea toate celelalte sunete.

Am simţit o picătură de sudoare coborîndu-mi de pe frunte peste sprînceana stîngă şi căzîndu-mi în ochi.

Nu, bătăile inimii nu mi se puteau auzi. Dar transpiraţia care mă cuprinsese brusc era evidentă pentru toţi. Orice agent de la securitate pregătit să caute semne de stres sau nervozitate s-ar opri asupra mea. De ce transpira atît de tare acest domn aparent prosper, care stătea într-un scaun cu rotile? Holul nu era nici sufocant, nici deosebit de încălzit; de fapt, era chiar străbătut de un curent răcoros.

Trebuia să fi luat ceva ca să-mi controlez reacţiile nervoase independente, dar nu puteam risca să-mi amorţesc reflexele.

Şi în timp ce broboane de sudoare îmi curgeau pe faţă, unul dintre gardienii din securitate, un tînăr negru, îmi făcu semn să merg într-o parte.

– Domnule? spuse el.

M-am uitat la el, am zîmbit plăcut şi m-am dus spre locul unde stătea, într-o parte a detectorului de metale.

– Permisul dumneavoastră, vă rog?

– Sigur, am spus şi i-am înmînat cartonul albastru-pal. Doamne, cînd o să vină iarna? Pur şi simplu nu pot să sufăr vremea asta.

Dădu din cap neatent, se uită repede la permis şi mi-l dădu înapoi.

– Mie îmi place temperatura asta, recunoscu el. Aş vrea să rămînă aşa tot anul. Iarna vine aici mult prea devreme, personal urăsc vremea rece.

– Mie îmi place, am spus. Îmi plăcea să schiez.

Zîmbi, cerîndu-şi parcă scuze.

– Domnule, sînteţi...

Am ghicit ce încerca să spună.

– Nu pot să mă dau jos din chestia asta blestemată prea uşor, dacă asta vrei să spui.

Am izbit suprafeţele strălucitoare de tec de pe braţele scaunului, aşa cum făcea Toby.

– Sper că nu stric ceva.

– Nu, domnule, deloc. Este clar că nu puteţi trece prin cadru. Trebuie să folosesc unul dintre aparatele de mînă.

Se referea la detectorul de metale manual Search Alert, care emitea un sunet oscilant. Cînd se apropia de metal, frecvenţa sunetului se mărea.

– Dă-i drumul, am spus. Îmi cer din nou iertare pentru deranj.

– Nici o problemă, domnule. Nici un fel de problemă. Mie îmi pare rău că trebuie să vă fac asta. Doar din cauză că au mărit atenţia în seara asta pentru nu ştiu ce motiv.

De pe o masă ce se afla lîngă cadru luă un mic dispozitiv de mînă, o cutie legată de o bridă lungă, metalică, în formă de U.

– Am zis că e suficient să facă permisele astea. Dar au adus toată securitatea. Mai este un cadru acolo – arătă cu degetul spre punctul de securitate de la intrarea în sala de audieri, aflat la distanţă de cîţiva metri – aşa că o să trebuiască să treceţi iar prin asta. Cred că v-aţi obişnuit, nu?

– Este grija mea cea mai mică, am spus nepăsător.

Dispozitivul a piuit cînd l-a apropiat de mine şi m-am încordat. Îl plimbă pe picioarele mele, peste genunchi şi brusc, cînd ajunse la coapse – şi la pistolul ascuns – cutia ţiui ascuţit.

– Ce avem aici? mormăi el mai mult pentru sine decît pentru mine. Afurisitul ăsta este prea sensibil. Metalul din construcţia scaunului îl declanşează.

Şi în timp ce stăteam acolo, scăldat în sudoare, cu sîngele pulsîndu-mi în urechi, am auzit deodată vocea amplificată a lui Alexander Truslow, venind de la difuzoarele de pe hol.

– ... doresc să mulţumesc Comisiei, spunea el, pentru că a atras atenţia publicului asupra acestei probleme grave care macină Agenţia pe care o iubesc atît de mult.

Gardianul răsuci butonul cu senzori şi trecu din nou aparatul peste mine.

Din nou emise un sunet metalic ascuţit, de îndată ce se apropie de braţul scaunului, unde era ascunsă arma.

M-am încordat din nou şi am simţit că broboanele de sudoare cădeau de pe frunte, urechi şi vîrful nasului.

– Fir-ar al dracului, spuse gardianul. Scuzaţi-mi limbajul, domnule.

Din nou vocea lui Truslow, clară şi melodioasă:

– ... cu siguranţă îmi fac treaba mai uşoară. Oricine este martorul acesta şi oricare ar fi conţinutul mărturiei lui, nu poate decît să ne fie de folos.

– Dacă nu te superi, am spus, aş dori să intru înainte ca Truslow să-şi termine mărturia.

S-a dat înapoi, a închis maşinăria dezamăgit şi a spus cu exasperare:

– Urăsc chestiile alea. Luaţi-o pe-aici.

M-a condus pe lîngă cadrul detectorului de metal. Mi-am înclinat capul într-o parte ca un fel de salut şi am mers înainte, spre următorul punct de verificare. Se părea că exista o problemă; o mulţime destul de numeroasă era adunată acolo. Unii dintre cei aflaţi în zonă îşi înălţau gîturile, încercînd să vadă ce se întîmpla în sala de audieri. Care era problema? De ce se întîrzia?

Iar vocea lui Truslow se auzea prin difuzoare, calmă şi graţioasă:

– ... orice mărturie poate deschide obloanele ca să lase să pătrundă înăuntru lumina zilei.

Înjuram în sinea mea, tot corpul meu ţipa: Mişcă-te, la dracu'! Mişcă-te! Asasinul era deja pe poziţii şi peste cîteva secunde tatăl lui Molly avea să intre în cameră.

Iar eu stăteam aici, reţinut de o mînă de copoi de ocazie!

Mişcă-te, lua-te-ar dracu'!

Mişcă-te!

Eram din nou dus într-o parte a cadrului detectorului de metale. De data asta era o femeie albă, de vîrstă mijlocie, cu un păr arămiu şi o siluetă durdulie într-o uniformă albastră, care nu i se potrivea.

Îmi verifică cu acreală permisul, se uită la mine şi chemă pe cineva.

Iată-mă la un metru şi ceva, doar la *un metru şi ceva* de intrarea în Sala 216 şi afurisita asta de femeie abia se mişca.

Din sala de audieri am auzit lovituri puternice de ciocănel. Un murmur în mulţime. Luminile strălucitoare, orbitoare, ale aparatelor de fotografiat.

Ce se întîmplă?

Hal ajunsese în cameră?

Ce dracu' se întîmplă?

– Vă rog, am spus cînd femeia s-a întors cu o altă femeie de vîrstă mijlocie, de culoare de data asta, mai slabă, care se părea că îi era şefă. Aş vrea să intru cît se poate mai repede.

– Staţi puţin, spuse blonda. Îmi pare rău.

Se întoarse spre şefa ei, care spuse:

– Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să aşteptaţi pînă la următoarea pauză.

– Nu înţeleg, am spus. Nu! Nu se poate!

Din sala de audiere, se auzi vocea răsunătoare a preşedintelui comisiei:

– Vă mulţumim, domnule director. Apreciem cu toţi venirea dumneavoastră aici şi oferta de a vă acorda sprijinul în această perioadă dureroasă pentru Agenţa Centrală de Informaţii. În acest moment, fără alte discuţii, vrem să aducem ultimul nostru martor la aceste audieri. Aş dori să nu se facă nici o fotografie şi să rămînă toată lumea pe locuri, în timp ce...

– Dar trebuie să intru acolo! am obiectat.

– Îmi pare rău, domnule, răspunse şefa, dar avem instrucţiuni să nu mai lăsăm pe nimeni înăuntru pînă nu se cere o întrerupere, o pauză sau ceva de felul ăsta. Îmi pare rău.

Stăteam aproape paralizat de frică și îngrijorare, uitîndu-mă rugător la cele două gardiene.

În numai cîteva secunde, tatăl lui Molly avea să fie ucis.

Nu puteam să stau așa. Ajunsesem prea departe – *ajunseseràm* prea departe – ca să las să se întîmple una ca asta.

Trebuia să fac ceva.

69

Holbîndu-mă la ele de jos, cu niște ochi fulgerînd de indignare, am spus:

– Ascultați, este o urgență medicală.

– De ce fel, domnule?

– Medicală, la dracu'. Este personală. Nu mai am timp!

Am arătat în poală – vezica, intestinele sau ce voiau să creadă.

Aceasta era o mișcare disperată. Știam din planuri că în hol nu era nici o cameră de toaletă. Singura echipată pentru handicapați era lîngă sala de audieri. Dar exista un grup social cu două etaje mai sus, unde aș putea ajunge fără să mai trec prin verificările de securitate. Eu știam asta, dar ele? Era un risc calculat. Și dacă știau?

Negresa dădu din umeri, apoi se strîmbă:

– Bine, domnule...

Simțeam cum corpul meu se relaxa din cauza ușurării.

– ... treceți. Este o cameră de toaletă pentru bărbați mai încolo, spre stînga, care are și facilități pentru handicapați. Dar vă rog să nu intrați în sala de audieri pînă...

N-am mai așteptat să termine. Cu un mare avînt, am mișcat roțile înainte și spre stînga, spre intrarea în sala de audieri.

Un alt gardian păzea intrarea. De unde stăteam, aveam un excelent punct de observație. Sala 216 din clădirea Hart a Senatului era spațioasă, modernă și construită pe două niveluri pentru a permite televizarea. Reflectoarele fixe luminau întreaga cameră, în beneficiul camerelor de televiziune. Existau cîteva nișe în perete care permiteau camerelor de luat vederi să fie

îndreptate în jos, spre sala de audiere; tot la nivelul al doilea era și galeria presei, în spatele unui panou de sticlă, spre fundul încăperii.

Dar unde era el?

În galeria presei? Asasinul se infiltrase folosind o legitimație falsă de ziarist? Era ușor, desigur, dar prea departe de partea din față a sălii pentru o împușcătură precisă.

Mai mult ca sigur că trebuia să folosească o armă mică, probabil un pistol. Orice altceva ar fi fost prea ușor de descoperit într-o sală. Asta nu era situația clasică cu un trăgător aflat pe o terasă și o mitralieră. Va trebui să folosească un pistol. Va trebui să introducă pe furiș un pistol în sală.

Ceea ce înseamnă că va trebui să stea la distanța de eficiență a armei. Va trebui să se așeze undeva la mică distanță. Teoretic, o armă de mînă are precizie la o sută de metri sau mai mult, dar, cu cît te poți apropia mai mult, cu atît mai sigură este împușcătura.

Acum mă aflam în afara razei vizuale a gardienilor care îmi dăduseră voie să trec prin al doilea punct de control.

Înghițind cu greu, am suit rampa și am intrat direct în sală.

Un alt gardian în uniformă stătea la intrare.

– Scuzați-mă.

De data asta am trecut înainte, fără să-l bag în seamă pe gardian. Socoteala mea era exactă: nu-și va părăsi postul ca să urmărească un bărbat care stătea într-un scaun cu rotile.

Acum mă aflam în încăperea principală. Am trecut cu privirea peste șirurile de scaune ocupate pînă la ultimul. Era imposibil să vezi pe toată lumea, dar știam că era aici, trebuia să fie aici, undeva.

Unde – și cine – era asasinul?

Stătea printre spectatori?

M-am întors acum spre partea din față a sălii, unde stăteau senatorii, în semicerc, pe un podium de mahon. Unii dintre ei își consultau notițele; alții își țineau mîinile peste microfoanele plantate în fața lor, ca să poată vorbi între ei.

În spatele lor, lîngă perete, era un şir de secretari, tineri şi tinere, bine îmbrăcaţi. În faţa podiumului înalt de mahon se aflau trei grefieri, două femei şi un bărbat, care stăteau în faţa claviaturilor, bătînd totul la maşină, fără zgomot şi cu viteza fulgerului.

Iar pe peretele din spatele şirului de senatori, exact în mijloc, era o uşă spre care erau îndreptaţi ochii tuturor spectatorilor. Sala aproape că trosnea din cauza tensiunii. Aceea era uşa pe care intrau senatorii. Trebuia să fie uşa pe care va intra Sinclair.

Iar asasinul trebuia să fie la o distanţă de maximum treizeci de metri de uşa aceea.

Unde dracu' era?

Şi cine era?

M-am uitat într-acolo, spre boxa martorului, care se afla în faţa rîndului de senatori. Era goală, în aşteptarea martorului-surpriză. În spatele ei era un rînd de scaune goale, la care accesul era închis, probabil din motive de securitate. Cu cîteva rînduri mai în spatele boxei martorului l-am văzut pe Truslow, îmbrăcat impecabil, într-un costum la două rînduri. În ciuda faptului că abia se întorsese din Germania, nu arăta deloc obosit; părul cărunt îi era pieptănat cu grijă şi despărţit de o cărare perfectă. Era oare în ochii lui o sclipire de triumf, de satisfacţie? Lîngă el stătea soţia lui, Margaret, şi o pereche care bănuiam că erau fiica şi ginerele lui.

Am mers încet pe intervalul lateral, spre partea din faţă a camerei. Oamenii se uitau spre mine, apoi îşi mutau repede privirea în acel fel cu care mă obişnuisem.

Era timpul să înceapă.

Am trecut încă o dată în revistă amplasamentul sălii, fixîndu-mi imaginea în memorie. Era un număr limitat de poziţii din care putea trage un pistolar care voia să nimerească ţinta – şi apoi să încerce să scape.

Am respirat adînc şi am încercat să-mi pun gîndurile într-o oarecare ordine. Am scos din discuţie orice punct care se afla la o distanţă mai mare de o sută de metri.

Nu, elimină-le și pe cele care depășeau șaizeci de metri. La maximum treizeci de metri, șansele creșteau astronomic.

În regulă. Dintre punctele care se aflau în cadrul distanței de treizeci de metri, de departe cele mai bune erau acelea care se aflau lîngă o ieșire. De vreme ce singurele ieșiri erau în față sau în spate, asta însemna că trăgătorul va sta probabil jos sau în picioare, în față-centru, față-dreapta sau față-stînga.

Apoi... dintre posibilitățile astea scoate-le pe cele care nu au o linie directă de tragere spre locul unde stă martorul. Ceea ce însemna că puteam să elimin, fără probleme, nouăzeci și cinci la sută dintre locurile din cameră.

De unde mă aflam puteam să văd mai mult dosul capetelor. Asasinul putea să fie bărbat sau femeie, ceea ce însemna că nu mă puteam baza pe căutarea imaginii standard – masculul tînăr, cu un fizic adecvat. Nu, erau prea deștepți. Nu puteam să elimin posibilitatea că era o femeie.

Copiii erau scoși din cauză... dar un pitic adult se putea da drept copil: da, era bizar, dar nu-mi puteam permite să exclud nici bizarul. Oricine din zona pe care o selectasem trebuia să fie privit cu atenție. Sistematic, am observat fiecare persoană care se afla într-o poziție strategică pentru tragere și n-am putut să elimin decît două: o tînără care purta un guler de Peter Pan și care era cu adevărat o fată tînără; și o bătrînă distinsă, despre care instinctele îmi spuneau că era într-adevăr o femeie în vîrstă.

Dacă socotelile mele erau corecte, atunci grupul de posibili suspecți se limita la vreo douăzeci de indivizi, toți aproape de fața camerei.

Mișcă-te.

Am accelerat viteza scaunului pînă am ajuns aproape în față. Atunci am încetinit și am virat, ajungînd la o distanță de cîțiva centimetri de oamenii care stăteau la marginea rîndurilor.

Ici și colo, simțeam că tresăream cînd recunoșteam pe cineva, dar, normal, auditoriul era plin de fețe familiare. Nu erau prieteni de-ai mei, desigur, ci demnitari. Personalități. Genul de

oameni despre care se scria în *The Washington Post* în pagina mondenă şi care apăreau la emisiunea *Larry King live*.

Unde era?

Concentrează-te. La dracu', trebuia să mă concentrez, să-mi adun toate puterile de percepţie, să separ zgomotul care umplea încăperea de zgomotul gîndurilor. Şi apoi să separ obişnuitul murmur de gînduri umane de gîndurile unui bărbat sau ale unei femei care se pregătea să ducă la bun sfîrşit un asasinat în public, înnebunitor de tensionat, executat metodic. Astea trebuiau să fie gîndurile cuiva care se concentra cu mare intensitate.

Concentrează-te.

Apropiindu-mă de un bărbat îmbrăcat într-un costum cu vestă cu părul blonziu, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu constituţia unui jucător de fotbal, aşezat la capătul celui de-al patrulea rînd, mi-am aplecat capul şi am învîrtit roţile uşor, de parcă îmi era greu să fac o manevră.

Şi am auzit:... *mă facă asociat sau nu, şi cînd? Pentru că, Doamne, dacă nu ştiu pînă...* Un avocat; la Washington erau cîtă frunză şi iarbă.

Continuă.

Următorul era un băiat care se pregătea să-şi încheie adolescenţa, cu un aspect ponosit şi cu urme de acnee pe faţă, îmbrăcat într-o haină verde care prisosise marinei militare. Prea tînăr? Şi se auzi: *n-o să mă sune pentru că am de gînd s-o sun eu primul...*

O femeie care părea să se apropie de şaizeci de ani, îmbrăcată cu grijă, cu o faţă dulce şi un ruj închis. *Bietul de el, cum se descurcă, săracul?* Se gîndea la mine, asta trebuia să fie.

Acum mergeam niţel mai repede, cu capul tot aplecat.

... împuţit de cuib de spioni, sper că o să termine cu împuţita asta de treabă azi. Un bărbat înalt, de aproape cincizeci de ani, îmbrăcat cu o cămaşă de lucru, cu un cercel în urechea stîngă şi cu coadă de cal.

Putea să fie el? Nu era ce aşteptam; nu era concentrarea intensă, ca raza unui laser, a unui ucigaş profesionist.

M-am oprit la jumătate de metru de el şi m-am încordat.

M-am concentrat.

... Merg acasă, termin bucata în seara asta, poate o revăd mîine dimineaţă să văd ce crede editorul de la Times.

Nu. Un scriitor, un activist politic. Nu un ucigaş.

Acum ajunsesem la rîndul din faţă şi am început să rulez încet pe interval, chiar prin faţă, de-a lungul camerei, ostentativ.

Oamenii se uitau cu atenţie la mine, întrebîndu-se unde mergeam. *Tipu' are de gînd să meargă cu scaunul pînă în partea cealaltă, are voie să facă asta?*

Şi: *atît de aproape de toţi senatorii ăştia, cum aş putea ajunge mai aproape.*

Stop!

... să obţin autografele lor dacă or să mă lase...

Mişcă-te.

O femeie cu păr blond-cenuşiu, de vreo cincizeci de ani, ce părea că suferă de anorexie, cu obrajii supţi şi cu pielea feţei prea întinsă, ca urmare a deselor operaţii plastice – o persoană din înalta societate a Washingtonului, după cum arăta: *...cremă de ciocolată cu sirop de zmeură, sau poate o felie zdravănă de prăjitură cu mere şi un munte de înghetată de vanilie, că doar o merit, am fost atît de cuminte...*

Am rulat mai repede, concentrîndu-mă din răsputeri, uitîndu-mă din cînd în cînd la chipuri; cu capul aplecat, ascultînd. Acum gîndurile veneau ca un torent, un vîrtej derutant, divers, aproape psihedelic, de emoţii, idei şi noţiuni, crîmpeie din cele mai intime sentimente, cele mai banale cugetări, furie, dragoste, suspiciune, emoţie...

... promovat înaintea mea, cum pot...

Mai repede.

... de la afurisitul de Departament al Justiţiei dacă...

Mişcă-te!

Tot timpul ochii mei măsurau şirurile de spectatori, apoi şirul de secretari senatoriali bine îmbrăcaţi şi grefierii care stăteau în faţa podiumului de mahon, în faţa claviaturilor silenţioase; cu toţii erau aplecaţi cu o concentrare feroce asupra tastelor.

Nu.

... n-am spus nimic în scris şi n-ar trebui să existe nici o dovadă...

Un murmur învălui încăperea. M-am uitat în faţa sălii în timp ce înaintam de-a lungul primului rînd de spectatori şi am văzut uşa din faţă crăpîndu-se.

Mai repede.

... cina dată de Kay Graham cînd vicepreşedintele m-a rugat...

Îmi răsuceam disperat capul dintr-o parte în alta. Unde era pistolarul? Nici urmă de el, nici urmă, iar Hal era pe punctul să apară şi totul se va termina!

... picioarele bombonicii aleia dacă aş putea să fac rost de numărul ei de telefon, poate o s-o rog pe Myrna să telefoneze la personal, dar atunci n-o să...

Şi brusc, tresărind, am văzut că omisesem complet locul cel mai evident dintre toate! Mi-am întors repede capul spre podium, spre locul unde se aflau stenografii şi, cînd am observat o discrepanţă ciudată, am simţit cum mi se strîng muşchii stomacului.

Trei grefieri. Doi dintre ei, cele două femei, băteau cu furie, foile îndoite de hîrtie mişcîndu-se încontinuu afară din maşina de stenografiat şi căzînd alături.

Unul, totuşi, nu părea să lucreze. Un tînăr cu părul negru, care se uita spre uşă. Ciudat că avea timp să se uite în jur cînd colegele lui nu aveau; ce uşor era să introduci un pistolar profesionist în zona grefierilor. De ce dracu' nu mă gîndisem la asta? Mi-am împins cu o smucitură sălbatică scaunul spre el, studiindu-l din semiprofil, în timp ce grefierul privea leneş în jur, spre public, şi... ...şi am auzit ceva.

Nu de la grefier, care era prea departe de mine ca să-i citesc gîndurile. De peste umărul meu stîng, chiar în față.

Zwölf.

Doar un cuvînt scurt, care părea la început un cuvînt fără sens, dar care apoi a ajuns la mine cu claritate: era în germană. Un număr. Doisprezece.

Elf.

Din nou, tot de peste umărul meu. Unsprezece. Cineva număra în germană.

Mi-am răsucit scaunul împrejur, întorcîndu-mă cu spatele către șirul de senatori și cu fața spre public. Cineva părea să vină direct spre mine; puteam să văd o siluetă cu coada ochiului. Și o voce, vorbită:

– Domnule? Domnule?

Zehn.

Un gardian se îndrepta spre mine, gesticula spre mine ca să eliberez locul din fața sălii. Un gardian înalt și tuns scurt, îmbrăcat într-un costum gri, ținînd un radioemițător în mînă.

Unde dracu'? Unde dracu'? Îmi plimbam repede ochii pe rîndul din față, căutînd un posibil pistolar, și am zărit o față familiară, plăcută, probabil a vreunei cunoștințe, vreun prieten vechi, dar am continuat să caut –

Și am auzit: *Acht Sekunden bis losschlagen.* Opt secunde pînă la lovitură.

Am văzut din nou plăcuta figură familiară și am recunoscut-o: Miles Preston. La numai doi metri distanță.

Vechiul meu tovarăș de băutură, corespondentul străin cu care mă împrietenisem la Leipzig, în Germania de Est, cu cîțiva ani în urmă.

Miles Preston?

De ce era aici? Dacă făcea un reportaj despre eveniment, de ce nu era în galeria presei? De ce stătea aici?

Nu, sigur.

Galeria presei era prea departe.

Corespondentul străin cu care mă împrietenisem... Ba nu. El se împrietenise cu mine.

El venise la mine, care stăteam singur într-un bar. Se prezentase.

Şi era la Paris cînd eram şi eu.

Îmi fusese repartizat mie, băiatul nou-nouţ de la CIA. Un model clasic de cultivare secretă. Misiunea lui fusese să cultive o prietenie, să afle cu discreţie tot ce putea.

Corespondent străin: o acoperire ideală.

Gardianul începu să înainteze în salturi spre mine, repede şi cu o mare hotărîre.

Miles Preston, care ştia atît de multe despre Germania.

Miles Preston nu era cetăţean britanic. Era – trebuia să fie – un spion de la Stasi, un agent german care lucra acum pe cont propriu. *El era cel care gîndea în germană.*

Zwölf Kuglen in der Pistole. Douăsprezece gloanţe în pistol.

Ochii noştri s-au întîlnit.

Sechs.

L-am recunoscut pe Miles, iar el – eram sigur – m-a recunoscut la rîndu-i. Sub deghizarea aceea, sub părul şi barba sură şi sub ochelari erau ochii mei, sclipirea de recunoaştere din ochi mă dădea de gol.

Îmi aruncă o privire fixă rece, aproape nepăsătoare; ochii lui se îngustară uşor. Apoi îşi întoarse privirea atentă exact spre centrul camerei. Spre uşa care era acum crăpată.

El era!

Ich verde nicht mehr als zwei brauchen. Nu voi avea nevoie de mai mult de două.

Pe uşa din faţa camerei intră un bărbat.

În cameră se auziră şoapte animate. Spectatorii îşi întindeau gîturile, luptîndu-se să zărească ceva.

Sicherung gelöst. Piedica trasă.

Era preşedintele comisiei, un bărbat înalt, cu păr sur şi cu pieptul bombat, îmbrăcat într-un costum gri-albăstrui. L-am

recunoscut pe senatorul democrat din New Mexico. Era angajat într-o conversație cu cineva care intra în spatele lui, un bărbat din umbră.

Gespannt. Trăgaciul ridicat.

Am recunoscut silueta.

Ausgang frei. Ieșirea liberă.

Bărbatul din spatele lui era Hal Sinclair. Publicul nu își dăduse încă seama cine era, dar într-o secundă sau două își va da. Și Miles Preston își va da seama.

Nu! Trebuia să acționez, *acum!*

Hier kommt er. Los. Vine acum. *Bereit zu feuern.* Gata de tragere.

Chiar atunci, Harrison Sinclair, înalt și mîndru, îmbrăcat impecabil, cu barba rasă, cu părul tuns cu grijă, intră încet pe ușă, însoțit de o gardă de corp.

Se auzi un suspin în rîndurile mulțimii și apoi sala de audieri aproape că explodă.

70

Sala era plină de rumoare, iar şoaptele deveneau murmure sonore şi exclamaţii de surpriză din ce în ce mai mari.

Era de neconceput. Martorul surpriză era... un mort. Un om pe care naţiunea îl îngropase şi îl jelise cu luni în urmă.

Galeria presei fierbea. Mai mulţi oameni din spatele sălii alergau afară, probabil ca să telefoneze.

Sinclair şi preşedintele comisiei, conştienţi de şocul pe care îl provocase apariţia primului, dar neştiind ce avea să se întîmple, continuau să traverseze sala de audieri spre boxa martorilor, unde Hal urma să depună jurămîntul.

În timp ce gardianul tuns scurt se grăbea spre mine, cu mîna la tocul de piele al armei, micşorînd distanţa dintre noi, apropiindu-se din ce în ce mai mult...

Miles se ridicase în picioare, neobservat în toată tevatura aia. Vîrî mîna în buzunarul de la piept al hainei.

Acum!

Am apăsat pe butonul din capătul braţului drept al scaunului, ceea ce făcu să sară plăcuţa de tec în sus, lăsînd pistolul la vedere cu tocul în sus, cu ţeava în jos, potrivit la fix în tubulatura de metal a braţului.

Doar două gloanţe.

Ăsta era inconvenientul Derringer-ului american, dar era un preţ pe care trebuia să-l plătesc.

Era deja armat. L-am scos, am înlăturat piedica cu degetul, şi...

Nu era liberă linia de tragere dintre mine şi asasin!

Gardianul care venea sărind cu paşi mari spre mine îmi blocase calea!

Şi brusc, haosul fu străbătut de un ţipăt asurzitor, strigătul unei femei care se afla undeva deasupra noastră şi sute de capete se întoarseră spre locul de unde venea ţipătul. Venea de la una dintre găurile pătrate din pereţi, una dintre nişele pentru camerele de televiziune; dar prin acesta nu ieşea lentila nici unei camere de luat vederi; în schimb, era o femeie care ţipa cît o ţineau plămînii.

Sinclair! La pămînt! Tăticule!

Are armă!

La pămînt!

Te vor ucide!

La pămînt!

Molly!

Cum dracu' ajunsese aici?

Dar nu am avut timp să mă gîndesc. Gardianul tuns scurt îngheţă, se întoarse spre dreapta, privi nedumerit şi acum, preţ de o secundă, ţinta deveni vizibilă.

Iar în acel moment, îndreptînd arma drept spre asasin, am tras.

N-am tras cu un glonţ.

Nu, era prea mare probabilitatea de eşec cu un glonţ.

Era un cartuş Magnum 410, pentru puşcă de vînătoare, cu configuraţie specială, care conţinea cincisprezece grame de alice de plumb. O sută douăsprezece alice.

Un cartuş de vînătoare într-un pistol.

Explozia umplu camera, care deveni un vacarm de strigăte înspăimîntate. Oamenii săriseră de pe locurile lor şi alergau spre ieşiri; unii se aruncau la podea, căutînd să se adăpostească.

În cele două secunde care au trecut pînă ce garda să sară asupra mea, trîntindu-mă în scaunul cu rotile, am văzut că îl nimerisem pe neamţul a cărui acoperire era Miles Preston. Îşi

aruncase capul pe spate, uimit; braţul stîng îi acoperea ochii, dar era prea tîrziu. Sîngele îi ţîşni pe faţă de îndată ce zecile de alice de plumb îl răniră, îl desfigurară, îl mutilară. Era ca şi cum ţi se arunca în faţă o mînă de cioburi fierbinţi. Îşi pierduse echilibrul şi viteza. În mîna dreaptă ţinea un mic pistol automat, negru. Acesta se bălăngănea lîngă el, nefolosit.

Am văzut că Sinclair fusese trîntit la podea de cineva, probabil garda lui de corp, şi majoritatea senatorilor se ghemuiseră jos; întreaga sală era un Turn Babel de ţipăte şi strigăte asurzitor de tari, şi parcă toată lumea venea deodată repede spre mine, toată lumea care nu alerga spre ieşiri şi care nu se lăsase la podea.

Mă luptam cu gardianul, mă luptam să scot Derringer-ul din strînsoarea lui puternică. Abia reuşisem să mă rostogolesc din scaun, dar picioarele mele, pe care stătusem aşezat aproape o oră, nu voiau să mă susţină. Sîngele fugise din ele; erau cuprinse de furnicături puternice, nu voiau să treacă la treabă. Nu mă puteam ridica în picioare.

– Stai! urlă el la mine, smulgîndu-mi pistolul.

Încă un glonţ! Mai aveam un glonţ! Un glonţ şi acesta, singurul care rămăsese în încărcător, era un glonţ de 45; dacă puteam să eliberez afurisita asta de armă şi s-o armez, îl puteam ucide pe Miles, îl puteam salva pe tatăl lui Molly, dar gardianul mă ţintuise la podea, lîngă scaunul cu rotile, şi acum alţii veniseră asupra mea, iar Miles, ştiam sigur, Miles, ucigaşul profesionist, rănit şi desfigurat cum era, îşi ridicase pistolul automat, îl îndreptase spre Harrison Sinclair şi apăsase pe trăgaci ca să-l reducă la tăcere pe veci –

– şi chiar atunci se auzi detunătura.

Eram copleşit de o spaimă rece, în timp ce renunţam să mă mai lupt cu gardianul.

Mai întîi o împuşcătură, apoi două, una imediat după cealaltă, cu trei detunături puternice, care bubuiră în încăpere, după

care urmă, pentru o fracțiune de secundă, o tăcere de mormînt și apoi o explozie de țipete și strigăte înspăimîntate.

Miles trăsese trei focuri.

Îl omorîse pe Harrison Sinclair.

Fusesem atît de aproape de punctul în care l-aș fi putut imobiliza pe Miles. Aproape că-l oprisem. Diversiunea lui Molly aproape că-l oprise. Aproape că îl împidiecaserăm pe asasin să-l ucidă pe tatăl lui Molly.

Dar fusese prea puternic, prea iute, prea profesionist.

Și, țintuit la podea de vreo șase gardieni de la securitate, cu glonțul de 45 nefolosit în pistolul pe care mi-l smulsese gardianul, mă simțeam cedînd din cauza oboselii.

Lacrimi – de ciudă, oboseală și o tristețe inefabilă – au început să-mi curgă pe obraji. Nu mai puteam să gîndesc.

Planul nostru, planul nostru sclipitor, dăduse greș. Eu însumi dădusem greș.

– E-n regulă, am spus, dar era o șoaptă spartă, răgușită.

Stăteam întins, cu spatele lipit de podeaua tare și rece, în timp ce în jurul meu se auzeau strigăte de groază.

În timp ce gardianul tuns scurt scotea cătușele, strecurîndu-mi-le mai întîi pe una dintre încheieturi, apoi pe cealaltă, mă holbam neîncrezător în față, în spațiul dintre brațul gardianului și pieptul lui, spre fața sălii.

Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Asasinul, Miles Preston, zăcea grămadă la baza boxei martorilor; fruntea îi lipsea, la fel ca și o mare parte din față.

Deasupra lui, privind cu o neîncredere uluită, era silueta înaltă, slabă și oarecum răvășită a lui Harrison Sinclair.

Viu.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă ducă de acolo, ultima imagine, extraordinară și minunată, practic un miracol, era Molly. Sus în nișa pentru camera de luat ved-

eri, în gaura aceea pătrată din perete, în care începuse de fapt să ţipe.

În mîna întinsă ţinea un pistol negru mat şi se uita la armă cu ceea ce părea a fi neîncredere, dar sînt sigur că am zărit pe chipul ei strălucirea foarte slabă a unui zîmbet.

THE WASHINGTON POST

DEZVĂLUIRILE DESPRE CIA UIMESC NAȚIUNEA.

În sala de audieri a Senatului explodează focuri de armă după surprinzătoarea apariție a fostului director al CIA, Harrison Sinclair, considerat mort de multă vreme.

De Eric Moffatt
Redactor la Washington Post

Clădirea Hart a Senatului a fost seara trecută scena uneia dintre cele mai ciudate întîmplări care au avut loc în capitala ţării în ultima vreme.

În timpul transmisiei televizate în întreaga ţară a audierilor din faţa Comisiei Superioare pentru Informaţii din cadrul Senatului, în legătură cu presupusa corupţie din Agenţia Centrală de Informaţii, la ora şapte treizeci seara trecută, Harrison Sinclair, fostul director al Agenţiei de Informaţii, care fusese declarat mort în urma unui accident de maşină în luna mai, a apărut pe neaşteptate ca să depună mărturie sub jurământ, referitor la ceea ce el a numit „o conspiraţie internaţională de proporţii uriaşe", în care era implicat actualul director al Agenţiei, Alexander Truslow, precum şi guvernul recent alesului cancelar german Wilhelm Vogel.

Dar, de îndată ce Sinclair a fost adus în sala audierilor de către gardieni înarmaţi, au izbucnit schimburi de focuri. Unul dintre trăgători, care a şi fost ucis, a fost identificat doar ca fiind de naţionalitate germană. Celălalt atacator a fost Benjamin Ellison, 40 de ani, avocat şi fost agent CIA. Nu s-au raportat alte victime.

THE NEW YORK TIMES

La o lună după incidentul care a avut loc în timpul audierilor Comisiei pentru Informații a Senatului, întrebările persistă.

De Kenneth Seidman
special pentru The New York Times

WASHINGTON, 4 ianuarie – Ca urmare a uimitoarelor evenimente care au avut loc în Senat luna trecută, naţiunea îşi păstrează interesul faţă de spectacolul oferit de un director CIA care a fost considerat mort, dar care şi-a făcut pe neaşteptate apariţia în transmisia televizată în direct, şi de la fel de uluitoarea tentativă de asasinat care a urmat apariţiei sale.

Dar, în ciuda tuturor articolelor care au ocupat prima pagină a ziarelor şi care au fost inspirate de afacerea Sinclair-Truslow, în ciuda săptămînilor de analiză a informaţiilor primite, multe probleme rămîn încă un mister.

După cum se ştie deja, Harrison Sinclair, director al CIA pînă în luna mai a anului trecut, şi-a înscenat propriul deces pentru a scăpa de ameninţarea cu moartea pe care o formulaseră cei pe care încerca să-i demaşte. Se ştie de asemenea că, după incidentele şocante din Washington, timp de cîteva ore domnul Sinclair a depus mărturie completă, într-o şedinţă închisă, în faţa Subcomisiei Superioare pentru Informaţii a Senatului, demascînd activităţile lui Alexander Truslow şi ale colegilor săi.

Dar ce s-a întîmplat cu domnul Sinclair de la vărsarea de sînge din Clădirea Hart de luna trecută? Surse

ale Agenţiei Centrale de Informaţii presupun că este posibil să fi fost ucis, dar refuză comentariile oficiale. La cinci zile după evenimente, fiica domnului Sinclair, Molly, şi soţul ei, Benjamin Ellison, au fost oficial declaraţi morţi, după ce s-a descoperit că mica ambarcaţiune cu care navigau la Cape Code se scufundase. Surse ale Agenţiei Centrale de Informaţii nu confirmă presupunerile că cei doi au fost ucişi, la fel ca domnul Sinclair. Soarta celor trei rămîne un mister.

Un purtător de cuvînt al serviciului de securitate de la Capitol Hill a declarat recent că se crede că domnişoara Sinclair ar fi intrat în sala de audieri prin docul de încărcare de sub clădire, dîndu-se drept furnizoare de alimente. Purtătorul de cuvînt a declarat că domnişoara Sinclair obţinuse planurile Clădirii Hart şi le cunoştea foarte bine.

COMPLOTUL GERMAN A FOST DAT ÎN VILEAG

Aşa-zisul atacator, un fost cetăţean est-german identificat drept Josef Peters, era un fost angajat al dispărutului serviciu secret de informaţii est-german Stasi. Conform unor surse din cadrul Informaţiilor, Peters era adevărata identitate a binecunoscutului ziarist Miles Preston care pretindea că era cetăţean al Marii Britanii. Locul naşterii înscris pe paşaportul lui Miles Preston este Bristol, Anglia, dar oficialităţile din Bristol nu au putut găsi nici un fel de înregistrare a naşterii vreunui Miles Preston. În prezent, se cunosc puţine lucruri despre Josef Peters.

În ceea ce-l priveşte pe Alexander Truslow, succesorul domnului Sinclair în funcţia de director al Agenţiei Centrale de Informaţii, el rămîne în închisoare, în aşteptarea judecării sale pentru trădare, care se va desfăşura la Tribunalul Suprem din Washington luna

viitoare. Firma pe care a fondat-o, Truslow Associates Inc., a fost acuzată de complicitate la presupusul act de trădare a domnului Truslow şi a fost închisă de către autorităţile guvernamentale pînă la rezolvarea problemei.

Guvernul german al cancelarului Wilhelm Vogel a demisionat şi conducătorii a şase corporaţii germane, dintre care cel mai important este Gerhard Stoessel, preşedintele holdingului mobiliar Neue Welt, cu sediul la München, au fost acuzaţi şi trimişi în judecată.

Domnul Sinclair a susţinut că, sprijinit de directorul CIA Truslow, cancelarul Vogel şi adepţii săi au pus la cale crahul de la bursa de valori germană din toamna aceasta pentru a cîştiga alegerile, după care au plănuit lovitura de stat corporativă a guvernului german şi instaurarea hegemoniei asupra Europei. Indiferent care este doza de adevăr conţinută de dezvăluirile lui Sinclair, ştirile despre complotul Truslow-Vogel au zguduit guvernele şi pieţele din întreaga lume.

Nu se ştie încă dacă am aflat întreaga poveste despre conspiraţia CIA.

UN PACHET DE DOCUMENTE

Săptămîna trecută, reporterul a primit recomandat prin poştă un pachet de documente pregătit şi trimis de un fost ofiţer CIA, James Tobias Thompson al III-lea, care a murit într-un accident în propria locuinţă, cu cîteva zile înainte de evenimentele de la Washington.

Documentele par să susţină declaraţiile domnului Sinclair în ceea ce priveşte afacerile ilegale ale domnului Truslow cu consorţiul german.

Dar, conform autorităţilor de la Serviciul de Poştă, pachetul pare să fi fost violat. Un document menţionat de

domnul Thompson în scrisoarea însoţitoare se referea la un program secret al CIA, intitulat Proiectul Oracol.

Cu toate acestea, documentul lipsea din pachetul domnului Thompson. Purtătorul de cuvînt al CIA neagă existenţa unui astfel de program secret.

Traducere din Tribuno de Siena, pag. 22

NOTĂ PUBLICĂ

Primăria din Siena salută cu bucurie întemeierea Clinicii Crowell din oraşul Costafabbri, regiunea Siena. Clinica Crowell este o clinică gratuită pentru copii şi este condusă sub îndrumarea a trei americani nou-sosiţi în Siena: Domnul Alan Crowell, soţia sa, doctorul Carol Crowell, care are o fetiţă, şi tatăl doamnei Crowell, Richard Hale.

Nota autorului

Deşi Proiectul Oracol este fictiv, povestirea se bazează pe o serie de fapte istorice puţin cunoscute şi ciudate. Faptul că o avere constînd în aur sovietic lipseşte şi în ziua de azi este, după surse demne de încredere, o problemă cunoscută în rîndul serviciilor de informaţii şi ale cercurilor financiare din toată lumea. Iar interesul manifestat de Agenţia Centrală de Informaţii, de Departamentul Apărării al SUA şi de Serviciul Sovietic de Informaţii în cercetările din domeniul psihologiei este confirmat de multă vreme.